ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น

道仙禪

เล่มที่ 2 โดย ธ.ธีรทาส.

達摩大祖師

สุญตา

อนัตตา

อัตตา

พระโพธิธรรม (ตั๊กม้อ) มหาครูบา

BODHIDHARMA (THE GRAND MASTER OF ZEN)

คณะกรรมการ พุทธสมาคม เบ๊าเก็งเต๊ง กทม.

พ.ศ. 2556

1. นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ	นายกพุทธสมาคม
2. นายทวี สุชนารักษ์	อุปนายก
3. นางสาวเสาวนีย์ ธโนฆาภรณ์	อุปนายก
4. นางศินีนารถ พรสวาท	กรรมการและบรรณารักษ์
5. นางสาวสุรีย์ แซ่เจี่ย	กรรมการและปฏิคม
6. นายเจริญ เตชะพานิช	กรรมการและนายทะเบียน
7. นางสาวสุดารักษ์ รักษ์ศิริวณิช	กรรมการและโฆษณา
8. นางสุภาพร วงศ์โพธิ์พระกุล	กรรมการและเหรัญญิก
9. นายชูกูล แซ่เล้า	กรรมการและเลขาธิการ

วันที่ 20 มิถุนายน พ.ศ. 2556

231/1 ถนนพระราม 4 ซอยปลูกจิต 2 แขวงลุมพินี

เขตปทุมวัน กทม. 10330

ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น

道仙禪

เล่มที่ 2 โดย ธ. ธีรทาส.

達摩大祖師

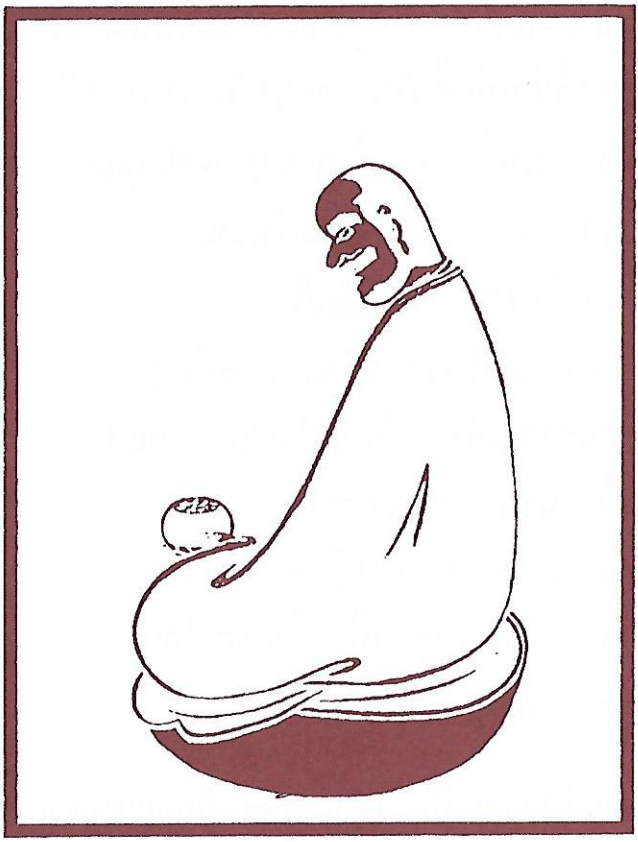

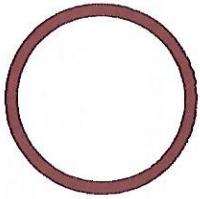

สุญตา

อนัตตา

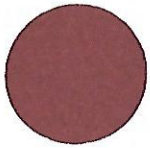

อัตตา

พระโพธิธรรม (ตั๊กม้อ) มหาครูบา

BODHIDHARMA (THE GRAND MASTER OF ZEN)

สูตรจะเป็นพ่อบ้าน-จะเป็นแม่-คน

โอม ... มนุษย์เริ่มเกิดมาสู่โลก

-นิสัยเดิมส่วนมากยังบริสุทธิ์

ความใกล้ชิดส่อนิสัย หรือติดลักษณะแบบอย่างกันได้เอย

สติปัญญาที่รู้ผิด-ถูก-ดี-ชั่ว-รู้เย็น-ร้อน-อ่อน-แข็ง

รู้โง่หรือฉลาดนั้นฝึกหัดขึ้นในภายหลังกันต่างหาก !

ถ้าไม่คอยอบรมสั่งสอน เรื่อง-บุญ-บาป-กุศล

ให้ลูกหลาน ๆ รู้ไว้ก่อนกันบ้างเลย

พอเด็กโต ๆ ขึ้นไปแล้ว ...

จะมีอนุสัยจิตใจ หรือลักษณะทื่อ !

มักจะแข็งกระด้างเปลี่ยนแปลงไป กรรม !

แล้วคนเมืองนั้นจะขาดศีลธรรม

บ้านนั้นจะขาดความกตัญญูกตเวทีคุณ

สังคมจะขาดเมตตากรุณาธรรมที่จะคุ้มครองโลก

ให้ความสงบสุขเย็นเบากายว่างใจเอย ...

จากคัมภีร์ขงจื๊อ-เต๋า-พุทธ-วิญญาณศาสตร์.

เตียกิมเช็ง แซ่เล้า. พ.ศ. 2484

บันทึกธรรมโดย ชิวเล้ง.

ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส.) ทำบุญ-ทานคล้ายวันเกิด 31 ต.ค. 2471

ครูเซ็น (ฌาน) สอนลูก

โอ...ลูกเอ๋ย! การแค่ได้เกิดเป็นลูกคนนั้น-ง่ายนะ!
แต่การที่จะให้มีชีวิตอยู่รอดในสังคมโลกมนุษย์ที่ดี-นั่นซี!
ช่างยากลำบาก...มันทรมานกายใจนะลูก!
ส่วนมากเป็นโรค...ที่ไม่ได้อย่างใจ-คิด
บางคนมีโลกียบุญมากดีแล้ว พอที่จะให้กายอยู่รอด-แต่ใจเขา
ยังอยู่ไม่รอดก็มี...เพราะขาดศิลปการสนใจธรรมชาติจักษุ
จึงไม่รู้แจ้งอนุสัยจิตตน (จิตใจไม่สงบ) จะเดินสายกลางยากนะ!
หรือขาดกรรมวิธีที่จะแสวงหาประโยชน์จากทุกข์นั้น (บันเทิงทุกข์)

ลูก-จด-จำ-อ่าน-ได้ฟังธรรมคืนนี้คือเพาะเชื้อสติปัญญา
ธรรมชาติจักษุไว้ก่อน ให้รู้บาป-บุญ-กุศล (เป็นโลกียธรรม)
เท่ากับลูกได้ประกันชีวิตไว้บ้างแล้ว สาธุ!
ผลบุญกุศลนี้ประทับจิต-ติดวิญญาณไปถึงชาติหน้าๆโน้นเชียวนะ!
มีพระสูตรตรัสไว้ว่า "จิตเกิด-รูปธรรมทั้งหลาย-ก็เกิด.
จิตดับ-รูปธรรมทั้งหลาย-ก็ดับ." เป็นบรมธรรม สาธุ!

เตี่ยจะขอแปลความพระสูตรนี้ให้ลูกฟังจดจำง่ายๆ ไว้ที่ก่อนว่า
ถ้าลูกคิดที่จะทำอะไรๆ ในวันใด-วันหนึ่ง-ในชาติใด-ชาติหนึ่งนั้น.
ลูกก็จะได้ทำตามความนึกคิดที่เกิดขึ้นแวบ! แวบ! เดี๋ยวนั้นแล...

ฉะนั้นลูก จงคิดเรื่องดี-จงทำดี-จงผูกมิตรดี-
กันไว้ก่อนเถิด สาธุ! (คติธรรมนี้ให้ลูกไว้เป็นมรดก)

คืนหนึ่ง พ.ศ. 2483 แห่งโรงกินเจพังม่วง อ. ศรีประจันต์

จากเตี่ยกิมเซ็ง แซ่เล้า.

(คติธรรมนี้ให้ลูก-ธีรทาส-ไว้เป็นมรดก)

รางวัล นราธิป

แด่ ธีระ วงศ์โพธิ์พระ
"ธ. ธีรทาส"

พากเพียรและเรียนรู้มาแต่เยาว์
ธรรมะคือร่มเงามาแต่ต้น
ชีวิตคือการต่อสู้และดิ้นรน
กว่าจะผ่านกว่าจะพ้นต้องค้นคิด
เป็น "ธ. ธีรทาส" ผู้แปล-เขียน
ยิ่งลึกเรียนยิ่งจับธรรมนำสนิท
ยิ่งเผยแผ่ยิ่งชำนาญธารชีวิต
ยิ่งใกล้ชิดความเป็นไปในชีวี
เป็น "ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น" เรื่องเก่าเก่า
เป็น "ศิษย์เต๋า เซียน เซ็น" เป็นเกียรติศรี
ยิ่งแปลเขียนยิ่งเป็นไปยิ่งเป็นดี
ยิ่งเป็น ธีรทาส องอาจครัน

ขอมอบ "นราธิป" ด้วยคารวะ
ขอธรรมยิ่งกระจะกระจ่างผัน
ขอยิ่งก้าวยิ่งแรงยิ่งแบ่งปัน
ถึงธรรมอันส่องสว่างกลางใจเทอญ

ชมัยภร แสงกระจ่าง
นายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย
๒๙ มกราคม ๒๕๕๔

ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น

เล่มที่ 2

道仙禪 (二集)

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส

(มี 11 บท)

ธรรมะแผ่นดิน พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่

พระสังฆราชโพธิธรรมคือปรมาจารย์ตั๊กม้อ

วิปัสสนากรรมฐาน สมัย พระจี๊กง

พระเจ้าลี้ชีหมิน จำนน พระถังซำจั๋ง

สูตรเร้นลับธรรมชาติ บุกเบิกจักรวาล

อัตตาบุญ-อนัตตาบุญ-สุญตาทาน

ชมรมธรรมทาน (ทาง ป.ณ.)

231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. 10330

พุทธสมาคม เบ้าเก็งเต๊ง

ศิษย์ – เต๋า – เซียน – เซ็น

(เล่ม 2 มี 11 บท)

บทที่ 1 คาถาป้องกันตัว – นักรบรอดตาย – แก้สินบน.

บทที่ 2 เหตุที่คนไม่ชอบถือศีล – ไม่เอาศีลธรรม.

บทที่ 3 อิทธิพลของสี – อารมณ์ของสีมีพลังงานอมตะ.

บทที่ 4 อัตตาบุญ – อนัตตาบุญ – สุญตาทานของพุทธแท้.

บทที่ 5 ทิ้งบุญไม่ลง – ขี้เหนียวบุญ – เป็นห่วงบุญ.

บทที่ 6 ชาติ–ภพ. คุมวิถีชีวิตคนสากลโลก ต่างกันอย่างไร ?

บทที่ 7 บุญคือเอา – ทานคือให้. บุญได้แต่บาปอยู่.

บทที่ 8 บทเพลงคติธรรม โพธิสัตว์อวตาร เมืองโซกาย.
(ขงจื๊อ–เต๋า–พุทธ)

บทที่ 9 เข้าใจเขวจะลงนรก – เข้าใจถูกจะขึ้นสวรรค์.

บทที่ 10 ต้นไม้ใบไม้รักษาโรคประสาท ป่าไม้เจริญธรรม.
สมัยพระจีกง–พระโพธิธรรม

บทที่ 11 พบเหตุผลที่ พระพุทธเจ้า ไม่นิยมสร้างรูปวัตถุนิยม.

คำนำเรื่อง

โอ... อมิตาพุทธ! (สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) หลังจากที่ได้พิมพ์หนังสือ พระคัมภีร์ "ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น" เล่มที่ 1 ได้แจกพระธรรมทานนี้ไปไว้ตามห้องสมุดต่าง ๆ ร่วม 3,000 แห่ง ตั้งใจจะให้ความสะดวกแก่ประชาชนทุกจังหวัด หรือท่านผู้ที่จะแสวงหาสิ่งใดเป็นบุญ สิ่งใดเป็นกุศล เพิ่มเติมสติปัญญาทางธรรมจักษุ มีโอกาสค้นคว้าทันใจ ได้ศึกษาหลักธรรมแบบอย่างเซ็น (ฌาน) เพื่อช่วยการดับทุกข์กายทรมานใจลงได้บ้าง มีธรรมะทั้งโลกียธรรมและโลกุตรธรรม เป็นธรรมอย่างฉับพลัน นิพพานให้ฟรี ๆ ไม่ต้องลงทุนมากมายนัก เพียงรู้เคล็ดลับการทำใจ การคุมใจ การคุมอารมณ์ รู้ว่าอะไรคือสมถะ อะไรคือสมาธิ อะไรคือวิปัสสนาปัญญา คือจิตเป็นตัวรู้-จิตเป็นธาตุรู้ เบื้องต้นดูก่อน ไม่ขาดทุน มีแต่กำไรชีวิตทางเดียว มีอุดมคติกำลังใจ "ยิ้มได้มากเมื่อมีภัยมา"

ในพระคัมภีร์โพธิสัตว์อวตารสูตร กล่าวไว้ว่า ธรรมะที่ประทับใจมนุษย์อ่านเพียงโศลกเดียว บางทีใช้ตลอดชีวิตก็ยังไม่หมด ถ้าท่านจะทำบุญด้วยคำพูดคือแนะนำผู้อื่น ๆ ได้หยิบอ่านดูบ้าง โบราณครูบาหลายๆ สมัย ท่านบอกว่า เป็นการสร้างบุญ บุญนั้นเท่ากับได้สร้างพระพุทธรูป 1 องค์ผึ้งไว้ในดวงจิตสรรพสัตว์ เพราะว่าได้ "บุญที่ประทับจิต-กุศลที่ติดวิญญาณ" เขาไป ได้สืบภพชาติ เป็นอนุสัยติดตามไปในวัฏสงสารบ้างแล้วแล... สาธุ! "รู้ธรรมะอยู่ในกายตน-พุทธะอยู่ในจิตตน"

ข้าพเจ้า ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส) ได้รับเกียรติบุญร่วมที่ท่านได้มองเห็นว่า ธรรมทานอย่างนี้ ชนะการให้ทานทั้งปวงในโลกนี้และโลกหน้าๆ เพราะให้สติปัญญาติดตามสรรพสัตว์ทุกชาติภพมากแล..

ท่านผู้มีเมตตากรุณาจิต ได้ส่งเงินมาให้ได้พิมพ์ "ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น" เล่มที่ 2 ครั้งที่ 3 พิมพ์อีก 5,000 เล่ม พ.ศ. 2555 นี้ขึ้นอีก วันนี้ท่านได้อ่าน และยังส่งให้ห้องสมุดต่างๆ ตามมหาอุดมคติแห่งโพธิสัตว์ธรรมทานบารมี ข้าพเจ้าผู้ใช้นามปากกาว่า ธ. ธีรทาส. ซาบซึ้งปีติสุขใจ ขอขอบพระคุณทุกๆ ท่าน แทนสรรพสัตว์ ที่ได้รับส่วนแห่งบุญทานนี้อีกด้วย ขอบใจชาติหน้าได้พบกันจิตถึงจิตอีก จงมีมิตรบุญสัมพันธ์ช่วย "ชี้บาป-แยกบุญ-บอกกุศล" ทุกชาติไป

ข้าพเจ้าขอสวดมนต์อวยพรให้ทุกๆ ท่านที่ได้ร่วมบุญทั้ง-อดีต-ปัจจุบัน-และในอนาคตอีกด้วย จงมีแต่โชคดี และมีบุญโอกาส ได้เกิดในภพชาติที่มี "รูปสวย-รวยทรัพย์-ปัญญาโลกีย์ดี-โรคภัยน้อย-อายุยืน-ถ้าต้องการธรรมะจงได้บรรลุธรรมอย่างฉับพลัน เป็นพระโพธิสัตว์เป็นพระพุทธเจ้าองค์หนึ่งในอนาคตกาลเบื้องหน้าๆ โน้นเทอญ สาธุ!

(ท่านผู้ที่อยากรู้ที่มาหนังสือชุดนี้ จงหาอ่านในคำนำเล่มที่ 1)

ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)
ผู้จัดการพิมพ์หนังสือ ชมรมธรรมทาน (ทาง ป.ณ.)
231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. 10330
1/7/2555

สารบัญ
ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น. เล่มที่ 2
(มี 11 บท)

คำว่า "เซ็น" เป็นภาษาญี่ปุ่น. ตรงกับจีนกลางว่า-ฌาน. แต้จิ๋ว-เซียง. ถ้าบาลี-ฌาน. สันสกฤต-ธยานะ. แปลความเป็นธรรมะสูงสุด เป็นฌานโลกุตระ เป็นปัญญาญาณ เป็นปัญญาวิมุตติ ของพระพุทธศาสนาอย่างหนึ่ง "สอนธรรมะอยู่ในกาย-รู้พุทธะอยู่ที่จิต"

ที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสสอนไว้ถึง 16 ครั้ง เนื่องด้วยเรื่องพระสูตร"อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา"สรุปเป้าหมายให้เจริญธรรม (1) ปุถุชนโพธิสัตว์ (2) อริยโพธิสัตว์ (3) มหาโพธิสัตว์ (4) จนบรรลุถึงพุทธภูมิ เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า. "สรรพสัตว์คือพุทธะ พุทธะมีอยู่ในจิตใจสรรพสัตว์" ธรรมกาย-พุทธจิต. จิตเป็นธาตุรู้. จิตเป็นตัวรู้

บทที่ 1

มีเรื่องคาถาป้องกันตัว-นักรบรอดตาย. แก้สินบนของทหารออกศึกสงคราม. ตั้งอากังแต่งงานกับสาวสวย 3 วัน ข้าวใหม่ปลามัน ก็มีกรรมจำต้องจากกันไปทำสงคราม. พระอาจารย์ตีหุย (พระปัญญา) ได้บอกมนต์ขลังให้ป้องกันตัวรอดตาย. จงรื้อขันธ์ 5 ทิ้งไปเสีย. จงพังทลายขันธ์ 5 และดับอัตตา ดับตัวตน. ที่นี่ไม่มีเกิด ไม่มีตาย. ขันธ์ 5 มีรูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ. ห้าอย่างนี้ทำให้เข้าศูนย์ (แบบเครื่องคอมพิวเตอร์)

หน้า

คนมัวคิดแต่พึ่งโชควาสนา ยังประมาท ต้องคิดพึ่งสติปัญญาช่วยตนเอง จึงมั่นคงดีกว่ากันมาก ถ้าบุญวาสนามีถึง เวลาโชคดีตามมาเอง 1–21

บทที่ 2

พบเหตุ–ผล–ที่ทำให้คนไม่ชอบถือศีล ไม่นิยมเจริญศีลธรรม. เพราะว่าโลกีย์เป็นของคู่ (กฎทวินิยม) ได้อย่างหนึ่งแล้วมักจะเสียไปอีกอย่างหนึ่ง. ตำราหมอดูวิเศษแม่นยำของพระพุทธเจ้า ดูคนที่ศีล ๕ ถ้าไม่มีเลย เป็นคนชั่วคบยาก. ถ้ายุคไหน อินเดีย หรือเมืองจีน ผู้นำทางจิต วิญญาณ มัวแต่เอาเรื่องการสร้างค่านิยมทางวัตถุ ชักชวนให้มนุษย์หลงติดอุปาทานในขันธ์ ๕ มากเกินไป ติดมากกว่าธรรมะไป ระยะยาวนาน ๆ จะไม่ปลอดภัย ประวัติศาสตร์ทางศาสนามักจะจารึกไว้ว่าจะทำให้ลูกหลานเหลน ๆ หลงผิดไปง่าย ๆ ไม่คิดอดทนสร้างกรรมดีไว้ก่อน ไม่มีความพากเพียรสร้างผลงานวิชาการ ที่มีคุณธรรมความดีงามเพื่อสังคมก่อน และไม่เห็นแก่ตัว. ไม่หลงผิดไปมัวแต่คอยหวังพึ่งโชคดี พึ่งวาสนา เอาแต่คอยวิงวอนพระเจ้า ให้สินบนองค์ทวยเทพ ขอลาภผลต่าง ๆ อย่างนี้ จัดว่าขาดพุทธิปัญญา ขาดหลักวิชาการ ขาดผลิตผลงานทางวิชาการที่สังคมยอมรับงานสร้างสรรค์. พระโมคคัลลานะ เที่ยวเมืองนรก. 22–50

บทที่ 3

อิทธิพลของสี อารมณ์ของสี เป็นอมตะ ยังเป็นปัญหาของสหายโลกธาตุ. สีแดง สีชมพู จีนว่าเฮงดี ส่วนทางไทย

หน้า

ทำนองว่าซวย เช่นใครเอาสีแดงไปเขียนชื่อคน บางคนไม่พอใจ. เรื่องนี้ยังไม่รู้ว่าอุปาทานของชาติไหนผิด หรือถูกมากน้อยกว่ากัน. อารมณ์ของสีขาว สีดำ สีแดง สีเทา สีเหลือง (สีทอง) สีกระ (เหลืองแก่จัด) สีฟ้า พวกสีต่าง ๆ สะท้อนอารมณ์ ทำให้คนเกิดจิต คิดไปอย่างไร ? โลกมนุษย์ยังต้องการนักปราชญ์ ผู้ให้ทาน ความรู้แจ้ง ตีปัญหาอิทธิพลของสีต่าง ๆ 52-64

บทที่ 4

อัตตาบุญ-อนัตตาบุญ-สุญตาทาน. ความจริงธรรมะ 3 อย่างนี้ไม่เหมือนกัน ยังอาภัพครูสอน เป็นสูตรที่ทำให้มนุษย์จากโลกหนึ่งไปสู่อีกโลกหนึ่ง จากภพหนึ่ง ไปสู่อีกภพหนึ่ง. ไปสู่อีกจักรวาลหนึ่ง. เป็นดุลยถ่วงโลกให้สงบเย็นว่างเบากายใจ. พระอรหันต์ พระโพธิสัตว์ พระปัจเจกพุทธเจ้า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุก ๆ พระองค์ต้องรู้แจ้งผ่านสัจธรรมนี้มาก่อน. แยกธาตุแรงบุญ. แรงบาป. เช่นชาติหน้าได้บุญ แต่บาปนั้นก็ยังอยู่ตามเดิม. บาปและบุญคนละตัว. บุญคือเอา. ทานคือให้. ปุถุชนถ้าไม่เกิดทางกาย (กายเนื้อ) ก็ต้องเกิดทางจิต อย่าสงสัย. ตกนรกทางกาย ตกนรกทางใจ. เช่นใจอยู่รอด แต่กายยังอยู่ไม่รอด. (กายอยู่รอด-แต่ใจอยู่ไม่รอด) ศึกษาธรรมไว้แก้ทุกข์ตรงนี้ก่อน. อัตตาบุญคือรู้การเกิด. อนัตตาบุญคือรู้การปลง. สุญตาทานคือรู้การดับ. (เกิด-ปลง-ดับ) 65-92

หน้า

บทที่ 5

ทิ้งบุญไม่ลง-ยังขี้เหนียวบุญ. เช่นจิตเป็นห่วงบุญ จิตแบกบุญ จิตพัวพันการบุญมาก จนจิตเป็นทุกข์ทรมาน เป็นอัตตาเป็นตัวตน ชั้นละเอียดปุถุชนมองข้ามไป รู้แจ้งถึงสัจธรรมนี้ก่อนจะเห็นว่าเป็นวัตถุนิยมไป เป็นโลกียนิยมไป บุญเป็นของโลกีย์. ไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร นิพพานไม่ได้ เพราะว่านิพพาน จะต้องหลุดจากบุญ พ้นจากบาป อยู่เหนือบุญเหนือบาป. นิพพานต้องดับอัตตา ดับตัวตน ดับอาตมันอีกด้วย. ปุถุชนฟังแล้วไม่พอใจ แต่อริยชนถูกใจก็ได้. ขอค้าน ขอถาม ขอเถียง เพราะว่ากลัวบุญนั้นหายไปหมด ตรงที่ทำบุญแล้ว ไม่ได้บุญ ไม่เอาบุญให้บุญเป็นทานลงไปอีกด้วย โลกียจิต ทำให้ก่อโลกียกรรม. 93-133

บทที่ 6

ชาติ-ภพ ต่างกันอย่างไร ? (1) ชาติ-เป็นวัฏสงสารวงนอก. (2) ภพ-เป็นวัฏสงสารวงใน (3) คำว่าหมดชาติและขาดภพ ก็คือนิพพาน จิตได้หลุดพ้นจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ พ้นทุกข์ในวัฏสงสาร เพราะว่าไม่มีชาติรับทุกข์ ไม่มีภพเป็นแดนเกิดดับ. จบการวนเวียนในภูมิทั้ง 6 แล้ว "ชาติและภพ" สองคำนี้เป็นธรรมะที่คุมวิถีชีวิตคนทั้งชาติ หรือทั้งสากลโลก. พวกน้ำชาล้นถ้วย. ถ้าไม่สนใจเรื่องชาติและภพก็จะไม่เข้าใจเรื่อง "ปฏิจสมุปบาท" ถ้ารู้มากด้วยวิชาการมักจะเป็นของดี. แต่ถ้าพูดมากบางทีตาย หรือพูดไม่ถูกทีมักจะตาย 134-146

หน้า

บทที่ 7

บุญคือเอา-ทานคือให้ ให้ทาน แจกทาน ชื่อก็บอกไว้ในตัวแล้ว ว่าปล่อยวางในตัว. ถ้าทำบุญก็เอาบุญ ผลก็ได้บุญนั้น. แต่บาปยังอยู่ ซึ่งปุถุชนมองข้ามไป บาปตรงที่ต้องวนเวียนในภพเกิดแก่เจ็บตาย. เพราะอัตตา ตัวตน เป็นเหตุทำให้เกิดใหม่อีกตามเดิม. กรรมของอัตตาบุญ ทำให้จิตหลงติดในโลกียสุข. ส่วนทานคือให้ ให้ทาน แจกทาน จิตเริ่มจะปล่อยวางในตัวบ้างแล้ว เท่ากับเริ่มจะดับอัตตา ลดตัวตน คือดับทุกข์ไว้แต่ต้นมือ. ไม่หลงติดวัฏจักรแห่งบุญนั้น. จะมีกี่คนพึงได้ ?

อนัตตาบุญ-เริ่มปล่อยวางทางใจ ปลงทางใจ. ส่วนสุญตาทาน-เป็นทานปรมัตถบารมีเป็นทานสูงสุด มุ่งนิพพานในตัว. กรรมวิธีสร้างคนให้มีบุญได้ "รูปสวย-รวยทรัพย์-ปัญญาโลกีย์ดี-โรคภัยน้อย-อายุยืน" คือความต้องการของโลกียนิยม. ดูใน มหาปุริสลักษณะ 32 ประการ ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ ตำราบ่อเกิดของการดูลักษณะ (โหงวเฮ้ง) 147-163

บทที่ 8

บทเพลงคติธรรม โพธิสัตว์อวตาร ของขงจื๊อ-เต๋า-พุทธ. ผู้เข้าไม่ถึงสัจธรรม ฟังดูแล้วเป็นพระบ้าๆ บอๆ ร้องเพลงตลกๆ เล่นๆ ไป แต่ปราชญ์ฟังแล้วต้องหยุดนิ่งดูก่อน

หน้า

เตียยิกเอ่ง วิปัสสนาสูตรฉบับพลัน หลวงพ่อช้างเผือก ณ เมืองโซกาย คือทำให้จิตไม่ผลักดัน จิตไม่ดึงดูด จิตเข้าช่องว่าง (ศูนย์) ถ้าทำได้จะเป็นสุขเย็นใจดีกว่าเป็น "จอหงวน" จิตว่าง–ดีกว่าได้ตำแหน่งจอหงวน. 164–171

บทที่ 9

เข้าใจถูกจะขึ้นสวรรค์. เข้าใจเขวจะลงนรก. ปล่อยวางจะนิพพาน. อัตตาบุญ. อนัตตาบุญ. สุญตาทาน. 3 อย่างไม่เหมือนกัน. ทำบุญที่ถูกแบบของ พระพุทธเจ้า คือทำบุญที่มุ่งจำกัด "ความโลภ-ความโกรธ-ความหลง" เป็นบุญที่สูงสุดในโลกนี้. บุญคือเอา เอาบุญมันก็ได้บุญ แต่ผูกมัดวิญญาณไว้. ทานคือให้ ให้ทาน แจกทาน คือปล่อยวางในตัว อิสระวิญญาณ. ผลที่สนองตอบมาแบบอิสระ เช่นได้ลาภลอย. สัตว์โลกต้องเสียสละชีวิตหนึ่ง เพื่อให้อีกชีวิตหนึ่งอยู่รอด กรรมร่วมอย่างนี้จึงผูกมัดกายเนื้อ ดึงดูดวิญญาณไว้แน่น. มนุษย์จึงหลุดพ้นทันทีไม่ได้. จะต้องเรียนรู้การเกิด การปลง การดับ. ชน 6 จำพวกนี้ถ้าเอามารวมไว้ในบ้านเดียวกัน บ้านแตก. เรื่องทำบุญยึดมั่นถือมั่นเป็นอัตตาตัวตน มีสอนกันมาก่อนพุทธกาลแล้ว ที่สุดกลายเป็นวัตถุนิยมไป ขาดอนัตตานิยม ขาดสุญตานิยมไป (ขาดนิพพาน) 172–192

บทที่ 10

สูตรที่ช่วยบุกเบิกจักรวาล ต้นไม้ป่าไม้ มีพลังงานธรรมชาติรักษาโรคอารมณ์หงุดหงิด ร้อนกายใจ "ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น" รู้จักใช้เทียวกรรมฐาน รู้จักใช้สูตรนี้มาเป็นพันปี. ใช้เจริญสมถะ

เกิดผลคือสมาธิ ยกจิตขึ้นสู่วิปัสสนาปัญญา. 3 ขั้นตอน. แบบวัดเส้าหลิน (เซียวลิ้มยี่) พระธรรมาจารย์ปอจี้เซียงซือ (คือพระจี้กง) เป็นพระราชครู พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้. สมัย พระสังฆราชโพธิธรรม (ปรมาจารย์ตั๊กม้อ) ใช้ธาตุ 4 เป็นอารมณ์กรรมฐาน เพิ่มธาตุไม้ เอาความเขียวสดใสชื่นเย็นของพลังงานป่าไม้ ใบไม้ ธาตุไม้ มาเป็นอารมณ์ และเที่ยวกรรมฐานพระพุทธเจ้า ตรัสรู้ที่ใต้ต้นไม้ เทศนาธรรมในดงไม้ ศิษย์กตัญญูกตเวทิคุณ จะต้องช่วยกันปลูกต้นไม้ อนุรักษ์ป่าไม้ไว้ก่อน. จิตเป็นธาตุรู้ จิตเป็นตัวรู้ จิตมันรู้ตัวของมันเอง. สูตรเร้นลับนี้ถ้าเข้าถึงบ้างจะมีเพื่อนทางใจได้ทุก ๆ วัยมากแล . . .

สูตรเที่ยวกรรมฐาน กลางวันและกลางคืน

(มี 8 ภาค)

ภาค 1 เที่ยวกรรมฐานกลางวัน. ภาค 2. เที่ยวกรรมฐานกลางคืน. ภาค 3. แยกอารมณ์กรรมฐาน. ภาค 4. ชมดวงดาวชมดวงจันทร์ เป็นสมถะ. ภาค 5. เอาธาตุไม้ตรงความเขียวสดเป็นสมถะ. ภาค 6. กรรมวิธีดูดภาพพลังงานเขียวสดใส. ภาค 7. แยกธาตุใบไม้ ต้นไม้ ธาตุลมกับจิตใจคน. ภาค 8. สมถะกรรมฐานโบราณใช้รักษาโรค. นิพพานไม่มีรูป นิพพานไม่มีลักษณะ. นิพพานไม่มีอารมณ์. นิพพานไม่มีตัวตน. จะพบนิพพาน ต้องดับอัตตา ดับตัวตน. ดับอาตมันลงไปอีกด้วย จิตว่างคือนิพพาน

บทที่ 11 หน้า

พระสิทธัตถราชกุมาร ประสูติในดงของพิธีกรรมโลกียนิยม ในยุคของศาสนาเทวนิยม (ซึ้งก่า) ครองเมือง ได้ศึกษาจนหมดแล้ว เทวนิยมมัวแต่สอนการให้บวงสรวงวิงวอนกราบไหว้ หวังขอลาภผลทางวัตถุนิยมต่าง ๆ อย่างนั้นในระยะยาวนานจะไปไม่รอด เพราะว่าขาดหลักวิชาการที่ทันสมัย. พระ-องค์จึงหนีออกบวชไปค้นคว้าสัจธรรม จนพบ-ความจริง ตรัสรู้หลักธรรม วางสูตร วางศาสนา คือ "**อเทวนิยม-อนัตตานิยม-สุญตานิยม (นิพพานนิยม)**" คือให้เชื่อแต่เรื่องกรรมกรรมนิยม. เหตุอย่างไร-ผลอย่างนั้น. จึงล้มเลิกพิธีกรรมฆ่าสัตว์บูชายัญกรรมต่าง ๆ

ลีซีหมิน ฮ่องเต้ ยอมจำนนเหตุผลของ **พระถังซำจั๋ง** ตรงที่ว่า พระพุทธศาสนา **ไม่ใช่เทวนิยม (ซึ้งก่า)** แบบจีนถ้าวัตถุนิยมทางศาสนา สร้างไว้มากเกินความจำเป็นของมนุษย์จะให้โทษเท่ากับให้คุณ มีมากเกินไปจะกลายเป็นเชิงพาณิชย์ไปจะขาดศีลวินัยเป็นคุณธรรมทางใจ จะเกิดปัญหาทางเศรษฐกิจไม่เป็นการดับทุกข์ใจด้วยทางมรรคผลนิพพาน. คำว่าเซ็น คือฌานเป็นปัญญาวิมุตติของพระพุทธศาสนา. 241-265

โบราณจารึกว่า **ฤาษี เพ่งไฟ ดูดวงอาทิตย์** นาน ๆ ไปจนตาบอดก็มี. สมัยนี้ยิ่งอันตราย เช่นน้ำเน่า ไอเสีย อากาศเป็นพิษ แสงแดดร้อนจัด จะทำให้ประสาทตาอักเสบเป็นต้อหิน โรคทางกระจกตา มืดมัว เป็นมากถึงกับตาบอดได้. ในเล่มนี้ **บทที่ 10 ภาค 2 หน้า 201** สูตรทดลองเฉพาะเพ่งดูดวงอาทิตย์มีเขียนกันไว้หลายตำรา ข้าพเจ้า ธีรทาส รักวิชาการเห็นว่า ไร้ประโยชน์ในยุคนี้เสียแล้ว สมควรเพียงแค่เรียนรู้ไว้ แต่อย่านำไปปฏิบัติให้โทษมากกว่าให้คุณจีนโบราณจึงไม่นิยมเหมือนกัน ธ. ธีรทาส.

"ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น"

เล่ม 2

(มี 11 บท)

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส

道仙禪 (三集)

เริ่มบทที่ 1

คาถาป้องกันตัว-นักรบรอดตาย แก้สินบน-บวชเณร-ของทหาร

ภิกษุตี้หุย (พระปัญญา) ดังได้เห็น ได้ฟังมาอย่างนี้ สมัยหนึ่งแห่งแผ่นดินราชวงศ์ถังมีศิษย์ ชื่อ สามเณร ตั้งอากัง ได้เรียบเรียงเรื่องของตนเองไว้อุทิศเป็นธรรมทาน เพื่อแก้สินบน จากการไปเป็นทหารแล้วรอดตาย ได้พระคาถาเหล่านี้ป้องกันตัว นักรบรอดตาย แล้วแคล้วคลาดจากภัยอันตราย ได้รอดชีวิตมา จากสนามรบ จึงออกบวชเป็นสามเณร แก้สินบน แล้วได้เขียน เรื่องประสบการณ์ชีวิตในสนามรบมี พระคาถาหัวใจธรรมะ 3 บท ซึ่งเป็นโกอาน คือปริศนาธรรม ชั้นโลกุตรธรรม อุทิศแจกเป็น ธรรมทาน สาธุ!

ตั้งอากัง เกิด ณ เทือกภูเขา จงหน่ำซัว ทางทิศตะวันตก ประเทศจีน. นับว่าเป็นชายหนุ่มรูปหล่อทรงงาม ที่ขยันทำมา

หากิน บิดาได้เพาะปลูกพืชไร่ ทำสวนใบชาเป็นอาชีพมีชื่อเสียงมากในถิ่นนั้น

ตั้งอากัง พออายุครบ 20 ปี ก็ได้แต่งงานกับแม่สาวสวยดาวเด่นในชนบทนั้น ชื่อ ลี้เง็กเฮียะ มีอายุ 18 ปี. ได้กินอยู่หลับนอนกันเพียงแค่ 3 คืนเท่านั้น บ้านเมืองก็เกิดศึกสงครามระหว่างเผ่าพันธุ์กันขึ้นมาทันที ทางราชการได้เรียกตัว จะเกณฑ์เอาชายหนุ่ม ๆ ไปเป็นทหารออกศึกรบกันด่วน

เข้าตำราโบราณเขากล่าวกันไว้เล่น ๆ ว่า ถ้าใครเอามาคิดดูบ้าง ถึงแม้แต่จะเป็นเรื่องตลกขบขันของโลกีย์วิสัย แต่ก็ยังซ่อนปรัชญาชีวิต ได้แบ่งปันประสบการณ์ชีวิต ให้ชาวโลกีย์ด้วยกันฟัง ยังมีคติทางใจบางมุมบ้างเหมือนกัน

คือเขาเล่า ๆ กันไว้ว่า "พวกขุนนาง หรือพวกเศรษฐี" ที่เมียรักตายแล้วเป็นทุกข์ใจ กรรมวิธีแก้ทุกข์ เขาพูดว่า ถ้าใครอยากจะมีความสุขแค่ 4 เดือน ก็ให้มีเมียใหม่.

ถ้าใครอยากจะมีความสุขตลอดชีวิตไป ก็ให้ปลูกต้นไม้ตัดแต่งดัดต้นไม้เล่น (เลี้ยงบอนไซ) ต้นไม้ที่มีอายุยืนยาวนาน ๆ แล้วเราจะมีเพื่อนทางใจตลอดชีวิต จิตสงบเย็นว่างนั่นคือเพื่อนแท้มากแล....

แล้ว ตั้งอากัง ในยามที่ข้าวใหม่ปลามัน เพียง 3 คืนเท่านั้น เขาว่าถึงแม้จะไม่มีกับข้าวไม่ต้องใส่เครื่องปรุง (หรือผงชูรส) อะไรเลย เขาว่ารสนั้นก็ยังอร่อยไม่จืดชืดไปง่าย ๆ ยังหอมดี

กินข้าวนั้นไม่เบื่อ กินไม่รู้จักอิ่ม ในเมื่อเกิดเรื่องทางการเรียกตัวด่วน ก็กลุ้มใจแทบจะตายแล้ว เกือบจะเป็นบ้าไป เพราะไม่อยากจะไปสนามรบ ไม่อยากตายนั่นเอง

แล้วพ่อหนุ่ม ตั้งอากัง ในเรื่องความรู้ธรรมะเอาเพียงแค่ "โลกียธรรม" คือศีล 5 ก็ยังแบกไม่ไหว! ส่วนเรื่องพื้นฐานการดับทุกข์ เช่น "สติปัฏฐาน 4 (กาย-เวทนา-จิต-ธรรม)" ที่จะใช้ดับทุกข์ทางกายใจได้นั้น ยังอยู่ห่างไกล ๆ มาก

ตั้งอากัง มีความรู้เก่งเพียงแค่รู้จักแต่การจัดหา หรือถือดอกไม้ธูปเทียน แล้วก็เข้าไปในโบสถ์ เพื่อที่จะกราบไหว้ ๆ หลวงพ่อทีไร ๆ ก็ยังอดที่จะให้ "หลวงพ่อ" คือไปใช้แต่ท่านขอร้องให้ท่านช่วยทำก่อเวรกรรมแทนให้ที...

เข้าศาลเจ้า ถ้าไหว้เจ้าทีไร ๆ ก็ไม่มีเรื่องอื่น ๆ นอกจากจะยกมือไหว้! แล้วบนบานศาลกล่าว ขอร้องวิงวอน เจ้าพ่อในศาลนั้น ช่วยทำอย่างนั้น ช่วยทำอย่างนี้ ช่วยดลบันดาลอย่างโน้นให้ที...เที่ยวไปหักคอศัตรูคนโน้นให้ตายที...

เจ้าพ่อ อย่ากลัวเลย ถ้าท่านช่วยทำได้สำเร็จแล้ว เมื่อฉันได้ลาภผลจนพอใจ สมใจจุใจดีแล้ว เรื่องที่ฉันบนบานไว้นั้น ๆ ภายหลังฉันจะมาแบ่งผลกำไรนั้น ๆ ให้บ้างแน่นอน ไม่โกงเลย คือแก้สินบน เสียค่าจ้างให้ทีหลัง...ลูกช้างรวยแล้วจะไม่โกงเจ้าพ่อเลย ครับ! ว่ากันอย่างนั้นเสมอไปเอย

เรื่องสินบนบานศาลกล่าวนั้น หลวงพ่อเฒ่า ท่านได้เทศนาแยกธาตุไว้ว่า เรื่องนี้เห็นใจมาก เป็นเพราะว่าโลกียชน ที่ยังไม่รู้แจ้งทางจิตใจ ไม่รู้แจ้งธาตุแท้อนุสัยจิตตนเองบ้าง ยังขาดอริยครู ช่วยชี้แจงสอนอริยมรรค จึงไม่รู้กฎแห่งกรรมวิบาก ย่อมหลงทำอย่างนั้นเป็นที่พึ่งทางใจได้อย่างหนึ่ง คือให้ใจมีความหวังไว้ที่ก่อน อย่างนี้มีแทบทุกชาติทุกภาษาจนเป็นสมบัติดั้งเดิมเป็นของธรรมดา ๆ มนุษย์ที่ยังงมงายอารมณ์

โอ...อมิตาพุทธ! (แปลว่า-สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) ในเมื่อครูบาสอนสัจจธรรมโบราณท่านยังกล้าเทศนาธรรมนี้ พูดความจริงเพื่อเตือนสติสังคมมนุษย์ ที่ยังหลงผิดสัจสภาวะธรรม ปราชญ์แท้จริงมักจะไม่กลัวการติชม "การติ-การชม" ซึ่งเป็นของมีประจำโลก ท่านปลงสังขารชีวิตตกผลงานของท่านจึงมักจะเป็นอมตะ.

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ท่านได้เคยเทศนาธรรมะนี้ไว้ว่า ขอฝากปัญหาธรรมะนี้ ให้ช่วยกันค้นหาความจริงยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกเถิด! แล้วขอถามท่านผู้ที่เป็นครูบาเทศนาสอนธรรมทั้งหลายว่า เรื่องที่ให้สินบนบานศาลกล่าวอย่างนั้น สงสัย? จงช่วยตอบกันที่ว่า...

เจ้าพ่อในศาลเจ้าต่าง ๆ หลวงพ่อในโบสถ์ต่าง ๆ ขอถามว่า

(1) หลวงพ่อท่านจะมีศีล หรือถือศีลหรือเปล่า?

(2) เจ้าพ่อท่านจะยอมรับสินบนแบบนั้นจริงๆ หรือเปล่า ?

(3) เมื่อรับสินบน ท่านก็จะต้องไปทำกรรมร่วม ทำตามสัญญาไว้นั้น แล้วยอมรับผิดก่อบาปกรรมแทนเขาไหม ?

ซึ่งปัญหาทั้ง 3 อย่างนี้ อาจารย์สอนวิปัสสนาภูมิ ท่านกล้าถามศิษย์ ให้ศิษย์คิดเพื่อที่จะได้เกิดสติปัญญา จะได้มีหลักวิชาการในสัจธรรมมาเป็นพันปีแล้ว ทำไมนักศึกษาธรรมยุคนี้จึงไม่สนใจกันบ้าง ?

ในประวัติศาสตร์จีน จารึกไว้ว่า มีนักปราชญ์ชั้นจอหงวน ชื่อ หั่งบุ้งกง (ปราชญ์บุ้นก๋ง)[1] ได้เขียนปรัชญาการปกครอง

---

1. ท่านปราชญ์ **บุ้นก๋ง (หั่งบุ้งกง)** เป็นจอหงวน มีชาตินิยมที่สูงมาก ท่านว่าจีนเป็นมหาอำนาจมีวัฒนธรรมสูงชาติที่ยิ่งใหญ่กว่าอินเดีย ท่านพูดความจริงบางอย่างมากเกินไป และท่านค้านเรื่อง ที่จะเก็บภาษีเอาเงินนี้ไปใช้การฉลองพระธาตุ ที่นำมาจากอินเดีย. เป็นเหตุจึงทำให้ **พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้** (ประมาณ พ.ศ. 1067) ไม่พอพระราชหฤทัยมาก ทำโทษเนรเทศ **บุ้นก๋ง (หั่นบุ้งกง)** ไปอยู่เมืองแต้จิ๋วที่ยังป่าเถื่อนมากอยู่. เพราะท่านเป็นนักปราชญ์ได้นำวัฒนธรรมเมืองหลวง และวิชาการความรู้และปรัชญาของเต๋า ขงจื๊อ ไปสอนชาว-แต้จิ๋วด้วย ได้พัฒนาจากคนป่ามาเป็นคนเมือง ปรัชญาโลกีย์ของท่านปราชญ์บุ้งก๋ง (หั่นบุ้งกง) สูงมากอมตะเป็นพันปี สมัยหลังๆ ชาวจีนแต้จิ๋วได้นึกถึงบุญคุณของท่านมาก จึงได้สร้างศาลไว้บูชา "**แป๊ะกง**" ความว่าเป็นปู่ 100 ชั่วคนมาแล้ว นับว่าท่านเป็นก๋งมานับร้อยชั่วคน ชาวบ้านนิยมเรียกว่า "**แป๊ะกง**" หรือเจ้าพ่อ แป๊ะกง ไปจนแพร่หลาย

เสถียร โพธินันทะ.

ชาติบ้านเมือง ทูลเกล้าถวาย พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ มีใจความตอนหนึ่งกล่าวไว้ว่า เรื่องพิธีกรรมการเซ่นไหว้ต่าง ๆ นั้น ยังขาดเหตุผลมากเกินไป การสร้างค่านิยมอย่างนี้ไว้ ถ้าแพร่หลายมีมากเกินไปแล้ว มีคุณและมีโทษเท่ากัน คือจะทำให้ ผู้ที่ขาดสติปัญญาหลงผิดไปง่าย ๆ

แล้วอนุชนจะขาดความขยันหมั่นเพียรในการสร้างสรรค์ผลงานที่ดี สร้างกรรมดีระยะยาวนาน ๆ และยังขาดหลักวิชาการที่ถูกต้อง จะไม่อดทนสร้างกรรมดีเป็นอุดมคติทางใจ เพราะมัวแต่หวังไปพึ่งโชควาสนา คิดแต่จะคอยวิงวอนกราบไหว้ทวยเทพคอยให้แต่สินบน หลงมัวแต่บนบานศาลกล่าวไว้ต่าง ๆ หวังคอยรับโชคลาภผลง่าย ๆ ไม่คิดใช้หลักวิชาการ หวังพึ่งแต่โชคไม่คิดพึ่งสติปัญญาของตนเอง ระยะยาวนาน ๆ ไปเยาวชนจะหลงงมงายในอารมณ์ ไม่รู้แจ้งทางจิตใจ ขาดคุณธรรมทางใจที่เป็นสติปัญญา เป็นวิชาการที่ช่วยตนเองได้ต่าง ๆ

ภิกษุตี้หุย (พระปัญญา) ขอกลับมาเล่าเรื่อง ตั้งอากังเจ้าบ่าว 3 คืน กินข้าวไม่ได้นอนไม่หลับ เพราะวันเวลาจวนจะถึงแล้ว ทางการเขาจะมาจับตัวเอาไปเป็นทหาร คิดแล้วก็มีแต่กลัวจะตายอย่างเดียว และไม่อยากที่จะจากเมียรักอันแสนสวยงามนี้ไปอีกด้วย เฮ้อ ! กรรม

ตั้งอากัง พอคลุ้มคลั่งหนัก ๆ เข้า ก็หวนกลับไปนึกถึงว่า ครั้งหนึ่ง ได้เคยฟังการเทศนาธรรมะในวัดเซ็น (ฌาน)[1] เรื่อง "ขันธ์ 5 ว่าง–ทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด" ของท่านพระอาจารย์ ภิกษุตี้หุย (พระปัญญา) ซึ่งสาธุคุณองค์นี้ ได้เคยสร้างผลงานร่วมคณะธรรมจาริกไปโปรดสัตว์ กับ พระอาจารย์ ภิกษุดอกบัว–พันน้ำ มาสมัยหนึ่งแล้ว.

พระสูตรนี้ ตำนานทางพุทธศาสนาได้กล่าวไว้ว่า ศักดิ์สิทธิ์มาก ได้ช่วย พระถังซำจั๋ง รอดชีวิตนับครั้งแทบจะไม่ถ้วน ความในพระสูตร ตรัสไว้ว่า ถ้าใครทำให้ "ขันธ์ 5 ว่าง–ทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด" หรืออย่างน้อยสมควรพิจารณาให้ขันธ์ 5 เป็นความว่างได้ หรือ ประสานกับความว่างไปได้ทุกข์ใจก็เริ่มจะดับลงไป

ท่านพระอาจารย์บอกว่า อย่าดูถูกนะ! คำพูดไม่กี่คำนี้ ถ้าใครทำได้จริง ๆ แล้วมีพลังงานทางจิตสูงมาก สูงสุดเป็น "พระอรหันต์" เชียวนะ! หัวใจการบรรลุธรรมรวมอยู่ในพระสูตรนี้แล้ว

โอ...อมิตาพุทธ! (แปลว่า–สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) พ่อหนุ่ม ตอนที่ฟังเทศนาธรรมอยู่นั้น

1. หนังสือ ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น เล่มที่ 1 ได้พิมพ์แจกห้องสมุด 3,000 แห่งไปแล้ว เล่มที่ 1 มี 11 บท เรื่องไม่ซ้ำกันกับเล่ม 2 นี้ ธ. ธีรทาส.

ก็จำได้แค่นี้ บางตอนก็เข้าหูนี้ แล้วก็ออกไปทางหูโน้นหมด จะรู้ความหมายบางอย่างก็ดังที่เขาว่า รู้แบบงู ๆ ปลา ๆ วัว ๆ ควาย ๆ นานไปก็ลืมแทบหมดแล้ว

พอมาคิดได้เท่านั้น ก็ดีใจรีบด่วนจี๋ไป นมัสการ พระอาจารย์ตี้หุย (พระปัญญา) อีกที เพื่อหวังที่จะให้ท่านช่วยแก้ปัญหาทุกข์ทางใจ ให้ทุกข์นั้นดับหมดทันที ได้อย่างไร ?

ดังที่ท่านพระอาจารย์ได้เคยเทศนาว่า "ขันธ์ 5 ว่าง-ทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด" หรือทำให้ประสานกับความว่างได้ ทุกข์ใจก็เริ่มจะดับลงไป เราคงจะมีหวังแก้ทุกข์ครั้งนี้ได้ตก

ตั้งอากัง พอมาถึงสำนักสงฆ์ของท่านแล้ว กุลีกุจอตรงเข้าไปกราบเรียน ท่านพระอาจารย์ แล้วพูดทันทีเลยว่า ท่านอาจารย์ครับ! กระผมจะแย่! จะแย่คราวนี้แล้วครับ! คือวันพรุ่งนี้จะต้องไปเป็นทหาร ทางการเกณฑ์ให้ออกไปรบทัพจับศึก ไปฆ่าคนตายกับเขาแล้วครับ! ซึ่งกระผมต่อไปนี้ จะไม่มีเวลาที่จะมาเรียนมาฟังธรรมะได้อีกแล้ว ครับ! ขอให้ท่านอาจารย์ช่วยกระผมที...

ตั้งอากัง แสดงอาการหลุกหลิก หวั่นวิตก พูดว่า เพื่อไม่ให้ท่านอาจารย์จะต้องเสียเวลาการฟัง กระผมขอบอกภูมิธรรมหรือบอกอารมณ์กรรมฐานทั้งหมด ให้ท่านอาจารย์ทราบทันทีเลยว่า ในขณะนี้กระผมมีปัญญาธรรมจักษุบ้างแล้ว

คือเข้าใจว่า "จิตเป็นตัวรู้–จิตเป็นธาตุรู้" ดังที่ท่านอาจารย์ได้เทศนาไว้ กระผมรู้ว่าเกิด การเกิดนั้นมีจริง ๆ แล้ว เพราะว่าได้เห็นลูกหมา ลูกแมว สัตว์ต่าง ๆ มันก็เกิด ซึ่งมีเหตุที่พ่อแม่ทำให้เกิด การเกิดมีจริงแน่นอนแล้วครับ! อย่างหนึ่ง

ส่วนการตาย "การตาย" นั้นก็มีจริง ๆ เพราะว่าได้เห็นพ่อแม่ปู่ย่าตายายของเรา ท่านตาย ๆ ไปเป็นแถว ๆ อีกเช่นกัน หมดความสงสัย! ได้ธรรมจักษุเรื่อง "เกิดและตาย" หมดแล้วครับ!

แปลว่าธรรมะเรื่อง "การเกิด และ การตาย" สองอย่างนี้ ท่านอาจารย์ไม่ต้องสอนกระผมได้แล้ว กระผมเชื่อว่ามีจริงหมดแล้ว ครับ!

ทีนี้เข้าเป้าหมายแห่งการมาหาท่านอาจารย์ด่วนจี๋ ในวันนี้เลย ครับ! คือกระผมบอกตรง ๆ ว่า "ไม่อยากตาย–ไม่อยากจะไปตายเลย" ครับ! เรื่องมีอย่างเดียวนี้เท่านั้นเอง ครับ! จะทำอย่างไรดี ขอให้กระผมไม่ตายเท่านั้น...ขอให้พระคุณเจ้าช่วยโปรดสัตว์ที่ ด่วนจี๋อีกด้วย ครับ!

กระผมขอเอาแก่นพุทธศาสตร์ ที่เป็นหัวใจของ พระพุทธศาสนา ขอให้เป็นธรรมะสั้น ๆ เพื่อให้กระผมจดจำได้ง่าย ๆ และได้พบธรรมจักษุอีก หรือได้พบ "พระอรหันต์" ขอเอาเพียงแค่ตัวเองรอดไปทีก่อน "อรหัตภูมิ"

อย่าเพิ่งเอา "พุทธภูมิ" เพราะว่าจะต้องบำเพ็ญบารมี 10 อย่าง เจริญโพธิสัตว์ธรรมต้องรื้อสัตว์ขนสัตว์มันยากนานลำบากมากไป แล้วถึงชั้น "พุทธภูมิ" นั้นก็สูงเกินกว่าสติปัญญาของกระผม ที่จะทำได้ในทันที.

แล้วยังมีความลับ เรื่องสำคัญยิ่งอีกอย่างหนึ่ง คือวันพรุ่งนี้ก็จะไปถือมีดพร้า จับอาวุธฆ่าคนตายกันแล้ว ครับ! ท่านจะให้กระผมทำอย่างไรดี ขอได้โปรดช่วยที และด่วนจี๋ ครับ! กระผมจะไม่ลืมบุญคุณท่านอาจารย์เลย ถ้าชาตินี้ไม่ได้ตอบแทน ก็จะขอตอบแทนบุญคุณในชาติหน้า ๆ ครับ!

ตั้งอากัง ได้แต่กราบวิงวอนอยู่นั่นแหละ! แล้วกระผมขอบอกตรง ๆ เลยว่า มีเรื่องความลับที่ใหญ่โตมาก ในชีวิต... คือกระผมเป็นห่วงเมียสาวสวยพริ้ง! ของกระผมมาก ๆ ครับ! จึงไม่อยากตาย... ไม่อยากจะไปตายเร็วนัก เพราะมีเมียสวย ช่วยโปรดที่พระคุณเจ้า กระผมหมดที่พึ่งแล้ว ครับ!

ถ้าการไปออกศึกสงครามครั้งนี้ กระผมไม่ตาย มีชีวิตรอดกลับมาบ้านได้อีกที กระผมจะขอบวช เป็นสามเณร เพื่อที่จะแก้สินบน 1 พรรษา ครับ!

ตั้งอากัง ถ้าไม่ตายเป็นต้องบวชแน่ แก้สินบนจะทำบุญทานฉลองกันใหญ่โตเลย ลูกช้างไม่โกงเลย ครับ! พระคุณเจ้า

พระภิกษุตี้หุย (พระปัญญา) มองดูลักษณะ (โหงวเฮ้ง) ทะลุลงไปถึงในอนุสัยจิตของพ่อหนุ่มรูปหล่อใจร้อนผู้นี้แล้วท่านก็ได้แต่สั่นหัวหน่อย ๆ ไม่รู้ว่าจะโปรดได้อย่างไรดี ?

แต่ส่วนลึกของจิตใจ ตั้งอากัง ยังมีโพธิจิต "โพธิจิต" ติดไว้หน่อย ตรงที่คิดนึกที่จะบวช เป็นคุณธรรมพลังงานสากลที่ทวยเทพเบื้องสูงเคารพ เพียงแค่ ตั้งอากัง คิดก็นับว่า "โพธิจิต" เกิดแล้ว

เข้าพระสูตร ตรัสไว้ว่า "จิตเกิด–รูปธรรมทั้งหลายก็เกิด. จิตดับ–รูปธรรมทั้งหลายก็ดับ." เพียงเท่านี้จิตเกิดมีพลังงานสากลของพระโพธิญาณ ส่งรู้ถึงเทวดาฟ้าดินรู้แล้วสาธุ !!

ตั้งอากัง เวลานาที่ไม่คอยใคร กระวนกระวายใจ นั่งไม่ค่อยจะติดพื้น คอยแต่จะตามยกมือไหว้ ! กราบขอวิงวอนต่าง ๆ นานา บอกให้สินบนไว้ก่อนอย่างเดิม ๆ เท่านั้น ท่านอาจารย์จะให้บนบานศาลกล่าวอะไร ๆ ก็เอาทั้งนั้น

พระอาจารย์ตี้หุย (พระปัญญา) จึงพูดไปว่า "ขงรือ ขันธ์ 5 ทิ้งไปเสีย" ก็แล้วกันโว้ย !

ตั้งอากัง ฟังแล้วก็งง....จึงรีบถามท่านอาจารย์ทันทีว่า แล้วจะให้กระผมได้ไปพบ "พระอรหันต์" ได้อย่างไรกัน ?

พระอาจารย์ตี้หุย (พระปัญญา) ตอบทันทีว่า "จงพังทลายขันธ์ 5 แล้วดับอัตตา-ดับตัวตน" ให้มันหมด ๆ ไปเสีย ก็จบเรื่องกันเท่านั้นแล...

ตั้งอากัง พอมาถึงตรงนี้ ฟังแล้วก็จะยิ่งไปกันใหญ่โต คืองงยิ่งขึ้นไปอีก แต่จำคำพูดของท่านอาจารย์นั้นไว้ได้หมด ตีปัญหาธรรมะนั้นไม่แตก...นิ่ง! อิ้งไป

ตั้งอากัง จึงบอกอีกว่า ท่านอาจารย์ ครับ! ไปเป็นทหารของกระผมครั้งนี้ คงจะต้องตายนะครับ! แต่กระผมกลัวตายมาก ยังไม่อยากจะตายเลยนะครับ! เพราะว่าห่วงเมียรักมาก เป็นทุกข์ใจมาก

แล้วจุดประสงค์ในการมาหาท่านอาจารย์ครั้งนี้ ก็อยากจะขอของดี...ของดี...เช่นพวก "ฮู้เท้า (ผ้ายันต์)" พวกฮู้ยันต์ซึ่งเป็นของดีวิเศษต่าง ๆ จากท่าน เพื่อที่จะเอาไว้ติดตัวใช้ป้องกันภัยชีวิตไม่ให้ตาย ขอรอดตายอย่างเดียว ก็พอแล้วครับ! พระคุณเจ้า

ตั้งอากัง กระผมขอของดี "ฮู้เท้า (ผ้ายันต์)" เอาไว้คุ้มครอง ป้องกันความตาย ช่วยที ครับ! พระคุณเจ้า ของวิเศษศักดิ์สิทธิ์อะไร ๆ ก็ได้ ขอให้ขลัง ๆ ไม่ตายก็แล้วกัน ครับ!

พระอาจารย์ตี้หุย (พระปัญญา) ตอบไปทันทีว่า "ของดี-ของดี" กระนั้นหรือ? เจ้าพึงจดจำเอาไว้ให้ดี อย่าได้ลืมไปนะ!

สิ่งที่เขาให้... สิ่งที่เขาให้ๆ กัน ในโลกมนุษย์นี้ "ไม่มีของดี... ไม่มีของดีเลย..."

เพราะว่าของดีจริง ๆ นั้น ของวิเศษดีจริง ๆ ให้กันไม่ได้เลย... ให้กันไม่ได้เลย... ต้องมีสติปัญญาของตนเองบรรลุถึงเอง ต่างหาก! เป็น "ตถตา" คือธรรมชาติเป็นมาอย่างนั้น ธรรมชาติเป็นไปอย่างนั้น ธรรมชาติเดิมแท้เป็นเช่นนั้นเอง เรียกว่า "ตถตา" แล...

แล้วฉันจะบอกให้อีกว่า สิ่งที่ชาวโลก ๆ เขาแจกกันได้... มนุษย์ให้กันได้... ก็ไม่มีของดีจริงเลย ก็ไม่มีของวิเศษดีแท้จริงจังอะไรเลย เป็นของที่ให้คนโง่ ๆ ในสัจธรรมดีใจได้พักเดียว

ภาษาธรรมะว่า ทำให้เขาเกิดอุปาทานหลงยึดถือไว้ได้ชั่วคราว หลอกลวงให้ดีใจ แท้จริงแล้วเป็นของโลกีย์ที่ไม่เที่ยง... ไม่เที่ยงทั้งปวงแล...

เป็นความจริงไม่มีอะไร ๆ เป็นตัว เป็นตนที่ถาวรยั่งยืนโรงได้ตลอดไปเลย "**อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา**" ทั้งนั้น อย่ามัวหลงใหลกันมากนักเลย! จะผิดหวังทั้งชาตินี้และชาติหน้าแล...

เป็นเพราะเหตุอย่างนี้เอง ชาวโลกีย์เขาจึงให้กันได้ง่าย ๆ แจกของกันได้ง่าย ๆ เป็นของไม่เที่ยง คนที่ไม่รู้แจ้งธาตุแท้ของวัตถุ และจิตใจ ก็ยึดมั่นถือมั่นไว้ได้พักเดียว หลงให้ดีใจประเดี๋ยวเดียว แล้วก็อนิจจังไปทุกอย่างอย่าสงสัย! อือ! อืม!!

พอพูดจบ พระอาจารย์ตี้หุย (พระปัญญา) ท่านก็สำรวมจิตอย่างเคร่งขรึม... จับสายตามองดูอนุสัยจิต ดูภูมิธรรมของศิษย์นิ่ง ๆ สักครู่หนึ่ง

แล้วพระอาจารย์ ท่านได้พูดอีกว่า เอาละ! เธอจงตั้งใจฟังฉันจะทำหน้าที่ของ "พระโพธิสัตว์" ช่วยบอกทางที่ถูกต้องดีจริง ๆ ให้แก่เธอเดินไปเอง จงเดินตรงไปเถิด! แล้วจะได้พบของดี พบของวิเศษดีแท้จริงหมดเลย.

แต่ถ้าเธอยังไม่ปฏิบัติ เดินตามทางที่ฉันได้ชี้บอกอย่างตรง ๆ นี้กันแล้ว ก็หมดหวังที่จะได้พบของดี พบของวิเศษเลยหรือได้บรรลุถึงเป้าหมายทิศทาง ที่ดีและสูงมากนั้นได้เลย

ถ้าเธอไม่ปฏิบัติ ต่อให้มี พระพุทธเจ้า สักพันองค์มาอยู่ในบ้านเธอ ก็ช่วยเธอไม่ได้เลย...เพราะว่าเธอไม่เอากันเองต่างหาก! "ตถาคต-เป็นได้แต่ผู้ชี้ทาง ผู้คอยนำทางให้เท่านั้น" คำพูดนี้เป็นพุทธพจน์แล...

ตั้งอากัง พอได้ยิน พระอาจารย์เทศนาธรรมชั้นปรมัตถ์-ธรรม เป็นโกอาน คือปริศนาธรรมให้คิดตีแตกเอง อย่างนี้เข้าอีกแล้ว ก็ยิ่งจะเวียนหัวมึนงงไปกันใหญ่โต จบไม่ลงแน่นอน "ศิษย์ถามโลกีย์-แต่อาจารย์ตอบโลกุตระ"

คือฝ่ายศิษย์ต้องการแต่โลกีย์ล้วน ๆ แต่ฝ่ายอาจารย์เห็นว่าไหน ๆ ก็จะไปตายกันแล้ว ก็ดึงเอาให้ศิษย์หลุดพ้นอย่างฉับพลัน

เสียเลย. ตอบปัญหาศิษย์แบบต้อนความนึกคิดพยายามดึงให้เข้าทาง "โลกุตระ" ออกไปทางมรรคผล- "นิพพาน" ชั้นหลุดพ้นวัฏสงสารกันเสียแต่ในชาตินี้เลย

คือไหน ๆ ก็จะต้องตายกันแล้ว ก็เอาประโยชน์ "ตกกระไดก็พลอยกระโจนเลย" อย่างนี้เป็นต้น แล้วจะพึ่งกันรู้เรื่องได้กระนั้นหรือ? "ถามโลกีย์-แต่ตอบโลกุตระ" กรรมของสัตว์

ตั้งอากัง จะพึ่งไปเท่าไร ๆ ก็ฉลาดเท่าเดิม อีกสักครู่หนึ่งจึงยกมือไหว้! แล้วพูดว่า ท่านอาจารย์ อย่าเข้าใจผมผิดไปนะครับ! กระผมบอกว่ารู้ธรรมะแล้ว คือรู้ว่า "การเกิด-การตาย" นั้นมีจริง ๆ และก็ได้เกิดมาแล้ว ที่นี้มันมีเรื่องด่วนจี๋! อยู่ตรงที่ว่า "ไม่อยากตาย" ไม่ต้องการตายเท่านั้นนะครับ!

แล้วที่ท่านอาจารย์ได้เคยเทศนาเรื่องขันธ์ 5 ว่ามี "รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ" นั้น กระผมท่องจำได้แต่ไม่รู้เรื่อง ในความหมายอย่างไรเลย เป็นศิษย์โง่ครับ!

คือไม่รู้กรรมวิธี ที่จะทำขันธ์ 5 ให้ว่าง.[1] ไม่รู้กรรมวิธีที่จะรื้อขันธ์ 5 ทิ้งไปเสีย. ไม่รู้กรรมวิธี พังทลายขันธ์ 5 แล้ว

---

1 ขันธ์ 5 ทำให้เข้าศูนย์ เข้าศูนย์ว่างจากกิเลสตัณหาอุปาทาน (แบบเครื่องคอมพิวเตอร์ ลบให้ศูนย์) อย่างน้อยสมควรทำให้ประสานกับความว่างไป กายจะเบาใจจะเริ่มว่างลงบ้าง กล้ามเนื้อหยุดเกร็งตัว ประสาทคลายความตึงเครียดลงบ้าง.

ธ. ธีรทาส.

ดับอัตตา ดับตัวตน ให้มันหมด ๆ ไปเสีย! กระผมเป็นศิษย์โง่ครับ!

ต้องขออภัย ขอรบกวน พระเมตตาจิตเป็นครั้งสุดท้ายของชีวิต คือให้ท่านอาจารย์ช่วยเสกหรือเป่า พระคาถา อาคมที่ศักดิ์สิทธิ์ ร่ายมนต์วิเศษที่เฮี้ยน ๆ ใส่หัวกระผมให้ที...ขอให้ร่างกายเหนียว ไม้ตีไม่แตก มีดฟันไม่เข้า ได้แคล้วคลาดภัยอันตรายต่าง ๆ ไม่ตาย หรือให้หายกลัวตายก็ยังดี ครับ!

แล้วถ้า ตั้งอากัง รอดตายกลับมา กระผมจะขอบวชเณรเพื่อแก้สินบน 1 พรรษา กระผมไม่ลืมบุญคุณของ พระคุณเจ้าโปรดช่วยที กลับมาได้บวชแก้สินบน ครับ!

พระอาจารย์ตี๋หุย (พระปัญญา) มองหน้าศิษย์อย่างสำรวมพลังจิต มีความหมายเป็น "ปริศนา" คือมุ่งการถ่ายทอดธรรมด้วยจิตถึงจิต "จิต-ถึง-จิต" แบบอย่างเซ็น (ฌาน) ทั้งหลาย. แล้วท่านได้ตอบแก่ศิษย์เสียงดัง ๆ ว่า "ที่นี่-ไม่มีเกิด. ไม่มีตาย" วิเศษกว่าใด ๆ เอ้า! พระคาถาบทนี้ฉันให้แก่เธอสืบไป ไป๊! ไป๊...

ท่านอาจารย์ ก็ลุกขึ้นเดินไปเข้ากุฏิ ปิดประตูปัง! นั่งเข้าอยู่ในฌานสมาบัติ เงียบนิ่งไปเลย... ที่นี่-ไม่มีเกิด-ไม่มีตาย วิเศษกว่าใด ๆ เอ้า!

ตั้งอากัง พอมาถึงตอนนี้ก็ทนไม่ไหว! มีปัญญาฉลาดเท่าเดิม จึงได้แต่ส่งเสียงร้องเรียก ท่านอาจารย์ครับ! เรียกไปเถิด! เดินไปทุบประตูบึ้ง ๆ อีกที ก็เท่านั้น เงียบ! เงียบ!!

เพราะว่าท่านอาจารย์ นิ่ง! นิ่ง! เงียบหุบปากแบบพระเซ็น (ฌาน) ท่านเอาความว่าง ความนิ่ง ความเงียบ วางเฉย อาศัยช่องว่างนี้ เข้าอาณาจักรแห่งความว่าง ความหยุดนิ่งเป็นการตอบปัญหาทั้งปวงแล...

ตั้งอากัง คอยไปนาน ๆ ทนไม่ได้ ก็รีบด่วนกลับบ้าน. แล้วการไปเป็นทหารออกรบครั้งนั้น ก็ผ่าคมหอกดาบ มีดพร้า หลบลูกธนูที่ยิงมาดังสายฝน ก็รอดตัวแคล้วคลาดไปได้ เกิดมีกำลังใจอย่างแปลก ๆ ยังมีความอาถรรพ์บอกไม่ถูก... ไม่ทราบเหตุผลกลใด ๆ เพียงแต่จำได้ ท่องได้ คือคำถามและคำตอบของท่านพระอาจารย์ ที่บอกให้มาเท่านั้น จดจำได้จนขึ้นใจ เพราะเป็นคนที่ชอบท่องคาถาอาคมต่าง ๆ เอามาเป็นเพื่อนทางใจ เพื่อจะแก้ความหวาดกลัวภัยอยู่ก่อนแล้ว

เรื่องท่องคาถาอาคมต่าง ๆ นั้น หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสีว-เชียนซือ) ท่านได้เคยเทศนาสอนไว้ว่า เป็นของธรรมดา ๆ ของปุถุชนจิต ที่ยังไม่รู้แจ้งอนุสัยจิตใจตนเอง ยังไม่รู้ธรรมะเข้าไม่ถึงสัจธรรมในเรื่องนั้น ๆ จิตย่อมจะหวั่นไหวต่อโลกธรรมทั้งปวง จิตหวาดกลัวภัยอะไร ๆ ง่าย ๆ เพราะเขาปลงสังขารชีวิต

ไม่ตก ไม่พบกรรมวิธีชนะทุกข์ทางใจนั้น ปุถุชนทุกชาติทุกภาษาจะต้องเป็นไปอย่างนั้นแล...

ภาษาธรรมะว่าจิตผู้นั้นยังไม่หลุดพ้นจากอุปาทานต่าง ๆ ปุถุชนเหล่านี้จึงหวังหาที่พึ่งทางใจ มักจะชอบเรื่องเครื่องรางหรือของที่เขาหลอกว่าขลัง ๆ เป็นของศักดิ์สิทธิ์ ให้จิตใจได้ยึดมั่นถือมั่น เท่ากับสะกดใจให้ยึดตรงนั้น เกาะไว้ตรงนั้นชั่วคราวก่อน สะกดอารมณ์ให้หยุดหวาดกลัวพักเดียวได้ผลบ้างเหมือนกัน ใช้ปกครองคนกลุ่มหนึ่ง ที่ยังขาดอริยธรรมขาดโลกุตรธรรม

เรื่องอุปาทาน จิตยึดมั่นถือมั่น ติดหลงแทบจะว่าทุก ๆ คนจะต้องผ่านด่านนี้มาก่อน ก่อนพบสัจธรรม หรือได้พบอริยครูช่วยชี้แจงสอนอริยมรรค จนรู้แจ้งธรรม รู้แจ้งทางจิตใจจนพบอนุสัยจิตเดิมแท้ คือพบหน้าตาดั้งเดิมของตนเอง จิตสว่างไสวพบทางสู่อริยภูมิ ก็ไม่ใช่ของทำได้ง่าย ๆ นัก

สูงขึ้นไปอีก จนจิตหลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ต่าง ๆ มีสติปัญญาที่ช่วยตนเองได้ คือจะพบสิ่งแปลกประหลาดอะไร ๆ ก็ไม่หวั่นไหว! จิตไม่กลัวทำใจได้ปลงใจได้ ปล่อยวางทางใจได้ สติปัญญาอย่างนี้ นักศึกษาธรรมะต้องสนใจเป็นอย่างยิ่ง จึงจะไม่เสียชาติเกิดที่ได้พบพระพุทธ-ศาสนา สาธุ!

ตั้งอากัง จะเป็นเพราะว่ามีประณิธานอันยิ่งใหญ่ ที่จะทำให้สัจธรรม หรือพระสูตร 3 บทนี้ได้แพร่หลายออกไปไว้ช่วย

มนุษย์ ให้รู้ทาง "อรหัตภูมิ–ปัจเจกพุทธภูมิ–โพธิสัตว์ภูมิ–ถึงพุทธภูมิ" ทวยเทพจึงแซ่ซ้อง สาธุการ ได้ช่วยคุ้มครองป้องกันภัยให้ชีวิตรอดตายมาได้ มีแต่ท่องจำพระคาถา 3 บท มันจะเป็นรหัสสูตรลับ อาถรรพ์ของพระโพธิสัตว์ทั้งหลายหรือเปล่า ?

พระอาจารย์ตี๋หุย (พระปัญญา) บอกไว้ว่า

(1) จงรื้อ–ขันธ์ 5 ทิ้งไปเสีย. ก็แล้วกันโว้ย ! (ท่องจำได้)

(2) จงพังทลาย–ขันธ์ 5 และดับอัตตา–ดับตัวตน. ให้มันหมด ๆ ไปเสียก็จบเรื่องกันเท่านั้น (ท่องจำได้)

(3) ที่นี่–ไม่มีเกิด–ไม่มีตาย. วิเศษกว่าใด ๆ เอ้า ! พระคาถาบทนี้ฉันให้แก่เธอสืบไป ไป๊ ! (ท่องจำได้)

ตั้งอากัง ได้แต่ท่อง พระคาถา 3 บทนี้ในสนามรบ ท่องไปนาน ๆ คงจะเป็นพระสูตรของ พระพุทธเจ้า ทั้งหลาย ที่ได้ตรัสถ่ายทอดด้วยจิตถึงจิต เป็นรหัสสูตรลับที่ได้ผ่านจิตของ "พระอรหันต์" แล้วสืบ ๆ ทอดกันลงมา จึงมีพลังงานทางจิตที่สูงมาก ซึ่งปุถุชนคนโลกีย์ธรรมดา ๆ ไม่อาจที่จะรู้ได้

ทำให้ ตั้งอากัง เกิดอาถรรพ์ แรงบันดาลใจ จิตมีสมาธิจิตแน่วแน่ดิ่ง ๆ เป็นจิตเอกมั่นคงไม่หวั่นไหว ! และยังลืมความหวาดกลัวตาย จิตเกิดความกล้าเข้ามาแทนที่

สูงยิ่งขึ้นไปอีก ตั้งอากัง จิตว่างจากความทุกข์กังวล เป็นห่วงในเมียสาวต่าง ๆ ว่างทุกข์นั้นลงได้ชั่วคราว ท่องมนต์ 3 บทนี้แล้ว พอมีเพื่อนทางใจ จึงคิดในใจว่า สาธุ! คุณพระได้ช่วยแล้ว ลูกช้างคงจะรอดตายได้กลับบ้าน จะขอออกบวชเป็นสามเณร แล้วจะตั้งใจศึกษาพระคาถานี้ นำออกเผยแพร่เป็นธรรมทาน สาธุ!

ต่อมา พระอาจารย์ตี๋หุย (พระปัญญา) ได้ช่วยเรียบเรียงเรื่อง พระคาถา 3 บทนี้ได้นำออกเทศนา สืบอายุพระพุทธศาสนาต่อไปอีกมาก

โอ... อมิตาพุทธ! (แปลว่า-สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ท่านได้เทศนาสอนศิษย์ไว้ว่า พระสูตร 3 บทนี้[1] ในประวัติศาสตร์ได้เคยเทศนาถวายขุนนาง พระเจ้าแผ่นดิน มาหลายครั้งแล้ว เป็นรหัสสูตรลับที่รวมเอาหัวใจสัจธรรม ชนิดที่ทำให้มนุษย์หลุดพ้นวัฏสงสาร "นิพพาน" แล... สาธุ!

---

1. พระสูตร 3 บทนี้มีอยู่ใน พระคัมภีร์ มหาปรัชญาปารมิตาสูตร (สุญตาสูตร) เป็นหัวใจของพระคัมภีร์เซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ แล้วพระวินัยทางฝ่ายมหายาน ต้องบวชเณรทดลองดูก่อนว่าจะไปได้รอดไหม? แค่สามเณรลาสึกได้ มีศีล 10 ถ้าบวชเป็นพระภิกษุแล้ว ต้องบวชตลอดชีวิต ลาสึกไม่ได้ เขาจึงพูดว่า พระจีน บวชตายลาสึกไม่ได้อย่างนี้

นายแพทย์ ตันม่อเซียง.

หลวงพ่อเฒ่า จะบอกให้ ดังเช่นบทที่

(1) จงรื้อ–ขันธ์ 5 ทิ้งไปเสีย. ถ้าใครรื้อขันธ์ 5 ได้จริง ๆ ก็ต้องเริ่มควบคุมอนุสัยจิตใจตนเองได้บ้างแล้ว เป็นอริยบุคคลในเรื่องนั้นบ้างแล้ว.

(2) จงพังทลาย–ขันธ์ 5 และดับอัตตา–ดับตัวตน. ถ้าใครดับอัตตา ดับตัวตนได้จริง ๆ ก็ไม่ใช่คนแล้วนะ! คือดับอุปาทานจิตทั้งปวงได้แล้ว อย่างต่ำเป็น "พระอรหันต์" เชียวนะ!

(3) ที่นี่–ไม่มีเกิด–ไม่มีตาย. นั่นก็จิตที่หลุดพ้นวัฏสงสารได้แล้ว นิพพานอยู่ตรงนี้ สาธุ!

ถ้าใครไปถึงชั้นที่ไม่มีเกิด ไม่มีตาย ได้จริงๆ แล้ว เรียกว่าหลุดพ้นทุกข์ทั้งปวง เป็นพระอรหันต์ จบกิจแห่งการต้องเกิดและตาย. ที่ทุก ๆ คนนิพพานไม่ได้ เพราะยึดติดจิตใจหลงในรสอร่อยของ "ขันธ์ 5" จึงบังคับใจตนเองไม่ได้ หรือควบคุมระบบประสาทให้อยู่ในสายกลางไม่ได้ จึงยอมทำผิด ทำบาปก่อเวรกรรมต่าง ๆ ผลก็คือเป็นทุกข์ จบไม่ลง คือนรกอย่างนี้

บทที่ 2
เหตุที่ทำให้คนไม่ชอบถือศีล
เหตุที่ทำไมคนไม่นิยมศีลธรรม.

ภิกษุตี้หุย (พระปัญญา) ดังได้ฟังมาอย่างนี้ หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเชียนซือ) เป็นหลวงปู่ทวด ของข้าพเจ้า ท่านได้เทศนาสอนศิษย์ไว้ว่า ท่านระลึกชาติได้หลาย ๆ ชาติ จำได้ว่าผ่านโลกมานานปี นานชาติแล้ว ได้พบเห็นและสอบอารมณ์กรรมฐานคนแยกธาตุอนุสัยจิตมนุษย์ ศึกษาสันดานเผ่าพันธุ์มนุษย์ และสัตว์เดรัจฉาน มาหลายชาติ หลายภาษา หลายศาสนา ศึกษามาพอสมควร

ประวัติศาสตร์จีน และอินเดีย เป็นชาติใหญ่ในโบราณได้พบมีประสบการณ์บางมุมพอที่จะแบ่งปันให้ศึกษา นักคิดพัฒนาจิตใจตนเอง และช่วยยกระดับจิตสรรพสัตว์ให้สูงขึ้นด้วยการมีคุณธรรมบ้าง

ความคิดเห็นของ หลวงพ่อเฒ่า อาจจะมีผิดบางมุม หรือไม่ถูกใจชนบางกลุ่มก็ได้ แต่จงฟังไว้ก่อนในระยะยาว นานๆ ถ้าใครรู้จักแยกนำเอาไปใช้เป็น ทำถูกเฉพาะจุด ถูกเฉพาะที่ก็อาจจะยังมีคุณประโยชน์บ้าง หรืออาจจะถูกต้องมากที่สุดในบางเรื่อง ถ้าโลกีย์สุดหนทางแล้ว วันนั้นจะคิดถึงหลวงพ่อเฒ่า

ในบางยุคถ้ามีปัญหาชีวิตที่แก้ไม่ตกกันแล้ว จงศึกษาพระธรรมเทศนา หรือปรัชญาของหลวงพ่อเฒ่า ไว้บ้าง สูตรนี้ยังพอจะช่วยแก้จากหนักให้เป็นเบาได้บ้าง เพราะว่า "โลกีย์เป็นของคู่-ได้อย่างหนึ่ง-ก็มักจะเสียไปอย่างหนึ่ง."

เช่นธรรมะบางสูตร บางข้อ "ปุถุชนไม่พอใจ-แต่อริยชนถูกใจ" เป็นของที่เกิดขึ้นมามากแล้ว จะทำให้ถูกใจหมดทุก ๆ คนย่อมจะเป็นไปไม่ได้เลย ฉะนั้นการติ การชม "ติกับชม" เป็นของคู่โลก อภัยทานกันไว้ก่อนแล...

"โลกีย์เป็นของคู่-ได้อย่างหนึ่ง
ก็มักจะต้องเสียไปอย่างหนึ่ง.
ปุถุชนไม่พอใจ-แต่อริยชนถูกใจ.
การติ-การชม-เป็นของคู่โลก."

หลวงพ่อเฒ่า เห็นว่ารากเหง้า เหตุผลพอจะจับใจความได้บ้าง ว่า "เหตุที่ทำให้คนไม่ชอบถือศีล-เหตุที่ทำไมคนไม่นิยมศีลธรรม." ถ้าใช้พุทธิปัญญาเอาหลักธรรม "โภชฌงค์" เข้ามาจับแยกธาตุดูก่อน ใช้ "วิจัยโภชฌงค์" มาวิจัยจะพบเห็นได้ง่าย ๆ ว่าบุคคลใด ๆ ถ้าขาดคุณธรรมทางใจ มีแต่ศัตรูมากกว่ามิตร อย่างหนึ่งแล้ว

ถ้าขาดความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจมากเกินไป จะคุมอารมณ์ตนไม่ค่อยได้ คุมระบบประสาทไม่อยู่ มีแต่ความทุกข์ ไม่สงบเย็นจิตใจตามวัยของอายุ ตรงนี้ถ้าไม่แก้กรรมตลอดชีวิตนะ!

แล้วคนอย่างนั้น ยังคบยาก จะไว้ใจหมดยังไม่ได้ ถ้ามองให้กว้างไกลไปอีก บ้านเมืองนั้นคบยาก คนในชาตินั้นมักจะชอบก่อชนวนวุ่นวาย ทำสงคราม รัฐบาลก็จะปกครองคนกลุ่มนั้นยาก เป็นคนดุร้าย เพราะขาดโลกียธรรม ซึ่งเป็นคุณธรรมทางใจ ควบคุมใจ ศีล 5 คือโลกียธรรม.

วันนี้ หลวงพ่อเฒ่า ขอฝากปัญหาสังคมธรรมนี้ ไว้ให้แก่ผู้ที่จะคิดแสวงหาว่าสิ่งใดเป็นบุญ บุญคือความดี การกระทำคุณงามความดีในโลกีย์ อาศัยบุญอยู่รอดทางโลกีย์.

และให้ไว้แก่ผู้ที่จะคิดแสวงหาว่าสิ่งใดเป็นกุศล กุศลความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจทางที่จะดับ "โลภะ-โทสะ-โมหะ" เป็นทุกข์ทางใจ กุศลเป็นสติปัญญาเบื้องสูง ตัดกิเลสตัณหาดับอุปาทาน ที่ขัดขวางทางมรรคผลนิพพาน ถ้าต้องการรู้แจ้งสัจธรรมเข้าถึงพระโพธิญาณอย่างฉับพลันต้องเจริญกุศล

แล้ว หลวงพ่อเฒ่า ขอร้องผู้ที่ได้ฟังธรรมะนี้ จงเกิด "โพธิจิต" ได้แบ่งปันธรรมะนี้ไปช่วยปลดปล่อยชีวิตสัตว์โลกที่ยังขาดอริยครูผู้นำทาง ช่วยสอนชี้แจงอริยมรรคทางนี้ให้พบสัจธรรมที่ใช้ดับทุกข์กาย ทรมานใจ ถ้าจิตหลงงมงายในอารมณ์

มากเกินไป ธรรมะเข้าไม่ถึง จะวางตัวอยู่ในสายกลางไม่ค่อยได้ เป็นทุกข์อย่างมาก นรกทางใจ

"ถ้าขาดบุญ โลกียชนเป็นทุกข์ทางกาย
ถ้าขาดกุศล ก็ไม่หลุดพ้นทุกข์ทางใจ."

เรื่องหลงผิดสัจธรรม แล้วทำให้งมงายในอารมณ์ ฟังแล้วเห็นว่าเป็นของธรรมดาเล็กน้อย แต่ถ้านักศึกษาธรรม เพื่อหวังทางหลุดพ้นทุกข์ในวัฏสงสารกันแล้ว จงคิดเฉลียวใจนิดเถิด! จะเห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่โต เพราะว่าจะเสียเวลา จะศึกษาธรรมะไปนานเท่าไร ๆ ก็ไร้ผลในทางดับทุกข์ทางใจ

คือเข้าไม่ถึงธรรมชาติ หรือเข้าไม่ถึงจิตเดิมแท้ (สภาวะที่แท้แห่งจิต) บุคคลนั้นจะถือศีลออกบวชนานเท่าไร ๆ ก็ยังดับทุกข์กายทรมานใจไม่ลง ดับเหตุของ "โลภะ–โทสะ–โมหะ" ไม่ได้ หาความสงบเย็นว่างเบากายใจได้ยาก

ตรงนี้ตำราเซ็น เขาจารึกกันไว้ว่า เพราะขาดอริยธรรมที่ทำให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจตนเองก่อน จึงไม่พบหน้าตาดั้งเดิม "ไม่พบหน้าตาดั้งเดิม" ของตนเอง จึงจับวาระจิตของตนเองไม่ได้ จึงไม่รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจตนเอง คุมอารมณ์ตนเองไม่ได้ จึงวางตัวไม่ถูก จึงต้องทำผิดทางใจอยู่ตลอดเวลา แล้วก็เป็นทุกข์ใจตลอดเวลา ชนพวกนี้มักจะมองดูศาสนาต่าง ๆ ไร้ประโยชน์เสียแล้ว เพราะแก้ทุกข์ใจตนไม่ได้ผล ใช้ตามที่ต้องการทันทีไม่ได้ กรรม.

โอ... อมิตาพุทธ ! (แปลว่า-สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) ในพระคัมภีร์พระโมคคัลลานะ (โมคเกี๋ยงเลี้ยง) ไปเที่ยวเมืองนรก ได้กล่าวไว้ว่า มีตอนหนึ่งน่าฟังแปลกใจดีมาก. คือตั้งแต่บรม ๆ โบราณ ๆ จะเริ่มมีฟ้าดินยังขมุกขมัว มืดมนอยู่ ก็มีเสียงฟ้าร้อง เปรี้ยง! ปร้าง! แล้วโลกธาตุก็เริ่มจะบังเกิดขึ้นใหม่ ๆ ได้บุกเบิกจักรวาล จากนี้แล้วก็เริ่มจะมีคนเกิดขึ้น

แล้วก็เริ่มมีปุถุชนโพธิสัตว์เกิดขึ้น "ปุถุชนโพธิสัตว์" มาสอนศีลธรรมให้แก่คน จากการเป็นคน[1] ยกระดับจิตใจให้สูงมีคุณธรรม ให้เป็นมนุษย์ มนุษย์คือผู้มีใจสูงกว่าสัตว์เดรัจฉาน

แล้วก็เริ่มมีอริยโพธิสัตว์เกิดขึ้น "อริยโพธิสัตว์" มาสอนอริยมรรคสัจธรรม. แล้วก็มีมหาโพธิสัตว์เกิดขึ้น "พระ-มหาโพธิสัตว์" มาโปรดสรรพสัตว์ จนกระทั่งได้บรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ได้วางศาสนา หรือตั้งศาสนาไว้ บัดนั้นพุทธธรรมสภาก็ได้เกิดขึ้น

ได้มี พระพุทธเจ้า มาแล้ว 7 พระองค์ แต่ละพระองค์ก็ได้วางศาสนาไว้โปรดสัตว์ เจริญแพร่หลายขึ้นไป แล้วก็ไม่เที่ยง

---

1. ตรงนี้คำว่า คนกับมนุษย์ต่างกัน ถ้าคนจิตใจยังกล้าทำบาปฆ่าคน และฆ่าสัตว์. ถ้าเป็นมนุษย์ มีจิตใจสูง มีมนุษยธรรม มีศีล 5 คือโลกียธรรม.

ธ. ธีรทาส.

ตามธรรมชาติ เสื่อมไปเป็นพัก ๆ แล้วก็เกิดมี พระพุทธเจ้าเกิดขึ้นมาอีกทุก ๆ พระองค์ได้ประกาศสัจธรรมตรงกัน ธรรมะเรื่อง "**อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา–สุญตา**" โลกธาตุนี้มีแต่เกิดดับแล...

ที่ หลวงพ่อเฒ่า ยกเอาพระคัมภีร์ พระโมคคัลลานะมาเทศนาให้ฟังนั้น เป็นเพราะว่า มีธรรมะบางตอนไปตรงกันกับพระคัมภีร์เซ็น (ฌาน) เช่น พระพุทธเจ้า 7 พระองค์มี (1) พระพุทธเจ้า วิปัสสิน. (2) พระพุทธเจ้าสิขิน. (3) พระพุทธเจ้าเวสสภู. (4) พระพุทธเจ้า กกุสันธ. (5) พระพุทธเจ้า โกนาคมน. (6) พระพุทธเจ้ากัสสป. (7) พระพุทธเจ้าศากยมุนี.

สรุปใจความแล้ว ทุก ๆ ศาสนามีเกิดและมีดับ เมื่อเกิดขึ้นได้ ก็ต้องดับลงได้ ไม่เที่ยงเป็นยุค ๆ แล้วเหตุที่ทำไมคนไม่ชอบถือศีล ทำไมคนไม่นิยมศีลธรรม คนไม่เอาศีล 5 กันเท่าไรนัก ก็ตอบอยู่ในตัวแล้ว ต้องมีเหตุและมีผล จงช่วยกันค้นคว้าให้พบเหตุ อยู่ที่ตรงไหนก่อน แล้วจงช่วยกันสอน แก้ไขปรับปรุงบอกธรรมเอาบุญแก่คนรุ่นหลัง ๆ บ้าง สาธุ!

หลวงพ่อเฒ่า ท่านได้เทศนาสอนศิษย์ให้สืบอายุสัจธรรมไว้ อย่าให้ความรู้แจ้งทางนี้ขาดตอนลง ท่านได้เทศนาไว้ว่ามีหลักฐาน พระคัมภีร์เก่าโบราณหลายภาษาได้เก็บเรื่องมาจากอินเดียโบราณว่า พระพุทธเจ้า ทั้ง 7 พระองค์ได้ตรัสสอนหลักธรรมที่สำคัญ ๆ มักจะตรงกัน ดังเช่น "ถ้าปู่ไม่สอนธรรมไว้บ้าง

ถ้าพ่อไม่ปฏิบัติธรรมไว้บ้าง ถึงลูกแล้วจะไม่รู้สัจธรรม หลานเหลนจะไม่นิยมศีลธรรม." อย่างนี้เป็นพุทธพจน์ของ พระพุทธเจ้าถึง 7 พระองค์ เป็นบรมธรรมที่กล่าวไว้ตรงกันแล.

"ถ้าปู่ไม่สอนธรรมไว้บ้าง
ถ้าพ่อไม่ปฏิบัติธรรมไว้บ้าง
ถึงลูกแล้วจะไม่รู้สัจธรรม
ถึงหลาน-เหลนจะไม่นิยมศีลธรรม."

หลวงพ่อเฒ่า ได้ศึกษาค้นคว้า พระพุทธศาสนา พระคัมภีร์ที่แปลและเก็บไว้ในสมัย ราชวงศ์ฮั่น พระเจ้าฮั่นเม้งตี่ (หั่งเม้งตี่) นับว่าเป็นหลักฐานชุดแรก ๆ ที่เข้าเมืองจีน และพระอริยครูบาแต่ละยุคศึกษาจารึกไว้มากมายพอสมควรที่จะแบ่งปันประสบการณ์ ให้แก่บุคคลที่นับถือฉันว่าเป็นครูบาของเขาบ้าง

ฉันเฝ้าคอยสอบอารมณ์คน ติดตามผลมานานปีแล้ว พอจะสรุปสั้น ๆ ได้ว่า "ต้นเหตุมาจากการสร้างค่านิยม" ในบ้านและนอกบ้าน ในบ้านคือค่านิยมในครอบครัว นอกบ้านคือค่านิยมในสังคม คือการชอบสร้างค่านิยมให้คนหลงผิดมากเกินไป ทำให้เยาวชนหลงผิดมาก ๆ พอนานวันไป ๆ ก็จะกลายเป็นหลงติด "หลงติด"

คือที่แรกหลงผิดก่อน หลงผิดมากเกินไป ก็จะกลายเป็นหลงติด หลงติด คือหนีไม่พ้นหลงติดวัตถุนิยมมากเกินไป เหตุตรงนี้

ถัดไปชอบสร้างค่านิยมให้คนด้วยกันหลงผิดในสัจธรรม "หลงผิดในสัจธรรม" หลงผิดในสัจธรรมมากเกินไปเป็นเหตุ ขอฝากนักคิด นักพัฒนาจิตใจคน ว่า หลวงพ่อเฒ่า เทศนาไว้อย่างนี้ จะผิดหรือถูกมากน้อยแค่ไหน ?

ถ้าทางศาสนากันแล้ว แยกธาตุจิต แยกอนุสัยจิตใจคน พบว่ากรรมอยู่ที่ การสอนให้คนหลงผิด เอาแต่การคอยกราบไหว้ คอยวิงวอนทวยเทพจนมากเกินไป นั่นคือกราบไหว้แต่วัตถุมากเกินไป ไม่ได้สอนสัจธรรม.

ดังเช่นเอาแต่สอนให้มนุษย์มัวเมาในวัตถุ กราบไหว้แต่วัตถุที่มนุษย์ช่วยกันสร้างขึ้นมา ทำขึ้นมาแทนองค์เทวรูปต่าง ๆ ว่านั่นเป็นองค์จริง ว่านั่นเป็นของจริง ๆ มากเกินไป เยาวชนจะหลงผิด เป็นศาสนาเทวนิยมไป หนีไม่พ้นเป็นอัตตานิยมไป เป็นตัวตนนิยมไป.

ตรงนี้ผลสุดท้ายก็กลายเป็นวัตถุนิยมไปโดยปริยาย อย่างนี้คือศาสนาเทวนิยม กลายเป็น "ศาสนาเทวนิยม" ไป แล้วเขายังสอนผิดว่าเป็นธรรมะไป ผิดตรงนี้เป็นมูลเหตุ ผิดอย่างอมตะ

แล้วศาสนาเทวนิยม ยังสอนให้ยึดมั่นถือมั่น เพียงแค่องค์ทวยเทพ เพียงแค่การกราบไหว้วิงวอนขอลาภผลก็พอแล้ว

แทนการปฏิบัติธรรม แทนการถือศีล แทนการเจริญสมาธิ แทนสติปัญญา แทนการสอนสัจธรรม คือเรื่องรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจไม่ค่อยได้สอนเท่าไรนัก กรรม! ระยะยาวนานขาดหลักวิชาการที่จะสร้าง-ผลิตผลงานที่ดี

สรุปแล้วยังขาดการสอนให้เยาวชนมี สติปัญญา 4 อย่างที่ช่วยตัวเองได้ เช่นต้องเรียนรู้เรื่อง "สติปัฏฐาน 4 (กาย-เวทนา-จิต-ธรรม)" ถ้ารู้แจ้งธรรมนี้ มีสติปัญญาคุมจิตใจดับทุกข์ทางใจได้บ้าง

ถ้านักศึกษาธรรมะ หรือเยาวชน ไม่รู้เรื่องปัญญา 4 อย่างนี้บ้าง จิตใจมักจะหวั่นไหวต่อโลกธรรมต่างๆ ได้ง่ายๆ ใครจะพูดใครจะสอนอะไร ๆ ก็มักจะเชื่อแบบง่าย ๆ เชื่อแบบงมงายในอารมณ์ ขาดที่ตั้งของสติปัฏฐาน คือขาดพุทธิปัญญาอันแท้จริงที่จะดับทุกข์ทางใจลงได้ ขาดกำลังใจที่จะสร้างสรรค์กรรมดีช่วยตัวเอง มักจะหันไปพึ่งแต่โชควาสนา และทวยเทพต่าง ๆ ขาดหลักวิชาการมากไป

ถ้าบ้านเมืองยุคนั้นขาดการสอนศีลสมาธิปัญญา ลูกหลานจะไม่ปลอดภัย เพียงชั่วหนึ่งศตวรรษ (100 ปี) ผลจะเกิดขึ้นอย่างหนึ่ง คือเยาวชนจะหลงผิดสัจธรรมมาก มัวเมาอบายมุขต่าง ๆ เอาแต่วัตถุนิยม ไม่เอาจิตนิยม ไม่สนใจธรรมนิยม ขาดคุณธรรมมากไป

แล้วเยาวชนจะขาดความกตัญญูกตเวที. ขาดหิริโอตตัปปะ คือความละอายบาป และความเกรงกลัวบาป หรือความละอายใจในการทำสิ่งที่ชั่วที่ผิดต่อศีลธรรมทั้งปวง.

แล้วคนในบ้านนั้น ในยุคนั้น ในเมืองนั้น มักจะไม่นิยมการฟังพระเทศนาธรรม ไม่นิยมการเจริญธรรม ไม่เอาศีลธรรมเป็นอุดมคติทางใจ ซึ่งอริยครูโบราณได้พบปัญหาอย่างนี้มาบ้างแล้ว

ส่วนมากจะพบว่าเอาแต่การกราบไหว้ บูชาวัตถุ แล้วมัวเมาแต่คอยวิงวอนขอให้เกิดลาภผล ขอแต่วัตถุนิยมเป็นอนุสัย ขาดหลักวิชาการที่จะทำให้เกิดลาภผล ขาดกำลังใจที่จะสร้างสรรค์กรรมดี ไม่คอยกรรมดีส่งผลให้เป็นที่พึ่งของตนเองได้ แล้วจะแก้ไม่ตกในปลายมือ "เหตุอย่างไร-ผลอย่างนั้น"

มองดูเพียงแค่ในประวัติศาสตร์ของชาติบ้านเมืองต่าง ๆ ก็จะพบเหตุอยู่ที่ ถ้าปู่ไม่สอนธรรมบางอย่างไว้บ้าง ถ้าพ่อแม่ไม่ปฏิบัติให้ดูเป็นตัวอย่างไว้บ้าง พอถึงลูกจะไม่รู้สัจธรรมนั้น พอไปถึงหลานหรือเหลน ก็จะไม่นิยมศีลธรรม เพียงไม่กี่สิบปีก็จะขาดตอนจะแก้ไม่ตก กรรม!

เพราะเยาวชนเขาหลงผิด จิตงมงายในอารมณ์ ติดวัตถุนิยมมากเกินไป แก้ยากเสียแล้ว จะไปโทษเยาวชนหมดไม่ได้ เพราะว่าไม่ได้สอน พระพุทธศาสนา ที่แท้จริง สอนให้เขารู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจไว้บ้าง เขาจึงหลงติดเข้าดงของศาสนาเทวนิยมไป ศาสนาเทวนิยม สอนให้พึ่งผู้อื่น ๆ มีมาก่อนพุทธกาล

แล้วอะไรคือเป้าหมายของ พระพุทธศาสนา ที่แท้จริง "เป็นอเทวนิยม เป็นอนัตตานิยม เป็นสุญตานิยม (นิพพาน)" การปฏิบัติก็ให้สร้างสรรค์กรรมดี ตนเป็นที่พึ่งของตนเองก่อน มีผลงานใช้หลักวิชาการ ด้วยสติปัญญาของตนเอง ช่วยตัวเองได้ อย่างนี้มั่นคงมากกว่ากัน

ศาสนาเทวนิยม แทบจะไม่ได้สอนสัจธรรมเลย คือเอาแต่การบูชาวิงวอนกราบไหว้ หวังพึ่งผู้อื่นๆ แทนการถือศีล แทนเจริญสมาธิ ให้เกิดสติปัญญาที่ถูกต้องสัจธรรมนั้น แทบจะไม่ได้สอนเท่าไรนัก

สรุปผลแล้ว เป็นอัตตานิยม เป็นตัวตนนิยม ส่วนมากแสวงหาแต่วัตถุนิยม "ศาสนาเทวนิยม" เกิดขึ้นก่อนพุทธกาล และหลังพุทธกาลก็ยังแพร่หลายอยู่ไม่น้อย มีทุกชาติบ้านเมือง เพราะปุถุชนจิตที่ยังไม่ได้พัฒนาขึ้นสู่อริยธรรม มีมาก โลกขาดอริยครู ช่วยชี้แจงอริยมรรคอีกด้วย

หลวงพ่อเฒ่า ให้ความเป็นธรรม ศาสนาเทวนิยม ยังใช้เป็นประโยชน์ในการปกครองคนบางพวก ต้องเอากรรมวิธีอย่างนั้นยึดเหนี่ยวจิตใจไว้ จึงสงบสามัคคีเป็นพักๆ ถึงที่สุดแล้วกลายเป็นทำนองวัตถุนิยมไป มีประโยชน์ในการปกครองคนบางกลุ่ม ที่ยังไม่ได้ศึกษาธรรม ใช้ได้ในบางยุค

ถ้ามีมากจนเกินไป คุณและโทษเท่ากัน ตรงที่จะแข่งขันแสวงหาลาภผลทางวัตถุนิยม แล้วจะเกิดการขัดแย้งจนต้องทำสงครามฆ่ากันตายเพราะแย่งวัตถุนิยมโลกจะแก้ไม่ตกอย่างนี้ โลกขาดธรรมนิยมไม่ได้ ขาดคุณธรรมไม่ได้ อยู่ไม่รอด ไม่สงบสุข

ศาสนาอเทวนิยม ไม่เหมือนดังกล่าว ศาสนาอเทวนิยมสอนให้เกิดสติปัญญาก่อนจนพึ่งตนเองได้ คือเอาการถือศีล 5 เอาการเจริญสมาธิ ให้เกิดสติปัญญาขึ้นก่อน แล้วจิตจะไม่หวั่นไหวต่อโลกธรรมทั้งปวงง่าย ๆ นัก เชื่อกรรม กรรมแปลว่าการกระทำ หรือจะพูดว่าเป็นกรรมนิยม เป็นอนัตตานิยม เป็นสุญตานิยม (นิพพาน) อย่างนี้จึงเป็นศาสนาอเทวนิยม พระพุทธศาสนาที่แท้จริง เป็นปัญญาวิมุตติ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนีตรัสรู้เอง อย่างนี้แล... สาธุ!

พระพุทธศาสนา ที่แท้จริง คืออเทวนิยม อย่างนี้ปฏิบัติยาก เพราะใช้สติปัญญาล้วน ๆ จะทำให้เจริญแพร่หลายก็ยาก เป็นบาปกรรมของสัตว์โลกไป บุญไม่พอที่จะหลุดพ้นทุกข์ในวัฏสงสารไปได้รอด ธรรมชั้น "โลกุตรธรรม" ดีเกินไป สูงเกินไป มนุษย์รับทันทีหมดไม่ได้ พอหมดศาสดาแล้ว ก็อาจจะสูญพันธุ์ไปก็ได้

หลวงพ่อเฒ่า เสียดาย คิดถึงบุญคุณอันสูงสุด ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ตรัสรู้หลักธรรมนี้ไว้ จึงกล้าเทศนา

ความสัจจริงอย่างนี้ไว้ ขอฝากธรรมเทศนาแนวนี้ให้แก่อนุชนรุ่นหลัง ๆ จงช่วยกันค้นคว้าสืบอายุธรรมาณาจักรใจให้เป็นประโยชน์โปรดสัตว์โลก อีกเป็นร้อย เป็นพันปีด้วยเถิด! สาธุ!

เป็นความจริงมนุษย์มีกรรมเป็นของตัว กรรมจำแนกสัตว์ชนบางกลุ่ม พระจะเทศนาธรรมไปเท่าไร ๆ ก็แทบจะเหนื่อยเปล่า ๆ เพราะว่ากรรมมีจริง ๆ เขาจะต้องเป็นไปตามกรรมวิบากนั้นก่อน ถึงแม้เขาจะฟังธรรมะ แต่รับการปฏิบัติธรรมนั้นไม่ได้ในทันที บางคนขาดอนุสัยจิต ที่จะฟังธรรม บางคนจังหวะชีวิตไม่พร้อมที่จะฟังธรรม ตรงนี้เป็นเรื่องใหญ่โต ของผู้ที่จะเป็นครูสอนธรรมแก่คน ต้องเห็นใจ

หลวงพ่อเฒ่า สอบอารมณ์กรรมฐาน ส่วนมากพบว่าจะต้องโทษพ่อแม่ ผู้ปกครองก่อน เพราะเพียงแต่ทำลูกให้เกิดสร้างลูกออกมาเป็นคนได้เท่านั้น แต่ขาดการอบรมสั่งสอนศีลธรรมเบื้องต้นก่อน ขาดการถ่ายทอดทางแบบอย่างที่ดีทางวิญญาณอีกด้วย

เพียงแค่หนึ่งศตวรรษ (100 ปี) เท่านั้น ถ้าปู่ไม่สอนธรรมะไว้บ้าง พ่อแม่ไม่เจริญธรรมให้ลูกดูเป็นตัวอย่างไว้บ้าง พอลูกโตแล้วจะไม่มีอนุสัยชอบธรรม พอสืบไปถึงหลานหรือเหลนจะไม่สนใจธรรมนิยม จิตใจจะแข็งกระด้าง จิตโหดเหี้ยมฆ่าสัตว์ ถึงฆ่าคนตายได้ง่าย ๆ ขาดเมตตากรุณาธรรม สัจธรรมจะขาดตอน เพราะจิตใจรับฟังธรรมไม่ได้เลย

ส่วนความหวาดกลัวภัยต่าง ๆ ความงมงายทางจิตใจนั้นคงเดิม เมื่อมีทุกข์ทางใจขึ้นมาแก้ไม่ตกคุมอารมณ์ไม่ได้ ขาดความรู้แจ้งทางจิตใจก็จะเอาเพียงแค่การกราบไหว้ บนบานศาลกล่าว หันไปพึ่งทวยเทพแก้ความทุกข์ทางใจ ขอลาภผลต่าง ๆ เพราะง่ายดี เพียงแค่ลงทุนยกมือไหว้ ๆ เท่านั้น

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงบอกไปตรง ๆ เลยว่า กระทำอย่างนั้น ยังขาดความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ ขาดธรรมจักษุ ยังดับทุกข์ไม่ได้จริง แล้วมักจะหลงผิด ยังจะก่อบาปเพิ่มกรรม ภายหลังกลายเป็นทุกข์ใจ ที่แก้ไม่ตกเป็นเพราะว่ากรรมมีจริง กรรมมีจริง ๆ แรงกรรมวิบากจาก "โลภะ–โทสะ–โมหะ" เป็นเหตุสืบเนื่องมาอย่างนี้ อย่าสงสัย !

เป็นอย่างนี้การพัฒนาจิตใจเยาวชนให้มีคุณธรรมนั้นจะต้องทำตลอดไปทุก ๆ ชั่วคน อย่างน้อยต้องให้รู้เรื่องศีล 5 ฝึกหัดเจริญศีล 5 เป็นอุดมคติทางใจ การเทศนาธรรมสอนทุก ๆ คนฟังได้ แต่จะให้ทุก ๆ คนเชื่อหมดย่อมจะไม่ได้ ทุก ๆ คนปฏิบัติธรรมทันทีหมดย่อมจะไม่ได้ พระโพธิสัตว์ จึงต้องมีทุกสมัย รอได้คอยได้จนเกิดผล

ใน พระคัมภีร์สอบอารมณ์กรรมฐาน รุ่นเก่า ๆ จารึกไว้ว่า ถ้าบุคคลใด ๆ ยังมองไม่เห็นคุณของศีล 5 แล้ว บุคคลนั้นคบยากจะไว้ใจหมดยังไม่ได้เลย ศีลธรรมไม่มีโลกาวินาศ

ถ้านักปกครองชาติบ้านเมืองต้องการความสงบสุขเย็นว่างกายใจได้นาน ๆ หรือต้องการสันติภาพอันถาวรให้เกิดขึ้นแก่โลกแล้ว จึงต้องส่งเสริมการสอนศีลธรรมในหมู่บ้าน สอนในสังคมแก่เยาวชนไว้มาก ๆ ก่อนแล...

ในพระคัมภีร์ยังจารึกว่าพิสูจน์แยกธาตุให้เห็นได้ง่าย ๆ ถ้าบุคคลนั้นไม่เอาศีล 5 ไม่ชอบศีล 5 เป็นพื้นฐานของจิตใจเป็นคุณธรรมเบื้องต้นของการที่จะเป็นมนุษย์ที่ดี อย่างนี้ยังไม่สนใจ ยังไม่เอาไว้บ้างเลย คนอย่างนี้คนแบบนี้ ถ้าใครไปชักนำหรือไปสู่ขอมาเป็นลูกเขย มาเป็นลูกสะใภ้กันแล้ว แทบจะไม่ต้องไปหาหมอดู ไม่ต้องไปผูกดวงชะตา หรือถามหมอดูว่าเป็นคนดีไหม... เป็นคนที่จะไว้ใจได้ไหม... อย่าสงสัย!

เป็นความจริงมากที่สุด คนที่ไม่มีศีล 5 บ้างเลย จะเห็นได้ชัดเจน มักจะเป็นคนเห็นแก่ตัวจัด ไม่ยอมรับผิดชอบร่วมกัน ไม่สนใจความสุขอยู่รอดร่วมกัน ความอยู่รอดในสังคมร่วมกัน มักจะไม่เคารพกฎหมายเท่าไรนัก เข้าบ้านไหนเมืองใด ๆ มักจะทำเรื่องวุ่นวายที่นั่น เป็นคนคบยาก จะไว้ใจทุกสิ่งทุกอย่างยาก จะฝากผีฝากไข้ ฝากทรัพย์สมบัติไว้แทบจะไม่ได้เลย

พระคัมภีร์ชุดนั้นยังย้ำความไว้อีกว่า เรื่องอย่างนี้ คนอย่างนี้ เป็นเพราะว่ากรรมมีจริง กรรมมีจริง ๆ กรรมมันบังคับวิญญาณเขาไว้อย่างนั้น ต้องมีอนุสัยจิตใจเป็นไปตามกรรมนั้นก่อน กรรมของการผิดศีล 5 เป็นพลังงานมาแต่ชาติก่อน ๆ อีกด้วย ตำราเล่มนี้พูดไว้ หลวงพ่อเฒ่า เห็นว่าใช้ได้ ไม่เคยผิดเลย

ยกเว้นบุคคลนั้นโชคดี ภายหลังได้พบครูบา ที่อบรมสอนศีลธรรมให้ หรือพบมิตรสหายที่ดีนำไป หรือพบอริยครูท่านช่วยชี้แจงอริยมรรคให้ จนพอรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจว่าผิดถูกดีชั่ว แยกบาป แยกบุญ บอกกุศล จิตสว่างไสว มีสติปัญญาพัฒนาจิตตนเอง จึงได้เปลี่ยนรูปแปลงร่างแห่งภูมิจิต จากร้ายมากลายเป็นดีได้บ้าง โพธิสัตว์ธรรมสูตรกล่าวไว้อย่างนี้

ฉะนั้นการที่ชักนำคนอ่านหนังสือธรรมะ ฟังธรรมะ อุทิศธรรมทาน นำเด็กเข้าวัด ฝึกให้มีอนุสัยไว้ที่ก่อน จึงถูกต้องมาก พอเด็กโต ๆ ขึ้นแล้ว เขาจะมีอนุสัยคิดพัฒนาวิญญาณตนเองเดินทางที่ดีนั้นบ้าง คือป้องกันไว้ก่อน ดีกว่าการแก้ ถ้าลงถึงต้องใช้การแก้นั้นมันแย่แล้วนา...

หลวงพ่อเฒ่า ท่านเทศนาสั่งไว้เลยว่า จงระวัง ๆ บ้านนั้นเมืองนั้น ถ้าไม่มีศีล 5 บังคับจิตใจบ้าง จะมีนักตุ้มตุ๋นเกิดขึ้นมีแทบจะทุกชาติบ้านเมืองก็ว่าได้ เพราะหลักกรรมและหลักของธรรมะ มันบังคับตัวไว้ให้เกิดมีอันเป็นไปอย่างนั้นเอง

หลวงพ่อเฒ่า ได้พบชนบางกลุ่ม หรือบางคนที่ไม่เอาศีล 5 เลย แต่เขาพูดเก่ง พูดเรื่องศีล 5 เก่งกว่านักเทศนาธรรมเทศไปทั้งวันได้อย่างไพเราะเพราะพริ้งก็มี

พวกดังกล่าวนั้น บางคนพูดเรื่อง พรหมวิหาร 4 ประการ คือให้คนฟังต้องมี "เมตตา–กรุณา–มุทิตา–อุเบกขา"

พูดให้คนฟังหลงทำบุญ ให้ทานแก่เขาเก่งกว่า หลวงพ่อเฒ่าพูดพูดจบคนฟังหลงไปเลยก็มี

หลวงพ่อเฒ่า เอาชนพวกนี้มาแยกธาตุ สอบดูอารมณ์ถึงก้นบึ้งลึกเข้าไปอีกชั้น จนพบว่าอนุสัยเดิมแท้ของนักต้มตุ๋นกลุ่มนี้ พบว่าเป็นเพราะเขาขาดศีล 5 เป็นอุดมคติทางใจ มองไม่เห็นบาปบุญคุณและโทษระยะยาวนาน ๆ

พวกนี้ที่ลงทุนพูดได้อย่างสวยงาม ก็เพื่อหวังผลในบางมุมจะแสวงหาผลประโยชน์ทางโลกีย์ให้แก่ตนเองต่างหาก ! จะทำบุญก็เพื่อหวังโลภในการบุญนั้น หวังที่จะโกงบุญนั้น ซึ่งเขาทำบาปโดยไม่รู้ตัว ชนพวกนี้มักจะเป็นนักพูดเก่งทุกเรื่องไป นักฝอยเป็นอาชีพไปเลย แต่ในเรื่องศีลธรรมเบื้องหลัง ๆ มักจะล้มเหลวแทบหมดเลย จงระวัง ๆ มีอยู่ในทุกบ้านเมือง

หลวงพ่อเฒ่า เวลาพบคนอย่างนี้ ก็ได้แต่นิ่งฟังไป อย่าไปถกเถียงปัญหาธรรม กับพวกที่ไม่ยอมรับ นับถือศีล 5 จะไร้ประโยชน์ในทางดับทุกข์ทางใจ พวกนี้ถ้าใครพูดผิดก็มักจะค้านทันที ใครพูดถูกก็มักจะเถียงแบบหลบ ๆ หลีก ๆ ไปข้าง ๆ คู ๆ ขอเอาชนะเป็นสันดาน

ภาษาธรรมะเขาว่า อนุสัยกิเลสตัณหาอุปาทานฝังรากไว้ลึกมากถึงแม้จะพบ พระพุทธเจ้า ก็จะโปรดไม่ไหว จงหลีกเลี่ยงอย่าพูดถกปัญหาธรรมต่าง ๆ กับคนที่ไม่เคารพศีล 5 จะปลอดภัยมาก ตำรานี้เก่งกว่าหมอดูแล...

"ตำราดูลักษณะ (โหงวเฮ้ง) พระพุทธเจ้า
พิสูจน์แยกธาตุศีล 5 อย่าง ดูกันทีก่อน
อยู่ในโลกนี้ จะต้องเผชิญหน้ากับคน."

(1) ถ้าคนที่ไม่มีศีล ข้อที่ 1 (ปาณาติปาตา เวรมณี) บ้างเลย จงติดตามสนใจดูไว้ก่อน ตำรากล่าวไว้มักจะไม่ค่อยผิด เช่นมีนิสัย แข็งติดโหดเหี้ยม เป็นเด็กที่ชอบรังแกสัตว์เล่น ๆ ชอบทรมานสัตว์เล่น ๆ ทำสัตว์ให้เดือดร้อนกายทรมานใจ เห็นเป็นสนุก ๆ (มีลูกหลานจงระวัง ๆ สั่งสอนแต่ต้นมือ)

พอเด็กโต ๆ ขึ้นไปแล้ว ถ้าขาดการอบรมศีลธรรมที่ดี จิตอาจจะฮึกเหิม ทำกรรมหนัก ๆ ได้ เช่นฆ่าสัตว์ตัวใหญ่ ๆ หรือเป็นหนุ่มเป็นสาวแล้ว จิตกล้าแข็งกระด้าง มองไม่เห็นบาปบุญคุณโทษ ชอบคิดการอิจฉา กลั่นแกล้งคนดี และผู้ทรงศีลก็กล้าทำ ฆ่าผู้มีบุญคุณ ฆ่าพ่อแม่ ก่อเวรกายกรรม อาจจะทำได้ทุกอย่าง

หลวงพ่อเฒ่า เอามาแยกธาตุดูโหงวเฮ้ง ดูลึกลงไปถึงอนุสัยจิตชนพวกนี้แล้ว ได้รับคำตอบว่า บางคนเป็นเพราะกรรมเก่า บางคนเป็นกรรมของสายเลือด เป็นกรรมวิบากที่ข้ามภพชาติตามมาก่อสังขาร ให้เกิดเป็นคนอย่างนั้นไป

ถ้าเป็นปัจจุบันกรรม เพราะพ่อแม่ผู้ปกครองไม่ได้สั่งสอนอบรมศีลธรรมมาแต่ต้นมือก่อน เด็กยังไม่รู้ผิดถูกดีชั่วเท่าไรนัก

มักจะทำไปตามอารมณ์ พอเด็กโต ๆ ขึ้นจึงไม่ค่อยจะมีความเกรงกลัวต่อการทำบาปก่อเวรกรรมต่าง ๆ เท่าไรนัก เหตุอย่างนี้เพราะว่ากรรมมีจริง ๆ ไม่ได้สร้างอนุสัยที่ดีให้เขาไว้ก่อน จึงต้องเป็นไปตามกรรมนั้นก่อน

มีไม่น้อย คือพ่อแม่บางคนได้แต่เพียงทำลูกให้ออกมาเป็นคนได้เท่านั้น แต่ยังขาดการดูแลคอยอบรมสั่งสอนศีลธรรมเบื้องต้นให้แก่ลูก ให้ลูกมีอุดมคติทางใจบ้าง

หรือขาดการสอน อบรมศีลข้อที่ 1 (ปาณาติปาตา เวรมณี) ซึ่งเป็นคุณธรรมประจำจิตใจต้องให้รู้ไว้บ้าง จิตจะได้อ่อนโยนไม่แข็งกระด้างมากนัก เป็นพื้นฐานของการเป็นมนุษย์ ต้องมีเมตตากรุณาธรรมต่อชีวิตสรรพสัตว์บ้าง ตำราดูโหวงเฮ้ง ของพระพุทธเจ้าสูตรนี้ยังทันสมัยอยู่เสมอแล...

(2) ถ้าคนที่ไม่มีศีล ข้อที่ 2 (อทินนาทานา เวรมณี) บ้างเลย จงติดตามสนใจดูไว้ก่อน ตำราว่าไว้มักจะไม่ค่อยผิด เช่นวัยเด็กมักจะชอบมีนิสัย เอาเปรียบพี่น้อง และคนอื่น ๆ ง่าย ๆ ถ้าเอาเปรียบทางวัตถุสิ่งของต่าง ๆ ไม่ได้ ก็มักจะเอาเปรียบทางวาจา พอเด็กโต ๆ ขึ้นก็มักจะเอาชนะคนทางคำพูด หรือชอบถกเถียงแก้ตัว ทั้ง ๆ ที่ตนเองผิดแต่มักจะไม่ยอมรับผิด หรือขอโทษใครง่าย ๆ

ถ้าพ่อแม่ผู้ปกครองไม่ได้สนใจ การสั่งสอนอบรมให้รู้ศีลธรรมแต่ต้นมือไว้ให้ดีแล้ว พอโตเป็นหนุ่มสาวมักเป็นพิษภัย

แก่สังคม เช่นเป็นคนเห็นแก่ตัวจัด เป็นคนโลภมากเกินกว่าเหตุผล เกินกว่าที่สังคมจะยอมให้ได้ เป็นคนชอบละเมิดสิทธิของผู้อื่น ๆ ง่าย ๆ บาปกรรมนี้จะสนองตอบทันตาเห็น จะขาดมิตรที่ดี จะขาดความเชื่อถือจากสังคม

อนุสัยจิตที่ชั่วร้ายนี้มันก่อกรรมมากขึ้นไปอีกก็ได้ เช่นบางคนชอบหยิบฉวยเอาสิ่งของผู้อื่น ๆ ที่เขาไม่ให้ ยังไม่อนุญาต บางคนนิสัยชั่วมากขึ้นไปอีก ชอบเป็นขโมย ชอบฉ้อโกงต่าง ๆ ชอบแย่งชิงของรัก ของหวงแหนของผู้อื่น ๆ ก่อกายกรรมต่าง ๆ ก็ทำได้

เรื่องอนุสัยที่ชั่วร้ายนี้มันร้ายมากพอดู ในพระคัมภีร์ 18 พระอรหันต์ ตรัสไว้ว่าอนุสัยชั่วร้ายกว่าเสือ บางคนออกบวชแล้วเป็นพระ เป็นเณร เป็นแม่ชี เป็นนักพรต ไม่ว่าจะเป็นศาสนาใด ๆ ถือศีลแล้ว แต่อนุสัยจิตที่ชั่วร้ายนี้ยังดับไม่หมด ดับไม่ลงเป็นพัก ๆ บางทีมันไปแสดงออกในรูปแบบที่ชอบอิจฉาริษยาผู้ที่ทำดีกว่าตน หรือชอบยุแหย่พูดปั้นเรื่องให้เขาทะเลาะกันแตกแยกกัน นำผู้อื่นทำบาปก่อเวรกรรม เป็นวจีกรรมต่าง ๆ อย่างนี้ก็มี

แยกธาตุอนุสัยจิตดูแล้ว จะพบว่า เป็นกรรมเก่า เป็นกรรมของสายเลือดก็มี เป็นปัจจุบันกรรมก็มี จึงทำให้เขาเป็นคนอย่างนั้นไป เพราะขาดการศึกษาศีลธรรมในเบื้องต้นก่อน จึงขาดศีลข้อที่ 2 (อทินนาทานา เวรมณี) เป็นคุณธรรมทางใจที่จะเป็นมนุษย์ เป็นอุดมคติทางใจ ที่จะต้องสั่งสอนลูกหลานเหลนไว้ทุกวัยของอายุและทุก ๆ สมัยอีกด้วย

(3) ถ้าคนที่ไม่มีศีล ข้อที่ 3 (กาเมสุมิจฉาจาราเวรมณี) บ้างเลย ศีลข้อนี้สำคัญมาก จงติดตามสนใจดูไว้ก่อน ตำรากล่าวไว้มักจะไม่ค่อยผิด เช่นเป็นคนมีนิสัยปากหวานมากเกินไป แล้วชอบหลอกลวงผู้หญิง หรือหลอกลวงผู้ชาย ชอบชักนำผู้อื่น ๆ ทำความชั่วตามตนได้ง่าย ๆ

บางคนมีนิสัยชอบเป็นชู้ คบชู้ ผิดผัว ผิดเมียของผู้อื่น ๆ เล่นง่าย ๆ ละเมิดสิทธิของผู้อื่น ๆ ได้แล้วเป็นพอใจมาก ก่อกายกรรมต่าง ๆ อย่างนี้ได้แล้วจึงสุขใจ กรรม!

หลวงพ่อเฒ่า เห็นถ้าจะไม่ต้องแยกธาตุดูอนุสัยจิต เพียงแต่ถามว่า ถ้าใครมีลูกสาวมีลูกชาย เป็นหนุ่มเป็นสาวแล้ว จะเอาไปฝากไว้กับพวกเจ้าชู้อย่างนี้ จะเป็นอย่างไร...จะไว้ใจได้มากน้อยแค่ไหน...จงคิดหาคำตอบเอาเองก็แล้วกันเอย

มีบางคนอนุสัยเจ้าชู้แรงมาก เป็นกรรมเก่าที่ก่อสังขารฝังไว้ลึกมาก ธรรมะเข้าไม่ถึง ต่อให้พบ พระพุทธเจ้า ก็ยังถอนไม่ขึ้น โปรดไม่ไหว! จะชี้บาปแยกบุญบอกทางกุศลไปเท่าไร ๆ ก็เป็นหมัน ใครพบเข้าก็เวรกรรม จงปลงใจว่าเป็นกรรมชาติก่อน ๆ ตามมาแล...

เพราะขาดโลกียธรรม ขาดศีลข้อที่ 3 (กาเมสุมิจฉาจาราเวรมณี) ซึ่งเป็นคุณธรรมประจำจิตใจที่มนุษย์จะขาดเสียไม่ได้ ถ้าขาดคุณธรรมอย่างนี้ บ้านนั้น เมืองนั้นวุ่นวาย หาความสงบสุขใจยาก มีแต่เรื่องกายกรรม วจีกรรม ต้องขึ้นโรงขึ้นศาลกันแทบทั้งปีแล...

(4) ถ้าคนที่ไม่มีศีล ข้อที่ 4 (มุสาวาทา เวรมณี) บ้างเลย จงติดตามสนใจดูไว้ก่อน ตำรากล่าวไว้มักจะไม่ค่อยผิด เช่นมีนิสัยเป็นคนเจ้าเล่ห์ โกหกพูดเท็จง่าย ๆ พวกนี้มักจะมีออ่อนกราบไหว้ง่าย ๆ ปากหวาน รับปากคนง่าย ๆ แต่ไม่ค่อยจะทำตามปากนั้นง่าย ๆ นัก ชอบหลอกลวงผู้อื่น ๆ เป็นอนุสัย คำพูดไว้ใจยาก บางที บางเรื่องซึ่งไม่ต้องพูดโกหกเลย แต่ก็ยังอดที่จะหลอกเขาเล่น ๆ ไว้นิดหน่อยไปไม่ได้ ได้หลอกหรือโกหกเขาแล้วสนุกสุขใจไป เพราะขาดสัจจวาจา นาน ๆ ไปสังคมไม่เชื่อถือ ขาดมิตรแท้ที่จริงใจ กรรมสนองตอบมาในรูปแบบอย่างนี้ก่อน

หลวงพ่อเฒ่า ขอถามว่า ถ้าใครมีเงินทอง แล้วจะนำเอาไปฝากไว้กับคนที่ชอบพูดโกหกเก่ง หรือเอาหลักทรัพย์ต่าง ๆ เอาไปฝากความไว้วางใจแก่คนที่ไม่มีสัจจวาจา ไม่มีศีลอย่างนี้จะได้ไหม... หรือคำพูดของคนแบบนั้นจะเชื่อถือได้มากไหม...

ฉันคิดว่าไม่ต้องถามหมอดู ผูกดวงชะตาว่าคนนี้ดีไหม จะไว้ใจฝากผีฝากไข้ได้ไหม? คนโง่ ๆ ก็ยังตอบได้ถูกต้องว่า อย่าเชื่อ... อย่าไว้ใจ เป็นเพราะเขาขาดศีล ข้อที่ 4 (มุสาวาทา เวรมณี) เป็นอุดมคติทางใจ จึงเป็นอย่างนั้นไป ก่อแต่บาปคือวจีกรรมต่าง ๆ กรรมจะทันตาเห็นในชาตินี้ คือไม่มีมิตรแท้ สังคมคนดีไม่คบหาสมาคมด้วย

(5) ถ้าคนที่ไม่มีศีล ข้อที่ 5 (สุราเมรยมัชชปมาทัฏฐานา เวรมณี) บ้างเลย จงติดตามสนใจไว้ดูก่อน ตำราดูโหงวเฮ้งของ พระพุทธเจ้า สูตรนี้ยังใช้ได้ผล บางคนพอดื่มสุรา เมาเหล้าขึ้นมา ทำบาปก่อเวรภัย เพราะน้ำนรกนี้ ก่อกรรมทีเดียว 3 อย่างเลย เช่น "ก่อวจีกรรม-ก่อกายกรรม-ก่อมโนกรรม"

ของมึนเมา สิ่งเสพติดหรือน้ำนรก ถ้ามีมากเกินไป ไม่มีการยับยั้งจิตใจตนเอง คุมอารมณ์ไม่อยู่ในขอบเขตของสังคม แล้วมักจะชอบนำผู้อื่น ๆ ทำตามตนอีกด้วย พอเป็นอนุสัยแล้ว มีกรรมวิบากที่ขยายกว้างขวางออกไปอีก คือมักจะชอบค้าขายสิ่งเสพติดมึนเมาต่าง ๆ ให้โทษพิษภัยแก่มนุษย์มองไม่เห็นว่าเป็นบาปก่อเวรกรรม เป็นภัยแก่สังคม กรรมอย่างนี้เวลาสนองตอบถึงลูกหลานเหลนประทับจิต ติดวิญญาณจนข้ามภพข้ามชาติไป

เรื่องนี้ถ้าไปถามบุคคลที่มีลูกหลานขี้เมา เมาเช้าเมาเย็นแถมเป็นอันธพาลอีกด้วย คงจะได้รับคำตอบที่มาก และดีกว่าเทศนาของ หลวงพ่อเฒ่า

หลวงพ่อเฒ่า เห็นว่าสิ่งเสพติดมึนเมาให้โทษแก่มนุษย์อย่างนี้ มีแทบจะทุกชาติทุกภาษา ถ้าเป็นสุราในเมืองที่หนาวจัดยังพอมีคุณถ้าเสพเป็น เสพพอสมควรแก่สังขารกันหนาว เป็นยาอย่างหนึ่ง ถ้าเสพมาก เสพติด ในเมืองที่ร้อน อากาศร้อนจัดมีแต่ให้โทษมาก หาคุณได้ยาก ให้ความเป็นธรรมแก่สุรา ผสมยา

ใช้ได้ในบางคน ในบางเมือง "โลกีย์มีคุณเท่าไร ๆ ก็มักจะมีโทษตามมาเท่านั้น" สรรพวัตถุของโลกีย์ มีคุณและมีโทษ

น้ำนรกอย่างเดียว จะเป็นชนวน ตามพระสูตร ตรัสไว้ โทษของดื่มน้ำเมา เที่ยวกลางคืน เที่ยวดูการเล่นจนหลงติดเล่นการพนัน คบคนชั่วเป็นมิตร เกียจคร้านการทำงาน ขาดกำลังใจที่จะอดทนสร้างสรรค์ผลงาน เป็นกรรมดีที่พึ่งตนเองได้ "เหตุอย่างไร–ผลอย่างนั้น" เป็นพุทธพจน์แล...

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) จะเทศนาธรรมแยกธาตุของศีล 5 ให้เห็นคุณและโทษ ทางวิญญาณศาสตร์ที่ครูบาทั้งหลายเขาสอนกันไว้ว่า มันจะสนองตอบกลับในรูปแบบอย่างไหน ไปทางสูงอย่างไร? ไปทางต่ำอย่างไร?

แยกแรงกรรมวิบากของศีล 5 ถ้าไม่มีวิญญาณไปฝ่ายต่ำก่อน

(1) ถ้าศีล 5 ไม่มีเลย ทางวิญญาณศาสตร์บอกว่า บุคคลนั้นเดินทางฝ่ายต่ำก่อน ทางไปของวิญญาณไม่ปลอดภัย คนนั้นถ้าตายลงขณะจิตอย่างนั้น จะไม่ได้เกิดในร่างกายของคนอีก เพราะขาดโลกียธรรม คือโลกียบุญ ที่รับสังขารในรูปร่างของคนได้อีก หรือขาดมนุษยธรรม ธรรมให้เกิดเป็นมนุษย์ "เหตุอย่างไร–ผลอย่างนั้น"

(2) ถ้าศีล 5 มีบ้าง แต่ยังไม่บริสุทธิ์ดีนัก คือมี ๆ ขาด ๆ บุคคลนั้นบาปและบุญผสมกันไว้ ถ้าตายลงขณะจิตอย่างนั้น ก็ยังจะได้เกิดในร่างกายของคน แต่มีกรรมปรุงแต่งสังขารไม่สมบูรณ์ ได้กายเนื้อบางส่วนสวยงาม บางส่วนหยาบคายไม่สมประกอบดีได้ทุก ๆ ส่วนไป

มักจะไม่มีมนุษย์สมบัติ เช่นปัจจัย 4 มักจะเดือดร้อนต้องกู้หนี้ยืมสิน ขาดทุนทรัพย์ที่มั่นคง ขาดผู้อุปถัมภ์ที่ดี เกิดในชาติสกุลที่ต่ำ ๆ เพราะขาดบำเพ็ญศีล 5 เป็นบารมี เป็นโลกียบุญที่จะให้มีมนุษย์สมบัติพออยู่รอดกับเขาได้ดีชาติหนึ่ง ๆ ถือศีล 5 ไว้นั้นคือได้ประกันภัย ประกันชีวิตในวัฏสงสารแล้ว

(3) ถ้าศีล 5 ไม่มีเลย ขาดศีลหมดทุก ๆ ตัว คนนั้นตายไปแล้ว ถึงแม้จะมีกรรมเก่า ๆ เป็นบุญช่วยส่งหนุนมาทันยังให้ได้เกิดในร่างกายของคนอีก แต่มักจะเป็นคนมีบาปกรรมเป็นคนหยาบคาย เช่นร่างกายพิกลพิการง่าย ๆ โรคภัยเบียดเบียนมาก มีแต่ศัตรูมากกว่ามิตร เป็นคนที่อาภัพ "รูปไม่สวย-ไม่รวยทรัพย์-ปัญญาไม่ดี-โรคภัยมาก-อายุไม่ยืน" เพราะขาดการบำเพ็ญโลกียธรรม คือโลกียบุญ ซึ่งเป็นมนุษย์สมบัติ "เหตุอย่างไร-ผลอย่างนั้น"

(4) ถ้าศีล 5 ผิดหมดเลย ไม่มีศีลเลย ต่ำลงไปอีกมากก่อแต่เวรบาปกรรมตลอดชีวิตไป แค่ชาตินี้ก็มีแต่ศัตรู หาความ

สงบสุขได้ยาก แทบจะไม่เป็นคน ทางวิญญาณศาสตร์ว่า บุคคลนั้นตายไปก็ต้องได้เกิดอีกแน่นอน คือบาปกรรมที่ประทับจิตติดวิญญาณก่อไว้ในชาติคนนั้น มันบังคับตัวปรุงแต่งให้ไปเกิดเข้าท้องของสัตว์ที่ดุร้าย มีพิษภัยมาก ใครเห็นก็เกลียด จะฆ่าให้ตาย เช่นเกิดเป็นเสือ สิงโต งูพิษ สัตว์ร้ายให้โทษแก่มนุษย์ พอใครเห็นก็เป็นศัตรูทันที

แล้วกรรมบังคับให้เกิดดับวนเวียนในพวกสัตว์เดรัจฉานต่าง ๆ พอหมดพิษภัยร้าย ๆ ก็ยังต้องเกิดเป็นสัตว์ให้มนุษย์บังคับใช้แรงงาน เพราะขาดสิ้นแล้วซึ่ง ศีล 5 หมดโอกาสที่จะได้เกิดในร่างกายของคนอีก ต้องไปบำเพ็ญบารมีกันอีกนาน ๆ จึงจะพัฒนาวิญญาณให้สูงมีคุณธรรมขึ้น จึงหันกลับมาได้ร่างกายของคนอีก ไม่ใช่ของง่าย ๆ อย่าประมาท

แยกแรงกรรมวิบากของศีล 5 ถ้าบริสุทธิ์ดี

กรรมดีส่งวิญญาณไปฝ่ายสูงก่อน

(1) ถ้าศีล 5 บริสุทธิ์ดี บุคคลนั้นเดินทางฝ่ายสูงก่อน คือมีโลกียบุญดี มีมนุษย์สมบัติดี จะเป็นบุญบารมีส่งผลให้สูงขึ้นไปเรื่อย ๆ เช่นในชาตินี้ก็ทันตาเห็น คือพอเขาได้ยินชื่อเสียงก็สรรเสริญ สังคมเคารพนับถือว่าเป็นคนดี มิตรสหายไว้ใจพูดจาเขาเชื่อถือปัจจุบันกรรมสนองตอบมาในรูปแบบอย่างนี้ก่อน

ถ้าตายลงในขณะจิตที่ศีล 5 บริสุทธิ์มาก เป็นอารมณ์บุญกุศลอย่างนี้จะผันให้ได้ไปเกิดในร่างกายของมนุษย์ที่ดีก่อน

มีกายเนื้อที่แข็งแรงสวยงาม อายุยืน มีบุญวาสนาโลกีย์ดี มีปัจจัย4 ไม่เดือดร้อน เกิดในบ้านเมืองที่สวยงาม สกุลภพชาติสูง "เหตุอย่างไร-ผลอย่างนั้น"

(2) ถ้าศีล 5 บริสุทธิ์ดีมากตลอดไป บุคคลนั้นมุ่งในทางธรรม เจริญสมถะ ให้เกิดผลคือสมาธิ ได้ดีกว่าชนทั้งหลาย เพราะสิ่งที่รบกวนจิตใจ ศัตรูทางใจมีน้อย และปลงใจได้ง่าย

สูงยิ่ง ๆ ขึ้นไปกว่านั้น มีสิทธิได้บรรลุธรรมอย่างฉับพลัน สูงถึงชั้นโสดาบันบุคคล "โสดาบัน" มีสติปัญญาคุมอารมณ์ ควบคุมจิตใจตนเองได้มาก ทุกข์เพราะจิตปรุงแต่งชั้นหยาบ ๆ ของโลกีย์นั้น ดับทุกข์ได้มาก "นิพพาน" ที่ชาวโลกียชนได้พบ นิพพานโลกีย์ ยังไม่หลุดพ้นวัฏสงสารหมดก็จริง แต่อยู่ในโลกนี้เบากาย ว่างใจได้มากแล...สาธุ! (เป็นสิ่งที่ชาวพุทธต้องการ)

(3) ถ้าศีล 5 บริสุทธิ์ดี จิตบรรลุธรรมถึงชั้นโสดาบันแล้ว ถ้าตายลงขณะจิตแบบนั้น บริสุทธิ์ผ่องใสมากอย่างนี้ กุศลผลบุญอย่างนี้ จะผันให้ไปเกิดในราชตระกูลที่สูงศักดิ์ในโลกมนุษย์ มีลาภยศสรรเสริญสุขของโลกีย์มั่นคงดี เกิดมาก็มีแล้ว เกิดทุกชาติจะได้แต่ "รูปสวย-รวยทรัพย์-ปัญญาโลกีย์ดี-โรคภัยน้อย-อายุยืน"

และมีขันธ์ 5 ที่สมบูรณ์ในโลกียภูมิ รับรองได้ประกันชีวิตไว้แล้ว ว่าไม่ตกต่ำ ไม่พลัดตกไปเข้าท้องของสัตว์เดรัจฉาน

ชาติและปิดประตู เปรต ยักษ์ มาร อสุรกาย ไว้มากมายแล้ว เขาจึงมีคำเรียกกันว่า "นิพพานโลกีย์" แล...สาธุ!

บุคคลที่มาถึงชั้นนี้ได้แล้ว ถ้าเขาต้องการหลุดพ้นวัฏสงสารจริง ๆ เบื่อโลกีย์จริง ๆ แล้ว ไปได้ง่ายกว่าผู้อื่น ๆ มาก เพียงแต่ทำตาม พระสูตร "ขันธ์ 5 ว่าง (เข้าศูนย์) ทุกข์ทั้งปวงก็จะดับหมด"[1]

หลวงพ่อเฒ่า เจตนาดีต่อเพื่อนมนุษย์เกิดแก่เจ็บตาย ถ้าบอกได้ก็บอกไป ถ้าสอนได้ก็สอนไป เพราะคนแก่ไม้ใกล้ฝั่ง

---

1. เรื่องดับอุปาทานในเบญจขันธ์ คือทำให้ "**ขันธ์ 5 ว่าง (เข้าศูนย์) แล้วทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด**" มีอยู่ในพระสูตร ปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตร "**พระถังซำจั๋ง**" ได้กล่าวไว้ในประวัติศาสตร์จีนราชวงศ์ถัง ทูลเกล้าถวายพระเจ้า **ลี้ซีหมิน ฮ่องเต้** จารึกในหนังสือ บันทึกการเดินทางสืบอายุพระพุทธศาสนา อินเดีย. และหนังสือยุคหลัง ๆ เช่น ไซอิ๋ว. ว่ามนต์บทนี้ถ้าตั้งใจสวดแล้วเจริญสมาธิ ทำขันธ์ 5 ให้ว่าง. ถ้าทำได้จริง ๆ แล้วจะมีพลังงานสากล มีอภิญญาจิตสูง เป็นพระสูตรที่รวมเอาหัวใจพระธรรมสั้น ๆ แต่ทำให้มนุษย์บรรลุธรรมได้อย่างฉับพลัน เป็น "**พระอรหันต์**" เพียงแค่ 5 อย่าง หรือเพียงแค่ทำวิปัสสนาจนเห็นแจ้ง ดับอารมณ์ ความคิดปรุงแต่งใน "**รูป–เวทนา–สัญญา–สังขาร–วิญญาณ**" 5 อย่างนี้ให้ดับไป ให้เข้าช่องว่าง (สุญตา) จิตจะพบแต่ความว่าง คือนิพพาน อย่างน้อย บุคคลนั้นกล้ามเนื้อจะหยุดเกร็งตัวลง จิตจะหยุดปรุงแต่งลง ประสาทจะหยุดความตึงเครียดลง พบแต่กายเบาใจว่าง สงบสุขจริง ๆ ต้องจิตหยุดพักความคิดการปรุงแต่งต่าง ๆ อย่างนี้ได้ ขอยอมรับว่าเป็นประตูธรรมาณาจักรใจ ที่มีคุณประโยชน์จริง ๆ ตัวข้าพเจ้า **เสถียร โพธินันทะ** ยังทำไม่ได้หมดเท่านั้นแล...สาธุ!

เสถียร โพธินันทะ

เต็มที่ พึ่งแล้วไม่ต้องเสียใจ ยังพอมีทางออก พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ พระโพธิสัตว์ ก็ยังต้องสร้างบารมีไป ไม่ใช่ทำทันทีได้หมด คือบุคคลใดๆ ที่พอรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ รู้กฎแห่งกรรมวิบากทั้งปวงบ้างแล้ว แต่ยังขาดบุญ จังหวะชีวิตไม่พร้อมที่ทำได้ทันทีหมด ไม่พร้อมที่จะให้ปฏิบัติธรรมได้ทันทีดี เพราะขาดโลกียบุญ จงอย่าประมาท เราจะมีลมหายใจครั้งสุดท้ายเฮือกสุดท้ายไปอีกกี่วัน วันไหนใครจะรู้บ้าง

ฉะนั้นจงอธิษฐานจิตไว้เสมอๆ ก่อน เริ่มหาโอกาสฝึกหัดหยุดวันเกิด ถือศีลวันพระ ฟังธรรม อุทิศธรรมทานไว้บ้าง ก็ยังเป็นอนุสัย ให้ประทับจิต ติดวิญญาณไว้บ้าง หรือจงช่วยกันสนับสนุนนักบุญที่มีคุณธรรมเพื่อสรรพสัตว์ ถ้ามีโอกาสทำบุญกุศลอย่างนี้ไว้บ้างชาติภพจะไม่ตกต่ำ และไม่เสียชาติเกิดที่ได้พบพุทธธรรม

พระธรรมเทศนา หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) วันนี้ ถ้านักปกครองชาติบ้านเมืองที่มีคุณธรรมทางใจสูง หรือมองดูโลกไกลๆ เช่นนักปรัชญา นักปราชญ์ที่แยกอนุสัยจิตคนออกแล้ว ท่านเหล่านั้นมักจะไม่ค้านธรรมะ มีแต่จะสรรเสริญโลกียธรรมศีลธรรมไว้ก่อน เพราะเป็นต้นตอบ่อเกิดของความสงบสุขสามัคคีธรรมของโลก หรือสูงยิ่งขึ้นไปถึง "โลกุตรธรรม" ธรรมะเนื่องด้วยเรื่อง "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา" เป็นปัญญาวิมุตติ เป็นดุลถ่วงโลกให้สงบเย็น มีสันติภาพอันถาวรยาวนานๆ จะได้เกิดขึ้นในโลกมนุษย์นี้บ้างแล... สาธุ!

有我福

อัตตาบุญ

無我福

อนัตตาบุญ

空布施

สุญตาทาน

บทที่ 3
อิทธิพลของสี – อารมณ์ของสี ยังเป็นปัญหา – โบราณถึงปัจจุบัน

พระภิกษุตี้หุย (พระปัญญา) ดังได้สดับมาและได้บันทึกพระธรรมเทศนาไว้อย่างนี้ สมัยหนึ่ง หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสีวเชียนซือ) ท่านได้สอนศิษย์ชี้แนะถ่ายทอดศิลปการสร้างสวนสวรรค์ การตบแต่ง การดูสถานที่อันเหมาะสมแก่สังขารชีวิต เพื่ออาศัยให้ความอยู่รอดพออดพอทน จะได้วางตนให้ถูกกับธรรมชาติเดิม เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ง่าย ๆ จะมีความสุขมากกว่าทุกข์

ดังเช่นบางสถานที่ เห็นแล้วทำให้เกิดอารมณ์ขบขันร่าเริงใจ มีความหมายในการหน่วงเหนี่ยวจิตใจคนไว้ให้อยู่กับที่ได้นาน ๆ มีความเร้าใจ ความสนุกไม่เบื่อในการแวะพักชมสถานที่อย่างนั้น ได้ทุก ๆ วัยของชีวิต มีกำไรชีวิตอย่างหนึ่ง บางโอกาสจะเอาเงินทองไปหาซื้อ หรือแลกเปลี่ยนมาทันทีไม่ได้ ต้องค่อย ๆ พัฒนาวัตถุและจิตใจเป็นขั้นตอนจึงจะเกิดขึ้นได้ และทรงอยู่รอดมาได้ดีเป็นพัน ๆ ปีก็มี

โบราณครูบาสายของ หลวงพ่อเฒ่า ได้สอนเอาไว้ว่า ปุถุชนคนโลกีย์ ที่ยังมีอุปาทานตกอยู่ใน "อิทธิพลของสี

อารมณ์ของสี" มีจำนวนไม่น้อยทีเดียว สีต่าง ๆ ทำให้คนโลกีย์เกิดอุปาทานต่าง ๆ ได้เหมือนกัน คือพอเห็นแล้ว จิตชอบคิดปรุงแต่งไปตามสีนั้น มีความรู้สึกไปตามสีนั้นโดยไม่รู้ตัวเป็นปัญหาระดับโลกก็ว่าได้

หรือจะเป็นภาพวิวทิวทัศน์ ที่มนุษย์เขียนขึ้น ทำขึ้น หรือธรรมชาติมันเกิดขึ้นเองต่าง ๆ ก็เช่นกัน มันอาจจะเป็นสื่อกลางบันดาลใจคนในบ้านนั้น ดลใจคนในเมืองนั้น ระยะยาวนาน ๆ ให้โน้มเอียง ทำให้คนมีนิสัยอ่อนโยน หรือแข็งกระด้าง อารมณ์เย็น ร้อน อ่อน แข็ง เมตตากรุณา ซื่อสัตย์ คดโกง โหดเหี้ยม คือโน้มน้าวใจคนคิดอย่างนั้น เป็นอย่างนั้นไป มีได้บ้างเหมือนกัน

เช่นสีที่เกิดจากวัตถุต่าง ๆ มนุษย์คิดทำสีผสมเป็นสี ทำให้เกิดสี สร้างสีขึ้นก็มี และสีที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เกิดมีมานับเป็นพัน ๆ ปี เป็นล้าน ๆ ปีก็มี

ถ้าแยกธาตุสี สะท้อนอารมณ์ลึกลงไป จะพบว่าสีต่าง ๆ ยังมีอิทธิพลแก่สัตว์โลกไม่น้อยทีเดียว และยังเป็นปัญหาลึกลับอีกมาก

เรื่องของสียังเป็นปัญหาของชนบางเผ่า มีอุปาทานของสีไม่ค่อยจะเหมือนกัน คงจะเป็นเพราะว่าเบื้องหลังของชีวิต ที่ผ่านประสบการณ์ชีวิตมาไม่เหมือนกัน และอาหารเลี้ยงร่างกาย ก็กินอาหารนั้นไม่ค่อยจะเหมือนกัน จึงมีอนุสัยจิตต่างกัน กรรมจำแนกสัตว์ อุปาทานจึงไม่ค่อยจะเหมือนกัน

แล้วสูตรศาสตร์อิทธิพลของสีนั้น จะใช้ไม่ได้สำหรับผู้ที่จิตหลุดพ้นไปแล้ว จิตหลุดพ้นจากอุปาทานแล้ว หรือพวกที่ "ขันธ์ 5 ว่าง (เข้าศูนย์) ได้หมดแล้ว" ท่านปราชญ์ที่หลุดพ้นแล้ว เรื่องสีต่าง ๆ จะหมดอิทธิพลดลจิตใจไป

พระนิกายเซ็น (ฌาน) สายนี้ได้สอนสมถะ ให้เกิดผลคือสมาธิ ท่านกล่าวไว้เรื่องอิทธิพลของสีต่าง ๆ ไว้อย่างหนึ่ง แต่ชาวบ้านเอาไปพูดอีกแบบหนึ่งไป พวกเล่นละคร หรืองิ้วไปเขียนหน้ามีสีไปอีกแบบหนึ่ง มันขึ้นอยู่กับอนุสัยจิตของบุคคลผู้นั้นด้วย ชอบทางไหนก็ดึงให้ไปเป็นพวกเดียวกันทางนั้น แต่ละชาติวัฒนธรรมไม่ค่อยจะเหมือนกัน

ตรงนี้เองจึงมีอุปาทานไม่ค่อยจะเหมือนกันได้ เอาเท่าที่พอจะเป็นหลักวิชาการปูพื้นฐานไว้ก่อน 8 ข้อ เผื่อจะเป็นคุณประโยชน์บุกเบิกนำทางไว้ให้แก่คนรุ่นหลัง ๆ พอมีแนวคิดริเริ่มค้นคว้าหาความจริงให้กว้างขวางมากกว่าสูตรนี้ หลวงพ่อเฒ่าจะปีติสุขใจมากเท่ากับมีลูกหลานเหลนสืบผลงานไว้แล้ว สาธุ!

"อิทธิพลของสี-อารมณ์ของสี-ยังลึกลับ"

(1) ดังเช่นบังเอิญ ๆ เห็นสีขาว สีบริสุทธิ์ ผ่องใสสะอาดกายใจหรือเห็นดอกไม้สีขาวต่าง ๆ ตำราครูสายนี้ นักแยกธาตุอนุสัย แยกจิตและอารมณ์คนต่าง ๆ แล้วสอนทางสมถะ ให้เกิดผลคือสมาธิ แบบอย่างเซ็น (ฌาน) มาเป็นพันปี ท่านสอน

ถ่ายทอดไว้ว่า สีขาวให้อารมณ์อย่างนี้ ขอให้นักศึกษาจงนำเอาไปคิด พิจารณาดูว่ายังจะมีความสัจจริงเหลืออยู่บ้างไหม ?

ดังพระอริยครู ท่านได้พบมาแล้ว ว่าสีต่าง ๆ มันซ่อนความเร้นลับไว้อย่างนี้ คือสื่อความหมาย ให้คนเกิดอารมณ์โลกีย์ทางใจ มีมากหรือน้อยเท่าไร ๆ หรือไม่มีเลยสำหรับคนบางคน

(2) ดังเช่นบังเอิญ ๆ เห็นสีดำ สีเศร้า เห็นดอกไม้สีค่อนข้างจะดำ ดอกดำ วัตถุสีดำต่าง ๆ นักแยกธาตุอนุสัยจิตกล่าวไว้ว่า จะทำให้ปุถุชนเกิดอารมณ์โลกีย์คือโน้มเอียงต่างกันคือสีดำต่างกับสีขาว

พระอริยครู สอนกรรมฐานโบราณ ท่านพบว่า สีดำมักจะซ่อนความเร้นลับไว้อย่างนี้ คือสื่อความหมายให้เกิดอารมณ์ทางใจ มีมากหรือน้อยเพียงไร นักศึกษาธรรมสมควรรู้ไว้ คือสีดำ สีดำต่าง ๆ บ่งถึงความรู้สึกมืด มืดมัว ให้ความหนักแน่นบึกบึน แข็งแรง อดทน ความเศร้า ความกลัว[1] ผสมความเหี้ยมความดุร้าย กล้าหาญ โน้มน้าวใจทำให้คนเกิดอุปาทานจิตอย่างนี้ให้มีส่วนเกิดอารมณ์โลกีย์ทำนองอย่างนี้ จงทดลองพิจารณาดู

1. ถ้าเดินทางตามป่าเขาคนเดียว พบคนผิวสีดำ หรือหมู่สัตว์สีดำมักจะเกิดอารมณ์กลัว ๆ ตรงกันข้ามถ้าพบคนสีขาว หรือหมู่สัตว์สีขาว จะเกิดอารมณ์ต่างกัน. เช่นเข้าป่าช้า ที่มืดหรือกลางคืนดึก ๆ ไม่มีไฟ มักจะหวาดระแวงหรือกลัว ๆ พอได้พบไฟ แสงสว่าง ใจก็กล้า หายกลัวอย่างนี้ เป็นของธรรมดา ๆ

ต้นฉบับเดิมขาดสีม่วงไป ขาดหายไป

ธ. ธีรทาส.

ก่อนว่า ตำราสอบอารมณ์วิปัสสนาญาณของเซ็น (ฌาน) เขาสอนวางสูตรไว้อย่างนี้ ยังจะมีความจริงอยู่บ้างไหม ?

(3) ดังเช่นบังเอิญ ๆ เห็นสีแดง หรือเห็นดอกไม้สีแดง ดอกไม้สีชมพู สีชมพูต่าง ๆ นักแยกธาตุอนุสัยจิต และสอบอารมณ์กรรมฐานคน พวกเซียนในลัทธิเต๋า ได้กล่าวไว้ว่า สีแดง[1] สีแดงบ่งถึงความรู้สึก ชีวิต เลือด ตื่นเต้น กระตุ้น เร้าใจ กล้าหาญ เลือดอายุ รุนแรง สงครามฆ่ากัน ให้จิตเกิดกามคุณ ทำให้เกิดอารมณ์โลกีย์ต่าง ๆ จิตชอบคิดปรุงแต่งไปทำนองอย่างนั้น มีนิสัยโน้มเอียงไปทางนั้น

ถ้าชอบสีแดงมาก ๆ จิตมีกามวิสัย ตกค้าง จิตยังไม่หมดจากกามราคะ เป็นของธรรมดา ๆ ปุถุชนทุกชาติทุกภาษา จิตต้องยินดีในเบญจกามคุณ ยังติดเรื่อง "รูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัส"

---

1. โอ... อมิตาพุทธ ! (แปลว่า-สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) เรื่องอุปาทานของสีนั้น อารมณ์ของสีนั้น น่าขบขันมาก เช่นสีแดงชมพู จีนว่า เฮงดี "สีแดง-เฮงดี" จะได้นำโชคดี ถ้าไปงานศพชาวจีน พอเสร็จพิธีกรรม คนตายถือว่าซวย ๆ แล้ว คนจีนจะรีบแจกด้ายสีแดงทันที หรืออย่างน้อยก็มีกระดาษแดง เพื่อให้เฮง ๆ ดี งานมงคลจีนนิยมใช้สีแดง เป็นสีของโลกียนิยมไป.

สวนทางชาวไทย ถือว่าสีแดงทำนองไม่ดี หรือสีแดงซวยไปเลย เช่นใครไปใช้หมึกสีแดงเขียนชื่อคน เจ้าของมักจะไม่พอใจ บางคนโกรธเลย ตรงนี้ไม่รู้ว่า อุปาทานของจีนถูก หรืออุปาทานของไทยถูก

ธ. ธีรทาส.

(4) ดังเช่นบังเอิญ ๆ เห็นสีเทา สีเทาสีซึมเซา หรือเห็นดอกไม้สีเทาต่าง ๆ นักแยกธาตุอนุสัยจิตคน และการเกิดของอารมณ์มนุษย์ส่วนมากตั้งแต่โบราณกาลมา ได้พบความไม่เที่ยงก็มีเหมือนกัน เพราะว่าอุปาทานของมนุษย์ในระยะยาวนาน ๆ นั้นก็เคลื่อนที่ไปได้เหมือนกัน "อนิจจัง" ไม่เที่ยงตลอดไป

พระอริยครู ฝ่ายเซ็น (ฌาน) สอนย้ำความไว้เสมอ ๆ ว่าไม่ต้องการให้ศิษย์เชื่อทันที เชื่อแบบศรัทธาง่าย ๆ ทันที เพราะเห็นว่ายังประมาท แล้วมักจะงมงายในอารมณ์ ขาดสติปัญญาควบคุมจิตใจ ต้องใช้สติปัญญาของตนเองดูก่อน จนพบสัจจะมีวิชาการอย่างนี้บ้างก่อน แล้วค่อยเชื่อ ไม่หลงทางง่าย ๆ เชื่อโดยสัจจะคือชาวพุทธแท้จริง

เช่นสีเทา ครูสอนท่านว่า เป็นสีซึมเซา จงใช้สติปัญญามาพิจารณาดู มันบ่งถึงความรู้สึก ซึมเซา เหนื่อยหน่าย ซึมเซาเหงาหงอย เบื่อ ๆ โลก โน้มเอียงให้เกิดอารมณ์ทำนองอย่างนี้จะเป็นความจริงบ้างไหม ?

(5) ดังเช่นบังเอิญ ๆ เห็นสีเขียว สีเขียวแก่ สีเขียวอ่อน ๆ ต่าง ๆ สีเย็นตา เย็นใจ เช่นเห็นดอกไม้สดใสใบเขียวดอกไม้สดต่าง ๆ เช่นเห็นหยก หยกสีเขียวสด เห็นมรกตสีเขียวสดใส ทั้งสีเขียวแก่สีเขียวอ่อน ๆ นักแยกธาตุวัตถุ ทำให้เกิดสะท้อนอารมณ์ สายนี้ได้สอนไว้เป็นพันปีว่า นักศึกษาจงพิจารณาดูไปนาน ๆ สีเขียว เป็นสีเย็น ๆ บ่งถึงความรู้สึก เย็นตา เย็นใจ

กระชุ่ม กระชวย เข้าป่าไม้หรือชมสวนป่าไม้ ดูต้นไม้ใบสดเขียวใสต่าง ๆ มาก ๆ จะพบความจริงอย่างนี้ มีอารมณ์แบบนี้มากแล...

ใช้ทางสมถะ จงไปเพ่งดูสวนป่าไม้ใบไม้เขียวสดใส ดูไปนาน ๆ จะเกิดสมถะ คือความสงบจิต จิตเกาะเกี่ยวได้หยุดพักในจุดนั้น ๆ บ้าง ทำให้ตัดอารมณ์เดิมสงบลง มักน้อยลง จะพบความว่างบ้าง กายใจให้หยุดนิ่งลง เกิดผลคือมีสมาธิตามมา

สมาธิคือความตั้งใจมั่นแห่งจิต ความสำรวมใจให้แน่วแน่เพ่งในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ให้เกิดสติปัญญาจนเห็นแจ้ง รู้แจ้งในสิ่งนั้น ๆ เร็วขึ้น "สมถะ-เกิดผล-สมาธิ" จดจำตรงนี้ไว้ทีก่อน (แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน)

สรุปแล้ว การเห็นสีเขียวสดใส เข้าป่าชมสวนป่าไม้สดเขียว ๆ แล้ว ได้ผลทางสมาธิ ช่วยให้มั่นคง สายตาจะดีขึ้น หรือสูดลมหายใจที่ได้ผ่านใบไม้ต่าง ๆ สูดลมหายใจในดงป่าไม้ คือสูดลมหายใจเข้าแรง ๆ แล้วปล่อยลมหายใจนั้นออกไปให้หมดออกกำลังปอด ในสถานที่มีต้นไม้มาก ๆ มีลมพัดผ่านเย็น ๆ ดีช่วยรักษาโรคปอด แก้หวัดหอบหืดต่าง ๆ

ตำรายาโบราณหลายพันปี ได้จารึกไว้ว่า จะให้ความรู้สึกได้อย่างหนึ่ง คือสบายใจกล้ามเนื้อจะเริ่มหยุดเกร็งตัวลง ร่างกายจะเบา ๆ ผ่อนคลายความตึงเครียดทางประสาท แล้วร่างกายจะปรับปรุงตัวเอง โดยธรรมชาติ ใช้เป็นยารักษาโรคจิตใจหงุดหงิด

อารมณ์ร้าย ๆ จะสงบเย็นดีขึ้น เวลาเข้าป่า ชมสวน มีลมดีอยู่ใกล้ต้นไม้มาก ๆ จะรู้สึกจิตใจแจ่มใส สมองโปร่งเบากายสงบใจลงบ้าง อริยครูท่านพบกรรมวิธีอย่างนี้มาหลายพันปีแล้ว

(6) ดังเช่นบังเอิญ ๆ เห็นสีเหลือง (สีทอง) สีเหลืองอร่าม หรือดอกไม้สีเหลืองสดใสต่าง ๆ นักแยกธาตุสี พระธุดงค์เที่ยวกรรมฐาน โบราณท่านกล่าวไว้ว่า สีเหลืองให้อารมณ์บ่งถึงความรู้สึกมากไปในทางสดใสสุกสว่าง เหลืองอร่าม มีเสน่ห์ดึงดูดใจไปในทางเมตตากรุณาปรานี ศรัทธา เช่นเห็นผ้าสีเหลืองหรือจีวรพระหรือพระพุทธรูปทองคำ มีรังสีเหลืองอร่าม รู้สึกชอบใจทันที คู่กับศรัทธาตามมา ชาวพุทธส่วนมากเป็นอย่างนี้

สีเหลือง เช่นทองคำ เห็นทองคำ เกิดชอบ มีทองคำไว้มักจะอุ่นใจ มีทองคำมาก ๆ ให้ความมั่นคงทางจิตใจ ทำให้เกิดอุปาทานส่วนมากเป็นอย่างนั้น สื่อความหมายมาแบบทำนองอย่างนั้น มาเป็นพัน ๆ ปีแล้ว

แร่ทองคำ สีสุกเหลืองอร่าม ดึงดูดจิตใจคนไม่ว่าจะเป็นชนชาติใด ๆ ก็ชอบทองคำ เป็นสื่อการค้าแลกเปลี่ยนวัตถุกันได้ทุกชาติ ไม่รู้จักเบื่อ ทองคำมีอิทธิพลคุมเศรษฐกิจระดับสากลโลกมานานปี ยกเว้นผู้ที่เข้าถึงธรรมะ "ขันธ์ 5 ว่าง (เข้าศูนย์) ได้หมดแล้ว" จึงไม่ยินดี เห็นทองคำแล้วปลงตกไปได้ จิตว่างในวัตถุนั้นไปแล...

(7) ดังเช่นบังเอิญ ๆ เห็นสีกระ (หรือสีเหลืองแก่จัด) หรือดอกไม้สีกระ สีเหลืองเข้ม ๆ ต่าง ๆ ครูบาทางเขียนรูปปริศนาธรรม ท่านกล่าวไว้ว่า เห็นสีกระแล้ว จะให้ความรู้สึกว่าแก่เฒ่า เคร่งขรึม ความศรัทธาสูง มุมสงบ ลึกลับ มีความเพียรพยายามในอุดมคติ รู้สึกว่าจะมีความเร้นลับเบื้องสูงอะไร ๆ ที่ซ่อนไว้สักอย่างหนึ่ง

ดังเช่นเห็น พระธุดงค์ ฤาษี โยคี พวกเซียน พักพรตที่ชอบแต่งกายสีเหลืองแก่จัด สีกระ ชาวบ้านเห็นแล้วมักจะเกิดอุปาทานจิต เกิดความเลื่อมใสศรัทธาง่าย ๆ อิทธิพลส่วนรวมโน้มน้าวใจคนให้เป็นไปอย่างนั้นมาก

(8) ดังเช่นบังเอิญ ๆ เห็นสีฟ้า สีฟ้าเย็น ๆ นักสอบอารมณ์กรรมฐาน ครูเซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ ได้กล่าวไว้ว่า สีฟ้าบ่งถึงความรู้สึก เยือกเย็น ดูท้องฟ้าเย็น ๆ ว่าง ๆ ความครึ้ม ๆ เย็นใจลงบ้าง คิดถึงความรัก ความหลัง ร่าเริงบันเทิงใจ ความเลื่อมใสทำนองอย่างนี้ คนโบราณเขามีอารมณ์กันอย่างนี้ แต่คนปัจจุบันจะเปลี่ยนแปลงไปบ้างไหม ?

ถ้าเห็นสีน้ำเงิน จะหนักแน่นกว่า สีน้ำเงินแก่ดูมั่นคงกว่าเกิดมีอารมณ์โน้มเอียงไปทางนั้น ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับอนุสัย "อนุสัย" อนุสัยจิตของบุคคลนั้นอีกด้วย แต่ถ้ายังมีอุปาทานอยู่มาก ๆ แล้ว สูตรนี้ยังใช้ได้ผลมากแล...

ยกเว้นท่านปราชญ์ที่ได้บรรลุธรรมจักษุ จิตรู้แจ้งว่า "ธาตุ 4 เป็นอนัตตา. คือดิน–น้ำ–ไฟ–ลม" ในร่างกายตนเป็นอนัตตา และภายนอกร่างกายตน ก็เป็นอนัตตา. เมื่อจิตหลุดพ้นได้แล้ว จึงเป็นความว่าง เป็นสุญตา (นิพพาน) สูตรที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น ใช้ไม่ได้ผล หมดอิทธิพลดลจิตใจ ท่านผู้มีจิตว่างจริง ๆ

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) พออายุ 16 ปีได้บวชเป็นสามเณร ได้รับโอวาทจากพระอาจารย์ว่า เมื่อก่อนพวกเธอยังสอบศีล 5 ไม่ได้ ศีล 10 ไม่ผ่าน ฉันมักจะสอนว่า การเกิดคือทุกข์ จะเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานก็ทุกข์ เกิดเป็นคนจนก็ทุกข์ เกิดเป็นคนรวยก็ทุกข์ เกิดเป็นเศรษฐีก็มีทุกข์ เป็นพระราชาก็มีทุกข์ มีทุกข์ใหญ่ ๆ ประจำวัฏสงสารคือเกิดแก่เจ็บตาย จะหนีไม่พ้นอย่างหนึ่ง คือทุกข์คนละชั้น คนละแบบมีทุกข์ทั้งหมด โอ! ทุกข์น้อยหน่อยเขาว่าพบสุขกันแล้ว สุขจริง ๆ ในโลกนี้ไม่มีนอกจากหลุดพ้นวัฏสงสารไป "นิพพาน" ไป

แต่วันนี้พวกเธอได้บวชเป็น สามเณรกันแล้ว ถ้าสอบได้ผ่านไป ก็จะได้บวชเป็นพระภิกษุ นับว่าเป็นศิษย์พระตถาคตมีเชื้อสายเผ่าโพธิญาณกันวันนี้แล้ว หลวงพ่อเฒ่า จะไม่ต้องเทศนาสอนเรื่องการเกิดคือทุกข์กันได้แล้ว เพราะว่าถึงอย่างไร ๆ มันก็ต้องได้เกิดอีกอยู่ดี เพราะว่ากิเลสตัณหาอุปาทานยังดับไม่หมด อย่าสงสัย ต้องเกิดทางกาย เกิดทางจิต แน่นอน.

หลวงพ่อเฒ่า จะต้องให้พวกเธอ ต้องเปลี่ยนภูมิจิตเสียใหม่ว่า ข้าพเจ้าต่อจากวันนี้ไป จะต้องยินดีในการเกิด เพื่อสร้างสมโพธิสัตว์บารมีสืบไป เพื่อตอบแทนบุญคุณครูบาอาจารย์และสรรพสัตว์ที่บำรุงพระพุทธศาสนาไว้ด้วย ต้องยินดีในการเกิดศึกษาธรรมประกาศธรรมโปรดสรรพสัตว์ไปในตัวด้วย

เหตุผลตรงนี้บางคนกลัวมาก คือกลัวการต้องเกิดนั่นเอง กรรม! เมื่อก่อนสอนว่าให้หนีการเกิด การเกิดคือทุกข์ แต่มาถึงวันนี้กลับบอกว่าให้ยินดีในการเกิด. ศิษย์โง่ งง! ไม่เข้าใจ

อย่าโง่ พึงหาเหตุผลดูก่อน ศิษย์ตถาคตไม่ใช่ผู้ทึ่งมงายในอารมณ์ เป็นผู้รู้แจ้งทางจิตใจ รู้ทางเดินของวิญญาณที่ถูกทาง.

อย่าโง่ ตราบใดที่ยังไม่หมดกิเลสตัณหาอุปาทานแล้ว อย่าสงสัย ไม่เกิดทางกายก็ต้องเกิดทางจิต ก็คือยังจะต้องเกิดกันอยู่ดี

แล้วขอถามว่า ถ้าเราเกิดทุกชาติ มีแต่การสร้างสมบุญกุศลบารมีไปด้วย อย่างนี้จะเป็นการพัฒนาวิญญาณของตนเองให้สูงขึ้นหรือเปล่า? จะขาดทุนหรือพึงคิดกันดูก่อน! จะโง่หรือฉลาดในวัฏสงสารก็อยู่ที่ตรงนี้อีกเช่นกันเอย

แล้วการทำงานแทน พระโพธิสัตว์ นั้น จะหนีไม่พ้นการถูกตำหนิติชม ต้องปลงใจยิ้มต้อนรับไว้ได้เลย เพราะว่า การติกับการชม "ติกับชม" เป็นของปุถุชนคนโลกีย์ และมีประจำวัฏสงสารแล...

ถ้าเราฝึกจิต ปลงใจ จนจิตหลุดพ้นจากการติ การชม "พ้นติ–พ้นชม" เป็นธรรมของโพธิสัตว์ นั่นคือต้องบำเพ็ญขันติบารมีไปด้วย แล้วพยายามอยู่ในความนิ่ง พักในอาณาจักรแห่งความว่าง ให้มากที่สุด เป็นกำไรชีวิตมากแล...

แล้วการบำเพ็ญทางโพธิสัตว์ธรรมนั้น ต้องแสวงหาพยายามไปทำงานกับคนที่มีอุดมคติทางใจตรงกัน หรือคล้ายๆ กัน เห็นธรรมเหมือนกัน พูดกันรู้เรื่องอยู่รอดร่วมกันได้ง่าย เวลาทำผิดบ้างยังอภัยทานกันได้บ้าง ปล่อยวางได้บ้าง

ใน โพธิสัตว์อวตารสูตร ตรัสไว้ว่า โพธิสัตว์ต้องรู้อนุสัยจิตคนว่า ทุก ๆ คนฟังธรรมได้ ฟังไว้ทีก่อนได้. แต่ทุก ๆ คนจะปฏิบัติธรรมะทันทีหมดไม่ได้. กรรมมันจำแนกสัตว์ "ดอกบัว 4 เหล่า" จังหวะชีวิตของคนไม่พร้อมกัน ที่จะรับธรรมเจริญธรรมได้พร้อมกันหมดทันทีไปไม่ไหว ! ต้องเห็นใจไว้ก่อนแล...

หน้าที่ของ พระโพธิสัตว์ เพียงแค่คอยชี้บาป แยกบุญบอกทางกุศล ทำหน้าที่เพาะเชื้อบุญกุศล หว่านเมล็ดพืชพันธุ์แห่งพุทธะให้เกิดขึ้นเอง ไม่หวังผลในทันที รอได้คอยได้ให้เหตุปัจจัยบารมีถึงพร้อมขึ้นเมื่อไร ผลจะเกิดขึ้นเอง แล้วผลประโยชน์นั้นยังยกให้เป็นของสรรพสัตว์ไป สาธุ !

พึงทราบไว้ว่า ปุถุชนคนโลกีย์นั้น จะสร้างสมบารมี 10 อย่าง[1] สร้างทันทีพร้อม ๆ กันไม่ได้ แต่ถ้ารู้จักแบ่งทำทีละเรื่อง เท่าที่ตนถนัดมือ จงทำไปทีละอย่าง ๆ อย่างนี้ทุก ๆ คนพอจะทำได้บ้าง

---

1. เรื่องทศบารมี 10 อย่าง (1) ทานบารมี. (2) ศีลบารมี. (3) ขันติบารมี. (4) วิริยบารมี. (5) ฌานบารมี. (6) ปัญญาบารมี. (7) อุบายบารมี. (8) ปณิธานบารมี. (9) พลบารมี. (10) ญาณบารมี. ซึ่งบารมี 10 อย่างนี้ ทางมหายานมีบางข้อไม่ตรงกับทางฝ่ายเถรวาท (หินยาน)

เสถียร โพธินันทะ

บทที่ 4
อัตตาบุญ–อนัตตาบุญ–สุญตาทาน

พระภิกษุตี้หุย (พระปัญญา) ได้บันทึกพระธรรมเทศนาไว้อย่างนี้ สมัยหนึ่งได้ฟังธรรม และได้รับการถ่ายทอดธรรมด้วย "จิต–ถึง–จิต" จากท่านนักปราชญ์ ชื่อ หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสีวเซียนซือ) เป็นพระแบบนิกายเซ็น (ฌาน) วัดถ้ำเขาพระพุทธบาท แห่งเทือกภูเขาคุนลุ้นซัว

หลวงพ่อเฒ่า ท่านชอบพูดสรุปหัวข้อธรรมที่สำคัญๆ พูดจบในตัว ท่านพูดจาเถรตรงสั้นๆ ถ้าใครฟังรู้เรื่องทันทีก็ดีไป แต่ถ้ายังฟังกันไม่รู้เรื่อง ท่านบอกว่าจงเก็บเอาไปขบคิดเอง ฝากไว้เป็นปริศนาธรรมไปเลย มักจะไม่ยอมอธิบายอีกด้วย ใครจะค้าน จะท้วง จะถาม จะติชมอย่างไร ท่านก็นิ่งเฉยเป็นการตอบไป

วันหนึ่ง หลวงพ่อเฒ่า ท่านกล่าวกับคณะศิษย์ไว้อย่างนี้ว่าท่านแก่ชราภาพมากแล้ว ไม่มีวันเวลามากพอที่จะมาเทศนาสอนธรรมนักแล้ว ได้เท่าไรก็เอาไปเท่านั้น ท่านยังเสียดายหัวใจพระโพธิญาณเป็นพระธรรม ของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้ไว้ แต่ยังขาดอริยครูที่เสียสละ ที่จะมาช่วยกันชี้แจงอริยมรรค ขาดลูกกตัญญูของศากยบุตร ทำให้แพร่หลายแก่ชาวพุทธไป

จึงจะไม่เสียชาติเกิด ที่ได้พบพระพุทธศาสนา สมชื่อกับคำว่า เป็นชาวพุทธิปัญญา เป็นปัญญาวิมุตติ ของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้เอง ประกาศสัจธรรมนี้เอง เรียกว่า "เป็นกรรมนิยม. เป็นอนัตตานิยม เป็นสุญตานิยม. (นิพพาน)" ไม่ใช่เทวนิยม ดังมีอยู่แทบทุกศาสนาก่อนพุทธกาล หรือศาสนาอื่น ๆ ส่วนมากเป็น "เทวนิยม" ไปจดจำตรงนี้ไว้ให้แม่นยำ จึงจะแยกโลกียธรรม และโลกุตรธรรม แยกได้ออกในที่สุด

ขอสรุปหัวข้อธรรมให้จดจำไว้ได้ง่าย ๆ อีกทีว่า พระพุทธศาสนานั้นแท้จริง ๆ เป็นศาสนา "อเทวนิยม-อนัตตานิยม. สุญตานิยม (นิพพาน)." ก็คือเชื่อกรรมนิยมนั้นเองตนเป็นที่พึ่งของตนเอง ใช้สติปัญญาล้วน ๆ จึงจะเรียกว่าเป็นชาวพุทธที่แท้จริงได้แล...

โอ... อมิตาพุทธ! หลวงพ่อเฒ่า มีความหวังไว้คอย ๆ ถ้าพวกเธอต่อ ๆ ไปโตด้วย กายเนื้อ แข็งแรงดี เจริญด้วยจิตใจที่มีสติปัญญาควบคุมไว้บ้าง แต่บางคนอาจจะมีปัญหาชีวิตที่แก้ไม่ตก เพราะกรรมเก่ามันบังคับตัวไว้ ต้องเสวยผลกรรมนั้นก่อน บางคนต้องออกไปเผชิญหน้ากับโลกมายาการต่าง ๆ พอเห็นทุกข์ภัยของสังคมโลกีย์กันบ้างแล้ว วันนั้น จะคิดถึง หลวงพ่อเฒ่าบ้าง

หรือถึงวันที่เริ่มจะเกิดความเบื่อหน่าย มองเห็นกรรมวิบากของทุกข์ใหญ่ ๆ เช่น "เกิด–แก่–เจ็บ–ตาย" ของสัตว์โลกทุก ๆ ชีวิต ต้องรับกรรม คือวนเวียนอยู่แต่ในภพดี และวนเวียนอยู่แต่ในภพชั่ว หรือบาปและบุญ เวียนเกิดเวียนตายเป็นทะเลทุกข์ เป็นปัญหาที่เผชิญหน้าของทุก ๆ ชีวิต ที่แก้ไม่ตก จนถึงขั้นเอือมระอาการมีสังขารชีวิตไว้รับทุกข์นั้น คิดปลงสังขาร เบื่อวัฏสงสารกันขึ้นมาเมื่อไรแล้ว วันนั้นจะคิดถึงคำสอนของหลวงพ่อเฒ่า แน่นอน

คิดถึง พระธรรมเทศนาของ หลวงพ่อเฒ่า เทศนาชี้แจงแนะแนวทางแก้ปัญหานั้นให้ตก ให้แหวกออกไปยังอีกภพภูมิหนึ่งเป็นทางเอก ที่ พระอรหันต์ พระปัจเจกพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุก ๆ พระองค์ท่านออกไปจากประตูธรรมาณาจักรใจนี้เอง และยังเปิดประตูคอยรับสรรพสัตว์อยู่

หลักฐานมีอยู่ใน พระสูตรต่าง ๆ มากมาย คือจะต้องเริ่มต้นให้เรียนรู้แจงธรรมเรื่อง "อัตตาบุญ–อนัตตาบุญ–สุญตาทาน" เป็นธรรมที่ทำให้สัตว์โลกหลุดพ้นวัฏสงสารได้ในที่สุดเป็นของ พระพุทธศาสนาโดยแท้จริง

แต่จะต้องเดินทางนี้ด้วยตนเอง ตนเป็นที่พึ่งของตนเองและพึ่งได้ด้วยกรรมแปลว่าการกระทำกรรมดีด้วยตนเอง มีแผนที่

เดินทางเป็นขั้นตอนก่อน จึงจะไม่หลงทางเป้าหมาย จะต้องเรียนรู้เรื่อง "อัตตาบุญคือรู้การเกิด. อนัตตาบุญคือรู้การปลง. สุญตาทานคือรู้การดับ. (เกิด-ปลง-ดับ)"

ในชั้นต้น ๆ ครูบาสอนธรรมทาน จะต้องเทศนาแยกอนุสัยจิตของศิษย์ ให้พอมีทางรู้แจ้งทางจิตใจก่อน แล้วนำให้เขาเกิดจิต คือคิดสร้างให้มีนิสัย ให้มีอุดมคติทางใจ ให้สนใจธรรมะที่ถูกต้องสัจธรรมทาง "โลกียธรรม" คือศีลธรรม ก็คือศีล 5 เอาแบบอย่างชาวพุทธ เป็นหลักธรรมที่จะให้เกิดเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ก่อน

ต่อไปเทศนาสอนให้คนรู้แจ้งกฎของกรรมวิบาก เรื่องบาปและบุญ คุณและโทษของการผิดศีลมาก ๆ แล้วกรรมดีที่ได้เจริญศีลบริสุทธิ์มาก ๆ มันประทับจิต ติดวิญญาณไป ต้องสร้างให้คนมีอนุสัยยินดีในการถือศีล 5 เป็นอย่างน้อย

ฝึกนำการถือศีลวันเกิด หรือวันพระ ให้ประทับจิต ติดวิญญาณไปเป็นพื้นฐานก่อน ถ้าคนรู้อย่างนี้บ้าง จะเริ่มมีความรับผิดชอบที่จะอยู่รอดร่วมกันในสังคม จึงรับฟังหลักธรรมต่าง ๆ ของพระพุทธศาสนา เป็นขั้นตอนได้บ้าง

ถ้าบุคคลนั้น ศีล 5 ข้อยังสอบตก ยังไม่รู้แจ้งว่า มันจะผันบาป ผันบุญไปอย่างไรแล้ว คนนั้น บ้านนั้น เมืองนั้น ไม่ต้องไปเทศนาเรื่อง "โลกุตรธรรม" หรือคำว่าหลุดพ้นวัฏ-สงสารนิพพาน เขาจะฟังไม่รู้เรื่องแน่นอน

ต้องหาอุบายกรรมวิธี ให้เขาสนใจหันมาปฏิบัติ ถือศีล 5 ในวันเกิดหรือวันพระบ้างก่อน เอาเพียงแค่ "โลกียธรรม" ให้ได้ก่อน ศีล 5 เป็นฆราวาสธรรม เป็นโลกียธรรม ถือได้บ้างก็เป็นบุญมากแล้ว พอแล้ว ยังดีกว่าคนที่ไม่มีศีลไว้บ้างเลย ตายจากชาตินี้แล้วจะไม่ได้เกิดในร่างกายของชาติคนอีก

"ชาติหน้าได้บุญ–แต่บาปนั้นก็ยังอยู่"

ต้องผ่านด่านศีล 5 ไปก่อน ที่ปฏิบัติได้จริง ๆ ไม่ใช่เพียงแค่พูดได้เท่านั้น จึงค่อยสอนการทำบุญที่ถูกต้อง สอนให้รู้แจ้งเรื่องกรรมวิบากของบุญแต่ละอย่าง ๆ สอนการทำบุญที่ปราชญ์แท้สรรเสริญคือมีทางเข้าเป้าหมายไป "โลกุตรธรรม" ถึงที่สุดชั้นหลุดพ้นวัฏสงสาร "นิพพาน" อีกด้วย

อย่างนี้คือการระวัง การทำบุญแบบไม่หลงงมงายในอารมณ์ของการบุญนั้น การทำบุญแบบปล่อยวาง ใช้สติปัญญา ไม่หลงงมงายในพิธีการบุญ ที่ชาวโลกีย์เขาคิดแข่งขันกันทำขึ้น สร้างแบบพิธีกรรมใหม่ ๆ ขึ้นเรื่อย ๆ แต่ละชาติมีการสร้างแบบขึ้นมาเอง ส่วนมากขัดกับหลักธรรมคำสอนของศาสดาตนเอง เพื่อแสวงหาลาภผลในทางวัตถุนิยม เป็นประโยชน์ในการเลี้ยงหมู่คณะของตนเองไป ยังขาดปรัชญาการสอนธรรมที่ถูกต้องมาก

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้แจ้งหลักธรรมนี้ รู้แจ้งถึงเวรภัยอย่างนี้ จึงล้มพิธีกรรมแบบโลกียนิยมโบราณลงไป

การทำบุญแบบนั้น ยังไม่ปลอดภัยในระยะยาวนาน ๆ เป็นบุญแต่ผสมบาปไว้ในตัวด้วย จะต้องรับกรรมคือเกิดแก่เจ็บตายไปนับชาติไม่ถ้วน เพราะว่าบุญมีจริง เป็นไปตามบุญแบบนั้นก่อน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ประสงค์การทำแบบนั้น คือผสมบาปไว้ในตัว ทำบุญต้องป้องกันมันจะก่อปมแห่งบาปกรรมในภายหลัง เพราะว่าบุญมีจริง มีแรงดลบันดาลได้จริงนั้นเอง ซึ่งสายตาปุถุชนคนโลกีย์แทบจะไม่รู้เรื่องนี้ได้เลย อำนาจบุญระยะยาวในวัฏสงสารมันโน้มน้าวใจให้ก่อเวรกรรมไปอีกแบบหนึ่งที่จบไม่ลง แก้ไม่ตกในภายหลัง

เหตุผลตรงนี้เป็นเพราะว่าบุญนั้นมันจะกลายเป็นกรรมดี ส่งผลให้ได้สมบัติโลกีย์แล้วมาเป็นกรงขังวิญญาณ มีคำกล่าวไว้ว่า "บุญนั้นผูกมัดกายเนื้อ บุญนั้นดึงดูดวิญญาณ" สลัดไม่หลุด ขังไว้แน่น ปุถุชนคิดไม่ถึงมองไม่เห็นสัจธรรมนี้ หรือมองข้ามไปเลย มีแต่สงสัยว่าบุญจะเป็นบ่อเกิดแห่งทุกข์ใจได้อย่างไร?

พูดภาษาง่าย ๆ เพราะว่าทำบุญแบบยึดมั่นถือมั่นไว้แน่นนัก ทำบุญแบบมีอุปาทานในบุญนั้นจนเกินไป หลงบุญเมาบุญเป็นของธรรมดา ๆ ของผู้ที่ยังไม่รู้แจ้งกฎแห่งกรรมวิบากของบุญ เขาก็ทำบุญอย่างนั้น ต้องเอาบุญ ยึดแน่นไว้ หารู้ไม่ว่า ตรงยึดแน่นนัก จะเป็นพิษภัย (ปมที่แก้ไม่ตกในภายหลัง)

เข้าสูตรที่ว่า "ชาติหน้าได้บุญ แต่บาปนั้นก็ยังอยู่" ตรงนี้จะรู้ได้บ้าง ก็ต้องคอยจนถึงวันที่ร้องโวยวายกัน ในภาย

หลังที่มีเรื่องแก้ไม่ตก เพราะการบุญ มีเรื่องในงานบุญนั้น ถ้าเป็นนักคิดชั้นสูงแล้ว ชักจะเริ่มสงสัยก็ตรงนี้.

เช่นสงสัยว่า ทำบุญไปมากมายแล้ว ทำไมยังมีเรื่องบาปบางอย่างผสมไว้ในงานบุญนั้นอีกด้วย แก้บาปกรรมยังไม่ตกก็มีมากมาย เรื่องอย่างนี้มีแทบทุกศาสนา เป็นเพราะว่าเข้าใจผิดกฎแห่งกรรมผิดสัจธรรม ผิดสภาวะธรรมในเรื่องนั้นผิดไปครึ่งหนึ่ง (ผิด 50%)

เป็นเพราะว่าไม่สนใจ ไม่ศึกษาพระสูตร ของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้เองนั้นแยกกรรมวิบากไว้ชัดเจนมาก เป็นเพราะว่ากรรมมีจริง ๆ จึงต้องเป็นไปตามกรรมแบบอย่างนั้นก่อน กรรมมีจริง ๆ เป็นไปตามกรรมทุกเรื่องไป

กรรมแปลว่า การกระทำ ทางกาย ทางวาจา ทางใจ ทำกรรมอย่างไหนก่อน ก็ต้องสนองตอบเป็นอย่างนั้นก่อน ตรงนี้ชาวพุทธยังไม่เข้าใจอีกมาก ถูกต้องแล้ว เป็น "ตถตา" แล...

ถัดไปจึงสอนเรื่องที่ทำยากที่สุด คือพอมีธรรมจักษุในเรื่องกรรมวิบากของศีล 5 บ้างแล้ว คือรู้ว่าบาปมีจริง ๆ บุญมีก็จริง ๆ แต่บุญนั้นยังไว้ใจหมดไม่ได้ บุญยังไม่เที่ยง ยังไม่ปลอดภัยหมด บุญเป็นอนิจจังได้เหมือนกัน ได้สติปัญญาตรงนี้

ถ้าหลงผิดการบุญมากเกินไป บางทีบุญนั้นจะเล่นงานในภายหลังได้ เพราะบุญนั้นทีแรกดีใจ ทีหลังทำให้จิตใจวุ่นวาย

หงุดหงิดจิตใจหาความสงบว่าง แทบจะไม่ได้ เพราะมีบุญนั้นก็มีบุญเล่นงานตนเองมาก ๆ เข้า ถ้าไม่รู้กรรมวิธีปล่อยวางทางใจ มันจะตึงเครียด จนเป็นโรคประสาทไปก็มี ที่ว่าบุญแต่กลายเป็นนรกไปอย่างหนึ่ง

บางคนเพราะมีบุญสมบัติโลกีย์มากเกินไป แล้วทำใจไม่ได้ จึงเป็นโรคแบบนั้น เช่นคิดฆ่าตัวตายในกองเงินทอง มีบุญอำนาจวาสนามากเกินไป มันเป็นกรงขังวิญญาณไป บางรายแย่งบุญกันจนขึ้นโรงขึ้นศาลก็มีถมเถไป ทำบุญแล้วโกรธกันในงานบุญนั้นก็มี เป็นเรื่องที่ยังแก้ไม่ตก มีในทุก ๆ ศาสนา อย่าสงสัย!

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้แล้ว ค้นพบกรรมวิธีแก้ตกได้ แล้วประกาศหลักธรรมนี้ ให้ความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจมนุษย์ ว่าความเชื่อถืออย่างเดิม ๆ นั้นยังผิดสภาวสัจธรรม มนุษย์ที่มีจิตใจแสวงหาสัจธรรม โลกธาตุจึงหวั่นไหว!

เพราะว่าสูตรศาสตร์อย่างนี้ คำพูดแบบนี้ ซึ่งยังไม่มีศาสดาอื่น ๆ สอนไว้ว่า จงได้สติ อย่าประมาท อย่าไว้ใจบุญจนหมด อย่าหลงบุญ อย่าทำบุญชนิดทิ้งมงายในอารมณ์มากเกินไปนัก ต้องปล่อยวางบุญนั้นลงไปด้วยจึงจะปลอดภัย ป้องกันบุญจะเล่นงานในภายหลัง ต้องดับบุญให้ว่างจากจิตใจลงไปด้วย จึงหลุดพ้นกรรมวิบากของบุญ มีบุญเท่าไร ๆ ก็ไม่มีทุกข์ทางใจ ต้องปลงใจไว้ก่อนแล้ว คำสอนอย่างนี้ไม่มีในศาสนาอื่น ๆ ฟังแล้วจิตหวั่นไหว! "มีบุญแต่ไม่ทุกข์เพราะบุญนั้น"

หรือสอนว่าบุญไม่เที่ยง อย่าเมาบุญเกินกว่าเหตุผล บางคนบ้าการทำบุญจนร่างกายรับไม่ไหว ปรับตัวไม่ทัน ต้องเป็นทุกข์กายทรมานใจ เพราะติดการทำบุญนั้นก็มี มีในทุก ๆ ศาสนา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้สัจธรรมนี้ ได้ชี้ตรง ๆ ว่า การทำบุญที่ถูกต้องนั้น ต้องทำบุญชนิดที่มุ่งเป้าหมายไปในการกำจัด "กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน" ไว้ในตัว ดับเหตุทุกข์ภัยอย่างนี้ ไว้เสียแต่ต้นมือ จึงจะเป็นชาวพุทธที่รู้แจ้ง "โลกียธรรม และ โลกุตรธรรม" ได้บ้าง สัจธรรมเป็นอย่างนั้น จึงเป็นการทำบุญชนิดที่สูงสุด

พูดภาษาง่าย ๆ ให้ศิษย์โง่ฟังออก ก็ต้องพูดว่า การทำบุญต้องปล่อยวางบุญ ให้ลดความโลภ โกรธ หลง ดับความเห็นแก่ตัวลงไปด้วย นั่นแหละความไม่ประมาท ธรรมะอย่างนี้ต้องใช้เวลาเทศนาในบ้านเมืองนั้น เป็นร้อย ๆ ปีขึ้นไป

โอ...อมิตาพุทธ! (แปลว่า-สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) พูดนั้นช่างง่าย ๆ ฟังเป็นพอรู้เรื่องในความหมายนั้น ก็เห็นว่าไม่ยากนัก แต่จะหาคนที่ทำได้จริง ๆ นั้นช่างยากที่สุด

พระพุทธเจ้า ตรัสรู้ธรรมนี้แล้ว ปลงใจก่อน แทบจะไม่สอนมนุษย์เพราะตรงนี้เอง จะไปหาคนฟังนั้นยังพอมีบ้าง แต่จะไปหาคนที่ปฏิบัติได้จริง ๆ นั้นยากที่สุด มันฝืนอารมณ์คนทั้งโลกทีเดียว ฝืนกิเลสตัณหาอุปาทานคนทั้งโลกเลย แล้วใครมันจะไป

เอา ใครจะรับหลักธรรมนี้ได้บ้าง อ่อนใจ พระพุทธองค์แทบจะไม่ก่อตั้งศาสนา เกือบจะไม่มีศาสนาพุทธเกิดขึ้นมาเลย

เพราะว่า "โลกุตรธรรม" ที่พระพุทธองค์ตรัสรู้นั้นมันสูงเกินไป และดีเกินไป มนุษย์ที่มีกรรมร่วมบังคับกายเนื้อกรรมร่วมดึงดูดวิญญาณไว้แน่นมาก บุญวาสนาบารมีไม่พอที่จะรับธรรมนี้ไม่ไหว หรือว่าเป็นกรรมเกิดแก่เจ็บตาย ของสัตว์โลกไป

ถ้าปราชญ์ที่จิตหลุดพ้นได้แล้ว จะมองเห็นไปว่า "บุญมันผูกมัดกายเนื้อ บุญมันดึงดูดวิญญาณ" ท่านเห็นว่าบาปเป็นของหยาบ บุญเป็นของละเอียด แต่ติดวัฏสงสารไปนาน ๆ ก็คือมีทุกข์เท่ากันคือเกิดแก่เจ็บตาย จึงไม่เอา สู้เอาธรรมที่พ้นบุญพ้นบาป ไม่ได้ "หลุดพ้นบุญ-หลุดพ้นบาป-นิพพาน" ดีกว่า ธรรมะอย่างนี้จะไปสอนทุก ๆ คนทันทีหมดไม่ได้ ดอกบัว 4 เหล่า กรรมจำแนกสัตว์ ยากจริง ๆ แต่ถ้าไม่เทศนาสอนไว้บ้างก็สูญพันธุ์ไป

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ท่านกล่าวไว้ว่า ถ้าไม่มี "โพธิสัตว์" หรือนักปราชญ์แท้จริงในสัจธรรม หรือครูบาที่เกิด "โพธิจิต" ท่านปลงสังขารชีวิตตก จึงได้เทศนาสัจธรรมแนวนี้ไว้บ้าง ชี้แนะบอกความสัจจริงในเรื่องอย่างนี้ไว้บ้างแล้ว โลกจะขาดดวงประทีป มนุษย์จะมืดมนทางสติปัญญาเบื้องสูงขาดมรรคผลไปตลอดชีวิตจะงมงายในอารมณ์ไปอีกนาน ๆ ชาติ

นักศึกษาธรรมจะเรียนไปนาน ๆ เท่าไร ๆ ก็ยังขาดความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจตนเอง ดับทุกข์ทางใจตนเองไม่ได้หมด บุคคลนั้นยังขาดความรู้เรื่องอรหัตภูมิ. ยังขาดปัจเจกพุทธภูมิ. ยังขาดโพธิสัตว์ภูมิ. ยังขาดพุทธภูมิ. บ้านนั้นเมืองนั้น ยังขาดประทีปธรรมจักษุเบื้องสูงสุดมุมหนึ่ง

นักศึกษายังขาดหลักวิชาพระสูตรเรื่อง "อัตตาบุญ–อนัตตาบุญ–สุญตาทาน" เป็นพระสูตรอันยิ่งใหญ่ที่จะทำให้มนุษย์จากโลกหนึ่ง ไปสู่อีกโลกหนึ่ง หรืออย่างน้อยที่สุดยังเป็นดุลถ่วงโลกให้สงบเย็นสันติภาพอันยาวนาน ๆ ได้บ้างแล... สาธุ!

มีหลักฐานใน มหาปรัชญาปารมิตาสูตร (มหาสุญตาสูตร) พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ถึง 16 ครั้ง พระพุทธองค์ได้แยกธาตุชี้ถึงแรงกรรมวิบาก 3 อย่าง คือ "อัตตาบุญ–อนัตตาบุญ–สุญตาทาน" มีถึง 600 ผูก

แล้วลูกกตัญญูกตเวทีคุณของศากยบุตร สมควรที่จะช่วยกันทำให้แพร่หลายแก่ชาวพุทธ เป็นพุทธิปัญญาอันแท้จริง ใช้สติปัญญาล้วน ๆ หรือจะเรียกว่า ธรรมะแนวนี้การสอนได้แต่ปัญญาชน "เป็นกรรมนิยม เป็นอนัตตานิยม เป็นสุญตานิยม (นิพพาน)" ตนเป็นที่พึ่งของตนเองได้อย่างแท้จริง แล... สาธุ!

สรุปหลักธรรมแนวนี้ เป้าหมายของการทำบุญ ตามพุทธประสงค์ที่แท้จริงนั้น พระพุทธเจ้าต้องการสอนให้ทำบุญเพื่อมุ่งกำจัดความโลภ ละความโลภให้ลดน้อยลงก่อน "กำจัดความโลภ" ของตนเองเป็นด่านแรกก่อน จึงเป็นการทำบุญของผู้เห็นธรรมไม่ประมาท จะปลอดภัยในวัฏสงสารอีกด้วย

เอาละ! มาแยกธาตุตรงนี้ดูที่ ถ้าทำบุญด้วยการกำจัด "ความโลภ" ลงได้ ผลจะเกิดขึ้นคือแทบจะไม่มีเรื่องเลย หมดปัญหาในตัว เพราะปล่อยวางทันที นิพพานในเรื่องนั้นก็ว่าได้ ไม่ต้องทะเลาะโกรธกัน หรืออิจฉาริษยากัน ในงานบุญนั้น เพราะว่าปลงบุญนั้นไม่โลภ อภัยทานในตัว ให้บุญแล้วลืมเลย ปล่อยไปตามบุญ จะตกไปเป็นของใคร ๆ รับผลบุญก็ไม่ว่า ไม่โลภ ที่จะไปทวงบุญคุณกลับมาอีกด้วย ยกบุญให้สรรพสัตว์ไป จึงทำใจได้ ดับอารมณ์นั้นได้ อย่างนี้เป็นต้น

มิเช่นนั้นแล้ว มักจะเกิดมีปัญหา ที่คนทำบุญไม่คิดเฉลียวใจ เช่นคิดทำบุญก็อึดอัดใจ คิดจะทำบุญบางทีก็กลุ้มใจ ลำบากกายทรมานใจ บางทีต้องทะเลาะกันในงานบุญนั้น ต้องโกรธกัน เพราะไปงานบุญนั้น มีเกิดขึ้นบ่อย ๆ

เรื่องที่กล่าวมานั้นมีใครคิดเฉลียวใจบ้างไหม? คิดค้นหาเหตุผลว่า เพราะอะไรกันมันถึงหยาบคายและแข็งกระด้างมากเกินไป ไม่น่าจะให้มีในงานบุญนั้นเลย จึงจะถูกต้องจงช่วยกันคิด...

ถึงวันเวลาแล้ว จงช่วยกันค้นหาคำตอบ ว่าทำไม ทำบุญแล้วยังมีบาปกรรมอย่างนั้นมีแทบทุก ๆ ศาสนาก็ว่าได้ ในเมื่อพบปัจจุบันกรรมมีอย่างนั้น เกิดขึ้นบ้างแล้ว ในอนาคตกรรมก็จะตามมาอย่างนั้น จะจบไม่ลงเป็นปัญหาสากล

เข้าพระสูตรที่ว่า "ชาติหน้าได้บุญ–แต่บาปนั้นก็ยังอยู่" เป็นสัจจธรรม มนุษย์พึงได้หมดทุก ๆ คน แต่จะปฏิบัติทันทีไม่ได้หมดทุก ๆ คน เห็นใจ

ได้ฟังเทศนาธรรม พระสูตรนี้ไว้บ้าง ก็นับว่าเป็นบุญ พอนาน ๆ วันถึงวันที่โลกียสุดทาง โลกุตรจะเข้าเอง "โลกียะสุดทาง โลกุตระจะเข้าเอง" จะเห็นธรรมนี้แก้ปัญหาชีวิตเป็นทางออกไปได้บ้าง

หลวงพ่อเฒ่า ท่านกล่าวไว้อีกว่า ทุก ๆ ครั้งที่ได้เทศนาสัจธรรมนี้ มักจะมีปัญหาแก่ผู้ที่ยังไม่รู้แจ้ง ทาง "โลกียธรรม" คืออะไร และแยกไม่ออกว่า "โลกุตรธรรม" คืออะไร ? ถ้ายังไม่รู้ความหมายเลย จะฟังธรรมะนี้แทบจะไม่รู้เรื่องเลย ทำให้ฉงนฉงายไปเลย หลวงพ่อเฒ่า เห็นใจมาก เพราะตัวของหลวงพ่อเองสมัยก่อนออกบวชได้ยึดมั่นอยู่ในดงของศาสนาเทวนิยม ไม่มีธรรมแบบอย่างนี้ ได้ฟังแล้วก็ฉงนฉงายธรรมอย่างนี้มาเหมือนกัน พอศึกษาจนรู้แจ้งธรรมจึงรู้ว่าเป็นอมตพจน์แล...สาธุ!

ครั้งที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี เทศนาธรรมนี้ ก็มีพระสาวกเป็นจำนวนไม่น้อย ฟังไม่ได้เลย ต้องพัฒนาภูมิธรรมไปสักพักหนึ่งก่อน จึงจะมีทางรู้สัจธรรมนี้ได้บ้าง วันที่รู้แจ้งทางจิตใจแล้ว จึงจะรู้คุณค่าอย่างมหาศาล เป็น "ตถตา" แปลว่า ธรรมชาติความเป็นมาอย่างนั้น ธรรมชาติความเป็นไปอย่างนั้น ธรรมชาติเดิมแท้เป็นเช่นนั้นเอง เรียกว่า "ตถตา" แล...

พูดสรุปให้ศิษย์โง่ฟังได้ง่าย ๆ อีกแบบหนึ่ง ก็ต้องว่าให้ความโลภนั้นเป็นทาน คือให้ "ความโลภ" นั้นลงไปเป็นทานอีกชั้นหนึ่งเลย หรือจะต้องให้ลดความโลภความเห็นแก่ตัวนั้นทุก ๆ ครั้งที่ทำบุญลงไปอีกด้วย (ทำบุญกำจัดความโลภ) จะฟังกันได้บ้างไหม ?

เอ้า! พูดง่าย ๆ แต่ฟังยาก ทำก็ยากจริง ๆ บางคนฟังแล้วหน้าเบ้ บางคนฟังแล้วสั่นหัว บางคนฟังแล้ววิ่งหนีไปเลย ถ้าไม่พูดอย่างนี้ ก็จะไม่มีภาษามนุษย์ ที่จะเอามาพูดสัจธรรมนี้ให้พอเข้าใจได้ในที่สุด

เพราะว่าสูตรศาสตร์นี้ เป็นปัจจัตตัง รู้ได้เฉพาะตนเองที่ได้บรรลุถึงธรรมนั้นอีกด้วยเป็นกรรม! จึงต้องอาภัพครูสอน ถ้าถึงวันที่แก้ปัญหาชีวิตไม่ตก ทางกาย ทางใจ แก้กรรมวิบากไม่ได้ผลแล้ว วันนั้นจึงจะเริ่มมองเห็นว่า "บุญนั้นมันผูกมัดกาย

เนื้อ บุญนั้นมันดึงดูดวิญญาณ" บังคับตัวไว้ ต้องให้ทำอย่างนั้นๆ จึงจะอยู่รอดไปได้พักหนึ่งๆ พระธรรมคำสอนนี้ยังให้คำตอบได้มาก แก้ปัญหานั้นจากหนักเป็นเบาลงบ้างแล...

หลักฐานที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ใน มหาปรัชญาปารมิตาสูตร ว่าการทำบุญที่สูงสุดนั้น ก็คือทำบุญเพื่อที่จะมุ่งทำลาย "โลภะ–โทสะ–โมหะ" ของตนเองให้ลดน้อยลงก่อน นั่นคือการทำบุญที่ปราชญ์แท้สรรเสริญ ว่ารู้แจ้งรากเหง้าธาตุแท้ของบุญบ้างแล้ว เป็นชาวพุทธปัญญาศิษย์ของตถาคตแล...

เอ้า! ฟังแล้วก็เห็นว่า เพิ่มหนักขึ้นไปอีกสองชั้น เมื่อก่อนว่า กำจัดเพียงแค่ "โลภะ" มาทีนี้เพิ่มอีกสองอย่างคือ "โทสะ–โมหะ" ต้องทำบุญเพื่อมุ่งกำจัด ทำลาย "โลภะ–โทสะ–โมหะ" จึงจะตามพุทธประสงค์ที่แท้จริง และปลอดภัยในเรื่องวุ่นวายกายใจทั้งปวงอย่างนี้ ทำอย่างนี้จึงจะมีทางรู้แจ้งเข้าถึงสูตร "อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา–สุญตา" ได้ในที่สุด คือทางมรรคผลนิพพานแล...

แล้ว พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้เองนั้น ได้สอนวางหลักสูตรไว้ตายตัวว่า ให้เชื่อแต่เรื่องกรรม กรรมเป็นของตนทำไว้ กรรมเป็นที่พึ่งของตนเองได้ กรรมร่วมเป็นของเผ่าพันธุ์ กรรมร่วมเป็นของสังคม เป็นศาสนาที่เรียกได้ว่าให้

เชื่อเรื่องกรรม กรรมแปลว่าการกระทำ "กรรมนิยม" คิดสร้างกรรมดีตนเป็นที่พึ่งของตนเองได้อย่างนี้

ไม่ใช่แบบเทวนิยม "ศาสนาเทวนิยม" มัวแต่สอนให้วิงวอนบนบานศาลกล่าวเทวดาต่าง ๆ ไม่คิดที่จะสร้างกรรมดีเป็นผลงานก่อนเป็นหลักวิชาการที่จะช่วยตนเองได้ก่อน "เหตุอย่างไร ผลอย่างนั้น"

พระพุทธศาสนา จึงเรียกว่า "เป็นกรรมนิยม เป็นอนัตตานิยม เป็นสุญตานิยม (นิพพานนิยม)" หลักธรรมมีกำมือเดียวที่ใช้แก้ปัญหาชีวิตตก ดับทุกข์กายทรมานใจได้มากได้สิ้นเชิงแล...

สรุปผลที่ศึกษา พระสูตรนี้ ถ้าได้ธรรมจักษุบ้างแล้ว จิตเริ่มจะเย็นลง เบากายใจลง สูงขึ้นไปอีกชั้นถ้าได้บรรลุถึงสัจธรรมนี้บ้าง จิตจะเริ่มเข้าช่องว่าง ทำใจได้มาก จิตจะเริ่มหลุดพ้นได้จากความคิดปรุงแต่งในโลกียรมณ์ลงได้บ้าง จะรู้เอง สอบอารมณ์กรรมฐานได้เองแล...

ซึ่งเมื่อก่อนระงับใจไม่ได้ ทำใจให้สงบไม่ได้ เช่นนรกจากความคิดไม่หยุด นอนไม่หลับ หวาดผวาสะดุ้ง! บางเรื่องพอคิดถึงก็กลัวจนตัวสั่น เป็นโรคอารมณ์ตึงเครียดที่แก้ไม่ตกปล่อยวางทางใจไม่ได้ นรกอย่างหนึ่ง

ถ้าได้ธรรมจักษุนี้ จะแก้ตกได้มาก มีสติปัญญาชนิดที่ควบคุมจิตใจตนเองไว้ได้ ช่วยตัวเองได้มาก ผลดีตามมาคือถ้าอาหารการกินที่ถูกส่วน กายเนื้อ กล้ามเนื้อเริ่มจะหยุดเกร็งตัวลง ประสาทจะเริ่มคลายความตึงเครียดลง ร่างกายจะปรับปรุงตัวเองให้สงบเย็นลงได้มาก สูตรนี้ต้องการให้ทำได้อย่างนี้เป็นพื้นฐานไปก่อน

ตรงนี้สำคัญที่สุด เป็นบุญกุศลที่ได้พบสัจธรรมนี้ในปัจจุบันชาติ ออกจากนรกเช่น "โลภะ–โทสะ–โมหะ" ในวันหนึ่ง ๆ คุมใจไม่ได้ เดือดร้อน ปลงไม่ตกคือไฟนรก ทุกข์ใจที่แก้ไม่ตก จะนั่งยืนเดินไปที่ไหน ๆ ก็มีแต่อารมณ์ร้อนรนกายใจที่นั้น

ถ้าพอรู้แจ้งสัจธรรมนี้ เริ่มพบอนุสัยจิตใจตนเอง เรียกว่าหน้าตาดั้งเดิม มักจะรู้ว่าตนเองผิดอยู่ตลอดเวลา ถัดไปจะเกิดการเปลี่ยนแปลงภูมิจิตบ้าง บัดนั้น "ศีล–สมาธิ–ปัญญา" จะเริ่มเกิดขึ้นมาแทนที่โดยปริยาย แล้วการเผชิญหน้ากับปัญหาชีวิตต่าง ๆ จะทำใจว่างได้มาก ทุกข์ใจมีน้อย ได้บุญกุศลอย่างนี้ก่อนแล...

ยังมีปัญหา ที่ชอบสงสัยมาก

หลวงพ่อเฒ่า ได้พบคนฟังธรรมะนี้ไม่น้อย มักจะชอบถาม หรือสงสัยทันทีว่า ถ้าเราตายลงขณะที่ได้ธรรมอย่างนี้ มี

วาระจิตเห็นธรรมนั้น จิตเริ่มดับ "ดับโลภะ-ดับโทสะ-ดับโมหะ" 3 อย่างนี้ได้บ้างแล้ว

ศิษย์ขอถามตรงนี้ว่า บุญกุศลอย่างนั้น จะผันให้ได้ไปเกิดในภพภูมิชาติต่อไปอย่างไร ? ไปเกิดในชาติหน้าจะดีหรือเลวและสูงต่ำอย่างไร ? พวกกระผมยังสงสัยกันมาก ครับ!

โอ... อมิตาพุทธ! (สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) หลวงพ่อเฒ่า ขอตอบไว้ว่า "ชนกกรรม" เป็นกรรมที่จะนำวิญญาณของผู้ตายทุกๆ คนนั้น เรียกว่า "ชนกกรรม" จะนำทางให้ผันบุญกุศลที่ได้มีศีลบริสุทธิ์ดี มันประทับจิต ติดวิญญาณให้ไปเกิด ก่อสังขารชีวิตใหม่ ได้บ้านหลังใหม่ ก็ว่าได้ จัดว่ามีบุญวาสนาดีก่อน จะพอใจไหม ?

เช่นได้เกิดชาติมนุษย์ที่มีกายเนื้อสมบูรณ์ดี "รูปสวย-รวยทรัพย์-ปัญญาโลกีย์ดี-โรคภัยน้อย-อายุยืน" มากกว่าชนทั้งหลายในดินแดนนั้น เป็นโลกียสมบัติ ที่ไม่เที่ยงเหมือนกัน แต่เป็นของชอบใจ ถูกใจของโลกียชน ที่ยังไม่หลุดพ้นวัฏสงสารมาก เป็นของธรรมดาๆ คนที่ไม่ชอบมีน้อย

เหตุผลที่ได้แรงบุญกุศล เป็นกรรมวิบากส่งผลให้ได้เกิดเป็นมนุษย์ได้ "รูปสวย-รวยทรัพย์-ปัญญาโลกีย์ดี-โรคภัยน้อย-อายุยืน" ได้อย่างไร ?

เรื่องนี้จะแยกธาตุแรงกรรมวิบากย่อสั้น ๆ ให้พอรู้เป็นพื้นฐานไว้บ้าง เป็นเพราะว่าจิตของผู้ตายนั้น เข้าถึงธรรม มีศีล 5 บริสุทธิ์ดี เข้าภพอิสระจากบาปกรรมมาก วิญญาณอิสระ เข้าช่องว่าง เข้าความว่าง เข้าศูนย์จักรวาลได้บ้าง จึงไปเกิดในโลกียภูมิ ได้มีสังขารที่ดีเบากายใจ มีบุญเป็นสิทธิครอบครองสมบัติ ที่เป็นของกลางของโลก สมบัติวัตถุอย่างในโลกีย์นี้ เป็นของมีประจำโลกอยู่ก่อนแล้ว ใครมีบุญเกิดมาก็ได้ครอบครองไว้ แค่ลมหายใจเข้าออก พักเดียว ไม่เที่ยงเช่นกันเอย พอจะฟังออก ฟังรู้เรื่องกันบ้างไหม ?

เรื่องเทศนาธรรมแนวนี้ จงระวัง ๆ ครั้งพุทธกาลและหลังพุทธกาล ประวัติศาสตร์จะซ้ำรอย พวกฟังผิด จดจำผิด เอาไปพูดผิด ๆ จะเป็นบาปกรรมทางวาจา (วจีกรรม) มากนา ถ้าฟังยังไม่เข้าใจดีแล้ว อย่าเพิ่งพูด อย่านำเอาไปพูด ต้องศึกษาให้ตนรู้แจ้งก่อน จนพบความจริงในสัจธรรมนั้นก่อน แล้วค่อยนำออกไปเทศนายังไม่ช้า หรือสายเกินไปนักแล...

หลวงพ่อเฒ่า เป็นได้แต่เพียงทำหน้าที่ของ "โพธิสัตว์" เป็นครูบาที่ได้แยกธาตุของบุญ แยกธาตุของบาป แยกธาตุของกุศล ให้มนุษย์รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ พอรู้ธรรมนี้เป็นพื้นฐานก่อน

แล้วพยายามเทศนาชี้แจงการทำบุญที่ถูกต้อง ทำบุญที่ปลอดภัย ทำบุญแล้วค่อย ๆ หมดบาปไปในตัวต่างหาก ! สอนการทำ

บุญที่ป้องกันเวรกรรมจากบุญ ที่แก้ไม่ตกในภายหลังต่างหาก! ซึ่งไม่ค่อยมีใครกล้าเทศนาสูตรนี้เท่าไรนัก เพราะว่าปลงสังขารชีวิตไม่ตกกลัวอดตายไป "ป้องกันเวรกรรมจากบุญ"

หลวงพ่อเฒ่า ต้องเทศนาธรรมอย่างนี้ เป็นเพราะว่า มีเรื่องที่ไม่สวยงาม ไม่ดีเกิดขึ้นมาแล้ว และยังไม่มีครูบาที่จะแก้ตก เช่นงานทำบุญ แต่เกิดมีเรื่องบาปผสมไว้ เช่นอิจฉาริษยากันให้ร้ายกัน กลั่นแกล้งกัน จนถึงทะเลาะกัน หรือโกรธกัน ตีกันจนถึงฆ่าฟันกันจนตายก็มี ในทุก ๆ ศาสนาบ้างแล้ว แต่ยังหาเหตุต้นตอไม่พบ แก้กรรมนั้นไม่ตก หาอริยครูชี้แจงเหตุผลบอกความจริงยังไม่ได้ ยังอาภัพครูสอนธรรมนี้

หลวงพ่อเฒ่า เห็นว่าสมควรช่วยกันค้นหาเหตุผลให้พบว่าทำไมมันถึงร้ายกาจหยาบคายแข็งกระด้างเกินไป ซึ่งไม่สมควรให้มีในงานบุญของทุก ๆ ศาสนาเลย แต่มันก็มีเกิดขึ้นไปแล้ว และยังคอยนักปราชญ์ที่แท้จริง มาช่วยชี้แนะทาง ตอบแก้ปัญหานี้เอาบุญที่เถิด!

หลวงพ่อเฒ่า ขอฝากความคิดเห็นไว้แก่อนุชนรุ่นหลัง ๆ ไว้ว่า ถ้าต้องการแก้ให้จากหนักเป็นเบาลงได้บ้าง จะแก้ได้พอมีทางอยู่ 5 ประการนี้ จงพึ่งใช้สติที่มีปัญญาคิดดูก่อน อย่าเพิ่งเชื่อหลวงพ่อเฒ่า ทันที. เรื่องที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเพราะว่า วัตถุที่นำเอามาทำบุญนั้นได้มาด้วยการผิดศีล 5 อย่าง จึงมีกรรมวิบาก

อย่างนั้นไป เพราะว่ากรรมมีจริง ๆ บางอย่างเป็นพลังงานของกรรมร่วมสนองตอบ ต้องให้เป็นไปอย่างนั้นก่อน กรรมมีจริงนั้นเอง อย่าสงสัย!

(1) ทำบุญแบบมีตัว–มีตน. อย่างหนึ่ง (อัตตา)

(2) ทำบุญแบบเริ่มได้สติปล่อยวาง–พอรู้แจ้ง อย่างหนึ่ง (อนัตตา)

(3) ทำบุญแบบหลุดพ้นในตัว–นิพพาน อย่างหนึ่ง (สุญตา)

(4) บุญคือเอา–เอาบุญ–อย่างหนึ่ง (ยึดถือ)

(5) ทานคือให้–ให้ทาน อย่างหนึ่ง (ปล่อยวาง)

สรุปแล้วทำบุญทุกวันนี้ จะหนีไม่พ้น 5 ข้อนี้ "เหตุอย่างไร–ผลก็อย่างนั้น"

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ได้ถือกำเนิดเกิดมาในตระกูล ที่นับถือ ลัทธิขงจื๊อ และลัทธิเต๋า มาก่อน. สรุปเป้าหมายของ ลัทธิขงจื๊อ สอนแต่เรื่องโลกียธรรม คือ โลกียนิยมให้ความอยู่รอดของสังคมโลกีย์ต่าง ๆ เอาดีไว้ก่อน ไม่ประสงค์เรื่อง "โลกุตรธรรม" หรือท่านปราชญ์ขงจื๊อ ยังไม่รู้เรื่องโลกุตรธรรมบ้างเลย.

ส่วนลัทธิเต๋า สอนสูงขึ้นไปอีก สอนให้เข้าหาธรรมชาติ และทางเจโตวิมุติ หนักทางฝึกจิต ติดไปในทางอภิญญา พอได้บรรลุธรรมของเต๋าแล้วเรียกว่าเซียน

ถ้าแบบ เหลาจื๊อ เต๋า ยังมีคุณธรรมสูงเพื่อสรรพสัตว์ แต่ส่วนมากพอบรรลุเจโตวิมุติ มีอภิญญาจิตแล้ว อันตรายตอนปลายมือ มักจะร้อนกายใจ หนักไปในทางก่อโลกียกรรมแล้วจบไม่ลง เต๋าไม่หลุดพ้นวัฏสงสารได้สิ้นเชิง อย่างนี้

ลัทธิเต๋า ชั้นต่ำ ๆ โน้มเอียงไปทางเทวนิยม ไม่ต่างอะไรกับพวก ฤาษี โยคี ในอินเดียก่อนพุทธกาลเป็นเทวนิยมมาก หลักธรรมอย่างนี้ ไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร ยังวนเวียนในโลกียภูมิทั้ง 6 อยู่ ไม่ดับทุกข์ทางใจได้สิ้นเชิง บางอย่างทำให้หลงงมงายในอารมณ์มากเกินไป

พอได้อภิญญาจิตบ้างแล้ว โลภะจิตเกิดตามมานำไปใช้แสวงวัตถุนิยม ทางโลกีย์ไปทรมานสัตว์ ฆ่าคนด้วยทางอภิญญาจิต เล่นทางอาคมไสยศาสตร์ ก่อบาปเวรกรรมอย่างนี้ไป

หลวงพ่อเฒ่า ได้พบพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นปัญญาวิมุติ เป็นโลกุตรธรรม หลวงพ่อเฒ่า จึงแยกธาตุออกว่า สูงกว่าและมีคุณธรรมมาก สูงกว่าศาสนาเทวนิยมทั้งหลาย เพราะเป้าหมายของศาสนาพุทธ มุ่งดับกิเลสตัณหาอุปาทาน ด้วยสติปัญญาก่อนจนถึงที่สุดหลุดพ้นจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ จนพบนิพพานตรงนี้. พอจะรับฟังธรรมะนี้ได้บ้างหรือยัง ?

พระพุทธศาสนา จึงเป็น "อเทวนิยม-เป็นอนัตตานิยม-เป็นสุญตานิยม (นิพพานนิยม)" สอนให้เชื่อแต่เรื่องกรรม กรรมแปลว่า การกระทำของตนเอง กรรมบันดาลวิถีชีวิตคน เรียกว่า "เป็นกรรมนิยม" ก็ได้

วันนี้ หลวงพ่อเฒ่า ได้ทำหน้าที่ของ "โพธิสัตว์" และปลงสังขารชีวิต จึงได้เทศนาสัจธรรม อรรถาธิบายพระสูตรต่าง ๆ ทำทุก ๆ วิถีทางที่จะให้มนุษย์เข้าใจ รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ เข้าถึงธรรมาณาจักรใจนี้ ถึงตัวจะตายในทันทีที่เทศนาพระสูตรนี้จบ จะตายก็ยังดีใจว่าไม่เสียชาติเกิดเป็นมนุษย์ ได้ช่วยสร้างบุกเบิกทางบุญกุศลมรรคผล นิพพานทิ้งไว้ให้แก่สรรพสัตว์สืบไปบ้างแล้ว สาธุ!

อันโบราณครูบา สอนทางโลกียสุขได้กล่าวไว้ว่า จะรักลูกชอบลูกเขานั้น เราจะต้องเคารพนับถือพ่อแม่ของเขาไว้ก่อน. ถ้าเราจะมีเรื่องขึ้นโรงศาลนั้น จะต้องค้นหาหลักฐานของคนโบราณไว้อ้างอิงก่อน.

หลวงพ่อเฒ่า เห็นใจคนที่ยังฟังธรรมะนี้ไม่รู้เรื่อง ถ้าไปขัดอารมณ์บ้าง ก็ขออภัยทาน เพราะเจตนาดี เป็นธรรมทานอยู่แล้ว ขอตอบปัญหา คนที่ยังไม่รู้แจ้งสัจธรรมนี้ และอยากท้วงพระธรรมเทศนานี้ว่า เรื่องนี้ต้องใช้เวลาพิสูจน์ได้ ด้วยการไปศึกษาค้นคว้าดูในพระไตรปิฎก ทั้งของฝ่าย "หินยาน และมหายาน" ดูก่อน

จะเห็นความจริงชัดเจนว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี แห่งอินเดีย ที่โลกยุคนั้นเขายกย่องนับถือบูชาว่า เป็นพระพุทธเจ้า นั้น ก็ตรงที่ได้แสดงผลงาน กรรมดีให้ชาวโลกในศาสนาต่าง ๆ เห็น คือพระพุทธองค์ท่านล้มพิธีกรรมทำบาป คือการฆ่าสัตว์ทำบุญ ฆ่าสัตว์และฆ่าคนบูชายัญ เซ่นไหว้บวงสรวงทวยเทพต่าง ๆ แบบงมงายในอารมณ์ ขาดสติปัญญาของ "เทวนิยม" อันเก่าแก่ลงไปได้หลายร้อยปี ผลงานตรงนี้

เพราะศาสนาเทวนิยมต่าง ๆ ในอินเดียนั้น ส่วนมากเอาแต่การสอนให้ทำบุญมาก ๆ กราบไหว้วิงวอนทวยเทพ ที่สร้างไว้ด้วยวัตถุ ชักชวนเซ่นไหว้ด้วยวัตถุต่าง ๆ แล้วบนบานศาลกล่าวพึ่งเทวรูปต่าง ๆ ให้ดลบันดาลวัตถุต่าง ๆ คือให้ตอบแทน ดลบันดาลโชคลาภผลทางวัตถุที่ตนต้องการมาให้ตน ตามสินบนนั้น ทำอย่างนี้เรียกว่าวัตถุนิยม เป็น "วัตถุนิยม" โดยปริยาย ปราชญ์แท้คงจะไม่ค้านคำพูดนี้เท่าไรนัก

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้แจ้งกรรมวิธีอย่างนี้ ได้เทศนาสอนสัจธรรมจนเข้าใจว่าอย่าหลงผิดในการทำบุญอย่างนั้น อย่ามัวเมาในการทำบุญมากเกินไป ทำบุญแบบฆ่าสัตว์ ทำบุญด้วยเลือดเนื้อชีวิตสัตว์นั้น เป็นบาปก่อกรรมก่อนแล้ว ผิดสัจภาวะธรรม เป็นกรรมร่วม เป็นความงมงายในอารมณ์อย่างไร้เหตุผล จะเป็นพิษภัยในภายหลัง เป็นกรรมร่วมที่จะแก้ไม่ตก จะจบไม่ลงในวัฏสงสารแล...

กรรมวิธีแก้ให้จากหนักเป็นเบาลงได้นั้น ต้องหันมาศึกษาเรื่อง อริยสัจ 4 (1) ทุกข์ (2) ทุกขสมุทัย (คือหาเหตุแห่งทุกข์นั้น) (3) ทุกขนิโรธ (คือความดับแห่งทุกข์นั้น) (4) มรรค (คือทางแห่งความรู้แจ้งทางจิตใจและดับเหตุของทุกข์นั้น)

เป้าหมายอยู่ที่จะต้องให้รู้แจ้งสัจธรรมนี้บ้าง จนรู้แจ้งอนุสัยจิตใจตนเอง จนดับทุกข์ได้ จนช่วยตนเองได้ ตนเป็นที่พึ่งของตนเอง.

ภาคปฏิบัติก่อนอื่น ตนจะต้องพากเพียรสร้างกรรมดีก่อน พึ่งกรรมดีที่มีสติปัญญาเป็นหลักวิชาการก่อน อดทนทำไปจนเกิดมีผลงาน กรรมแปลว่า การกระทำ การกระทำของตนเอง "เหตุอย่างไร ผลอย่างนั้น" เชื่อกรรมอย่างนี้ จึงจะเป็นชาวพุทธแท้จริงแล... (ตรงหลักวิทยาศาสตร์)

ไม่ใช่มัวแต่คอยพึ่งวาสนา หรือคอยพึ่งโชคชะตาแต่อย่างเดียว หรือคอยแต่พึ่งทวยเทพดลบันดาล ยังขาดเหตุผลมากไป ไม่คิดที่จะทำการงานให้เป็นมรรคเป็นผล อดทนสร้างกรรมดีเป็นผลงานก่อน ระยะยาวนาน ๆ จะแย่ ไม่ปลอดภัยเพราะขาดหลักวิชาการที่สังคมหรือกฎหมายยอมรับ ถ้าสังคมหมู่มากไม่ยอมรับ ก็จะอยู่สังคมโลกนั้นยาก

ถ้าขาดหลักวิชาการหรือสติปัญญาที่โลกนิยม จะเอาตัวรอดทางโลกีย์ได้ยาก ถ้าจะอยู่ในสังคมโลกีย์ จะต้องยอมรับสติปัญญาทางโลกีย์เขาบ้าง เพราะปุถุชนยังไม่หลุดพ้น ต้องยอมรับโลกีย-ธรรมไว้ก่อน มิเช่นนั้นแล้วจะเข้าสังคมกับเขาไม่ได้ จะอยู่ในสังคมโลกีย์ไม่รอด เพราะปุถุชนจิตยังไม่หลุดพ้น

สูงขึ้นไปอีกชั้น พระพุทธเจ้า สอนให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ จนจับวาระจิตใจตนเองได้ รู้แจ้งจนดับทุกข์กายทรมานใจลงได้ด้วยการใช้หลักธรรม "วิปัสสนาปัญญา" ดึงให้เข้าพระสูตรที่ พระพุทธองค์ตรัสรู้เองจริง ๆ คือหลักธรรมเนื่องด้วยเรื่อง "อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-สุญตา" ธรรม 4 อย่างนี้ไม่เหมือนกัน จะสับเปลี่ยนกันก็ไม่ได้ พระพุทธศาสนามีเพียงแค่กำมือเดียว แต่ดับทุกข์ได้สิ้นเชิงในวัฏสงสาร คือ พระสูตรนี้เอง

ถ้านักศึกษาเรื่องทางนี้พอที่จะเข้าใจ ธรรมแล้ว คือ "อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-สุญตา" เรื่องของผี เรื่องของเทวดาเหล่านั้น ผ่านไปได้เลย. คือผีก็อยู่ส่วนของผี เทวดาก็อยู่ส่วนของเทวดา เพราะว่ายังจะต้องเสวยกรรม ต้องวนเวียนในภูมิทั้ง 6 เทวดาก็อยู่ส่วนภพของเทวดา เสวยกรรมอย่างหนึ่ง ผู้รู้แจ้งธรรมแล้วไม่หลงและไม่กลัว เพราะว่าต้องขึ้นอยู่กับกฎแห่งกรรมเช่นกัน ไม่ใช่ของวิเศษมากนัก ไม่สนใจผ่านไปได้เลย

ไม่ใช่วิถีทางมรรคผลนิพพาน ที่จะดับทุกข์กายทรมานใจ ตัดวัฏสงสารให้ลดน้อยลงได้อีกด้วย

มาถึงชั้น "โลกุตระ" เขาไม่พูดหรือจะสอนเรื่องผีและเทวดาต่าง ๆ กันแล้ว มันผ่านชั้นไปมากแล้ว ครูบาที่รู้แจ้งทางจิตใจจริง ๆ ท่านอย่างมาก ก็ได้แต่ทำหน้าที่นักบุญคือคอยแผ่เมตตากรุณาจิต แสวงหามนุษย์ที่จะพอมีอารมณ์สนใจธรรมะท่านหว่านเชื้อเมล็ดพืชพันธุ์แห่งพุทธะลงไปก่อน คอยผลจะบังเกิดขึ้นในภพใดหรือชาติหนึ่งก็ได้ เพราะว่าสรรพสัตว์ยังจะต้องรับกรรมวนเวียนไปในภพภูมิทั้ง 6 อีก ใช้กรรม รับผลของกรรมและก็ยังต้องการบุญกุศล มรรคผลนิพพานเหมือนกันทุก ๆ ชีวิตแล...

ทุก ๆ คนฟังธรรมะอย่างนี้ได้ แต่ทุก ๆ คนจะปฏิบัติธรรมะอย่างนี้ทันทีหมดไม่ได้ กรรมจำแนกสัตว์ไว้แล้ว โลกมนุษย์นี้จะต้องมีพระโพธิสัตว์ทุกยุคทุกสมัย ไว้คอยชี้แนะทางโปรดสรรพสัตว์แต่ละรุ่น ๆ ไป โพธิสัตว์จะมาบังเกิดในโลกนี้ มาในรูปแบบเปิดเผย หรือรูปแบบแอบแฝง รูปแบบอิงอาศัยสังขารสรรพสัตว์เท่านั้น

โอ... อมิตาพุทธ! (แปลว่า–สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) ครูบาของหลวงพ่อเฒ่าท่านสอนศิษย์พูดเสมอ ๆ ว่า การที่จะทำให้คนหลงงมงายในอารมณ์ เข้าใจผิด

สัจธรรม หรือสอนให้คนกลัวสิ่งที่มองไม่เห็นตัว เช่นกลัวผีนั้นง่ายนิดเดียว เพียงพูดไม่กี่คำ คนนั้นฟังแล้วก็กลัวไปจนตลอดชีวิตเลย กรรม!

แต่จะสอนแก้ความหลงผิดนั้นยาก แก้ความงมงายในอารมณ์นั้นยิ่งยาก สอนคนให้รู้แจ้งทางจิตใจนั้นยาก จนเขามีสติปัญญาที่ควบคุมจิตใจได้ ช่วยตัวเองได้ จนไม่กลัวผี หายกลัวสิ่งมองไม่เห็นตัว จิตใจมั่นคงไม่หวั่นไหว อยู่ในธรรมชาติ[1] แก้อุปาทานจิตตัวนี้ไม่ใช่ของง่าย ๆ การสอนคนกลัวสิ่งต่าง ๆ นั้นง่ายนิดเดียว แต่สอนให้คนมีสติปัญญาควบคุมใจ หายกลัวนั้นช่างยากมาก จงระวังคำพูด การเขียนเทศนาธรรม จะสร้างบุญหรือจะสร้างบาป หรือจะชี้ทางมรรคผลนิพพานให้เขาไปในตัว "เหตุอย่างไร ผลอย่างนั้น"

---

1. ข้าพเจ้า ธ. ธีรทาส ตอนเด็กเคยเรียนวิชาไสยศาสตร์ เล่นปลุกเสกพระ เคยนำพระกริ่งอุบาเก็งของบิดามาถือไว้ในมือ แล้วหลับตาอธิษฐานจิตว่า ขอให้ศักดิ์สิทธิ์ จงฟาดสายรุ้งบนท้องฟ้านี้ขาด ฟาดไปที่ไร ก็เห็นว่ารุ้งขาดทุกที สอนเพื่อน ๆ ให้ทำก็ทำกันได้ทุกคน ทีหลังมาศึกษาสัจธรรม จึงพบความจริงว่าเป็นนิมิตที่พุ่งออกจากสายตาเรานั้นมันขาดเป็นแวบ ๆ เองต่างหาก ! ซึ่งตัวสายรุ้งจริง ๆ นั้นไม่ขาดเลย กรรม! พบความจริงอีกว่า จิตเราคิดอัดภาพสายรุ้งนั้นแล้วคิดในใจว่าขาด ขอให้รุ้งขาดอีกด้วย พอเราลืมตามองออกไปมันก็ขาดตามจิตคิดไว้ว่าขาด ขาดเป็นแวบ ๆ เข้าพระสูตรตรัสไว้ว่า "จิตเกิด-รูปธรรมทั้งหลายก็เกิด. จิตดับ-รูปธรรมทั้งหลายก็ดับ"

ธ. ธีรทาส

บทที่ 5
โลกียจิต–โลกุตรจิต
ขี้เหนียวบุญ–ทิ้งบุญไม่ลง

ภิกษุตี้หุย (พระปัญญา) ดังได้สดับมาอย่างนี้ สมัยหนึ่ง หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสีวเซียนซือ) ท่านได้เทศนาธรรม อรรถาธิบายพระสูตรต่าง ๆ ให้ศิษย์พึงจดจำนำเอาไปเจริญธรรมนี้สืบไป หลวงพ่อเฒ่า ท่านเทศนาไว้ว่า โอ! อมิตาพุทธ! มนุษย์ในโลกนี้มีกรรมหนักมาก แยกธาตุลงไปแล้วจะพบว่า คนที่เกิดมาในสหายโลกธาตุนี้ จะทรงอยู่รอดไปได้ดีต้องมีสหายที่ดีบ้าง สหายเบื้องต้นคือพ่อแม่ญาติมิตรพี่น้อง ให้ความอุปถัมภ์มีบารมีคุ้มครองให้เจริญวัย ถัดไปครูบาอาจารย์ให้ความรู้แจ้งทางจิตใจ ให้สติปัญญาทรงอยู่ในสังคมโลกีย์ก่อน ฉะนั้นบุญคุณพระคุณของพ่อแม่นั้นสูงมาก เป็นพระโพธิสัตว์ของลูก

แล้วคนที่เกิดมาในสหายโลกธาตุนี้ มีบาปกรรมที่เห็นได้ชัดเจน 2 อย่าง คือ (1) ตกนรกทางกาย อย่างหนึ่ง (2) ตกนรกทางใจอย่างหนึ่ง. คือมีคนจำนวนไม่น้อย เช่นกายอยู่รอด แต่ใจยังอยู่ไม่รอด. "กายอยู่รอด–แต่ใจยังอยู่ไม่รอด." มีเงินทองบ้านเรือนสวยงาม แต่ใจร้อนรนกระวนกระวายเป็นทุกข์ อยู่ในบ้านนั้นแทบไม่มีความสงบสุข จิตไม่ว่าง สงสัยเงินทองไม่ใช่แก้วสารพัดนึกไปหมดเสียแล้ว

หลวงพ่อเฒ่า ชี้แนะกรรมวิธีแก้ได้ตกบ้างนั้น เช่นตกนรกทางกาย กายจะต้องแก้ด้วยวัตถุ อาศัยปัจจัย 4 เครื่องอาศัยยังชีพ ให้ร่างกายอยู่รอด จากหนักเป็นเบาลงบ้างพอประมาณตน อย่าใช้เกินฐานะตน

ส่วนตกนรกทางใจ จิตใจเร่าร้อนเป็นไฟ คุมอารมณ์ไม่อยู่ตนเองก็เดือดร้อน คนอื่น ๆ ก็ไม่สบายใจไปด้วย เป็นหนัก ๆ โรคประสาทที่แก้ไม่ตกก็มี นรกทางใจ จะแก้ตกนั้น ต้องใช้ธรรมะ บางคนแก้ตก บางคนแก้ไม่ตก เพราะโรคเป็นหนักเกินไป สมองเสื่อมหมดแล้ว พึ่งธรรมไม่ได้แล้ว

เริ่มต้นจะต้องสอนให้ความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจตนเองก่อน ต้องให้รู้อนุสัยตนเองก่อน คือโลกียจิต รู้ผิด รู้ถูก รู้การยอมรับ รู้อภัยทาน แล้วฝึกการปล่อยวางกายและใจต้องผ่านด่านนี้ไปก่อน จิตจึงจะคลายปมจากยึดมั่นถือมั่นแบบเดิมลงบ้าง เรียกว่าปล่อยวางกายและใจ ต้องเห็นโลกียธรรม ธรรมนี้บ้าง จึงจะมีทางสงบเย็นว่างเบากายใจลงในที่สุดได้บ้าง จึงจะอยู่ในสังคมโลกียชนไปกับเขาได้รอดบ้างก่อน

ถ้ามีโอกาสจึงค่อยยกระดับจิต ศึกษาใช้สติปัญญาตนเองสูงขึ้นถึงชั้น "โลกุตรจิต" คือแสวงหาทางหลุดพ้นทุกข์ในวัฏสงสาร "นิพพาน" อย่างนี้ได้บ้าง จะต้องเข้าใจเรื่องโลกียจิตก่อน แล้วจึงจะไปสนใจเรื่องโลกุตรจิต จะง่ายขึ้นมากแล...

ถ้าตามแบบอริยครูบาสาย หลวงพ่อเฒ่า ที่สอนถ่ายทอดสืบ ๆ กันลงมาแล้ว หลักฐานชัดเจนว่าใช้ หลักธรรมใน มหาปรัชญาปารมิตาสูตร (มหาสุญตาสูตร) ของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ถึง 16 ครั้ง เป็นปัญญาวิมุตติ

พระพุทธองค์ชี้ตรงไปยังต้นมือ ต้นเหตุ อยู่ที่อัตตาตัวตน เป็นเหตุ "อัตตา–ตัวตน" ร้ายกาจมาก เป็นบ่อเกิดของพิษภัยทั้งปวงแล... โลกมนุษย์ที่ศึกษาธรรม จิตจึงหวั่นไหว! เพราะว่ายังไม่มีศาสดาที่ไหนสอนเรื่องนี้มาก่อนเลย โลกธาตุหวั่นไหว!

ถัดไปถ้าคิดจะแก้ปมของวัฏจักร ก็จะต้องแก้ที่อัตตา ตัวตนนั้นอีกด้วย คือจิตยึดมั่นถือมั่นไว้จนแน่น เป็นอัตตาตัวตน เป็นอุปาทานจิตที่ฝังไว้ลึกมากจนเป็นอนุสัยของ "โลกียจิต คือโลกียชน" มีในทุกชาติทุกภาษาเป็นอย่างนั้นเอง

สูงขึ้นไปอีกชั้น ต้องใช้สูตรแก้ที่ "อัตตาบุญ" แก้ที่อัตตาบุญ คือบุญที่เป็นตัวเป็นตน หรือจิตยึดมั่นถือมั่นไว้แน่นจนเกินไปนัก จนเรียกว่า ตัวตน มีตัว มีตน มีอุปาทานต้องฝึกหัดดับ ฝึกหัดปลง ฝึกหัดปล่อยวาง ด่านนี้ลงก่อน

สรุปแล้ว จิตที่ยึดมั่นถือมั่นมากนั้น เป็นอัตตา เป็นตัวตน เวลามันเล่นงาน มันมีแรงกรรมวิบากส่งผล ให้ผูกมัดวิญญาณดึงดูดจิตใจให้สลัดไม่หลุด หยุดไม่ได้ง่าย ๆ นัก (จงจดจำตรงนี้

ไว้ให้แม่นยำก่อน) จะแก้ต้องแก้ตรงนี้ จึงจะดับทุกข์แต่หัวที ดับเหตุแต่ต้นมือ "เหตุอย่างไร ผลอย่างนั้น" อย่าสงสัยเลย

แล้ว อัตตาบุญ ก็เป็นบุญ หลวงพ่อเฒ่า ไม่เถียง แต่เป็นบุญที่โบราณจนเกินไปไม่ปลอดภัย เขาสอนกันมาก่อนพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี เกิดขึ้นแล้ว เป็นบุญจริง แต่เป็นอัตตาบุญ เป็นบุญของชาวโลกีย์ ที่ยังไม่รู้แจ้งสัจธรรม ไม่รู้โลกุตรธรรม เขาทำบุญอย่างนั้น ต่างหาก! มันผสมบาปไว้โดยไม่รู้ตัว บาปตรงที่ยังต้องเกิดอีก จะพึ่งกันได้ไหม?

ภาษาธรรมะใช้เรียกว่าโลกียบุญ "โลกียบุญ" เป็นบุญคือคุณงามความดีทางโลกีย์ แต่โลกียชนมองไม่เห็นแยกไม่ออกตรงที่มีกรรมอย่างหนึ่ง มีกรรมบาปที่นักปราชญ์ทางวิญญาณศาสตร์กลัวนัก คือมันทำให้สัตว์โลกรับผลบุญนั้นแล้วจะต้องวนเวียนเกิดดับในภพชาติ "เกิด-แก่-เจ็บ-ตาย" จบไม่ลงตรงนี้

ปุถุชนคนโลกีย์จะมีบุญดี บุญสูง บุญต่ำ สัตว์ทุก ๆ ชีวิตจะต้องรับผลกรรมวิบากอย่างเดียวกัน คือเกิดแก่เจ็บตาย นักปราชญ์ทางวัฏศาสตร์กลัวนัก เพราะเห็นว่าเป็นทะเลเพลิงทุกข์อันขมขื่นระยะยาวนาน ๆ ที่จบไม่ลงเพราะเกิดและตายอีกด้วย

สำหรับผู้ที่รู้แจ้งโลกียธรรม พอจะเห็นแจ้งโลกุตรธรรม รู้กฎแห่งกรรมวิบากจนข้ามภพชาติไปนั้น เห็นภัยระยะยาวนาน ๆ

ตรงนี้ มีสติปัญญาเอื้อมระอาการเกิดทั้งในภพบุญและบาป ถ้ามีทางหลุดพ้นการเกิดจะดีกว่า สู้นิพพานไม่ได้ อย่างนี้เป็นต้น ผู้ที่หลุดพ้นได้แล้วเห็นว่าบุญและบาป หนักเท่ากัน สู้นิพพานไม่ได้

แล้วจะมีใครฟังธรรมะแนวนี้ได้บ้างไหม ? "ผู้ที่หลุดพ้นได้แล้ว เห็นว่า บุญและบาปหนักเท่ากัน สู้นิพพานไม่ได้" ปุถุชนฟังแล้วไม่พอใจ แต่อริยชนถูกใจก็ได้แล...

สรุปแล้วจะพูดง่าย ๆ แยกธาตุตรงนี้ เช่นโลกียชน ส่วนมากทำบุญทานอะไร ก็เป็นการก่อหวอดของรูปมีอัตตา มีตัวตน เป็นเหตุโดยไม่รู้ตัว เป็นเหตุของมีตัวมีตน ก่อหวอดของในรูป "อัตตา–ตัวตน" กันทุกที เป็นของธรรมดา ๆ เพราะถูกสอนผิดกันลงมาก่อนพุทธกาลแล้ว บางคนเกิดมามีกรรมมันบังคับตัวให้ต้องทำอย่างนั้นก็มี "กรรมผูกมัดกายเนื้อและดึงดูดวิญญาณ"

ถ้าจิตมีตัว มีตน เป็นอัตตา ตัวตน มีกันไว้มาก ๆ เกินไปแล้ว จะไม่ปลอดภัยในวัฏสงสารแน่นอน จะแก้ไม่ตกในปลายมือ ปิดประตูนิพพานอีกด้วย ฟังได้แต่ทำทันทียากนะ !

พิสูจน์เรื่องที่นักศึกษาธรรมมองข้ามไป

ตรงที่จิตมีอัตตา ตัวตน แล้วมันเล่นงาน จะเห็นได้ง่าย ๆ ก่อน ดังเช่นบางคนพอคิดที่จะทำบุญ ก็อึดอัดใจ ยังไม่ทันทำบุญก็มีเรื่องวุ่นวายใจกันขึ้นมาบ้างแล้ว หรือฝืนอารมณ์ทำอย่างนั้น

เกิดทุกข์ทรมานใจทันทีก็มี กรรมวิบากละเอียดอ่อนลึกซึ้งยังมากกว่านี้

บางคนทำบุญวันนี้ พอถึงพรุ่งนี้ทะเลาะเบาะแว้งกัน หรือโกรธกัน บางทีเป็นศัตรูทางใจกัน เพราะไปงานบุญนั้นก็มี บางคนมีอันตรายถึงแก่ชีวิตก็มี บาปกรรมอย่างนี้มีเกิดขึ้นแล้วในทุก ๆ ศาสนา เรื่องอย่างนี้มีใครคิดเฉลียวใจ... มีครูบาสอนสัจธรรมเทศนาธรรมแยกธาตุ ชี้ถึงเหตุและผล ของแรงกรรมวิบากนั้น ให้รู้แจ้งรากเหง้าของเรื่องอย่างนี้บ้างไหม ?

ซึ่งเป็นงานบุญแท้ ๆ ของทุก ๆ ศาสนา มันไม่น่าจะหยาบคาย และแข็งกระด้างอย่างนั้นเลย ไม่สมควร จงช่วยกันค้นหาต้นเหตุให้พบ แล้วแก้ไขปรับปรุง ตอบเอาบุญแก่อนุชนรุ่นหลัง ๆ ให้รู้แจ้งธรรมนี้บ้างเถิดสาธุ! (โลกยังคอยนักปราชญ์)

สูงขึ้นไปอีกชั้น หลวงพ่อเฒ่า ติดตามสอบสวนค้นหาเปรียบเทียบดูแล้ว เป็นเวรกรรม! เช่นมีบางคนออกบวชในศาสนาต่าง ๆ กันแล้ว แต่ยังมีการให้ร้ายแก่กัน ยังอิจฉาริษยากัน บางทีก็แข่งขันแย่งชิงความดีเด่นในศาสนานั้น ๆ ก็มี หรือทะเลาะกันในวัด และโรงเจ ฆ่ากันตายในศาลเจ้าในเทวสถานก็มี

เรื่องกรรมอย่างนี้มีเกิดขึ้นแล้วในทุก ๆ ศาสนา ซึ่งยังไม่มีนักปราชญ์มาช่วยชี้แนะกรรม มาช่วยแก้ให้ตกได้บ้าง ช่วยพัฒนาการบุญต่าง ๆ ให้มีคุณธรรมสูงขึ้นให้จิตสะอาดสว่างสงบเย็นดีกว่านั้น ยังคอยนักปราชญ์ช่วยแก้ไข หรือว่ากรรมมีจริง สัตว์โลก

จะต้องเป็นไปตามกรรมนั้นก่อน. หลวงพ่อเฒ่า พูดความจริง อาจจะแรงเกินไป ขออภัยทานด้วยเป็นธรรมทานอยู่แล้ว

หลวงพ่อเฒ่า เทศนาสัจธรรมนี้ เจาะลึกลงไปอีก จะพบว่า เป็นเพราะ "โลกียบุญ" ก็ต้องมีเรื่อง "โลกีย์" ผสมไว้ด้วย เพราะว่ากรรมนั้นมีจริง เป็น "ตถตา" แปลว่า-ความเป็นมา ธรรมชาติอย่างนั้น. ความเป็นไปธรรมชาติอย่างนั้น. ธรรมชาติ เดิมแท้เป็นเช่นนั้นเอง จึงเรียกว่า "ตถตา" แล...

เทศนามาถึงตรงนี้ ถ้านักศึกษาธรรมเบื้องต้น ๆ ที่ยังไม่ เข้าใจคำว่า "โลกียธรรม" บ้างเลย แล้วจะยิ่งงง คำว่า "โลกุตรธรรม" ต้องฉงนฉงายอีกเช่นกันเอย "โลกียธรรม-โลกุตรธรรม" (จะต้องอ่านหรือฟังธรรมะนี้ 10 จบก่อน)

แต่พอได้สนใจจริง ๆ เรื่อง "โลกียธรรม" ไปจนรู้แจ้ง บ้างแล้ว ก็จะมีวันที่จะเข้าใจเรื่อง "โลกุตรธรรม" ได้บ้าง แล้ว จะเริ่มแยกคำว่า "โลกียจิต[1]" ต่างกันอย่างไร "โลกุตรจิต[2]" มีความหมายต่างกันอย่างไร ? จึงจะมองเห็นคุณประโยชน์ของ พระนิพพานเอง "โลกียจิต-โลกุตรจิต" (จดจำไว้ก่อน)

---

1. โลกียจิต คือจิตที่ยังมีอุปาทาน ความคิดปรุงแต่ง ปล่อยวางไม่ได้ จิต ไม่ว่าง.

2. โลกุตระจิต คือจิตที่ปลงได้ ดับอุปาทานลง จิตหยุดหาความคิดปรุงแต่ง เข้าช่องว่างสงบเย็นว่างเบากายใจในอารมณ์บ้าง ในขณะจิตนั้น ธ. ธีรทาส.

แล้วจะรู้กฎแห่งกรรมวิบากของเรื่องอัตตาบุญ "อัตตาบุญ" เป็น "โลกียบุญ" เป็นบุญจริงของโลกีย์ชนทั้งหลาย คือทำบุญแบบมีตัว มีตน เรียกว่าทำบุญแบบจิตยึดมั่นถือมั่นไว้จนแน่น เป็นอัตตาตัวตนชั้นละเอียดอย่างหนึ่ง อัตตาที่ได้ฝังไว้ลึกมาก มีอุปาทานจิตแรงมากเกินไป เป็นของธรรมดา ๆ ของโลกียชน เพราะถูกสอนมาอย่างนั้น

ผลบุญแบบอัตตาบุญ ที่จะเกิดขึ้น คือถ้าสะสมอัตตาตัวตนไว้มาก ๆ กันแล้ว จะทำให้ปลงใจไม่ได้ ทำใจสงบเย็นลงไม่ค่อยจะได้ พอถึงวันที่จะต้องการปล่อยวางทางใจก็มี จะปล่อยวางไม่ลง ดับอารมณ์นั้นไม่ลง ปลงใจไม่ได้ ดับอัตตา ดับตัวตนไม่ได้ ถึงวันจวนจะตายก็ยังเป็นทุกข์กายทรมานใจ เพราะปลงใจไม่ได้ อย่างนี้ บางคนเป็นตลอดชีวิต กรรมวิธีแก้มีทางเดียว ต้องให้ศึกษารู้เรื่องโลกุตรธรรม เรื่องโลกุตรจิต รู้การปลงกายปลงใจไว้ก่อน ธรรมอันเอกนี้ต้องการทุก ๆ วัยของชีวิตแล...

เช่นมีคนจำนวนมากที่สะสมอัตตาตัวตนไว้มาก ๆ จนกลายเป็นโรคกล้ามเนื้อเกร็งตัว โมโหง่าย แล้วประสาทมักจะตึงเครียดตามมาในเรื่องนั้น เป็นกรรมวิบากชั้นละเอียดอารมณ์ค้าง สายตาคนทั่วไปมักจะมองข้ามนรกพิษภัยอย่างนี้ไป ผู้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจคนกลัวภัยตรงนี้มาก เพราะทุกข์ใจตลอดชีวิต

เช่นบางคนอัตตาตัวตนพอมันเล่นงาน พิสูจน์ง่าย ๆ ถ้ามีใครทำไม่ถูกใจนิดเดียว ทนไม่ได้ ผิดใจนิดเดียวมักจะโกรธ

บางคนเป็นประจำ ซึ่งตนเองก็ไม่อยากจะให้เกิดจิตแบบนั้นเลย รู้ว่าเกิดแบบนั้นเป็นทุกข์ใจ แต่ทำใจทันทีไม่ได้ ระงับโทสะไม่เป็น ดับโมโหนั้นไม่ลง อย่างนี้ที่เรียกว่า "นรกทางใจ" เพราะจิตมีอัตตาตัวตน คือตัวกูของกู ฝังไว้ลึกมาก ยอมคนไม่ลง อภัยทานไม่ได้ จิตว่างไม่ได้จึงเป็นทุกข์นรกทางใจอย่างหนึ่ง ขาดการบำเพ็ญอภัยทาน จะไปที่ไหนก็มักจะมีเรื่องที่นั้น

เอ้า! อย่ากลัว อย่าตกใจ ปุถุชนต้องให้รู้สูตรนี้ไว้ก่อน จึงจะมีทางแก้ได้บ้าง แยกธาตุลึกลงไปอีกชั้น จะพบว่าการทำบุญแต่ละครั้งนั้น ไม่สูญ เพราะความไม่สูญหายของบุญนั้นเอง เป็นเหตุ มันสนองตอบกลับมาตามนั้น "เหตุอย่างไร ผลอย่างนั้น" พระพุทธเจ้ารับรองไว้แล้ว

เทศนามาถึงตรงนี้ อาจจะมีบางท่านเกิดสติปัญญาธรรมจักษุ ว่าชักจะสงสัยบุญ บุญนั้นเห็นที่จะไว้ใจหมดไม่ได้เสียแล้ว เข้าพระสูตรที่ตรัสไว้ว่า บุญไม่เที่ยง บุญเป็นอนิจจัง ไว้ใจหมดยังไม่ได้เสียแล้ว "บุญเป็นอนิจจัง"

เช่นบางคนพอได้บุญมาแล้ว เกิดปัญหาตามหลังบุญนั้นก็มี บางปัญหาก็พอใจของปุถุชนคนโลกีย์ บางปัญหาก็เป็นเรื่องที่แก้ไม่ตก มันพัวพันจิต กลุ้มใจวิตกกังวลใจ เพราะมีบุญนั้นมากเกินไปก็มี แต่พอใจของคนทั่วไป ทุกข์ไม่ว่าขอให้มีบุญมากไว้ก่อนเป็นดี ว่ากันอย่างนั้น

หลวงพ่อเฒ่า ขอแยกธาตุตรงนี้ไว้อีกหน่อย เป็นเพราะว่า กรรมมีจริง ๆ กรรมของอัตตาตัวตน หรืออัตตาบุญ ที่คนโลกีย์มองข้ามไป ยังไม่สนใจกันเท่าไรนัก ทำบุญที่ผสมพิษภัยไว้โดยไม่รู้ตัว เพียงแต่คอยวันเวลาระเบิดออกไปเท่านั้น มีทั้งระเบิดดีและระเบิดชั่ว ได้ผสมกันไว้พร้อมแล้ว ปุถุชนไม่รู้พิษภัยนั้น

ถ้าจะให้นักปราชญ์ทางธรรมจักษุพูด ท่านกล่าวไว้ว่า เป็นบุญที่ผิดศีล 5 หรือเงินทองวัตถุเหล่านั้นที่เอามาทำบุญล้วนแล้วแต่ได้มาด้วยการผิดศีล 5 ทั้งปวง บุญที่ผิดศีล 5 เป็นเหตุมีพลังงานสนองตอบให้มีอันเป็นไปอย่างนั้น เป็นไปตามอำนาจของแรงกรรมวิบากอย่างนั้น เข้า พระสูตรที่ว่า "ชาติหน้าได้บุญ-แต่บาปนั้นก็ยังอยู่" พระอริยเจ้าเห็นธรรมอย่างนี้

ตรงนี้พูดรวม ๆ กันว่า เป็นเพราะว่าการทำบุญของคนส่วนมาก ขอแต่เนื้อนาบุญที่ดี ให้ได้เกิดใหม่ มันก็ต้องได้ของใหม่แบบนั้น คือได้เกิดใหม่ แต่มีความเกิดแก่เจ็บตายอีก อย่าสงสัย !

ขอแต่การเกิดชาติใหม่ที่ดี มันก็ต้องได้เกิดแก่เจ็บตายอีกอย่างนั้น ไม่ใช่ทำบุญเพื่อทำลายการเกิดเป็นตัว เป็นตน ตัดวัฏสงสาร เพื่อหวังได้พบมรรคผลนิพพานบ้างเลย จึงจะปลอดภัย เริ่มจะมีใครพอเห็นธรรมบ้างหรือยัง ?

ส่วนมากปุถุชนคนโลกีย์ ทำบุญก็เพื่อหวังสร้างชื่อเสียงทางโลกีย์ มันก็ได้มาตามนั้นได้ชื่อเสียงทางโลกีย์ แต่มีกรรม

อยู่ตรงที่จะต้องหนีไม่พ้น มีทุกข์คือ "เกิด–แก่–เจ็บ–ตาย" จำตรงนี้ไว้ให้แม่นยำทีเดียว

กรรมแปลว่าการกระทำ การอธิษฐานจิตไว้อย่างไร ? เวลาเกิดปัญหาชีวิตที่แก้ไม่ตกมีทุกข์ภัย ก็จะไปโทษฟ้าโทษดิน หรือโทษคนโน้นคนนี้ทำให้ตน โทษดวงชะตาต่าง ๆ หลวงพ่อเฒ่าว่ายังผิด ไม่ใช่อย่างนั้น จริง ๆ แล้วจะต้องโทษตัวเองก่อน ตนเป็นที่พึ่งของตน "ชาติหน้าได้บุญ–แต่บาปนั้นก็ยังอยู่" เป็นของธรรมดา ๆ ก่อเวรกรรมไว้เอง พอนาน ๆ ปีนาน ๆ ชาติแล้ว จบไม่ลง กรรมมีจริง สัตว์โลกเป็นไปตามกรรมแล...

หลวงพ่อเฒ่า จะขอเทศนาแทนผู้ที่พบทางหลุดพ้นได้แล้ว หรือพระอริยเจ้า นักปราชญ์ท่านจะเห็นหลักธรรม 3 ข้อนี้ก่อน เป็นหัวใจสำคัญที่สุด เป็นแกนนำที่จะผันบุญผันบาป พบทางกุศล หรือนิพพานเลย ต้องจดจำไว้ให้แม่นยำ 3 ข้อนั้น

(1) อัตตา–ตัวตน. มีอัตตาตัวตนจะทำให้เกิดอารมณ์โลกีย์ต่าง ๆ จิตเกิดไปทางก่อโลกียกรรม จะจบไม่ลง.

(2) อนัตตา จิตเห็นแจ้งอนัตตาดูสรรพสิ่งว่าไม่เที่ยง จิตเริ่มจะมีคุณประโยชน์ในทางดับทุกข์ทางใจ อนัตตา–ธรรม เห็นธรรมชาติของจิต จะทำให้เริ่มปลงอารมณ์โลกีย์ปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นทางใจต่าง ๆ

(3) สุญตา เข้าถึงสุญตาธรรมได้บ้าง จะทำให้เริ่มดับอารมณ์โลกีย์ต่าง ๆ เพราะว่าจิตได้เข้าช่องว่าง (ศูนย์)

เริ่มปล่อยวางในตัวมันเอง เพราะจิตหยุดความคิดปรุงแต่งได้เอง คือนิพพานจะพบตรงนี้

หลักธรรม 3 ข้อนี้ โบราณครูบา ของ หลวงพ่อเฒ่าท่านสอนไว้ว่า ถ้าใครรู้แจ้งแล้วทำได้บ้าง รู้จักนำเอาไปใช้ให้เป็นประโยชน์ประจำวัน ใช้ตลอดชีวิตก็ไม่หมด บุคคลนั้นไม่ต้องออกบวช ก็แทบจะรู้พระธรรมหมดตู้ หมดพระคัมภีร์ เพื่อใช้ดับทุกข์กาย ทรมานทุกข์ใจทีเดียวเลย สาธุ!

หลักสูตรธรรมเป็นอย่างนั้น กฎกรรมวิบากบังคับตัวไว้อย่างนั้น จะทำให้ผู้นั้นรู้ธรรมที่ "เกิด-ปลง-ดับ" จงจดจำไว้ให้แม่นยำทีเดียว "เกิด-ปลง-ดับ" ต่อไปจะเข้าใจธรรมชั้นโลกุตรธรรม ได้ง่ายขึ้น ต้องรู้ตรงนี้ไว้ก่อน

เป็นความจริงทุกลัทธินิกาย หรือปุถุชนที่ยังไม่พบอริยครูชี้แจงอริยมรรค จนจิตรู้แจ้ง พบอนุสัยจิตใจอันแท้จริงของตนเองก่อน ย่อมจะขาดสติปัญญาทางธรรมชาติจักษุตัดสินใจ ทุก ๆ ศาสนาก็หลงมัวเมาแต่การทำบุญ ขอบุญให้ได้เกิดใหม่ ขอแต่เนื้อนาบุญที่ดีได้เกิดชาติใหม่ เป็นของธรรมดา ๆ เมื่อเกิดใหม่ก็ต้องมีกรรมคือเกิดแก่เจ็บตายแบบเดิม ๆ นั้นอีก ตรงนี้ไม่คิดเฉลียวใจกันบ้างเลย

ส่วนปัญหาแห่งการเวียนเกิด และเวียนตายที่ไม่มีสิ้นสุดเป็นเสมือนทะเลเพลิงทุกข์อันขมขื่น ที่ต้องเผชิญหน้าของทุก ๆ

คนนั้น ไม่ค่อยคิดถึงกันเลย ไม่ค่อยมีใครที่จะคิดปลดเปลื้องตนเองออกมาจากที่เดิม ๆ นั้น เป้าหมายเพื่อทำลายวัฏสงสารไปทาง "นิพพาน"

เป็นความจริง การทำบุญที่ยังหลงผิด มัวลูบ คลำอยู่ด้วย "กิเลส–ตัณหา–อุปาทาน" มีมากเกินไป แล้วจงช่วยกันคิดดูบ้างเถิดว่า จะไปหาบุญที่ดี บุญที่สงบเย็นว่างเบากายใจได้อย่างไรกัน? ปุถุชนทั้งหลายเอ๋ย! จงตื่นตัวมุมนี้กันบ้างเถิด!

ส่วนอริยชน หรือผู้ที่ขึ้นถึงฝั่งแห่งปรัชญาปารมิตาได้บ้างแล้ว ท่านมองดูการทำบุญอย่างเดิม ๆ นั้น คือทำบุญขอเกิดใหม่มีเนื้อนาบุญที่ดี แต่ลืมคิด หรือคิดไม่ถึงว่า มันจะได้กรรมอย่างเดิม เช่นมีร่างกายดี มีสมบัติเงินทองมาก แต่หนีไม่พ้นต้องมีกรรมเป็นตัวตนรองรับ คือเกิดแก่เจ็บตาย ตรงนี้เรื่องใหญ่โต หนักใจมาก

เพราะว่ามัวเกิดแต่ชาติใหม่ ๆ คือการสร้างกำแพง ที่คอยปิดบังทางอริยมรรคในตัว บดบังพระนิพพานในตัวโดยปริยาย

ทั้ง ๆ ที่บุคคลนั้น เวลาทำบุญทานอะไร ๆ มักจะอธิษฐานจิตขอให้ได้พบมรรคผลนิพพาน ตรงนี้ การทำอย่างนี้ สำหรับผู้ที่หลุดพ้นได้แล้ว จะขบขัน หัวเราะว่า มันขัดกันเองในตัวหรือเปล่าหนอ? เป็นปริศนาธรรม ฝากนักคิด...

มนุษย์แต่ละรุ่น ๆ ไปนั้น จะขาดพระโพธิสัตว์ คอยแจกธรรมทาน หรือจะขาดอริยครูคอยชี้แจงอริยมรรคให้รู้แจ้งทาง

อนุสัยจิตใจ ควบคุมจิตใจแต่ละยุค ๆ จะขาดไม่ได้ "นักบุญที่มีจิตใจเพื่อสรรพสัตว์" เป็นดุลล่วงโลกแล...

วิปัสสนาปัญญาที่ถูกต้องใช้ดับทุกข์ ตัดวัฏสงสารได้ ต้องสอนเนื่องด้วยหลักธรรม รู้กรรมวิบากของ "การเกิด-การปล่อง-การดับ" จึงไม่หลงงมงายในอารมณ์ เข้าหลักธรรมเนื่องด้วย "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา" เป็นทางเอกทางออกของมนุษย์อันสูงสุด ไม่มีทางอื่น ๆ ที่จะหลุดพ้นวัฏจักรได้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้เองแล...สาธุ!

เป็นของธรรมดาถูกสอนผิดสัจธรรม ทำให้มนุษย์มักจะหลงในด่านพิธีกรรมทางโลกีย์ เป็นอัตตาบุญไป "อัตตาบุญ" เป็นบุญจริง ไม่เถียง แต่เป็นตัวตนชั้นละเอียด ที่ติดตามวิญญาณไปทุกชาติภพ เป็นของชาวโลกีย์ ผลบุญนั้นมีจริง จะทำให้ต้องวนเวียนเกิดดับอยู่แต่ในโลกียภพ เกิดอยู่แต่ใน "โลกียภพ" ชั้นหยาบ หรือชั้นละเอียด จะจบไม่ลงกันตรงนี้

ฉะนั้นปราชญ์ผู้รู้แจ้งธรรมว่า การเกิดคือทุกข์ เกิดทางกาย เกิดทางจิต ก็คือทุกข์ทั้งปวงจึงกลัววัฏสงสารที่ยาวนานมากแล...

หลวงพ่อเฒ่า ยอมรับว่า การทำบุญนั้น การอธิษฐานจิตนั้น เป็นของมีจริงในระยะยาว เพราะว่ามันจริงนั่นซิ! ทำบุญเอาบุญก็ต้องได้บุญอย่างนั้น "เหตุอย่างไร ผลอย่างนั้น" เป็นพุทธพจน์ อย่าสงสัย ยุติธรรมแล้ว

ถ้าพวกเธอเชื่อว่ายังมีกิเลสตัณหาอุปาทานอยู่ ตราบใดกันแล้ว ตราบนั้นการตายของเธอ ก็ยังจะต้องได้เกิดอีกแน่นอน ไม่เกิดทางกาย ก็เกิดทางจิต ถ้าเชื่ออย่างนี้แล้วพระสูตรนี้ถูกต้องมากที่สุด ยกเว้นบุคคลนั้นเชื่อว่าตายแล้วสูญหมด ชาติหน้าไม่มี บาปบุญกุศล ก็ไม่มีกรรมวิบากอีกด้วย ธรรมะแนวนี้หยุดเทศนากันได้เลย จะได้ไม่ต้องถกเถียงกันเสียเวลา หุบปากเงียบ ต่างคนต่างไป สงบเย็นใจดีกว่าพูดกันแล...

สรุปแบบง่าย ๆ ก่อน ถ้าไปพบคนที่พอจะเข้าใจธรรม คือรู้แจ้งว่าการเกิดคือทุกข์ การมีวัฏสงสารยาวนานคือเวรกรรมอย่างหนึ่ง แต่เขายังเจริญธรรมชนิดที่หลุดพ้นทันทีไม่ได้ ยังต้องเกิดอีก เห็นใจมาก คือปลงบุญไม่ได้ก็มี ยังทิ้งบุญไม่ลงก็มี ยังขี้เหนียวบุญก็มี เห็นใจมาก ปุถุชนคนโลกีย์เป็นธรรมดา ๆ มีโลกียจิตอย่างนั้น คนพวกนี้ยังพอที่จะสนทนาธรรมนี้ได้บ้าง หรือแจกหนังสือธรรมทานให้ได้บ้าง คอยวันเวลาจังหวะชีวิตเขาเท่านั้น

เอามาแยกธาตุลึกลงไปอีกจะพบว่า บางคนไม่รู้เรื่องบาปและบุญเป็นอย่างไรเลยก็มี.

บางคนรู้บาป รู้ว่าบุญ แต่จิตใจยังโลภมาก มีบุญนั้นแล้วไม่รู้จักคำว่าพอกันที จึงหลุดพ้นวัฏสงสารไม่ได้ก็มี.

บางคนจิตแบกบุญ จิตห่วงบุญ จิตเสียดายบุญ จิตยึดมั่นถือมั่นบุญนั้นไว้แน่น ตลอดชีวิต บางคนจวนจะตายไม่ยอม

ปล่อยวางทางใจ ไม่ยอมดับ ยึดมั่นบุญจนพัวพันจิตใจ ทำเอาจนเร่าร้อนกระวนกระวายใจ คลุ้มคลั่งคุมสติไม่อยู่ในสายกลางได้ก็มี

เพราะบางเวลาไม่ต้องการบุญมาพัวพันจิตใจก็มี ต้องการแต่จิตปล่อยวาง จิตว่างทั้งปวง จึงจะสงบเย็นว่างเบากายใจทุก ๆ วัยได้มาก หรือ "มีบุญจะต้องไม่มีทุกข์เพราะบุญนั้น"

นักศึกษาทางวิญญาณศาสตร์เขาระวังตรงนี้มาก กลัวตรงจิตไม่สงบตามวัยของอายุ เพราะว่าถ้าตายลงในขณะจิตไม่สงบอย่างนั้น ทางไปของวิญญาณไม่มีดี มีแต่ทุกข์มากกว่าสุข ถ้าเชื่อว่าตายแล้วเกิด บาปบุญกุศลมีจริง สูตรนี้สำคัญมาก สมควรเรียนรู้ไว้ก่อนไม่ประมาทคือได้ประกันชีวิตในวัฏสงสารแล้ว

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้สายของอัตตาบุญ "อัตตาบุญ" เป็นบุญของโลกียนิยมมาตั้งแต่เดิม จะมีบุญดีเด่นสวยงาม มีลาภยศสรรเสริญสุขมากเพียงไร พอหมดอายุบุญนั้นก็อนิจจังได้เช่นกันเอย ไว้ใจบุญหมดยังไม่ได้

ถ้าปลงบุญนั้นไม่ตก ปลงไม่เป็นเลย จะเป็นทุกข์เดือดร้อนกายใจ บางคนเป็นนรกที่ทรมานใจ เพราะมีบางเรื่องบุญช่วยไม่ได้ แก้ไม่ตกด้วยเงินทองก็มีมากมาย เพราะว่ากรรมมีจริงจะต้องเป็นไปตามกรรมนั้นก่อน

ตั้งแต่โบราณมาแล้ว มีคนไม่น้อย เข้าไม่ถึงธรรมชาติจิตถึงวันเกิดเรื่องที่ไม่ต้องการบุญก็มี แต่ทำใจไม่ได้ จิตปล่อยวาง

ไม่ลง จิตว่างไม่ได้ มีเงินทอง มีบุญมากมายแต่แก้ไม่ตก บางคนเกิดจากบุญนั้นเป็นเหตุมากเกินไป แก่ชราภาพจวนจะดับจิตขาดใจตาย แต่จิตห่วงสมบัติเงินทอง จิตห่วงบุญนั้น บางคนเพ้อคลั่งกลัวว่า ตายแล้วบุญจะหายไป จะถูกเขาโกงบุญไป มีบุญสมบัติมากมายก็จริง แต่มีนรกทางใจมากตามเท่านั้น กรรม!

พวกนี้เพราะว่าไม่สนใจธรรมะไว้บ้าง ไม่ได้ฝึกการปลงใจไว้ก่อน วันสุดท้ายของชีวิตจึงทำใจไม่ได้ มีแต่ทุกข์ใจมากกว่าสุขใจ ต้องมีสมบัติเงินทองมากมายแล้ว ไม่ทุกข์ใจ รู้จักแสวงประโยชน์จากทุกข์นั้น ทำให้สมบัตินั้นผันเป็นบุญกุศลเพื่อสรรพสัตว์ไป จึงจะไม่ขาดทุน เพราะการตายของคนชาติหนึ่งๆ ก็คือการล้มละลายของปุถุชนนั้นเอง มีแต่บาป–บุญ–กุศล มันประทับจิต ติดวิญญาณไปได้เท่านั้น ไม่ได้แบกเอาสมบัติทั้งหมดนั้นไปเกิดใหม่เลย (90% ลืมคิดถึงเรื่องนี้ กรรม!)

ตั้งแต่โบราณมาแล้ว เขาว่าโลกมนุษย์จะต้องมีโพธิสัตว์ โพธิสัตว์อดทนได้ คอยได้ ทำแต่หน้าที่คอยสอนแจกธรรมทานแก่ลูกหลานเหลนมิตรสหายของสรรพสัตว์ ที่ยังไม่รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ ยังไม่บรรลุธรรมถึงชั้นที่หลุดพ้นไปได้รอด แต่ละรุ่นๆ จะต้องฝากไว้กับอุดมคติแบบโพธิสัตว์ เพราะมรดกทางธรรมนั้นตกอยู่ในมือของโพธิสัตว์สืบไว้แล...

ในคัมภีร์โพธิสัตว์สูตร กล่าวไว้ว่า กรรมจำแนกสัตว์ไว้แล้ว ปุถุชนคนโลกีย์ บางคนสอนธรรมไม่ได้ จังหวะชีวิต

ยังไม่พร้อมที่จะรับฟังธรรมได้ บางคนสอนได้เพียงแค่ศีลธรรม เพียงแค่ให้เขาละชั่วสร้างดี รู้จักการทำบุญ ทำโลกียบุญ ทำบุญแล้วได้เกิดในสวรรค์ก่อน ก็ยังดีกว่านรก การสอนธรรมต้องดูอนุสัยจิตของสัตว์เป็นขั้นตอน

จงอย่าดูถูก "อัตตาบุญ" ก็ยังเป็นบุญ เป็นความดีงามของโลกีย์เท่านั้น เพียงแต่ยังจะต้องเกิดแก่เจ็บตายในกองบุญเท่านั้น ไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร ไม่นิพพาน เท่านั้น. จึงเรียกว่าโลกียบุญ

เพราะว่า "โลกียบุญ" มันได้ของโลกีย์ คือผูกพันจิตใจหรือบังคับวิญญาณ ให้ต้องเกิดและตายในกรรมดี ติดหลงกรรมดีจบไม่ลงอย่างหนึ่ง ถึงแม้จะไม่นิพพาน แต่ก็ยังดีกว่านรก ถ้าเขายอมรับฟังธรรมนี้ ก็นับถือว่าบุญแล้ว

เพราะว่าหลักธรรมชั้นสูงสุดยอดจริง ๆ ของ พระพุทธ-ศาสนานั้น คือ โลกุตรธรรมชั้นมรรคผลนิพพาน มันเดินสวนทางกับโลกียธรรม มนุษย์ทุก ๆ คนฟังธรรมได้หมด แต่จะปฏิบัติตามธรรมนั้นทันทีหมดไม่ได้ ต้องค่อยเป็นค่อยไป สร้างสมบารมีไปทีละอย่าง ๆ ละก็ทำได้บ้าง บารมี 10 อย่างนั้น ปุถุชนจะสร้างพร้อมกันหมดไม่ได้ ชาวพุทธยังไม่เข้าใจเรื่องนี้อีกมาก

แล้วยังมีปัญญาชนโลกีย์ ที่ยังไม่รู้แจ้งโลกียธรรม และโลกุตรธรรม. มักจะสงสัยว่าทำไมที่ว่าโลกุตรธรรมดีสูงสุดยอดสงสัย! จะสอนทุก ๆ คนทันทีไม่ได้ จะช่วยดับทุกข์ให้แก่ทุก ๆ

คนทันทีไม่ได้หมด หรือนิพพานหมดทุก ๆ คนทันทีไม่ได้ ฟังแล้วมันช่างขัดกันมาก

หลวงพ่อเฒ่า ขอตอบแก้ความตรงนี้ไว้ว่า เขาสงสัยกันมานานแล้ว เป็นเพราะว่ามนุษย์สร้างบาป ก่อบุญแต่ละคนมาไม่เหมือนกัน ไม่พร้อมกัน จึงมีกรรมวิบากต่างกัน ส่งผลมาให้ไม่เหมือนกัน ถ้าเอาเพียงแค่เตือนสติกันก่อน วางแผนที่ชีวิตให้เดินไปบ้าง มีเวลาค่อย ๆ พัฒนายกระดับจิตวิญญาณของตนให้สูงขึ้น อย่างนี้ทำได้ วันละนิด เดือนละครั้ง ปีละหน

บางคนธรรมะช่วยได้ตอนต้นของชีวิต บางคนธรรมะพึ่งได้ตอนวัยกลางคน บางคนศึกษาธรรมวันนี้แต่ไปช่วยได้เอาเมื่อแก่ชราภาพ บางคนช่วยได้เมื่อจวนจะดับจิตขาดใจตาย บางคนต้องคอยไปชาติหน้า บางคนคอยไปอีก 10 ชาติ 100 ชาติก็มี ดอกบัว 4 เหล่า กรรมจำแนกสัตว์ไว้แล้ว

สรุปสั้น ๆ ว่า ถ้ายังปลงคำว่าศักดิ์ศรี คือตัวตน ปลงไม่ตก ยังโลภลาภยศสรรเสริญ โลกียสุขอยู่มาก ๆ จะถือศีลออกบวชไปนานเท่าไร ๆ ก็ยังห่างจากการบรรลุธรรม ชั้นหลุดพ้นทุกข์กายใจ เข้าไม่ถึง "โลกุตรธรรม" จิตยังไม่ว่างแน่นอน บุคคลนั้นจิตยังปรุงแต่งอยู่ในโลกียรมณ์[1] หลักธรรมมันบังคับตัวไว้แล้ว "นิพพาน" ไม่ได้

1. โลกียรมณ์ มันชักนำให้จิตก่อแต่โลกียกรรมแล้วจะจบไม่ลง. ธ. ธีรทาส.

หลวงพ่อเฒ่า สอนศิษย์ไว้ว่า จงช่วยกันบอกต่อ ๆ ไป เอาบุญในเรื่องนี้บ้าง ที่คนฟังธรรมะไม่รู้เรื่อง ปฏิบัติธรรม รักษาศีลไม่ได้นั้น เพราะว่าไม่เข้าใจพระสูตรนี้ ถ้าเข้าใจไว้บ้างแล้ว จะเกิดเมตตากรุณาจิต เห็นใจว่ากรรมจำแนกสัตว์ มีบางคนรู้ได้เร็ว บางคนรู้ได้ช้า บางคนทำได้เร็ว บางคนทำได้ช้า บางคนทำไปไม่รอดเลย ฟังธรรมไม่รู้เรื่องเลยก็มี ต้องเห็นใจสัตว์โลกไว้ก่อน

แต่ถ้าทนศึกษา อดทนฟังไว้เสมอ ๆ เป็นดีที่สุด ยังพอมีอนุสัยไว้บ้าง เอาดีกันวันข้างหน้า ๆ หรือชาติหน้า ๆ ก็ยังดีกว่าไม่มีเสียเลย อย่างนี้เป็นต้น

ถ้าเข้าใจอย่างนี้กันแล้ว ครูบาสอนธรรมทานก็มีกำลังใจสอน และคนที่ยังไม่รู้ธรรมก็จะไม่ทำบาปก่อเวรกรรมไว้แก่ผู้ถือศีล ให้ร้ายนักบุญ หรือคิดอิจฉาริษยานักบุญที่มีคุณธรรมเพื่อสรรพสัตว์ เขาทำได้ดีกว่าเรา เราจะต้องอนุโมทนาสาธุ! ไม่คิดทำลายพระศาสนาต่าง ๆ ว่าไร้ประโยชน์จนหมด มองในแง่ดี แต่ละศาสนาจะต้องมีซ่อนความดี ไว้โน้มน้าวจิตใจคน จึงมีคนนับถือ ยังเป็นดุลถ่วงโลกสงบเย็นกว่าทางอื่น ๆ

เอาละ! จะฟังรู้เรื่อง หรือไม่รู้เลย แต่ทุกคนก็มีสิทธิเท่ากันไว้อย่างหนึ่ง คือทุก ๆ ชีวิตจะต้องรับผลกรรมแล้ววนเวียนในภพเกิดแก่เจ็บตายเท่ากัน "ไม่เกิดทางกาย-ก็เกิดทางจิต" เท่ากัน จะมีคนค้านธรรมะนี้บ้างไหม?

เช่นเกิดดับวนเวียนสูงต่ำอยู่ในทาง "ภูมิทั้ง 6" อยู่ดี แต่บางชาติก็ไป "ตกนรก–เปรต–เดรัจฉาน–อสุรกาย–มนุษย์–เทวดา" ทุก ๆ ชีวิตได้ผ่านการเกิดในทางทั้ง 6 นี้มาบ้างแล้ว เบื่อการเกิดกันแล้วหรือยัง ?

แต่ละคน แต่ละชาติต้องวนเวียนในวัฏสงสาร จนกว่าจะมีบุญโอกาสได้พบอริยครู ช่วยชี้แจงอริยมรรค ให้จนได้สติปัญญาธรรมจักษุ จนรู้แจ้งอนุสัยจิตใจตนเอง แล้วเริ่มเจริญธรรมจนดับทุกข์กายดับทุกข์ใจ "นิพพาน" ได้นั้น ไม่ใช่ของง่าย ๆ ถ้ามีโอกาสได้พบแล้ว แต่ไม่สนใจไว้บ้างก็ยิ่งจะออกห่าง ยังไม่รู้ว่าจะเกิดดับวนเวียนไปอีกกี่ร้อยกี่พันชาติ กรรม !

ฉะนั้นเกิดมาถ้าได้พบ พระพุทธศาสนา ชั้นโลกุตรธรรม ได้อ่านหนังสือธรรมไว้บ้าง ได้ทำบุญแจกธรรมทานไว้บ้าง นับว่าโชคดี จะยังไม่ขาดทุนที่เกิดชาติมนุษย์เท่าไรนัก อนาคตชีวิตคนเราไม่เที่ยง ลมหายใจครั้งสุดท้าย จะเป็นวันไหน หายใจเฮือกสุดท้ายเมื่อไร ? จงทำบุญเอานิพพานไว้เป็นทางออกบ้างสาธุ !

ถ้าบุคคลนั้นยังมองไม่เห็นว่า การเกิดคือทุกข์ เกิดทางกายก็ทุกข์แบบมีกาย เกิดทางจิตก็ทุกข์แบบมีจิต ก็จะมองไม่เห็นคุณประโยชน์ของนิพพานแล...

แล้วทำไม พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุก ๆ พระองค์ต้องเริ่มมาจากบำเพ็ญ ปุถุชนโพธิสัตว์บารมีก่อน เพราะเป็นจุดตั้งต้น

โพธิสัตว์ธรรมเป็นบ่อเกิดของคุณธรรมความดีงามทั้งปวง มีแต่สอนให้มนุษย์มีเมตตากรุณาจิต อดทนในการบำเพ็ญกรรมดีเพื่อสรรพสัตว์จนมองข้ามภพชาติไป ยกผลงานให้แก่สรรพสัตว์รับไป

โพธิสัตว์ธรรม ฟังแล้วเห็นว่าสูงเกินไป แท้ที่จริงแล้วการปฏิบัติธรรมนั้นมีขั้นตอนที่ พระพุทธเจ้า แต่ละพระองค์เจริญมาแล้ว.

คุณธรรมของท่านเหล่านี้ พอจะมีแววให้เห็นง่ายๆ เบื้องต้น ถ้าเป็นฆราวาสยังครองเรือนมาก่อน เสพกามก็ถือแค่ศีล 5 เป็นปุถุชนโพธิสัตว์[1] มีศีล 5 ก็สอนแค่ศีล 5 ไม่โกหกตัวเอง และไม่ลวงโลก.

มีศีล 8 ก็สอนแค่ศีล 8 เท่าที่ตนจะทำได้สอนได้ เป็นขั้นตอนไป ไม่โลภเกินตน ไม่แย่งชิงการเป็นครูบาสอนสรรพสัตว์ ต้องพยายามสอนธรรมะในข้อที่เขาไม่ค่อยจะสอนกัน ทำกรรมดีในสิ่งที่เขาไม่ค่อยทำกัน แล้วแบ่งปันไปยังสรรพสัตว์ นั่นคือ "โพธิจิต" เริ่มต้นแห่งเดินทางไป "พุทธภูมิ" บ้างแล้ว สาธุ !

ขอค้าน-ขอเถียง-ขอถาม-สงสัย ?

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ท่านได้กล่าวแก่ศิษย์ทุกๆ รุ่นไว้ว่า ฉันวางสูตรและอธิบายสูตร ตอบแก้ไว้ในตัว เพื่อ

1. นายแพทย์ตันม่อเซี่ยง. เลลียร โพธินันทะ. ธีรทาส ถือศีล 5 อย่างนี้

ป้องกันคนเข้าใจผิด เข้าใจในแง่เขว ป้องกันพวกจิตว่างอันธพาล จะเกิดขึ้น ท่านรู้ว่าตรงไหน ๆ จะต้องมีคนอย่างนี้ คือ "ขอค้าน-ขอเถียง-ขอถาม-สงสัย" มีทุกบ้านเมืองเลย

ศิษย์โง่ทั้งหลาย มีมากมายมักจะขอถาม กันอย่างนี้ว่า ถ้าพวกกระผมทำบุญแบบเดิม ๆ หลงงมงายในบุญ ทำบุญแบบมีตัวมีตนในดวงจิต คืออัตตาตัวตน หรือทำบุญแบบยึดมั่นถือมั่นในบุญนั้นไว้แน่น มีอุปาทานในบุญนั้นไว้มาก ๆ กันเลย ที่หลวงพ่อเฒ่า เทศนาว่าเป็น อัตตาบุญ เป็น "อัตตาบุญ" อย่างนั้น

จึงขอถามตรงนี้ว่า แล้วชาติหน้า ๆ หรือชาติต่อ ๆ ไปโน้น ๆ จะได้รับผลบุญผันกลับมาแบบอย่างไหน ? คืออยากรู้ว่า กรรมวิบากของผลแห่ง "อัตตาบุญ" นั้นจะไปเกิดในรูปร่างอย่างไรก่อน ? เพราะว่าเพิ่งจะมาได้ยินธรรมะแบบนี้วันนี้เอง จึงกลัวบุญจะหายไป ฟังเทศนาธรรมของ หลวงพ่อเฒ่า แล้วบุญเขาหายไปหมด หรือว่าทำบุญแล้วไม่ได้บุญ นั่นแหละคือบุญ. หรือว่าตรงที่ไม่เอาบุญ คือให้บุญเขาลงไปอีกด้วย นั่นแหละคือจะได้บุญสูงสุด ฟังแล้วฉงน ๆ งง ฟังแล้วบางคนเกิดเสียดายบุญจังเลยครับ ! หลวงพ่อ เสียดายบุญ... มากครับ !

หลวงพ่อเฒ่า หัวเราะฮา ! ฮ่า ๆ อย่างถูกใจ เพราะว่าตามสูตรที่ได้วางระเบิดเวลาไว้ ว่าพอถึงวันนั้น เวลานั้นจะต้องมีผู้ค้าน

มีคนเลี้ยง เป็นของธรรมชาติบังคับตัว ให้คิดไปทางนั้น สงสัยอย่างนั้น

หลวงพ่อเฒ่า ท่านว่าคำถามเหล่านั้นดีมาก ๆ มีคุณประโยชน์แก่ผู้อื่น ๆ ที่ยังไม่รู้ธรรมะแนวนี้ บางคนข้องใจ แต่ไม่รู้ว่าจะถามใคร ๆ ได้ ก็จะได้พลอยรู้ตามไปโดยปริยาย เป็นคำถามที่เข้าเป้าหมายที่ต้องการให้ถาม ให้รู้แจ้งอย่างฉับพลันอีกด้วย

หลวงพ่อเฒ่า ขอตอบไว้ว่า "เหตุอย่างไรผลอย่างนั้น" เป็นพุทธพจน์. เจตนาคือกรรม มีจิตเกิดเจตนาคือกรรม เกิดผลเป็นมโนกรรมเป็นอนุสัยไปแล้ว วันหนึ่งข้างหน้า ๆ หรือชาติหน้า ๆ พอกรรมวิบากนั้น จะส่งผลเล่นงาน กรรมมันได้ส่วนสัดของมันเอง คือจะเป็นการเพาะเชื้อบุญ เพาะเชื้อบาป เพาะเชื้อกุศล ทำทิ้ง ๆ ไว้วันละนิดเดือนละหน่อยปีละหลาย ๆ ครั้งอย่าสงสัย มีกรรมย่อมจะมีวิบากของกรรมนั้น ยกเว้นจะช้าหรือเร็วเท่านั้น

พอถึงวันเวลาของกรรมวิบากนั้นส่งผล กรรมนั้นมันจะเจริญงอกงามเกิดขึ้นเอง ตามธรรมชาติ เหมือนระเบิดเวลา คือจะสนองตอบกลับมาในรูปแบบของ "อัตตา-ตัวตน" หรือจิตมีตัว มีตนเช่นกันเอย จะแก้ไม่ตกตรงนี้

เอ้า! พูดง่าย ๆ แต่ฟังก็ยากจริง ๆ ปฏิบัติตามนั้นทันทีก็ไม่ได้ คือนักศึกษาธรรมะจะต้องยอมรับว่า สูตรที่ว่า "ตายแล้วเกิด" ก่อน การตายของมนุษย์ทุกคน ที่มีบาปหรือบุญแล้ว

ยังจะต้องเกิดอีก เพราะยังมีกิเลสตัณหาอุปาทานทำให้เกิดอีกหรือชาติหน้า มีจริง ๆ เชื่อเสียก่อน จึงพูดเรื่องอย่างนี้ได้ ไม่ทะเลาะหรือเถียงกันตาย ไม่มีวันจบสิ้น

เอาละ! ถ้าเชื่อว่าตายแล้วเกิด ไม่ใช่ตายแล้วสูญ เพราะว่ามีอัตตาตัวตนทำให้เกิด "อัตตา–ตัวตน" ทำให้เกิดแน่นอน.

แล้วลักษณะอาการ 32 อย่าง (โหงวเฮ้ง) รูปร่างของคนจะดีจะชั่วสวยงาม ก็เกิดจากอัตตาตัวตนนี้เป็นแรงก่อกรรมวิบากไม่น้อยทีเดียว อัตตาตัวตนเป็นเหตุชักนำไปก่อกรรมต่าง ๆ ทั้งบาปบุญกุศลนำทิศทางวิญญาณไปได้ อำนาจแรงกรรมวิบากมันไปปรุงแต่งสังขารกรรมใหม่ เกิดรูปร่างกายใจใหม่ คือสร้างบ้านหลังใหม่ สุดแล้วแต่บาป – บุญ – กุศล – กรรมดี – กรรมชั่ว เรื่องนี้มันยืดยาวเกินไปที่จะมากล่าวไว้ในที่นี้ และไม่ใช่เรื่องด่วนจี๋ ที่จะดับทุกข์กายใจคนทันทีอีกด้วย จงเอาเรื่องดับทุกข์เดี๋ยวนี้ลงก่อน แล้ววันหน้าจะดีเอง

โพธิสัตว์ คอยได้ ทนได้ อดทนสอนหรือแจกธรรมทานไปได้ เพราะรู้ว่าเอาเพียงแค่ ทุก ๆ คนได้พึ่งบ้าง ได้อ่านหนังสือธรรมทานบ้างในวันนี้ โพธิสัตว์ พอใจตอนหนึ่งแล้ว เพราะได้ทำให้ประทับจิต ติดวิญญาณเขาไปที่ก่อนแล้ว คอยวันเวลาเมล็ดพืชพันธุ์แห่งพุทธจะงอกงามเอง ยกผลงานนี้ให้สรรพสัตว์ไปเลย คือ "โพธิจิต" แล...

หลวงพ่อเฒ่า ได้เทศนาธรรม ที่เรียกว่า บุกเบิกจักรวาล ในคำพูดที่ว่า "ทำบุญแล้วไม่ได้บุญ นั่นคือบุญ" ฟังแล้ว จดจำไว้ให้แม่นยำ "ทำบุญแล้วไม่ได้บุญ นั่นคือบุญ" อันสูงสุดยอดของบุญแท้จริงของ พระพุทธเจ้า ทุก ๆ พระองค์รับรอง จะทนฟังสูตรนี้ได้ไหม ?

ขอรับรองอีกว่า ธรรมะนี้สูงกว่าปรมาณู เพราะสูตรปรมาณูมีแต่ก่อเวรบาปกรรม ก่อโลกียกรรม ทำให้สัตว์ต้องวนเวียนในวัฏสงสารอย่างเดียว

แต่สูตรที่ หลวงพ่อเฒ่า เทศนาไปว่า "ทำบุญไม่ได้บุญ นั่นคือบุญ" มีแต่ทำให้สัตว์หลุดพ้นทุกข์กายใจ ถึงชั้นหลุดพ้นวัฏสงสารนิพพานแล...

ภาคต้น ๆ ของทุก ๆ คนที่สนใจธรรม หรืออ่านหนังสือธรรมไว้เป็นเพื่อนทางใจให้มีอนุสัยไว้ที่ก่อน พอมีเชื้อบุญกุศลประทับจิต ติดวิญญาณไปก่อน เราเผชิญโลกจะได้มีสติปัญญาคุมจิตใจ รู้แจ้งทางจิตใจตนเอง สงบเย็นได้ง่ายก่อน คือถ้ายังทำงานก็ต้องทำไป ถ้ายังต้องคิดก็คิดไป แต่ไม่หลงงมงายในอารมณ์ จนเป็นบ้าไป อย่างนี้กำไรชีวิต

ต้องศึกษาให้พอรู้ว่าเรื่อง อัตตาตัวตน เป็นการเกิดของจิตใจ อาการของจิตทุก ๆ คนเป็นเหตุ. มีอัตตา-ตัวตน.

ถัดไปรู้เรื่อง อนัตตา หรืออนัตตาธรรม เป็นอาการของจิต ที่มีสติปัญญาพอจะรู้แจ้งธาตุแท้ของสรรพสิ่งต่าง ๆ ที่เรายึดมั่นถือมั่นนั้น มันไม่เที่ยง มันใช่ตัว ใช่ตน ไม่มีแก่นสารที่ยืนโรงได้ตลอดไป มันไม่เที่ยง จิตรู้แจ้งธาตุแท้ของมันบ้าง จิตจะเริ่มคลายปมต่าง ๆ ฝึกการปลงได้ง่ายขึ้นบ้าง พอนาน ๆ ไปจิตจะปล่อยวางตามธรรมชาติได้เอง สงบเย็นว่างเบากายใจเข้ามาแทนที่เอง ต้องใช้เวลาขุดเพชรในหิน

สูงสุดรู้ว่าสุญตา สุญตาธรรมเป็นช่องว่าง ทำให้จิตเข้าศูนย์ (ว่าง) จิตจะได้หยุดพัก จิตหยุดพักความคิดปรุงแต่งเดิม ๆ ลงไปได้บ้าง ด้วยสูตรนี้ จิตจะปล่อยวางทั้งปวง ถ้าทำได้มาก "นิพพาน" จะพบตรงนี้ เป็นทางเอกของมนุษย์ให้ออกจากวัฏ-สงสาร มีทางเดียว ชาวพุทธทุก ๆ คนสมควรเรียนรู้ไว้ก่อนบ้าง ไม่ขาดทุน ไม่เสียชาติเกิด

นักศึกษาธรรมะถ้าเข้าถึงธรรมนี้ได้บ้าง วันนั้นจะรู้เองว่าจิตว่างสงบเย็นเบากายใจดีอย่างไร ? เป็นสุขแค่ไหน ภาษามนุษย์ไม่อาจที่จะพูดให้เหมือนดังสภาวะธรรมที่ซึมซาบ หรือบรรลุถึงได้ ปุถุชนฝึกฝนนานไป ทำได้เป็นพัก ๆ แล้วก็เสื่อมไป บางคนพบโดยบังเอิญ แต่ยังไม่รู้ว่านั่นคือความว่าง จิตถ้าเข้าช่องว่างโลกียรมณ์จะขาดตอน จิตหยุดความคิดปรุงแต่งได้เป็นแวบ ! แวบ ! ก็มี

ถ้าชั้น พระอริยเจ้า ท่านทำได้ตามที่ต้องการ จิตท่านจะพักอยู่ในอาณาจักรแห่งความว่าง สุญตาได้ตามที่ตนต้องการ

ปุถุชนถ้าได้พบสัจธรรมนี้ เข้าช่องว่างได้บ้าง โบราณท่านเปรียบเทียบไว้ว่า เหมือนดังฟ้าผ่าเปรี้ยง! เปรี้ยง! ลงมายังกลางใจของผู้นั้น หรือกลางสมองของบุคคลที่ได้พบจิตว่าง คือ "นิพพาน" วันนั้นจึงจะคิดถึงฉัน หรืออยากจะทำบุญใส่บาตรบูชาครู กับ หลวงพ่อเฒ่า ที่เทศนาบุกเบิกทางธรรมชาตินี้ให้ไว้เองแล... สาธุ!

พึงสมควรรู้สูตร จดจำไว้ก่อน หมั่นคิดชีวิตคนเกิดมาไม่นานเท่าไรนัก ไม่รู้วันตาย จะขาดทุน จงหากำไรชีวิตติดไปบ้าง ปุถุชนในวันหนึ่ง ๆ จะทำบาปบุญกุศลอะไร ๆ ทุกอย่างนั้น มันประทับจิต ติดวิญญาณไปแล้ว อย่าสงสัย!

"ตกนรกทางกาย – ตกนรกทางใจ.
กายอยู่รอดแล้ว – แต่ใจยังอยู่ไม่รอด.
นรกกายแก้ด้วยอาศัยวัตถุปัจจัย 4 ต่าง ๆ
นรกใจแก้ด้วยธรรมะให้ความรู้แจ้งอนุสัยจิตใจ.
ทำบุญแล้วไม่ได้บุญ – นั่นคือบุญแท้ของพระพุทธเจ้า.
อัตตา – ตัวตนทำให้เกิด – เกิดอารมณ์โลกีย์ต่าง ๆ
อนัตตา – ทำให้ปลง – ปลงอารมณ์โลกีย์ต่าง ๆ

สุญตา–ทำให้จิตหยุดพักความคิดปรุงแต่ง ดับปล่อยวาง ถ้าทำจิตให้เข้าช่องว่าง (ศูนย์) นิพพานอยู่ตรงนั้น."

(เกิด–ปลง–ดับ)

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ได้ฟังธรรมเทศนามาจากหลวงปู่ทวด สูงขึ้นไปอีกหลายชั้น ท่านสอนไว้ว่าเคล็ดลับกรรมวิธีจะแก้ปัญหาชีวิตได้อย่างฉับพลัน ตามแนวของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ พระอรหันต์สาวกทั้งหลายสอนตรงกันว่า

ถ้าตกนรกทางกายแล้ว หรือมีทุกข์ทางกายมาก จงค้นหากรรมวิธีแก้ทุกข์นั้นด้วยอาศัยวัตถุบ้าง เช่นปัจจัย 4 ต่าง ๆ แก้จากหนักเป็นเบาลงได้บ้าง

ถ้าตกนรกทางใจแล้ว ต้องหาอริยครู ช่วยชี้แจงอริยมรรคให้ความรู้แจ้งทางจิตใจ จิตรู้แจ้งอนุสัยตนเองก่อน จับวาระจิตตนเองให้ได้เสียก่อน จึงจะมีทางควบคุมจิตตนเองได้บ้าง จึงจะดับไฟแห่ง "โลภะ–โทสะ–โมหะ" ลงก่อน จึงจะมีทางแก้ทุกข์ทั้งปวง เหตุของทุกข์นั้นได้บ้าง

สรุปให้ฟังจำง่าย ๆ ไว้ มีเพียง 3 อย่าง คือ "เกิด–ปลง–ดับ" เกิดปลงดับ อย่าดูถูกกินความแทบทั้งหมดของพระสูตรต่าง ๆ แล้ว ถ้าทำได้จะยิ้มได้มากเมื่อมีภัยมาถึงตน

อริยครูสอนศิษย์ให้รู้ไว้ก่อนว่า (1) การเกิดคือทุกข์อย่างหนึ่ง จะเกิดทางกายเนื้อ ก็มีทุกข์แบบมีกายเนื้อ. จะเกิดทางจิต ก็มีทุกข์แบบทางจิต. ตรงนี้ซ่อนปริศนาธรรมฝากให้คิดเอาเองว่า ถ้าไม่เกิดทางกาย ไม่เกิดทางจิต หรือไม่มีทั้งกาย และไม่มีทั้งจิต ไว้รับทุกข์ แล้วจะเรียกว่าอะไร...เป็นอย่างไร?

อริยครูสอนศิษย์ให้รู้ไว้ก่อนว่า (2) การปลง การปลงกาย และการปลงใจ ต้องฝึกทดลองให้เข้าใจในความหมาย 2 อย่างนี้เท่านั้น ปลงกาย สังขารไม่เที่ยงหนอ "เป็นอนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา" เห็นธรรมอย่างนี้ จิตยังปรุงแต่งไป ยังเป็นโลกียจิต ตรงที่ยังปรุงแต่งอยู่ จดจำไว้ให้แม่นยำตรงคำว่า "จิตยังปรุงแต่งอยู่ คือโลกียจิต"

แต่ถ้ารู้แจ้งธาตุแท้ของมันบ้างแล้ว จะเข้าประตูโลกุตรธรรม จะต้องทำจนจิตหลุดพ้นเข้าช่องว่าง "จิตหยุดความคิดปรุงแต่งนั้นลงไป จึงจะเป็นโลกุตรจิต." จดจำคำว่าหยุดการปรุงแต่ง

อริยครูสอนศิษย์ให้รู้ไว้ก่อนว่า (3) การดับ การดับสำคัญมาก ต้องฝึกหัดดับอารมณ์โลกีย์ต่าง ๆ ปลงอารมณ์โลกีย์ต่าง ๆ จนจิตหยุดพักได้ จิตหยุดความคิดปรุงแต่งลงได้ ทำได้จริง ๆ จิตจะเข้าช่องว่าง (ศูนย์) สุญตานั่นเอง

เมื่อจิตเข้าช่องว่างได้อารมณ์โลกีย์ต่าง ๆ จะขาดตอนลงไปเลย มันเกิดสติปัญญาขึ้นมาเอง มันจะสามารถปลดเปลื้องตนเองออกมาเสียจากความคิดปรุงแต่งได้ตามที่ต้องการหรือจะพูดว่า จิต

ได้ปล่อยวางทั้งปวง เป็นอิสระ วิญญาณอิสระ คือนิพพาน เป็นชื่อที่สมมุติให้เรียกทางโลกีย์กันได้

สุญตาผลดีที่ได้รับคือทางร่างกาย เช่นกล้ามเนื้อจะเริ่มหยุดเกร็งตัว กายเบาลง ประสาทจะคลายตึงเครียดลง ใจจะสงบเย็นลง มีอารมณ์โปร่งใสเย็นเบากายว่างใจมาก ปุถุชนฝึกฝน สนใจจริง ๆ อาจจะทำได้เป็นพัก ๆ แล้วก็เสื่อมไป พระอริยเจ้าทำได้ตามที่ต้องการ มีอารมณ์แบบนี้ได้นาน ๆ กว่าปุถุชนมากแล...

การพูดให้ฟังนั้นช่างง่าย ๆ แต่การทำได้ดูได้จริง ๆ นั้นไม่ใช่ของง่ายดังที่พูดไปนะ! ระวัง ๆ พระอริยเจ้าจอมปลอมจะเกิดขึ้น พวกจิตว่างอันธพาล พูดเก่งกว่าพระอริยเจ้ามีทุก ๆ สมัย

โอ...อมิตาพุทธ! (แปลว่า–สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) ปุถุชนคนโลกีย์มีแทบทุกชาติทุกภาษามักจะชอบพูดกันว่า "ในยามยากจนนั้นเงินทองดี. ในยามที่รวยแล้วคนดีกว่า" คือปุถุชนจิตอย่างนี้เอง ในยามที่ยากจนมากก็เห็นว่าเงินทองนั้น เป็นแก้วสารพัดนึก ดีที่สุดเลย สำหรับเขาในขณะนั้น

ทีนี้พอมาถึงวันที่รวยเงินทองมีมากมายแล้ว ชักจะสงสัย? ยังไว้ใจเงินทองนั้นหมดไม่ได้ เพราะมันเกิดมีปัญหาชีวิตที่เงินทองนั้นแก้ไม่ตกก็มี เงินทองไม่เที่ยงเสียแล้ว

ดังเช่นบางคนในยามยากจนไม่ค่อยจะมีเรื่อง เช่นพี่น้องอิจฉาริษยากัน เกิดความคิดเห็นไม่ตรงกัน จนทะเลาะกันเพราะ

เงินทองนั้น แตกสามัคคี ลูกหลานไม่กตัญญูจะฝากผีฝากไข้ได้ยาก คิดคอยแต่จะแก่งแย่งชิงสมบัติกัน สังคมหาคนที่ไว้ใจจริง ๆ ได้ยาก ขาดคุณธรรมทางนี้มาก เมื่อรวยเงินทองแล้วมักมีเรื่องอย่างนี้มาก

พอมาถึงตอนนี้จึงจะรู้ว่า คุณธรรมทางใจ ธรรมะมีคุณค่าสูง จะเห็นว่าคนที่เข้าถึงธรรมะดีกว่าเงินทองบ้าง คนที่ช่วยคิดการสร้างสรรค์โลกสงบสันติสุข จะมีคุณค่าสูงกว่าเงินทอง และศาสนาต่าง ๆ ก็ดี ธรรมะก็ดีศึกษารู้ไว้บ้าง ยังจะเป็นเพื่อนทางใจได้ทุก ๆ วัยมากแล...

"ในยามยากจนนั้นเงินทองดี. ในยามรวยแล้วคนดีกว่า.
คนที่ช่วยคิดสร้างสรรค์โลกให้มีความสงบสันติสุข
มีความกตัญญูกตเวทีคุณ เป็นคุณธรรมประจำใจ
มีผลงานเพื่อสรรพสัตว์เป็นสุขโลกนี้และโลกหน้าอมตะ."

หลวงพ่อเฒ่า ขอแยกเทศนาธรรม แยกธาตุคำว่า "ตกนรกทางกาย และ ตกนรกทางใจ. นรกในอกสวรรค์ในใจ" ถ้าจะสอนคนโลกีย์ จะต้องพูดว่ามี 2 อย่าง คือมีวงนอกกับวงใน ต้องแยกกันไว้ก่อน จะฟังไม่สับสน จะเข้าใจง่ายขึ้น จะได้นำเอาไปใช้ได้เกิดประโยชน์ได้มาก

(1) ตกนรกทางกาย นรกทางกาย จะเห็นง่าย ๆ ดังเช่นคนที่ทำงานหนัก ๆ ร่างกายอ่อนเพลีย หรือเจ็บปวดเมื่อย ขาดอาหาร ถ้าพักผ่อน กินอาหารตามต้องการ กินยาดีเข้าช่วยบ้างก็จะเบาลงได้ รักษาเพียงไม่นานนักก็จะเบาและหายได้ ภาษาทางธรรมะว่าอาศัยปัจจัย 4 รักษา. ทุกข์แบบอย่างนี้ขอเรียกว่าตกนรกเหมือนกัน คือ "ตกนรกทางกาย" ต้องยอมรับว่าเป็นนรกทางร่างกายอย่างหนึ่งก่อน.

(2) ตกนรกทางใจ นรกทางจิตใจนั้น จะยกตัวอย่างให้พอมีทางเห็นหรือคิดออกว่า เช่นมีคนบางคนมีเงินทองมากมายแล้ว แต่ยังเป็นทุกข์ใจที่เงินทองแก้ไม่ตก มีแต่ความวิตกกังวลใจในสมบัติเงินทองนั้น ทำให้อารมณ์หงุดหงิด จิตใจคลุ้มคลั่งที่หาเหตุผลไม่ได้ จะกินยารักษาหมออย่างดี กินยาระงับประสาทอะไร ๆ แล้ว ก็ยังเอาตัวเองไปไม่รอด มีสมบัติเงินทองทั้งหมดแต่แก้ไม่ตกเสียแล้ว กรรมอะไร ๆ อย่างนี้ ต้องเรียกว่าตกนรกเหมือนกัน คือ "ตกนรกทางใจ" ทั้ง ๆ ที่ใจนั้นไม่มีตัวตนที่แท้จริงเลย มีเรื่องอย่างนี้มีทุกชาติทุกภาษา

แต่ทำไมพอไปคิดถึงเรื่องที่ถูกใจ ก็ดีใจ เรื่องที่ไม่ถูกใจก็เกิดทุกข์ใจ ผิดใจนิดเดียวก็เกิดโทสะ โมโหง่าย ๆ ทำจนร้อนกายทรมานใจมีประจำวัน เงินทองมีแล้ว แต่แก้ทุกข์อย่างนี้ไม่ตกเท่าไรนัก ตรงนี้ชักจะเริ่มสงสัยเรื่องสมบัติเงินทองไว้ใจหมดไม่ได้เสียแล้ว เข้าสูตรไม่เที่ยง–อนิจจังอีกแล้ว

หลวงพ่อเฒ่า เป็นครูที่ห่วงศิษย์ จะขอบอกตรงนี้ให้รู้ไว้อีกว่า เป็นเพราะว่ากรรมมีจริง ๆ กรรมมีจริง ๆ จะแก้ไม่ตก แล้วส่วนมากสมบัติเงินทองเหล่านั้น ได้มาเพราะว่าผิดศีล 5 มากเกินไปอีกด้วย ตรงนี้นักศึกษาธรรมมักจะมองข้ามไปมาก เป็นของมีจริง เป็นบาปกรรม ที่ส่งผลสืบเนื่องกันมา มีพลังงานอย่างนั้น

โบราณเขาจึงมีคำกล่าวไว้ว่า ถ้าทำบาปก่อเวรกรรมมาก ๆ ผิดศีล 5 มาก ก็จะมีกรรมวิบากส่งผลให้มีอันเป็นไป บางทีถึงลูกหลานก็มี หรือมีโรคร้อนกาย ทรมานใจมีอันให้เป็นไปอย่างนี้ กรรมมีจริง ๆ

กรรมวิธีแก้ให้จากหนัก ช่วยให้เบาลงบ้างได้ ต้องหาอริยครูชี้แจงอริยมรรค อย่างน้อยต้องสนใจอ่านหนังสือธรรมะ แก้ด้วยฟังธรรมะ เริ่มแรกจะต้องให้ความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจตนเองก่อน "ตนเป็นที่พึ่งของตน"

เรื่องให้ความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ อริยครูบาทางเซ็น (ฌาน) ชอบใช้คำว่า ค้นให้พบหน้าตาดั้งเดิม ให้รู้จักหน้าตาดั้งเดิม. ของตนเองก่อน ค้นให้พบหน้าตาดั้งเดิม. ให้รู้จักหน้าตาดั้งเดิม. ผลพลอยได้ตรงนี้จะได้รู้แจ้งทางอนุสัยตนเอง จับวาระจิตใจตนเองให้ได้เสียก่อน รู้ผิด ถูกดีชั่วในใจตนเองก่อน ต้องจับวาระจิตของตนเองให้ได้เสียก่อน อย่าโกหกตัวเอง

ถัดไปจะได้วางตัวได้ง่าย วางตัวเสียใหม่ คือพยายามปรับปรุงกายใจตนเอง ให้เข้ากับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมที่จะต้องเผชิญหน้าก่อน จึงจะประคับประคองกายใจ ให้อยู่ในสายกลางได้ง่ายขึ้น ก็คือการฝึกควบคุมอารมณ์ระบบประสาท แล้วการฝึกให้ปล่อยวางกายใจ จึงจะง่ายขึ้น มีโอกาสพบความสงบเย็นว่างเบากายใจ ทุกข์นั้นจะได้ลดน้อยลงก่อน อย่างนี้เป็นเป้าหมายของ พระพุทธเจ้า สอนไว้อย่างหนึ่งเหมือนกัน

ถ้ากรรมวิธีดังกล่าวมานั้น เป็นธรรมะที่สูงไป สติปัญญายังรับทันทีไม่ได้ ทำใจไม่ได้ ก็จงพยายามทำไปดูสักพักหนึ่งก่อน ให้มีการประทับจิต ติดวิญญาณในการทำอย่างนี้ไปทีก่อน

และอย่าลืมแผ่เมตตากรุณาจิตไปยังสรรพสัตว์ งดเว้นการฆ่าชีวิตสัตว์ให้ตาย และสูงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง ต้องหลีกเลี่ยงการเสพเนื้อสัตว์นั้นอีกด้วย จึงจะไม่มีกรรมร่วมการฆ่าสัตว์ เรียกว่าแผ่เมตตากรุณาจิตให้แก่สรรพสัตว์จริง ๆ ไม่ใช่แผ่เมตตากรุณาจิตทำเพียงแต่คำพูดแค่ลมปากเท่านั้น ไม่ได้ผล

แล้วในสังคมโลกมนุษย์นี้ยังมีอีกไม่น้อย ปัญหาที่คนสงสัยมากที่สุดด้วย เช่นคนที่โลกเขาจัดไว้ว่า มนุษย์เทวามีบุญวาสนาดีเพราะมีบ้านเรือนสวยงาม มีสมบัติเงินทองเท่าที่โลกีย์เขาต้องการอยู่รอดได้แล้ว อย่างนี้เรียกว่ากายอยู่รอดแล้ว "กายอยู่รอด"

แต่ทำไมมีบางคนใจอยู่ไม่รอด "ใจอยู่ไม่รอด" เช่นบางวันมีทุกข์ใจมาก จำใจอยู่ จำใจทำงาน ฝืนใจอยู่ ฝืนใจไป

มีอารมณ์อึดอัดแค้นใจ ที่หาเหตุผลของทุกข์นั้นไม่ได้ หาเหตุไม่พบ เป็นนรกทางใจชั้นละเอียด ที่คนมองข้ามไป มีกันแทบทุกชาติทุกภาษาอีกด้วย เรื่องใหญ่โตของทุก ๆ คนทีเดียว

หลวงพ่อเฒ่า ได้แยกธาตุจิต พบว่า เป็นเพราะบาปกรรมที่ถูกกักขังจิตใจ กรรมที่ทรมานวิญญาณ จึงไม่อิสระ เงินทองมีมากมายแล้ว ก็ยังแก้ทุกข์นั้นไม่ได้ก็มี ดับทุกข์ทางใจนั้นไม่ได้ตามที่ต้องการก็มี "ตกนรกทางใจ" มีอย่างนี้มากมาย พอใครถึงตรงนี้เข้าแล้ว มีสติทางธรรมบ้าง ชักเริ่มจะสงสัยว่า สมบัติเงินทองนั้น ยังไม่ใช่แก้วสารพัดนึกเสียแล้ว

โอ... อมิตาพุทธ! (แปลว่า-สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) หลวงพ่อเฒ่า จะบอกให้คือกรรมเก่าก็มี เป็นอดีตกรรมที่เคยคิดทำไว้แก่ผู้อื่นเป็นมโนกรรม หรือทำแก่สัตว์โลกไว้มากมาย ทำกรรมอย่างนั้น เป็นกรรมร่วมก็มี เป็นปัจจุบันกรรมก็มี จึงทำให้จิตคนตกอยู่ในกระแสแห่งความดึงดูดของอารมณ์อย่างนั้น จิตถูกอารมณ์โลกีย์ดึงดูดไป จึงสลัดไม่หลุดทำใจไม่ได้ ปล่อยวางไม่ลง มโนกรรมเกิด ผลอย่างนี้ จึงทำให้คุมจิตใจคุมระบบประสาทไม่ได้ จึงยอมทำผิดศีลธรรม ยอมทำผิดกฎหมายผิดกฎธรรมชาติต่าง ๆ "มโนกรรมเกิดผล"

ภาษาธรรมะเรียกว่า มีอัตตาตัวตน จิตมี "อัตตา-ตัวตน" แรงมาก มันพัวพันจิตใจไว้แน่นมาก แก้ยากมากในชาตินี้

ชาติเดียว เป็นเพราะว่า กรรมมันผูกมัดกายใจ กรรมมันผูกมัดวิญญาณ "กรรมร่วมมันผูกมัดกายเนื้อ กรรมร่วมมันผูกมัดดึงดูดวิญญาณ" ไว้หลายซับทับซ้อน จึงทำให้มีอันเป็นไปอย่างนั้น "ตถตา" แล...

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้ทางเอกอยู่ทางเดียว ให้มนุษย์จะต้องสนใจธรรมะทุก ๆ วัยของชีวิต ธรรมะคือธรรมชาติ จึงจะช่วยปรับตัว วางตัว ช่วยดับอารมณ์ร้าย ๆ นั้นตลอดเวลา ต้องทำให้อารมณ์ร้าย ๆ มันขาดตอนลงไปบ้าง กายใจผู้นั้นจึงจะมีทางสงบเย็นลงได้บ้าง เคล็ดลับคือต้องเรียนรู้เรื่อง "รู้การเกิดก่อน. รู้การปลงบ้าง. รู้การดับพอสมควร." ไว้แต่ต้นมือ ดับทุกข์แต่หัวที จะยิ้มสู้ได้มากเมื่อภัยมาถึง

อย่าเข้าใจผิด หลวงพ่อเฒ่า สอนธรรมะเพื่อให้คนรู้ฉลาดแก้ไว้ก่อนที่ทุกข์นั้นจะเกิดขึ้น แล้วสอนให้หลบหลีกป้องกันภัยนั้นต่างหาก!

หลวงพ่อเฒ่า ไม่ใช่สอนธรรมะให้ทุกคนกลัวหมดทุกอย่างไป ถ้ากลัวหมดทุกอย่างไปแล้ว บุคคลนั้นจะยืนอยู่ในโลกนี้ไม่ค่อยจะได้ บางคนอยู่ไม่รอด

ถ้าเกิดมีปัญหาอะไรเกิดขึ้นมาบ้างแล้ว จะต้องใช้สติปัญญาควบคุมใจก่อน ถามตนเองว่า หนักมากไหม? มันถึงกับจะต้องตายลงทันทีไหม? หรือยังพอมีทางออก แก้ตก อยู่รอดได้ ก็ต้องใช้สติปัญญาแก้กันไว้ก่อน ถือเป็นกิฬาชีวิตเลย

ถ้าแก้ไม่ตก ถึงกับจะต้องตาย ล้มละลายไป ก็ต้องปลงใจในการตายนั้นไว้ว่าการตายของปุถุชนนั้น ก็คือการเปลี่ยนบ้านหลังใหม่เปลี่ยนสังขาร เป็นกรรมของสัตว์โลก ต้องฝึกหัดทำใจอย่างนี้ บางทีไม่ตายด้วยเรื่องนั้น ทำใจได้ไม่กลัวตายง่าย ๆ นัก เท่ากับได้บำเพ็ญขันติธรรมบารมีไปด้วย

จงหันไปมองดูคนอื่น ๆ ว่าเขาเป็นกันบ้างไหม ? หรือบางคนเป็นหนักกว่าเราก็มี ทำไมเขาจึงยังอยู่ได้ เราจะต้องคิดสู้ไว้ก่อน เท่าที่จะมีสติปัญญาแก้ได้ ทำได้ เพราะถึงอย่างไรก็ต้องสู้อยู่ดี แต่สู้ไปปลงไปในตัว เพราะว่าได้เรียนรู้ถึงกรรมวิธี "รู้การเกิดของปัญหา. รู้การปลงใจของเรื่อง. รู้การดับทุกข์ใจ" บ้างแล้ว มีสติอย่างนี้ไว้ก่อน

สรุปความง่าย ๆ ถ้าเกิดมีเรื่องปัญหา เช่นมีใครมาเอาเปรียบเรา ก็ปลงใจว่าให้ทานไปเลย ฉวยโอกาสทำบุญทานไป. ถ้าเกิดมีใครมาฉ้อโกงเรา ก็ปลงใจไปว่า ชาติก่อน ๆ เราคงจะเคยโกงเขามาบ้าง เป็นหนี้เขาไว้ ก็ใช้หนี้ไปเลย ทำใจ ปล่อยวางใจอย่างนี้เป็นบุญอย่างหนึ่ง คืนสรรพสัตว์ไปบ้าง

สูตรนี้ ถ้าใครมาทำประโยชน์ให้เรา ทำให้เราได้ดี นั่นเขาได้ใช้หนี้เราแต่ชาติก่อน ๆ ก็ได้ เราจะได้ลาภผลมาก ๆ ก็ไม่หลงใหล จะเสียไป ก็ไม่เสียใจ ต้องฝึกทำใจให้ได้อย่างนี้จึงจะอยู่รอดไปได้มาก. "มีบุญไม่ทุกข์เพราะบุญ"

ต้องมองทะลุไปว่า สมบัติเงินทองวัตถุต่าง ๆ นั้น เป็นเพียงแค่ของอาศัย แค่ที่ยังมีลมหายใจเข้า หายใจออกเท่านั้น หรือมองสูงขึ้นไปกว่านั้น ก็คือสรรพวัตถุจะเป็นสมบัติเงินทองต่าง ๆ เป็นของกลาง ของมีอยู่ประจำโลก มันมีของมันอยู่แล้ว มีก่อนเราเกิดมาเสียอีก เป็นโชคดีให้เราอาศัยข้ามฝั่งไป "นิพพาน" แล...

โลกนี้จะหนีไม่พ้น – ติกับชม – ธรรมาธิปไตย

แล้วใครมาฟังธรรม ของ หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ยังชอบทำอัตตาบุญ "อัตตาบุญ" เป็นโลกียบุญก็ดี. คำว่าบุญคือเอาเพื่อให้ได้เกิดในภพชาติใหม่ที่ดีเช่นได้ "รูปสวย. รวยทรัพย์. ปัญญาโลกีย์ดี. โรคภัยน้อย. อายุยืน." เป็นความประสงค์ของโลกียชนที่ยังไม่รู้แจ้งรากเหง้าของกฎแห่งกรรมวิบาก หลวงพ่อเฒ่าเห็นใจมาก ก็จงทำอัตตาบุญ คือบุญที่ยึดมั่นถือมั่นไปก่อนเกิด! ยังดีเสียกว่าพวกที่ไม่ทำบุญไว้บ้างเลย ฉันขออนุโมทนา สาธุ! (สาธุ! หนึ่งที)

แล้วใครมาฟังธรรม ของ หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) จนได้สติปัญญาธรรมจักษุเกิดเห็นภัยในการมีวัฏสงสารว่า การเกิดคือทุกข์ เกิดแก่เจ็บตายเป็นทุกข์ทรมานสังขารอันยาวนาน จึงคิดเห็นคุณประโยชน์ คิดจะทำแต่อนัตตาบุญ "อนัตตาบุญ"

คือ ปลงบุญนั้นในตัว เพื่อความปลอดภัยการปล่อยวางทางใจไว้ในตัว ดับทุกข์แต่หัวที ต้นมือ ก็จงทำอนัตตาบุญไปเลิด! ยังดีกว่าพวกที่ไม่ได้คิดทำไว้มากมาย ยังได้ประทับจิต ติดวิญญาณในหลักธรรมที่สูงขึ้นไปอีกไว้บ้าง ฉันขออนุโมทนา สาธุ! (สาธุ! สาธุ! สองที)

แล้วใครมาพึ่งธรรม ของ หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) จนได้รู้แจ้งทางจิตใจ ได้สติปัญญาธรรมชาติ แห่งพุทธจักษุ เริ่มพบสัจธรรม คิดที่จะทำสุญตาทาน "สุญตาทาน" เป็นอริยทานที่สูงสุดยอดของทานทั้งปวง เป็นทานที่ทำแล้วปลงใจปล่อยวางทันทีทั้งปวง ชื่อก็บอกไว้ชัดเจนแล้ว ว่าทาน ทานคือให้ให้ทาน ๆ ดับเหตุดับความยึดถือไว้ทันที ให้ความโลภเป็นทาน ให้ความโกรธเป็นทาน ให้ความหลงเป็นทาน คือ "โลภ-โกรธ-หลง" ให้เป็นทานลงไปอีกด้วย จะได้ดับเหตุของการก่อเวรกรรม ดับทุกข์แต่ต้นมือ ไม่ให้ทานนั้นมาพัวพันจิตใจในวัฏสงสารอีกแล้ว

แล้วพระสูตรที่ตรัสไว้ว่า ทำบุญแล้วไม่ได้บุญ นั่นคือบุญ "ทำบุญแล้วไม่ได้บุญ-นั่นคือบุญ" เป็นบุญของโพธิสัตว์

เป็นปรมัตถ์ทาน ที่สุดส่งผลถึง "พุทธภูมิ" ฉันขออนุโมทนา สาธุ! (สาธุ! สาธุ! สาธุ! สามที)

ข้าพเจ้า **ธ. ธีรทาส** ขอน้อมรับโดยดุษณียภาพ ยอมรับว่าเกิดในดงของ "**เทวนิยม**" มีแม่เป็นเทวนิยม เชื่ออะไร ๆ แบบงมงายในอารมณ์ มีแต่สอนให้ศรัทธาอย่างเดียว (ขาดสัจธรรม)

มีพ่อเป็นเชื้อสายสืบมาแบบเซ็น (ฌาน) จากเมืองจีน เป็น "**อนัตตานิยม–สุญตานิยม (นิพพาน)**" ทางปัญญาธรรมชาติแบบเต๋าชั้นสูง เชื่อโดยสัจธรรม เชื่อกฎแห่งกรรมวิบาก

ขอยอมรับว่ายังจมอยู่ในดงของอัตตาบุญ "**อัตตาบุญ**" จึงมองเห็นคุณประโยชน์อันหาค่าบ่มิได้ของโลกุตรธรรม "**โลกุตรธรรม**" ที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า **ศากยมุนี** ตรัสรู้เองอันแท้จริง ที่ไม่ซ้ำแบบศาสดาอื่น ๆ สอนไว้ก่อนท่านนั้น สูงมาก คือหลักธรรมใน **มหาปรัชญาปารมิตาสูตร 600 ผูก** พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ถึง 16 ครั้ง เป็นธรรมที่ให้รู้แจ้ง "**อเทวนิยม. อนัตตานิยม. สุญตานิยม (นิพพาน)**"

หลักธรรมนี้ยังอาภัพครูสอน ยังขาดลูกศิษย์ที่กตัญญูกตเวที ของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนี อันแท้จริงอยู่มาก ธรรมแนวนี้เข้ากับหลักวิทยาศาสตร์ได้มาก เราศึกษาไว้ก่อน จะทำได้มากหรือได้น้อย หรือไม่ได้เลย เป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก! พวกฉันนับตั้งแต่ ท่านเจ้าคุณ **พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ แปลสูตรของเว่ยหล่าง และฮวงโป. นายแพทย์ตันม่อเซี้ยง. เสถียร โพธินันทะ. ธีรทาส.** และครูบาสอนธรรมทานแนวนี้ทั้งหลายนั้น ทำได้แต่หน้าที่แทน "**พระโพธิสัตว์**" แจกธรรมทานไป ขอเวลาฉัน "**ธ. ธีรทาส**" ได้ห่วน ๆ ไปอีกสัก 100 ปีเถิด! คงจะเกิดผลทางปัญญาธรรมจักษุ เกิดเป็นเนื้อนาบุญที่ดีบ้าง ใช้สัจธรรมการทำบุญ ให้เป็นคุณประโยชน์ทางมรรคผลนิพพานได้บ้าง สาธุ!

ธ. ธีรทาส.

บทที่ 6
ชาติ–คือวัฏสงสารวงนอก.
ภพ–คือวัฏสงสารวงใน.

พระภิกษุตี๋หุย (พระปัญญา) ได้บันทึกพระธรรมเทศนาของ หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ท่านได้เทศนาสอนศิษย์ไว้ว่า ยังมีเรื่องที่ใหญ่โตอีกเรื่องหนึ่ง นักศึกษาธรรมยังไม่ค่อยจะรู้แจ้ง หรือเข้าใจอีกมาก คือจะเป็นชาวพุทธถ้ายังไม่รู้ธรรมะเรื่อง "ชาติ–ภพ–ต่างกันอย่างไร"

ถ้ายังไม่รู้เรื่อง "ชาติ–ภพ" ก็นับว่าขาดธรรมะที่สมควรรู้ไว้อีกมากมาย หรือจะศึกษาธรรมะไปจนวันตาย ก็แทบจะไม่มีทางที่จะรู้ธรรมะชั้นสูงได้ดี จะทำให้สงสัยข้องใจปัญหาธรรมตลอดไป เพราะว่า "ชาติ–ภพ" คุมวิถีชีวิตทุก ๆ คน ตราบไปจนกระทั่งสัตว์เดรัจฉานก็ยังคุมถึงอยู่ในสูตรนี้

หมดชาติ–ขาดภพ–นิพพาน
เป็นคำอวยพรของพระอริยเจ้า

พระอริยครูบาโบราณ ท่านนิยมให้คำอวยพร ให้ถึงธรรมที่ "หมดชาติ–ขาดภพ–นิพพาน" มีความหมายในสูตรนี้เป็นอย่างไร ? กินความสั้นหรือยาวไปถึงไหนกัน ?

เพราะว่าชาติหนึ่ง ๆ ของคนเรา หรือของสัตว์ต่าง ๆ นั้น มันมีอายุสั้นหรือยาวไม่เท่ากัน จะนับกันแค่ตรงไหน ? ยังมีชาวพุทธอีกมากสงสัย ในคำว่า "ชาติและภพ" จะนับกันอย่างไรดี ?

หลวงพ่อเฒ่า ท่านได้เทศนาไว้ว่า ถ้านักศึกษาธรรมไม่สนใจเรื่อง "ชาติและภพ" ก็จะไม่เข้าใจธรรมชั้นสูง ๆ ขึ้นไปอีกได้เลย บุคคลนั้นจะถือศีล กินเจ หรือออกบวชเป็นพระเณรไปจนวันตาย ก็จะไม่เข้าใจเรื่องปฏิจสมุปบาท ยังไม่รู้แจ้งธรรมะเรื่อง "ปฏิจสมุปบาท" ว่าทำหน้าที่อะไร ? และจะไม่เข้าใจคำว่า "นิพพาน" หลุดพ้นวัฏสงสารได้อย่างไร ?

เพราะคำว่า "ชาติและภพ" มีอยู่ใน "ปฏิจสมุปบาท" เป็นธรรมะที่คุมวิถีชีวิตคนทั้งโลกทีเดียว "ชาติและภพ" เป็นพุทธพจน์แล...

แล้วจะเทศนาสอนโลกียชนนั้น เรื่องนี้จะต้องแบ่งเทศนาเป็น 2 อย่าง ให้เขาเห็นว่าไม่เหมือนกัน จึงจะพอมีทางมองเห็นธรรมะนี้ได้ง่ายขึ้นบ้าง วิธีสอนต้องสับเปลี่ยนคำพูด ตั้งต้นจากภพคือที่ภพก่อน แล้วต่อไปนับเป็นชาติ "ภพและชาติ" จึงเข้าตรงกับพระสูตรที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัส "ปฏิจสมุปบาท (จับยื่องอ้วง)" ไว้แล...

(1) "ชาติ" ชาติหนึ่ง ๆ นั้นตั้งแต่โบราณมาเขานับกัน เริ่มตั้งแต่วันที่เกิดเป็นตัวเป็นตน เป็นคนออกมา เอาตรงที่วันคลอดออกมาจากท้องแม่ เกิดมีกายเนื้อ มีลมหายใจเข้าออก ร้องอะแว้! อะแว้!! "ชาติ-จีนใช้คำว่า 生"

ภาษาธรรมะเรียกกันว่า มีชีวิตวิญญาณ มีสังขาร ร่างกายเจริญเติบโตไป ๆ จนถึงวันที่ดับจิต ขาดใจตาย จะเป็นคนอายุสั้นหรืออายุยืนยาว หรือจะมีอายุหนึ่งวัน หนึ่งปี หรือร้อยปี เขาก็นิยมนับว่าชาติหนึ่งแล้ว "ชาติหนึ่ง" อย่างนี้เป็นต้น

คือนับจากวันเกิดไปจนถึงวันตาย คือชาติหนึ่ง ระดับสากลโลกนับกันอย่างนี้ หลวงพ่อเฒ่า จึงเรียนให้รู้จะสอนจำได้ง่ายว่า เป็นวัฏสงสารวงนอก เป็นโลกียธรรมทั่ว ๆ ไป เรียกว่า "วัฏสงสารวงนอก" กฎหมายโบราณแทบทุกประเทศนับกันอย่างนี้ ว่าชาติหนึ่ง

จำตรงนี้ไว้ให้ดี ถ้าภาษาพูดชาวบ้านทั่วๆ ไป มักจะพูดคำว่าชาติ นำหน้าก่อน คือชาติหนึ่ง ๆ นับเกิดจนถึงตายกฎหมายบ้าน-เมืองยอมรับนับอย่างนี้ว่าชาติหนึ่งเป็น "วัฏสงสารวงนอก"

(2) "ภพ" ภพหนึ่ง ๆ นั้นเขานับกันอย่างไร ? มีความหมายอย่างไร ? คือนับชั้นละเอียดที่กฎหมายสากลแต่ละบ้านเมืองเขาไม่นับแบบนั้นเท่าไรนัก ใช้กันอยู่แต่ทางจิตทางวิญญาณทางโลกุตรธรรม ใช้คำว่า "ภพ" จดจำไว้ให้แม่นยำเลย

หลวงพ่อเฒ่า จึงเรียนให้รู้หรือจะสอนได้ง่ายขึ้นว่า "ภพ" เป็นวัฏสงสารวงใน ภพใช้กับ "โลกุตรธรรม" เป็นส่วนมาก คือนับกันตรงที่จิตเกิดดับ จิตเสวยอารมณ์ครั้งหนึ่ง หรือจิตเกิดครั้งหนึ่ง หรือจิตเกิดคิดแวบหนึ่ง เรื่องหนึ่งๆ หรือจิตเกิดดับในภาวะต่างๆ โบราณครูบาทางจิต วิญญาณท่านเรียกว่าภพ "ภพ" ในวันหนึ่งๆ นั้นจะเกิดกี่ภพก็ได้จำเอาไว้ให้แม่นยำทีเดียว จะได้ไม่สับสน คำว่า "ภพ–จีนใช้คำว่า 有"

หลวงพ่อเฒ่า ให้สมมุติความหมายเรียกสอนกันได้รู้แจ้งง่ายขึ้น จึงเรียกคำว่า ภพ "ภพ–เป็นวัฏสงสารวงใน" อยู่ภายในจิตใจมนุษย์แต่ละคนนั้นเอง

ใช้ในการสอนเทศนา "โลกุตรธรรม" มาก ในมหาสุญตาสูตร นับจิตเกิดดับวนเวียนเป็นอนุสัย อนุสัยจิตใจเรียกว่าภพ ภพเกิดแล้ว เขานับละเอียดลึกซึ้งเข้าไปอีกชั้นหนึ่งแล้วก็เป็นความจริง จิตเกิดและดับเป็นวัฏจักร "ภพ–เป็นวัฏสงสารวงใน" ในจิตใจเท่านั้นแล...

"หมดชาติ–ขาดภพ–นิพพาน"

หลวงพ่อเฒ่า จะเทศนาธรรมต่อไปเข้าสูตร ที่ว่า พระอริยครู โบราณท่านนิยมคำอวยพรให้ถึงธรรมที่ "หมดชาติ–ขาดภพ–นิพพาน" เขาแปลความหมายกันอย่างไร? นักศึกษา

ที่รู้แจ้งธรรมชั้นสูง จึงจะตีความหมายนั้นแตก ว่าไม่ใช่ "โลกีย-ธรรม" แต่เป็นทางนำไปสู่การรู้แจ้งและหลุดพ้นวัฏสงสารเป็น "โลกุตรธรรม"

เรื่องนี้การสอนให้เข้าใจง่ายขึ้น จะต้องสอนให้เข้าใจ "โลกียธรรม" ก่อน คือจะต้องให้มองเห็นว่าการเกิดคือทุกข์ จะเกิดเป็นคน เกิดเป็นสัตว์ เกิดเป็นเทวดา ก็มีทุกข์กันคนละแบบ ทุกข์ทางกาย ทุกข์ทางจิต สรุปแล้วเกิดมีชาติก็จะมีทุกข์ใหญ่ๆ ตามมาทุกๆ ชีวิต เช่น "ความเกิด-ความแก่-ความเจ็บ-ความตาย" อย่าสงสัย!

แล้วถ้าเกิดมีภพ ภพเกิดดับ ก็คือจิตเกิดคิดปรุงแต่งเรื่องบุญและบาป ดีและชั่ว ถ้าจิตเกิดคิดปรุงแต่งมากๆ ก็คือทุกข์ใจชั้นละเอียด นรกทางใจได้เหมือนกัน เพราะว่ากล้ามเนื้อจะเกร็ง ตัวประสาทจะเริ่มตึงเครียด นักปราชญ์ทางจิตวิญญาณ ท่านจึงมองทะลุไปว่า ทั้งมีภพ-มีชาติ ไม่ใช่ของวิเศษสุด "ภพ-ชาติ" ถ้ามีมากไม่สนุกเสียแล้ว สู้เอานิพพานไม่ได้ "นิพพาน" ดีกว่า

แล้วคำว่า "นิพพาน" ชั้นสูงสุดท้ายนั้น หมดทั้งชาติ ขาดทั้งภพ ดับชาติ ดับภพ ไม่มีวัฏสงสารวงนอก ไม่มีทั้งวัฏสงสารวงใน ไม่มีสังขารรับทุกข์ทั้งปวง จบการเวียนว่ายตายเกิดในทะเลทุกข์อันขมขื่นยาวนานแล... สาธุ!

แล้วคำว่าหลุดพ้นนั้น ตีคุมไปกว้างไกล ๆ จนถึงให้ออกไปจากภพภูมิ หลุดพ้นภูมิทั้ง 6 อีกด้วย อย่างนี้คือเป้าหมายของพระพุทธศาสนา แล้วจะมีชาวพุทธสักกี่คนที่จะต้องการ ให้บรรลุถึงธรรมนี้ "หมดชาติ–ขาดภพ" บางคนฟังแล้วตกใจกลัวเลย[1] ก็มีมากมาย ธรรมะนี้ยังอาภัพครูสอน อธิบายให้เข้าใจอีกมาก

แล้วจงระวัง ๆ ธรรมะโลกแตก! ตรงนี้ เทศนาแปลความคำว่า "หมดชาติ" ให้คนฟังดี และถูกต้องสภาวะธรรม คือหมดชาติของการต้องเกิดที่มีกายเนื้อ ถ้ามีกายเนื้อกันแล้วจะต้องเป็นฐานรับทุกข์อย่างหนึ่งแน่นอน คือเกิดแก่เจ็บตาย อย่าสงสัย!

พูดภาษาธรรม ให้สูงขึ้นไปอีกหน่อย คือ "หมดชาติ" หมดชาติของการเกิดที่มีสังขาร คือมีสังขารร่างกายเนื้อชนิดหยาบ ๆ เป็นฐานรองรับทุกข์กาย ทรมานใจ จึงต้องวนเวียนในภพภูมิทั้ง 6 จบไม่ลงอย่างนี้เป็นต้น พอฟังรู้เรื่องบ้างไหม?

ต่อให้มีบุญวาสนาสูงส่ง เกิดในชาติมนุษย์ เกิดในชาติคนมีวัฏสงสารวงนอกดี ต่อให้มีรูปสวยรวยทรัพย์ปัญญาดีโรคภัยน้อยอายุยืนนานสักเท่าไร ๆ พอหมดอายุบุญกุศลนั้นก็มีวันเสื่อมอายุกรรมนั้นได้ ตกอยู่ในสูตร "อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา"

---

1. คือจิตบุคคลนั้นยังต้องการมีชาติภพ ยังไม่เบื่อวัฏจักรที่ เกิดแก่เจ็บตาย จิตยังมองไม่เห็นทุกข์ในระยะยาวนาน ๆ จึงมองไม่เห็นคุณค่าประโยชน์ของนิพพานเป็นของธรรมดา ๆ สำหรับโลกียชน ธ. ธีรทาส.

คุมวิถีชีวิตไว้อย่างนี้ นักปราชญ์จึงบอกว่า สู้เอาจิตหลุดพ้นเข้าช่องว่าง (ศูนย์) เป็นสุญตา (นิพพาน) ไม่ได้แล...

หลวงพ่อเฒ่า ขอย้ำความเรื่องนี้ไว้อีกหน่อยว่า ชาติก็ไม่เอา ภพก็ไม่เอา ดับทั้งชาติ ดับทั้งภพ ขอจบเกมพอกันที หลุดพ้นการเวียนว่ายตายเกิดทั้งปวงแล้ว "นิพพาน" อย่างนี้ถ้าไปได้จริง ๆ ก็สาธุ!

พูดนั้นง่าย ๆ ฟังให้รู้ความหมายนั้นก็ง่าย ๆ แต่จะทำได้บรรลุถึงจริง ๆ นั้นซิ! ไม่ใช่ของง่าย ๆ ตามที่พูดไปนะ! ถ้าไม่สนใจศึกษาไว้บ้าง ให้ประทับจิต ติดวิญญาณไปบ้างแล้ว ก็จะไม่มีหนทาง ที่จะดับทุกข์กายทรมานใจ "นิพพาน" ได้เลย

จงอย่าเพิ่งดูถูก คำพูดสั้น ๆ ที่ว่า "หมดชาติ-ขาดภพ-นิพพาน" หลุดพ้นวัฏสงสาร ถ้าใครรู้แจ้งธรรมนี้ บรรลุถึงสัจธรรมนี้บ้าง จะพบอาณาจักรแห่งความว่าง เบากายใจได้มาก ไม่เสียชาติเกิดที่ได้พบพระพุทธศาสนา ใช้ประโยชน์ได้ในชาตินี้ บางทีใช้ไปตลอดชีวิตก็ไม่หมดเชียวนะ!

พระอริยครูโบราณ ท่านสอนกำชับไว้เสมอ ๆ ว่า คำพูดที่ถูกสัจธรรม ถูกต้องสภาวะธรรมชาติได้จริง ๆ เพียงไม่กี่คำ บางทีจะทำให้มนุษย์ได้สติ เกิดปัญญาจนรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ รู้แจ้งสัจสภาวะธรรมในจิตได้จริง ๆ ก็ได้

ถ้าเป็นคำพูดที่ดีเร้าใจคนทำดี นำให้คนเกิดจิตคิดถึงความยุติธรรม คิดถึงความเมตตากรุณาธรรม ทำให้จิตใจคนในสังคมโลกมีคุณธรรมก็ได้ เป็นกรรมวิบากของวจีกรรม

สูงยิ่งขึ้นไป จิตเกิดโพลงแสงสว่างแห่งสติปัญญาทั้ง "โลกีย์และโลกุตระ" โน้มน้าวใจคนให้มุ่งในทางสงบสันติภาพ มีอุดมคติมุ่งการสร้างสรรค์ผลงานกรรมดีไว้แก่โลกพลังงานด้วยจิตถึงจิตจะเป็นบุญ เป็นกุศลสืบถ่ายทอดไปด้วย "จิต–ถึง–จิต" เป็นร้อย ๆ เป็นพัน ๆ ปีก็ได้นะ! มโนกรรม

พระอริยครูโบราณ ท่านสอนกำชับไว้เสมอ ๆ ว่า ตรงกันข้ามกับที่กล่าวมาแล้ว คือมีคำพูดที่ขาดคุณธรรม แต่เร้าใจคนทำชั่วเพียงไม่กี่คำ โน้มน้าวใจทำให้คนจิตใจแข็งกระด้างขาดเมตตากรุณาธรรม หรือทำให้หลงผิดในสัจธรรม หลงงมงายในอารมณ์ บดบังดวงปัญญา ไม่เกิดสติปัญญาธรรมชาติจักษุ ไม่รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ เข้าไม่ถึงสภาวะที่แท้แห่งจิตก็ทำได้มีได้ เป็นบาปกรรมสืบไปไม่มีวันจบสิ้น

ใน โพธิสัตว์อวตารสูตร กล่าวไว้ว่า นักศึกษาธรรมะต้องระวัง ๆ คำพูด ออกจากปากไปแล้ว จะไปเรียกให้กลับคืนมาอีกไม่ได้ หรือจะทวงคืนไม่ได้นะ! ฉะนั้นต้องระวังจะเป็น "มโนกรรม. วจีกรรม. กายกรรม." จะผันเป็นบุญ. จะผันเป็นกุศล. จะผันเป็นบาป. ไม่มีวันจบสิ้น เพราะเราทำกันวันนี้เอง

หลวงพ่อเฒ่า เป็นครูช่างห่วงศิษย์ ศิษย์โง่ที่มาเรียนเซ็น (ฌาน) ในอนาคตกาลของพวกเธอ อาจจะมีบางคนเกิดมีชื่อเสียงโด่งดังไปเป็นครูสอนสัจธรรมแนวนี้ก็ได้ เพราะว่าธรรมะแนวนี้ยังอาภัพขาดครูสอนมาก

ถ้าเป็นคนจริงกล้าเทศนาสัจธรรม กล้าพูดสอน และปฏิบัติให้เขาดูได้จริง ๆ เป็นต้องดังทุกคน ความจริงจะหนีความจริงไปไม่พ้น แต่พวกเธอยังอ่อนต่อโลก ยังขาดประสบการณ์ชีวิตทั้งทางโลกและทางธรรมมาก

หลวงพ่อเฒ่า จึงขอเตือนสติไว้อีกว่า ถ้าทางโลก ๆ นิยมกันแล้ว เขาว่าจงเรียนรู้ทุกอย่างเอาไว้ให้มาก ๆ หรือ "รู้มากด้วยวิชาการเป็นของดี"

แต่ถ้าพูดมาก ๆ บางทีตาย หรือพูดไม่ถูกทีก็มักจะตายก็มี. เป็นเพราะว่าภูมิธรรมคนในบ้านเมืองนั้น ยังรับธรรมะนั้นไม่ได้ก็มี หรือคนในยุคนั้นยังไม่มีคุณธรรมสูงพอที่จะรับหลักธรรมนั้นได้ดีก็มี

ตั้งแต่โบราณมามีนักปราชญ์ต้องโทษติดคุกตะราง หรือถูกยักษ์ มาร คนพาลกลั่นแกล้งจนตาย ถูกฆ่าตายมามากท่านแล้ว เพราะว่าท่านปราชญ์เหล่านั้นเป็นคนจริงเกินไป ซื่อตรงเกินไปต้องตาย แต่ส่วนมากชื่อเสียงผลงานของท่านมักจะอมตแล...

แล้วการเกิดเป็นมนุษย์จะให้อยู่รอดไปในโลกนี้ได้ดีนั้น ต้องเรียนรู้ให้กว้างขวางมาก ๆ ไว้ก่อนเป็นการดี จึงจะมีหนทางเอาตัวรอดได้ง่ายขึ้นหน่อย

ถ้าเรียนรู้มากกว้างขวางด้วยวิชาการดีแล้ว แต่ถ้าไม่สนใจหรือไม่มีศิลปในการปล่อยวางความรู้นั้นบ้าง มักจะอันตราย จะเป็นแบบที่เขาเรียกว่า "พวกน้ำชาล้นถ้วย" เทน้ำชาใส่ถ้วยมากเกินไป จนเต็มถ้วยล้นถ้วยเกินไป จนกลายเป็นพิษภัย คือเป็นทุกข์ทรมานกายใจตนเองขึ้นมาอีกแบบหนึ่งก็มี "พวกน้ำชาล้นถ้วย"

ฉะนั้นจะเรียนรู้อะไร ๆ ก็รู้ได้ แต่พอรู้แล้วจะต้องให้มีสติปัญญาควบคุมไว้ด้วย เข้าสูตร "รู้การเกิด, รู้การปลง, รู้การดับ." จะปลอดภัยมาก ประสาทจะไม่ตึงเครียด สงบเย็นดับทุกข์แต่ต้นมือ อย่างนี้ไม่ประมาท

แล้วการสอนธรรม เทศนาสัจธรรมนั้น ต้องระวัง ๆ มีบางอย่าง บางเรื่อง รู้แล้วแต่ต้องนิ่งไว้ก่อน พูดทันทีไม่ได้ ถ้าพูดออกไปจะมีแต่ภัยอันตรายแก่ตนเอง หรือมีบางเรื่อง ถ้าพูดไม่ถูกสถานที่ พูดไม่ถูกจังหวะที่เขาต้องการ ก็จะไร้ประโยชน์ในบ้านเมืองนั้น หรือบางทีการพูดนั้น เป็นการสร้างศัตรูมากกว่ามิตร

ตำรานักการทูตสอนไว้ว่า ต้องแบ่งระยะเวลาของการพูดไป การทำงานต้องมีขั้นตอนของการงานนั้น ธรรมชาติมัน

เป็นอย่างนั้น จึงจะได้ผลในการงานนั้น และมีความปลอดภัยแก่ตนเอง และหมู่คณะ

ตำรายังสอนไว้อีกว่า รู้มากศึกษาด้วยหลักวิชาการดี เป็นของดี แต่ถ้าไม่รู้จักนำออกไปใช้ให้ถูกทาง หรือถ้าพูดมากเกินไป บางทีหมดคุณค่าในผลงานนั้น หรือบางทีตาย

ผู้ที่จะประสบความสำเร็จในอุดมคติ ในผลงานของตนเองได้ดีนั้น จะต้องฝึกหัดเป็นคนใจกว้าง หนักแน่น มองดูโลกไกลๆ เป็นคนที่รอได้ คอยได้ "รู้การเกิด. รู้การปลง. รู้การดับ." เป็นขั้นตอน จะยิ้มสู้ได้มาก มีทุกข์ในชีวิตและการงานประจำวันจะน้อยลง เพราะจิตเข้าถึงธรรมชาติอย่างนี้

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ได้เคยพบเห็นมามาก และอริยครูสายของ หลวงพ่อเฒ่า ท่านก็ได้เคยเทศนาอบรมสานุศิษย์ไว้ตอนหนึ่งว่า พวกเธอต่อ ๆ ไปจะออกจากถ้ำ ไปสู่โลกของคน สังคมคนมันปนเปคนกันวุ่น รวมกันยุ่ง มักจะพบแต่มายาการมีทุกแห่งหน เราพูดอย่างปากกับใจตรงกัน ซื่อสัตย์ แต่สังคมเขามักจะไม่เป็นอย่างนั้นก็มี นักบุญตายมามากแล้ว

จงระวัง ๆ จะเข้าตำราอีก เช่นจะเกิดมีพวกที่ศึกษาธรรมะไปสักพักเดียว แล้วเกิดธรรมปีติ และซึ้งใจ และศรัทธาในรสพระธรรมนั้นมาก บางคนเกิดความหลงผิด หลงผิดในนิมิต หลงผิดในอารมณ์ คิดว่าตนเองได้บรรลุธรรมแล้ว

ถ้าพวกเทวนิยม ก็คิดว่ามีองค์ใน มีเทพมาสิงอยู่ในตัว กลุ่มเทวนิยมมักจะหลงผิดเรื่ององค์ในนี้ไว้มาก เข้าใจเอาเองว่าตนเองบรรลุธรรมแล้ว หลุดพ้นกรรมทั้งปวงแล้ว

ถ้าพวกนิยมจิตว่าง ก็คิดว่าตนเองจิตว่างแล้ว เข้าถึงจิตว่างได้แล้ว ทั้งหมดนี้ยังห่างไกลต่อสัจธรรม จะเห็นง่ายพวกหลงผิดมักจะชอบอวดตนเอง ชอบคุย ถ้าไม่ได้พูดกันแล้วอกแตกตาย.

ถ้าบรรลุธรรมได้จริง ๆ จิตว่างจริง ๆ แล้วมักจะเงียบแล้ว สงบเย็นว่างแล้ว แทบจะไม่อยากจะพูดกับคน ไม่ชอบอวดตัวแสดงตนเท่าไรนัก เพราะหลักธรรมมันบังคับตัวไว้อย่างนั้น เป็น "ตถตา" แล...

จึงเกิดคำว่า จิตว่างอันธพาล พวกนี้บางคนให้พูดเรื่องธรรมะเนื่องด้วย "อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา–สุญตา" บางคนมักจะพูดเก่งมาก เก่งกว่า หลวงพ่อเฒ่า เสียอีกก็มี. ส่วนในภาคปฏิบัติธรรมจะเห็นได้ว่า มันตรงกันข้ามไปเลย ศีล 5 ข้อแบกมักจะไม่ไหวก็มี

ในตำราสอบอารมณ์กรรมฐาน ของถ้ำช้างเผือก จารึกไว้ว่าพวกจิตว่างอันธพาล มักจะมีอนุสัยจิตที่ชั่วฝังลึกซ่อนไว้ เช่นชอบคิดคดทรยศ การเนรคุณต่าง ๆ ต่อผู้มีพระคุณก็ทำได้. หรือชอบมีอนุสัยชั่ว เช่นโลภมากเกินกว่าเหตุผล มักจะเป็นคนชอบ

เอาเปรียบทางวัตถุ หรือเอาเปรียบทางวาจาก็เอา ถึงแม้จะทำกับญาติมิตรพี่น้องบุตรสามีภรรยาตนเองก็ทำได้ เอาเปรียบเขาได้นิดก็เป็นความพอใจ ได้ชนะนิดก็สุขใจของเขาอย่างหนึ่ง กรรม!

ถ้าการอบรมทางศีลธรรมเบื้องต้นไม่ดีมาก่อนแล้ว มักจะจ้องคอยมองดู คอยจับผิดผู้อื่น ๆ เห็นแต่ความผิดของผู้อื่น ๆ ส่วนความผิดของตนเอง ไม่เคยพูดถึง ไม่เคยชมความดีของผู้อื่น ๆ บางคนชอบยุ่งเรื่องผู้อื่น ๆ จุ้นเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น ๆ มีแต่เรื่องประจำ ขาดอภัยทาน

ถ้าอนุสัยจิตอย่างนี้ ไม่สนใจฟังธรรมะ ไม่อ่านหนังสือธรรมบ้าง ยังไม่ได้สติเปลี่ยนแปลงภูมิจิตบ้าง ชาตินี้จะหาความสงบเย็นจิตใจแท้จริงได้ยาก สังคมไม่ไว้วางใจ ขาดมิตรแท้ที่จริงใจ ชาติต่อไปจะหนักกว่านี้ ต้องแก้ไขแต่ชาตินี้ ดับเหตุแต่ชาตินี้จึงไม่ประมาทแล...

บทที่ 7
บุญคือเอา–ทานคือให้.
บุญได้แต่บาปก็ยังอยู่.

พระภิกษุตี้หุย (พระปัญญา) ดังได้สดับมาอย่างนี้ สมัยหนึ่ง หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ได้เทศนาธรรม แยกธาตุสูตร ศาสตร์โบราณต่าง ๆ เพื่อให้ศิษย์เข้าใจเห็นธรรม จะได้นำเอาไปใช้ให้เป็นประโยชน์อีกว่า หัวข้อเรื่องว่า "บุญคือเอา. ทานคือให้. บุญได้. แต่บาปอยู่"

หลวงพ่อเฒ่า ท่านกล่าวไว้ว่าโลกียชนแทบจะพูดเหมาไว้ได้หมดเลย รู้แต่ว่าเอาบุญเอาบุญ ตามที่เขาโฆษณาจนหลงเชื่อถือกันหมดแล้ว แต่มันก็ไม่ผิดสำหรับโลกีย์ แต่ขาดสติปัญญาธรรมจักษุ ขาดพุทธจักษุ ชนิดที่รู้แจ้งธาตุแท้ของบุญ รู้แจ้งรากเหง้าของบุญ รู้แจ้งอำนาจแรงกรรมวิบากของบุญในวัฏสงสารเท่าไรนัก แรงกรรมวิบากของบุญจริง ๆ แล้วเป็นอย่างไรกัน ? ยังขาดสติปัญญาตรงนี้

เป็นความจริงไม่ว่าศาสนาน้อยใหญ่ ตั้งแต่บรมโบราณมากันแล้ว เขาก็นิยมแต่การชักชวนให้คนทำบุญ เอาบุญ มันก็ได้ทำบุญแล้วเป็นบุญเจตนาคือกรรม หลวงพ่อเฒ่า ไม่เถียงตรงนี้

เลย ฟังให้ดีการทำบุญนั้นจะต้องได้บุญ ต้องได้บุญตามนั้น อย่างนั้นไม่เลี่ยงเลย

หลวงพ่อเฒ่า เพียงขอท้วงติงไว้นิด เป็นฝ่ายค้านไว้หน่อย เพื่อให้นักศึกษาศิษย์หลวงพ่อเฒ่า เผ่าโพธิญาณ มีความคิด เกิดเฉลียวใจ เพื่อให้เกิดสติปัญญาธรรมชาติจักษุไว้บ้างว่าทำบุญอย่างนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้เองที่ตามหลัก "โลกุตรธรรม" ว่ายังไม่ปลอดภัย ยังผสมพิษภัยไว้ด้วย ที่คนธรรมดายังมองไม่เห็นสัจธรรม ยังมองข้ามไปเท่านั้นเอง

บุญคือเอา เอาบุญ ก็ได้บุญ ทุกศาสนาสอนกันมาอย่างนี้ ก็ว่าได้ เพราะว่าเป็นโลกียธรรม. แต่สำหรับผู้รู้แจ้งสัจธรรม ผู้ที่หลุดพ้นได้แล้ว ท่านปราชญ์ในวัฏสงสารท่านมีความเห็นว่า ยังไม่ปลอดภัย ยังผสมพิษภัยฝังไว้ในวัฏสงสาร เสมือนการวางระเบิดเวลาไว้ก่อน ฟังแล้วตกใจไหม ?

เหตุผลตรงนี้เพราะว่าบุญเป็นของโลกีย์ บุญทำให้สัตว์วนเวียนในโลกียภพที่ดี แล้วก็ติดบุญที่ดีงามไว้นาน ๆ ต้องเกิดแก่เจ็บตายในบุญนั้น จบไม่ลงในวัฏจักรไม่ขาดตอน อย่างนี้

ผู้หลุดพ้น ได้แล้วจึงกลัววัฏจักรที่ต้องเกิดและตายอันยาวนานนั้นเอง กลัวบุญเท่ากับกลัวบาป ปราชญ์ที่หลุดพ้นวัฏจักรแล้ว "กลัวบุญเท่ากับกลัวบาป"

ผู้ที่ฉลาดหลุดพ้นไปได้แล้วบาปไม่ทำ บุญก็ไม่ติด เพราะว่ามองทะลุสายวัฏสงสารแล้วบาปเป็นของหยาบ บุญเป็นของละเอียด

ทำให้หลงติดใน ระยะยาว ๆ ทุกข์ใจพอ ๆ กัน สู้เอา "นิพพาน" ไม่ได้ นิพพานพ้นบาป หลุดจากบุญ สูงกว่าอย่างนี้ พึงไว้ทีก่อน

เรื่องสัจธรรมนี้ บุญคือเอา ทานคือให้นั้น ถ้า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ถ้าไม่ตรัสรู้หลักธรรมนี้ ยุคนี้จะไม่มีศาสดาอื่น ๆ รู้เรื่องผิดพลาด เข้าใจในแง่เขว บางเรื่องผิดแบบอมตลงมาเป็นพัน ๆ ปีแล้ว

แทบทุกศาสนา หรือศาสดาน้อยใหญ่ มีแต่การสอนให้ทำบุญ หลงบุญให้ยึดมั่นถือมั่นในบุญ เมาบุญ เมามาก ๆ จนกลายเป็น อัตตา เป็นตัวตน พึงให้ดี เป็นอัตตา เป็นตัวตนมันก็ได้บุญแบบนั้น หลวงพ่อเฒ่า ไม่เถียง คือชาติหน้า ๆ ได้บุญได้รับผลบุญแบบ "อัตตา ตัวตน" จดจำตรงนี้ไว้ให้ดี เป็นภูเขาใหญ่ที่บดบังทางพระนิพพานก็ว่าได้

หลวงพ่อเฒ่า ไม่ค้านเรื่องทำบุญเลย "เจตนาคือกรรม" มีกรรมย่อมจะมีวิบากของกรรมนั้น การทำบุญได้บุญ แต่ทำบุญแบบอัตตา ตัวตน "เหตุอย่างไร ผลอย่างนั้น" ชาติหน้า ๆ ก็ได้บุญอย่างนั้น ได้พบแต่พวกใช้อัตตา ใช้ตัวตน เป็นใหญ่อย่างนี้จะกลัวภัยหรือพอใจ ?

ถัดไปอีก พึงรู้แจ้งธรรมะ อัตตา ตัวตน มีอำนาจแรงกรรมวิบาก เป็นต้นเหตุของการ "เกิด–แก่–เจ็บ–ตาย"

ของมนุษย์ จะพบแบบเดิม ๆ วนเวียนแต่ในภพสูงหรือต่ำก็จะหนีไม่พ้นทุกข์ใหญ่ ๆ ประจำวัฏสงสาร คือ "เกิดแก่เจ็บตาย" อย่างนี้เป็นสุขหรือเป็นทุกข์? (พึงคิดดูนาน ๆ หน่อย)

ตรงนี้เองปราชญ์ หรือผู้ที่หลุดพ้น ได้ธรรมจักษุ จึงกลัวนัก ท่านมองเห็นว่า บุญนั้นไม่ใช่ของวิเศษสุดหมดแล้ว บุญนั้นไว้ใจหมดยังไม่ได้เสียแล้ว ฉลาดตรงนี้ เอาจิตที่หลุดพ้นบุญหมดจากบาป อยู่เหนือบุญ เหนือบาป "นิพพาน" ดีกว่า ใครจะรับฟังธรรมนี้ได้บ้าง?

ปุถุชนที่ยังไม่รู้แจ้งสัจธรรม ที่หลุดพ้นวัฏสงสารได้นั้น ยินดีการบุญ พอใจในบุญมาก ๆ เป็นของธรรมดา ๆ จิตยังไม่รู้แจ้งพิษภัยในวัฏจักร ได้บุญมาแต่ผสมพิษภัยไว้ คือต้องเกิดแก่เจ็บตายในผลบุญนั้น "**เท่ากับบุญได้ แต่บาปอยู่**" ตรงนี้พอจะฟังธรรมะอย่างนี้ รู้เรื่องกันบ้างไหม? "**บุญได้-แต่บาปอยู่**" ฟังไว้ทีก่อน

ทานคือให้ ทานคือให้ ให้ทาน ๆ แจกทาน คำพูดก็บอกไว้ในตัวหมดแล้ว ว่าให้ ๆ มันปล่อยวางในตัวโดยปริยาย คือให้ทาน ๆ แจกทาน ๆ ปล่อยวางไปด้วย ปุถุชนที่จิตยึดมั่นถือมั่นแน่นมาก ทำไม่ได้ ทำใจไม่ได้ ไม่ใช่ของง่าย ๆ ดังพูดนะ!

ทานคือให้ ถ้าต้องการให้หมดบาป ให้เบาในวัฏจักร หรือผู้รู้แจ้งกฎแห่งกรรมวิบากเขาทำทาน ให้ทาน แต่ไม่หลงติด

ในทาน ไม่ยึดถือในทานนั้น ให้แล้วไม่หวังผลตอบแทนทันที ปล่อยไปตามเหตุปัจจัยของทานนั้นเอง

ทานคือให้ พูดให้ฟังง่าย ๆ อีกหน่อย ต้องให้ความโลภนั้นลงไปเป็นทาน ต้องให้ความโกรธนั้นลงไปเป็นทาน ต้องให้ความหลงนั้นลงไปเป็นทาน อีกชั้นหนึ่งด้วย พูดให้ฟังนั้นช่างง่าย ๆ แต่จะหาคนทำได้จริง ๆ นั้นยากมากนะ!

เช่นการทำทานของ พระโพธิสัตว์ ทานไม่มีปัญหา ไม่ติดตาม ไม่ดีใจ ไม่เสียใจ ให้ทานแล้วจบเลย ปล่อยวางทานตรงนั้น ยกผลทานนั้นให้แก่สรรพสัตว์ไปเลย เพื่อดับเหตุของทุกข์ภัยเสียแต่ต้นมือ เท่ากับได้ "นิพพาน" โดยปริยายตรงนั้นแล้ว ตามพุทธประสงค์ต้องการชาวพุทธทำบุญ ทำทานแบบอย่างนี้ สาธุ! ถ้าโพธิจิตไม่เกิด ยังทำทานแบบนั้นไม่ได้ ทำใจอย่างนั้นไม่ได้ง่าย ๆ ดังที่พูดนะ!

"อัตตาบุญ–อนัตตาบุญ–สุญตาทาน
สัจธรรมนี้ยังอาภัพครูสอนกันมาก"

(1) อัตตาบุญ เป็นโลกียบุญ สำหรับผู้ที่รู้แจ้งสัจธรรม ผู้ที่หลุดพ้นได้แล้ว เห็นว่า "อัตตาบุญ" ยังแข็งกระด้างไป ยังไว้ใจบุญแบบนั้นหมดไม่ได้ แยกธาตุลึกลงไปแล้ว จะพบว่าผลของกรรมวิบาก แห่งอัตตาบุญนั้น มันทำให้ผูกมัดจิตใจ

ดึงดูดวิญญาณ พัวพันในโลกียรมณ์ไว้แน่นมากเกินไป ต้องทำให้สัตว์โลกวนเวียนในวัฏสงสารแน่นอน ผู้ที่หลุดพ้นได้จริง ๆ จึงกลัวบุญ เท่ากับกลัวบาป อย่างนี้

แยกธาตุลึกลงไปจะพบว่า เพราะว่าบุญมีจริงมากเกินไป เหตุอยู่ที่จิตของผู้ที่ทำบุญนั้นแล้ว จิตยึดมั่นถือมั่นแรงมากเกินไป จึงเป็นอัตตา ตัวตน มีอุปาทานจิตในเรื่องบุญนั้นไว้แน่นเกินไป ถอนยาก ดับยาก พอถึงวันเวลาที่จะต้องการดับก็มี วันดับอารมณ์โลกีย์ต่าง ๆ ก็มี คือวันที่ไม่ต้องการบุญก็มี จะดับบุญไม่ลง ดับอัตตาบุญไม่ได้ จิตเป็นห่วงบุญ พัวพันแต่เรื่องบุญนั้น วิตกกังวลใจ ไม่สงบเย็นว่างได้ตามวัยของอายุ ถ้าตีความในธรรมะข้อนี้แตกเป็นศิษย์พระพุทธเจ้าได้แล...

มีชาวพุทธจำนวนไม่น้อย เวลาจวนจะดับจิต ขาดใจตาย แต่ยังปลงใจไม่ตก ปล่อยวางทางใจไม่ได้ เป็นทุกข์กายทรมานใจอย่างแรง แก้กันไม่ตก ซึ่งปราชญ์ทางจิตใจ ไม่นิยมการตายแบบนั้น ทางเดินของวิญญาณผู้นั้นไปไม่ดี

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้ วางสูตรแก้ไว้อย่างนี้ คือ นิพพานทางเดียว รู้การเกิด รู้การปลง รู้การดับ ธรรมะเนื่องด้วย "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา" เป็นทางออกทางเอก แก้จากหนักเป็นเบาได้ ถึงที่สุดหลุดพ้นวัฏสงสาร "นิพพาน" แล... สาธุ!

พระอริยครู สายหลวงพ่อเฒ่า ท่านชอบสอนไว้ว่า ปุถุชนคนโลกีย์ทุกชาติ ทุกภาษามีอัตตา ตัวตน มีอุปาทานอยู่ในจิตใจไว้แน่นมาก เป็นสัญชาตญาณของสัตว์โลก เพราะอย่างนี้เอง จึงต้องมีทุกข์ทางใจ บางเรื่องแก้ไม่ตก เป็นเพราะว่ากรรมมีจริงๆ ต้องพึ่งหลักธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ละยุคมาแล้วเห็นสรรพสัตว์มีทุกข์ก็ปลงใจไว้ได้เลย

พระอริยครู ท่านเทศนาไว้เสมอๆ ว่า เป็นเพราะว่ากรรมมีจริงๆ กรรมแปลว่าการกระทำ การกระทำ มีทางกาย วาจา และใจ ทำสะสมไว้นานๆ ปี นานๆ ชาติ จะพึ่งธรรมทันทีให้ดับทุกข์นั้น ยากมาก ให้หลุดพ้นทันทีจึงไปกันไม่รอด เอาเพียงแค่ได้พึ่งธรรม ได้อ่านหนังสือธรรมะ ให้พอรู้ความหมายไว้ทีก่อน ก็เป็นบุญดีแล้ว ประทับจิต ติดวิญญาณทางธรรมนี้ไว้บ้างแล้ว สัตว์โลกจึงมีกรรมบังคับตัวโดยปริยาย ศึกษาเรียนรู้ไว้ "ตนเป็นที่พึ่งของตน"

แล้วชนบางเผ่าพันธุ์ หรือคนบางคน สอนโลกุตรธรรมยังไม่ได้ โลกุตรธรรมรับไม่ได้เลย จะสอนได้ก็เพียงแค่ให้เขาทำอัตตาบุญไปก่อน "อัตตาบุญ" ถ้าเขาทำไปได้ตลอดชีวิตก็ยังดีกว่าทำแต่บาปกรรม อย่างนี้เป็นต้น

อัตตาบุญ เป็นบุญจริง หลวงพ่อเฒ่า ไม่เถียงเลย แต่เพียงขอค้านว่า เป็นของโลกีย์ "โลกียบุญ" เท่านั้น มันทำให้สัตว์

วนเวียนอยู่แต่ในโลกียภพ เกิดดับในโลกียภพ ท้วงติงตรงนี้ แล้วคำว่าบุญนั้น เป็นของพอใจ ชอบใจของโลกียชนอีกด้วย พอถึงตรงที่แก้ทุกข์ไม่ตกก็ร้องโวยวายไป กรรม! โว้ย!

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้กรรมวิบากอย่างนี้ จึงได้เทศนาชี้แจงแยกธาตุของแรงกรรมวิบากของ "อัตตาบุญ" ว่าเป็นบุญจริง ๆ แต่ธาตุแท้จริงนั้น ผสมบาปไว้โดยไม่รู้ตัว เพราะว่าบุญนั้นมีจริง กรรมมีจริง เป็นต้นเหตุที่ทำให้มนุษย์ต้องรับกรรมอย่างหนึ่งคือทุกข์เพราะการเกิด ทุกข์เพราะการแก่ ทุกข์เพราะการเจ็บทุกข์เพราะการตาย ในระยะยาวนาน ๆ มากจาก "อัตตาบุญ" ทั้งปวงต้องเกิดซ้ำที่เดิมอย่างนั้น เบื่อหน่ายวัฏสงสารแล้ว

แยกธาตุพบว่า เป็นเพราะอัตตาบุญ เป็นโลกียบุญ เป็นบุญของโลกียนิยม ก็ต้องก่ออยู่แต่โลกียกรรม มีกรรมย่อมจะมีวิบากของกรรมนั้น ผลสุดท้ายกลายเป็นวัตถุนิยมไป มาจากโลกียกรรมเป็นเหตุ แล้วผลกรรมนั้นจะต้องเผชิญหน้ากับ "โลภะ-โทสะ-โมหะ" ปราชญ์ผู้รู้แจ้งกฎแห่งกรรม หรือผู้หลุดพ้นได้แล้วมองเห็นธรรมะ สูตรศาสตร์นี้อย่างนี้ จงพึ่งไว้ก่อน จะหาครูสอนธรรมนี้ยาก

(2) อนัตตาบุญ อนัตตาบุญ สูงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งอนัตตาบุญ อ่อนโยนลงบ้างแล้ว นุ่มนวลกว่าพวกแรก เพราะว่า "อนัตตาบุญ" เป็นบุญที่ริเริ่มคลายเกลียวของวัฏสงสาร เป็น

บุญที่ริเริ่มการปลงทางใจ เป็นบุญที่เข้าหาทาง "โลกุตระ" บ้าง

คือพอวิญญาณรู้แจ้งเรื่องแรงกรรมวิบากบ้าง มีสติปัญญาธรรมจักษุ พอที่จะควบคุมอารมณ์ได้บ้าง เคล็ดลับอยู่ที่เห็นว่าบุญนั้นยังไม่เที่ยง บุญไม่ยืนโรงได้ตลอดไป บุญยังไม่ใช่ตัวใช่ตนที่แท้จริง บุญยังอนิจจัง ไว้ใจบุญหมดยังไม่ได้ ฉลาดขึ้นกว่าพวกแรก ๆ เพราะตรงนี้

คือจิตรู้แจ้งธรรม มีสติปัญญาฉลาดกว่าพวกแรก ๆ ขึ้นมาบ้างแล้ว ตรงที่ว่าไว้ใจบุญหมดไม่ได้ เพราะบุญก็ไม่เที่ยง บุญก็เสื่อมได้ บุญหมดได้ ต่อให้ไปเกิดมีบุญวาสนาสูงส่งมากถึงเพียงไร ยังหนีไม่พ้นกรรมหนัก ๆ ตรงที่ยังต้องเผชิญหน้ากับทุกข์ภัยที่ทรมานกายใจ เช่นเกิดแก่เจ็บตายแน่นอน ผู้ฉลาดกลัวตรงนี้ ต้องวนเวียนไปพบกับกลุ่มของ "โลภะ–โทสะ–โมหะ" เพราะว่ากรรมมันบังคับตัวไว้อย่างนั้น

ถ้าตาม พระคัมภีร์ มหาปรัชญาปารมิตาสูตร ภาคอรรถกถาจารย์ กล่าวแก้ความไว้ว่า อารมณ์กรรมฐานของผู้เห็นธรรมอนัตตาบุญ "อนัตตาบุญ" นั้น จิตสูงขึ้นมาก มีคุณธรรมเพื่อสรรพสัตว์บ้างแล้ว มีโพธิจิตบ้างแล้ว ถึงแม้ยังเกิดแก่เจ็บตายอยู่ แต่ก็ไม่มีพิษภัยแก่สังคม

ส่วนตนเองนั้นได้ประกันภัยชีวิตในวัฏสงสารบ้างแล้ว เพราะว่าจิตผู้เห็นอนตตาบุญจะเริ่มปลงวัตถุนิยม คลายเกลียวที่

ผูกมัดวิญญาณไว้แน่นนั้นลงบ้าง มีทางหลุดพ้นทุกข์ในวัฏสงสารเข้า "นิพพาน" ในวันใดวันหนึ่ง หรือในชาติใดชาติหนึ่ง เท่ากับได้ประกันชีวิตไว้บ้างแล...สาธุ!

ในพระคัมภีร์ชุดนั้น ยังกล่าวไว้อีกว่า ตั้งแต่มีโลกมนุษย์พวกแรก ๆ พอเริ่มมีวัฒนธรรมบ้างแล้ว ก็เริ่มนิยมในเรื่องอัตตาบุญมาก่อน เป็นของธรรมดา ๆ เพราะว่าโลกมนุษย์ ยังขาดพระพุทธเจ้า ผู้ชี้แจงอริยมรรค มนุษย์ไม่รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจก็ต้องเป็นไปตามนั้น "นิยมอัตตาบุญ" อัตตาบุญ คิดว่าบุญเป็นตัวเป็นตน บุญที่ยึดมั่นถือมั่นไว้ใจได้ จนกลายเป็นอัตตาตัวตน พอถึงวันที่อัตตาตัวตนเล่นงาน มีทุกข์ทางใจที่แก้ไม่ตกก็ร้องโวยวายออกไป กรรม!

แล้วอัตตาบุญ เป็นบุญจริง แต่จะต้องวนเวียนเกิดดับในทะเลเพลิงทุกข์ของการมีภพภูมิทั้ง 6 ตรงนี้เขากลัวกันมาก จะหาทางออกได้ยาก นิพพานไม่ได้เลย เพราะว่านิพพานนั้น มันตรงกันข้ามกัน นิพพานจะต้องดับอัตตา นิพพานจะต้องดับตัวตนจนหมดเลย (จดจำตรงนี้ไว้ให้แม่นยำทีเดียว)

พวกหลัง ๆ ที่ "นิยมอนัตตาบุญ" เพราะว่าพบอริยครูชี้แจงอริยมรรค จนฉลาดขึ้นบ้าง ตรงที่เห็นว่าบุญยังไม่เที่ยงบุญเสื่อมได้ บุญหมดได้ จะไว้ใจบุญหมดยังไม่ได้ จึงฝึกหัดการปลงบุญไว้ในตัวบ้าง การปล่อยวางทางใจบ้าง จึงมีวิญญาณ

อิสระบ้าง บุญไม่ผูกมัดฉลาดตรงนี้ ดับเหตุของเวรภัย เสียแต่ต้นมือ จึงไม่มีทุกข์ใจ เพราะการมีบุญวาสนานั้นมากนัก พบหลักธรรมของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใช้ประโยชน์ทันตาเห็นในชาตินี้ มีทุกข์กายใจน้อย เพราะปลงใจ ทำใจปล่อยวางในตัวได้เมื่อภัยมาถึง ยิ้มสู้ด้วยจิตว่างแล...

ตรงนี้เขาจึงเรียกกันว่า "อนัตตาบุญ" เป็นบุญแบบปลงบุญ บุญแบบปล่อยวาง มีบุญแต่ไม่มีทุกข์มากนัก ป้องกันบุญจะเล่นงานตนในภายหลัง ที่แก้ไม่ตกก็มี เพราะมีบุญจึงทำให้มีอำนาจวาสนามันพัวพันจิตใจ จนเป็นทุกข์นรกอย่างหนึ่งก็ได้เหมือนกัน แต่เป็นนรกขุมละเอียด ซึ่งปุถุชนยินดีตกขอให้มีบุญอย่างนั้นไว้ก่อน จริงไหม ?

ตั้งแต่โบราณมาแล้ว เทศนาธรรมนี้ เกิดมีบางคนฟังแล้วตกใจเลย! ตรงที่ให้ปล่อยวางบุญ เพราะว่าเสียดายบุญ ขี้เหนียวบุญอยู่แล้ว ทำใจไม่ได้ มีแต่จะโลภเอาไว้มาก ๆ จะเป็นทุกข์ก็ยังยอมตาย

ถ้านักศึกษาธรรม เข้าใจสูตรนี้นับว่าเป็นบุญ ถ้านำเอาไปใช้เป็น จะมีคุณประโยชน์ตลอดชีวิต ถ้าได้ธรรมจักษุนี้ ถึงแม้ยังไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร จะเป็นคนมีบุญวาสนา จะเป็นคนอาภัพตกยาก มีบุญน้อย ก็ทำใจได้ง่าย ปลงใจเป็นในสิ่งทั้งปวงมากทุกข์ใจน้อยกว่าชนทั้งหลาย ที่ยังไม่รู้ธรรมนี้ เป็นวีระบุรุษที่ไม่มี

คนรู้จัก ยิ้มสู้และปล่อยวางในตัวได้ทุก ๆ ภาวะ เพราะเข้าถึง "อนัตตาบุญ" นี้เป็นศิษย์ตถาคตได้บ้างแล้ว

(3) สุญตาทาน สุญตาทานเป็นทานโลกุตระ เป็นทานปรมัตถบารมี เป็นทานที่สูงสุดยอดของทานทั้งปวง สูงกว่าอัตตาบุญ สูงกว่าอนัตตาบุญ มากมาย.

สุญตาทาน เป็นทานของผู้รู้แจ้งในสัจธรรม เป็นทานของบัณฑิต เป็นทานของโพธิสัตว์ สาธุ! เป็นศิษย์ตถาคตแท้จริง

อย่าเข้าใจผิด "อัตตาบุญ" เป็นบุญเบื้องต้น ๆ อัตตาบุญมีการสอนในแทบทุก ๆ ศาสนา เป็นโลกียบุญ ทำบุญแล้วให้ได้เกิดในโลกียภพ เกิดในโลกียภูมิที่ดี จะมีบุญสูง บุญมากบุญน้อยอย่างไร ๆ ก็จะหนีไม่พ้นต้องเผชิญหน้าแน่นอนอย่างหนึ่ง คือ "เกิดแก่เจ็บตาย" นิพพานหรือหลุดพ้นไม่ได้อย่างนี้

อย่าเข้าใจผิด "อนัตตาบุญ" เป็นบุญเริ่มปล่อยวาง เริ่มคลายเกลียววัฏจักร "อนัตตาบุญ" เป็นบุญที่เข้าหาทางมรรคผลนิพพานเร็วขึ้น สูงกว่าพวกแรก ๆ มากมาย ประกันภัยไว้ในตัว

อย่าเข้าใจผิด "สุญตาทาน" มีสอนอยู่แต่ใน พระพุทธศาสนา เป็นทานสูงสุดยอดของทานทั้งปวง เป็นทานที่ดับทุกข์แต่หัวที เป็นทานที่ให้จิตหลุดพ้น วิญญาณอิสระนิพพานในตัว ผลทันตาเห็น เบากายใจ เป็นทานปรมัตถบารมี ทาน

ของผู้ที่มีอนุสัยจิต ต่อไปจะบรรลุธรรม เป็น พระอริยเจ้า พระอรหันต์ พระโพธิสัตว์ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุก ๆ พระองค์ได้บำเพ็ญทานอย่างนี้มาแล้ว คือวัตถุทาน. ธรรมทาน. อภัยทาน

แล้วถ้าเกิดมีศิษย์โง่มาเรียนเซ็น (ฌาน) สงสัยข้องใจว่า "ทานคือให้" ให้ทาน ๆ ชื่อก็บอกไว้ในตัวแล้ว มีแต่ให้ทาน แจกทานไป ให้เขาจนหมดเลย อย่างกระนั้นหรือ? ศิษย์โง่ ๆ ขอถามตรงนี้อีกว่า แล้วจะได้อะไร จะไปเอาอะไรกลับมาได้เล่า?

โอ...อมิตาพุทธ! (แปลว่า–สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ขอตอบแก้ความเรื่องนี้ไว้ว่า หลักฐานในพระคัมภีร์โบราณต่าง ๆ และครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่สอนธรรมถ่ายทอดลงมาว่า ปุถุชนคนโลกีย์นั้น ทุกชาติทุกภาษา มีแต่สอนให้การทำบุญ แล้วเอาบุญ "บุญคือเอา" เอาบุญไว้ทั้งปวงก็ว่าได้

ส่วนอริยชน หรือผู้รู้แจ้งกฎแห่งกรรมวิบากของบุญดีแล้ว ทำบุญมีแต่จะให้ ให้บุญให้ ๆ ทั้งปวง คือให้บุญลงไปอีกด้วย พูดง่าย ๆ แต่พึงยากจริง! ชนสองพวกนี้เดินทางสวนกัน "เดินสวนทางกัน" พึงเข้าใจภูมิจิตของ พระอริยเจ้า ที่แท้จริงไว้อย่างนี้ก่อน

ทีนี้ถ้าปุถุชนคนธรรมดา เกิดฝึกหัดแล้วทำสุญตาทานได้ ยิ่งจะพัฒนาภูมิจิตสูงขึ้นแน่นอน การทำสุญตาทานได้แต่ละครั้งๆ นั้น มันประทับจิต ติดวิญญาณไปอย่างหนึ่งแล้ว ถึงแม้ยังไม่บรรลุธรรมชั้นหลุดพ้นวัฏสงสาร คือยังจะต้องมีการเกิดและตายอีก ฟังให้ดีนะ!

สุญตาทาน เป็นทานโพธิสัตว์ ยกผลบุญทานให้สรรพสัตว์ ผูกมิตรไว้กับสรรพสัตว์ จึงมีพลังงานชั้นสูง พลังงานสากล จะผันแรงบุญกุศลให้แก่บุคคลนั้นไปเกิดในภพชาติที่ดีสูงก่อน เช่นเกิดในตระกูลเศรษฐี พระราชา ที่ไม่ตกต่ำ จะเป็นนักบวช นักบุญ ไม่ว่าจะอยู่ในศาสดาใด ๆ ก็มีเมตตากรุณาธรรมบารมีสูงมากกว่าชนทั้งหลาย มักจะได้บุญเช่น "รูปสวย-รวยทรัพย์-ปัญญาโลกีย์ดี-โรคภัยน้อย-อายุยืน" โดยธรรมชาติ พอเกิดมาสู่โลกก็มีอย่างนั้นดีแล้ว

ตรงนี้เอามาแยกธาตุดูอีกที จะพบว่า สุญตาทาน เป็นทานที่มีแต่ให้ทาน ให้ทานเขาไปก่อน ให้ทานเขาโดยไม่ยึดมั่นถือมั่น ให้ทานเขาโดยไม่หวังผลตอบแทนจะเป็นวัตถุทาน. เป็นธรรมทาน. เป็นอภัยทาน. ยกผลทานให้แก่สรรพสัตว์ ให้แบบวิญญาณอิสระให้แบบง่าย ๆ ให้แบบลอย ๆ ไปในสังคมมาก่อนแล้ว "เหตุอย่างไร-ผลอย่างนั้น"

ผลกรรมวิบากของสุญตาทานนั้น เข้าศูนย์กลางของโลก เข้าช่องว่างมาก เป็นศูนย์กลางที่มีพลังงานสากล พลังงานจักรวาล ผลสนองตอบกลับมาตามแบบนั้น ให้เขาแบบง่าย ๆ เวลาได้ลาภ ผลมาก็มักจะง่าย ๆ ให้เขาแบบลอย ๆ ก็มักจะได้ลาภลอย ๆ มีสิทธิครอบครองทางใจ ชนะจิตใจสังคมคนง่าย ๆ สังคมเขายินยอม เคารพนับถือ มีมรดกของสังคม

ถ้าตายลงไปจากชาตินี้ ยังมีพลังงานเป็นบุญกุศล ผันให้ได้เกิดชาติหน้าๆ มีกายใจที่ดี มีกรรมสิทธิครอบครองโลกีย์สมบัติเจ้าของมรดกโลกนี้

เพราะว่าสมบัติวัตถุต่าง ๆ ในโลกนี้ เป็นของกลางโดยธรรมชาติ มีมาก่อนบุคคลนั้นเกิดแล้ว สมบัติทางใจก็เป็นของกลาง ใครมีบุญวาสนาบารมีพอก็ได้รับสิทธินั้นชั่วคราว เท่าที่ตนยังมีชีวิตอยู่ บางอย่างก็ไม่เที่ยง เพราะเป็นของโลกีย์ แล้วสรรพวัตถุสิ่งของที่มองเห็นได้ด้วยตา ฟังเสียงได้ด้วยหู แตะต้องได้ด้วยมือ เป็นของกลางทางใจ เป็นของมีประจำโลก มีมาก่อนที่คนนั้นได้เห็น คนนั้นได้ยิน เขามีของเขาอยู่ในโลกนี้ก่อนแล้ว เพียงแต่มีบุญได้ไปเกิดเป็นลูกคนรวย เป็นลูกเศรษฐี ก็ได้สมบัติของกลางนั้นโดยปริยายแล้ว มีสิทธิแล้ว จะมีใครมองเห็นธรรมนี้บ้าง มีใครจะค้านสูตรใหม่นี้บ้าง ?

สุญตาทาน เป็นพลังงานแรงบันดาลใจ ที่สูงมาก แต่ทำได้ยากมาก คนยังมองข้ามไปมาก เป็นสูตรเดียวในโลกนี้ ที่ทำให้มนุษย์ออกจากการวนเวียนในวัฏสงสาร หรือสุญตาธรรม เป็นธรรมะที่ทำให้มนุษย์ จิตได้หยุดความคิดปรุงแต่งลงได้ จิตเข้า

ช่องว่าง จิตหยุดพักการทำงานทางโลกีย์ต่างๆ จะมีนักศึกษาธรรมต้องการธรรมนี้บ้างไหม ?

บุญกุศลของสุญตาธรรม ที่ทันตาเห็น ถ้านักศึกษาธรรมได้บรรลุถึงบ้าง ก็คือกล้ามเนื้อจะเริ่มหยุดเกร็งตัว เบาลง จิตเริ่มหยุดความคิดปรุงแต่ง เข้าช่องว่าง ประสาทเริ่มจะคลายความตึงเครียดลง ร่างกายใจจะปรับปรุงตัวเอง ปุถุชนปฏิบัติได้เป็นพักๆ แล้วก็เสื่อมไป พระอริยเจ้าทำได้ตามที่ต้องการ "จิตว่างคือนิพพาน" จะพบบ้างแล้ว

สุญตาทานบารมี เป็นทานของโพธิสัตว์ ดลบันดาลใจสัตว์โลก เช่นผู้ที่มีคุณธรรมเพื่อสรรพสัตว์ เจ้าของศาสนาศาสดาที่มีคุณธรรมต่างๆ มีคนเคารพนับถือทางใจ มีกรรมสิทธิทางใจครองใจคนทั้งเมือง หรือปกครองใจคนแทบทั้งโลก เขานับถือศรัทธาผลงานเพื่อสรรพสัตว์ เป็นพลังงานสากล ที่ยึดครองจิตใจมนุษย์ ปกครองวิญญาณสัตว์โลก ทั้งโลกีย์และโลกุตระก็ว่าได้ แล้วจะมีใครพอที่จะเห็นธรรม สูตรศาสตร์นี้บ้างไหม ?

สูตรของโลกีย์ต่างๆ สรุปความได้เลยว่า สูตรโลกีย์จิตต้องคิดปรุงแต่ง จิตต้องทำงานเพ่งมากๆ จึงตึงเครียด ได้มาแล้วมักจะสอนให้ยึดมั่นถือมั่นอีกด้วย จนเป็นอัตตา เป็นตัวตนยึดไว้ไม่ยอมปล่อยวางทางใจ หรือปล่อยวางไม่ลง ดับอารมณ์นั้นไม่ได้ ร่างกายจิตใจ ก็มีวันที่จะต้องการพักผ่อนเหมือนกัน แต่ดับอารมณ์นั้นไม่ลง นอนไม่หลับ จึงเป็นทุกข์กายทรมานใจที่แก้ไม่ตกโลกียกรรมจบไม่ลงอย่างนี้ (จำไว้ให้แม่นยำเลย)

สูตรสุญตา เป็นสูตรของโลกุตระ มีแต่จะทำให้จิตได้หยุดพักความคิดปรุงแต่ง จิตเข้าศูนย์ เข้าช่องว่าง ได้หยุดพักบ้าง ได้อะไร ๆ มาแล้ว ปล่อยวางทางใจได้ลง ทำจิตสงบเย็นว่างได้ทุก ๆ ภาวะมาก เรื่องนี้สำคัญที่สุด

เรื่องนี้ ธรรมะนี้ ถ้าบุคคลนั้นไม่เคยมีทุกข์ทางใจชนิดที่แก้ไม่ตก จนเกิดอารมณ์เครียด คลุ้มคลั่งจิตใจ ที่เงินทองมีแล้วแต่แก้ไม่ตก พบทุกข์อย่างนี้มาบ้างแล้ว หรือพบนรกที่จิตวุ่นประสาทตึงเครียดมาบ้างแล้ว จะมองไม่เห็นคุณประโยชน์ของพระสูตรนี้ ยังไม่รู้จักคำว่านิพพาน มีคุณประโยชน์อย่างไรเช่นกันเอย

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ขอสรุปความเรื่องนี้บอกตรง ๆ เลยว่า ถ้าบุคคลที่ยังมองไม่เห็นธรรมะว่า การเกิดทางกาย ก็มีทุกข์แบบทางกาย. การเกิดทางจิต ก็มีทุกข์แบบทางจิต. หรือเกิดมีชาติ เกิดมีภพ "ชาติ-ภพ" ที่สุดแล้ว ก็คือทะเลเพลิงทุกข์อันขมขื่นในวัฏสงสาร

ถ้าบุคคลนั้นยังมองไม่เห็นธรรมะอย่างที่กล่าวมานั้นบ้างเลย ก็ป่วยการที่จะมาศึกษาธรรมะชั้น โลกุตรธรรม หรือนับถือพุทธ-ศาสนาอีกด้วย เพราะว่าจะพึ่งไปก็ไม่รู้เรื่อง และไม่ได้นำเอาไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ในการดับทุกข์กาย ดับทุกข์ใจ ไม่รู้แจ้งอนุสัยจิตใจไม่พบประตูพระนิพพาน ที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนี ตรัสสอนธรรมะเนื่องด้วยเรื่อง "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา" นี้เท่านั้นแล... สาธุ

บทที่ 8
บทเพลงคติธรรม
พระโพธิสัตว์อวตาร

พระภิกษุตี้หุย (พระปัญญา) ดังได้สดับมาอย่างนี้ สมัยหนึ่ง หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ท่านได้ไปสำนักถ้ำ ภูเขาช้างเผือก ณ เมืองโซกาย ที่ริมธารน้ำตกแถบนั้น ได้พบเห็นพระองค์หนึ่ง ท่านชอบร้องเพลง แต่ชาวบ้านคิดว่า เป็นพระบ้าๆ บอๆ ท่องเที่ยวธุดงค์ไป ร้องเพลงไป บางทีก็ตีเกราะเคาะไม้แบบวณิพกไปด้วย ท่านได้ผ่านสำนักปฏิบัติธรรมต่าง ๆ วัดต่าง ๆ ท่านมักจะจาริกไป บวชแล้วลาสึกจากนิกายนี้ แล้วก็ไปบวชในนิกายโน้นอีก ชื่อ ตั้งอาเซียน[1]

พระตั้งอาเซียน องค์นี้ฉันได้พบเห็นเข้าแล้ว ฟังบทเพลงเป็นคติธรรมสูงมาก ประทับใจ ดูลักษณะการสำรวมมีสมาธิปัญญา ก็สงบสันโดษอยู่ในเกณฑ์ดี ฉันเคยติดตามฟังไปหลาย ๆ แห่งเกิดความศรัทธา หลวงพ่อเฒ่า มีความเชื่อว่า ในยุคที่

---

1. ตั้งอาเซียน ผู้นี้เดิมก่อนออกบวช เป็นเจ้าของที่ดินเนินภูเขาช้างเผือก เป็นสุสาน (ฮวงจุ้ย) ของบรรพบุรุษ ท่านได้ยกที่ดินเชิงเขาแปลงนี้ถวาย พระสังฆปริณายก องค์ที่ 6 ชื่อเว่ยหล่าง ได้สร้างขยายเป็นวัดท่านเว่ยหล่าง เมืองโซกาย ต้นม่อเซียง

บ้านเมืองแปลก ๆ จะต้องมีคนแปลก ๆ ออกมาทำงานแปลกอย่างนั้น หรือในสมัยที่สังคมโลกมนุษย์ผิดปกติ ก็ต้องมีคนผิดปกติจึงจะแก้ไขเหตุการณ์นั้นได้

เวลาร้องเพลงสายตานิ่งตรง ดิ่งเป็นเอก ราศีแจ่มใส เสียงมีพลังงาน เข้าตำรา จะต้องเป็นโพธิสัตว์อวตาร มาร้องเพลงเตือนสติ แทนการเทศนาธรรมโปรดสรรพสัตว์องค์หนึ่งแล...

บทเพลงคติธรรม–โพธิสัตว์อวตาร[1]

โอ...ละหนอ! ใครจะทำ "อัตตาบุญ" ก็ทำไปเถิด! ยังดีกว่าพวกที่ยังไม่ได้ทำบุญไว้บ้างเลย "อัตตาบุญ" ทำให้เกิดใหม่ในภพ-ชาติ-เกิดแก่เจ็บตายเท่านั้นเอง "ธรรมาธิปไตย" ทำบุญก็ได้บุญอย่างนั้นแล...

โอ...ละหนอ! ใครจะทำ "อนัตตาบุญ" ก็ทำไปเถิด! ธรรมาธิปไตย เพราะว่า "อนัตตาบุญ" มีสติปัญญาฉลาดขึ้นมาหน่อย รู้การปลงบุญ ปล่อยวางบุญบ้าง รู้บุญไม่เที่ยง อย่าไว้ใจบุญมากนักเอย ฉันจะบอกเอาบุญแล...

---

1. บทเพลงคติธรรมนี้ ชี้เป้าหมายให้มนุษย์ไปศึกษาธรรม ขอให้ศิลปินจงช่วยกันนำไปขับร้องบ้าง จะเป็นบุญกุศลอมตะ ข้าพเจ้าขออวยพรให้ผู้ร้องเพลงหรือเผยแพร่ธรรมทานนี้ จงมีโชคดีในธรรมาณาจักรใจ ได้ธรรมะเป็นพร ได้เกิดเป็นมนุษย์ที่ถึงพร้อมด้วย **"รูปสวย–รวยทรัพย์–ปัญญาโลกีย์ดี–โรคภัยน้อย-อายุยืน"** ถ้าต้องการธรรมะ จงได้บรรลุธรรมอย่างฉับพลัน "นิพพาน" แล... สาธุ!

เสถียร โพธินันทะ

โอ...ละหนอ! ใครจะทำ "สุญตาทาน" ธรรมาธิปไตย ก็ทำไปเถิด สาธุ! เป็นทานของนักปราชญ์ ที่สูงสุดยอดของทานทั้งปวง เป็นทานที่ดับทุกข์แต่หัวที "สุญตาทาน" นิพพานในตัวเอย เป็นโพธิสัตว์ทานบารมีแล...

โอ...ละหนอ! มันช่างยากเสียจริง ๆ การเกิดเป็นมนุษย์ในสหายโลกธาตุ ต้องมีสหายที่ดี ต้องผูกมิตรไว้กับสรรพสัตว์บ้าง. ถ้าขาดหลักธรรมของ "ขงจื๊อ" ชีวิตและครอบครัวจะไม่ค่อยมีความหมาย ลูกหลานเหลนออกมา จะขาดความกตัญญูพี่น้องจะขาดความรักและปรองดองสามัคคีธรรมมากเกินไป ขาดความสุขใจแล...

ฉันว่าบ้านไหนเมืองใด ๆ ถ้าขาดคุณธรรมแบบ "ขงจื๊อ" มักจะเป็นคนเห็นแก่ตัวมาก คือตัวใครตัวมัน ขาดความอบอุ่นทางจิตใจ คือร่มโพธิ์ร่มไทร ความอยู่รอดของชีวิต โลกียสุขแล...

โอ...ละหนอ! ถ้าขาดหลักธรรมของ "เต๋า" ก็จะฝืนธรรมชาติมากเกินไป สุขภาพร่างกายและใจ จะไม่แข็งแรงอายุจะไม่ยืนนาน และไม่ทรงพลังทางจิตใจได้ทุก ๆ วัยของชีวิตแล...

โอ...ละหนอ! ถ้าขาดหลักธรรมของ "สุขาวดี" ก็ชีช้ำ (ลำบาก) เพราะขาดความสุขสบายกายใจมากเกินไป ขาดสวรรค์นั้นเองแล...

โอ... ละหนอ! ถ้าขาดหลักธรรมแบบอย่าง "เซ็น (พุทธะ)" ก็จะไม่รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ จะไม่พบหน้าตาดั้งเดิม เข้าไม่ถึงสภาวะที่แท้แห่งจิต จะควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้ เป็นทุกข์ใจ จิตไม่ว่างแล...

ถ้าขาดศีล 5 เป็นโลกียธรรม จิตใจคนนั้นจะแข็งกระด้างโหดเหี้ยม. บ้านนั้นขาดระเบียบศีลวินัย ที่ดีงาม เมืองนั้นรัฐบาลจะปกครองคนยาก ศีล 5 เป็นดุลถ่วงโลก ให้สงบสุขชั้นเบื้องต้นแล...

โอ... ละหนอ! ถ้าขาด "โลกุตรธรรม" ก็จะเข้าไม่ถึงจิตเดิมแท้ (สภาวะที่แท้แห่งจิต) จะไม่ดับทุกข์กายทรมานใจไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร นิพพานไม่ได้แล...

โอ... ละหนอ! "โลกุตรธรรม" เป็นธรรมะที่สูงสุดเป็นดุลถ่วงสากลโลก หล่อเลี้ยงวิญญาณสัตว์โลกให้ความสงบสุขเย็นว่างเบากายใจระยะยาวนาน ๆ เมตตากรุณาธรรม เป็นโพธิสัตว์ธรรมบารมี ยังคุ้มครองโลกให้เกิดความสันติภาพระยะยาวนาน ๆ ได้มากแล... สาธุ!

วิปัสสนาสูตรฉับพลัน ภูเขาถ้ำช้างเผือก

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ได้เคยธุดงค์ไปโปรดสัตว์ แต่พบ หลวงพ่อ องค์หนึ่งมีลักษณะ (โหงวเฮ้ง) คล้ายพญาช้างเผือก ท่านเอาแต่นิ่ง นิ่งแบบมีความหมาย ไม่ชอบพูดจากับใคร ๆ ณ หน้าถ้ำแห่งภูเขาช้างเผือก เมืองโซกาย ทางทิศตะวันตก หลวงพ่อองค์นี้ทราบว่าก่อนท่านออกบวช ชื่อ เตียยิกเอ่ง[1] ชาวบ้านชอบเรียกว่า หลวงพ่อช้างเผือก

หลวงพ่อช้างเผือก มีแต่ความนิ่ง ความเงียบสงบ ของท่านมีพลังงาน ทำให้มีศรัทธาชนสนใจไปหาท่านมาก ท่านได้แต่ยิ้ม! ยิ้ม!! ไม่มีภาษาเสียงพูดเท่าไรนัก ใคร ๆ มาหาท่านก็มักจะชี้มือไปให้ดูที่ ป้ายกระดานดำ มีตัวหนังสือเขียนด้วยลายมืออย่างสวยงาม บอกว่า "จงทำวิปัสสนาสูตรอย่างฉับพลัน" กันบ้างเถิด! มีกำไรชีวิตในการได้เกิดเป็นมนุษย์ ที่พบพระพุทธศาสนา แนวปัญญาวิมุตติ ดับทุกข์กายใจได้ในชาตินี้แล...

จงฝึกจิตให้รู้แจ้งถึงธรรมอย่างนี้ คือ "จิตไม่ผลักดัน-

1. เตียยิกเอ่ง (จางตัดยูง) ก่อนออกบวชเป็นเจ้าหน้าที่เสมียนหลวง ตำบลกองเจา. เป็นผู้เขียนโศลกไว้บนฝาผนังให้แก่อุบาสกหนุ่ม อายุ 24 ปี ชื่อเว่ยหล่าง ก่อนออกบวช

จิตไม่ดึงดูด–จิตเข้าช่องว่าง (ศูนย์)" ถ้าได้บรรลุถึงธรรมนี้บ้างแล้ว จิตจะว่างเบากายใจมาก ดีกว่าได้เป็นจอหงวน[1]

ดังเช่นปุถุชน ถ้ามีความรัก ก็ดึงดูดเข้ามา. มีความเกลียดความโกรธ ก็ผลักดันให้ออกไป. อย่างนี้จิตตกเป็นของคู่ ของคู่ (กฎทวินิยม) จิตยังมีความคิดปรุงแต่ง จิตยังเกิดดับ จิตยังวนเวียนเป็นวัฏจักร เป็นโลกียรมณ์ ที่ทำให้พัวพันจิตใจ ที่สลัดไม่หลุด และยังหยุดพักไม่ได้ตามที่ต้องการเท่าไรนัก ถ้ามีจิตใจอย่างนี้ตลอดชีวิตไป จะเป็นสุขหรือจะเป็นทุกข์ ... ตอบเอาเองแล...

หลวงพ่อช้างเผือก จะบอกให้เอาบุญว่า ถ้าปล่อยให้จิตมีแต่ความคิดปรุงแต่งไปมาก ๆ ไม่รู้ศิลปการทำใจให้ปล่อยวางให้จิตหยุดพักบ้าง อันตราย โรคกล้ามเนื้อจะเกร็งตัวมาก คิดไปมาก ๆ ประสาทจะตึงเครียด เป็นนรกประจำวันอย่างหนึ่ง ไม่ใช่ผีบ้านให้ร้าย หรือดวงชะตาไม่ดี หรือเทวดาลงโทษ แต่เป็นกรรมวิบากของตนเองต่างหาก ! จงตื่นในสัจจธรรมรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจเสียทีเถิด !

โอ... สหายเอ๋ย ! สมบัติวัตถุทรัพย์สินเงินทอง เป็นของมีอยู่ประจำโลก เป็นของอาศัยให้สัตว์โลกข้ามฝั่งไปนิพพานตอนที่ยังมีลมหายใจเข้า หายใจออกเท่านั้น ไม่เที่ยงแล...

---

1. จอหงวน เป็นตำแหน่งที่ทรงเกียรติ เป็นปราชญ์ ที่ต้องสอบหน้าพระที่นั่งพระเจ้าแผ่นดินจีน ซึ่งปุถุชนพึงปรารถนาอยากจะเป็น จอหงวน กันมาก

ต้นม่อเซียง

จงหาทางนิพพานกำไรชีวิตไว้บ้าง

นิพพาน–ที่เป็นสุข เพราะจิตเย็นว่างเบากายใจ เพราะจิตใจหยุดพัก จิตหยุดความคิดปรุงแต่งลงได้บ้าง จิตเข้าช่องว่าง (ศูนย์) นิพพานจึงดับอารมณ์ที่ดี ดับอารมณ์ที่ชั่ว ดับบาป ดับบุญ ดับกุศล ดับอัตตาตัวตนทั้งหมดเลย จิตจึงว่างได้ "จิตว่าง คือ นิพพาน" เป็นกำไรชีวิต พระสัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนี ตรัสรู้ธรรมนี้

สรุปความว่า พระสูตรที่สำคัญที่สุด คือ "อนิจจัง–ทุกข์ขัง–อนัตตา" ทั้งของหินยานและมหายานนั้น ยังจัดว่าเป็นโลกีย์ เป็นโลกียธรรมอยู่ เพราะจิตยังต้องเกิดดับและคิดปรุงแต่งอยู่. จงฟังกันไว้ให้ดี บางทีนำไปใช้ได้ตลอดชีวิตก็ยังไม่หมดนะ! แปลความหมายนี้ให้ถูกตู้พระธรรมติดตัวไปแล้ว

(1) อนิจจัง–จิตก็ยังต้องปรุงแต่งอยู่. (2) ทุกข์ขัง–จิตก็ยังต้องปรุงแต่งอยู่. (3) อนัตตา–จิตก็ยังต้องปรุงแต่งอยู่. ทั้งหมดนี้ยังเป็นโลกียธรรม. (โลกียธรรม)

ทั้ง 3 อย่างที่กล่าวมาแล้ว เหตุผลตรงที่จิตยังต้องคิดเกิดดับเป็นวัฏจักร คือต้องเพ่งพิจารณาจิตจึงเกิดดับทำงาน จิตจึงยังไม่ว่างจริง ๆ จึงเป็นโลกียจิต. (วนเวียนในภพ–ภูมิทั้ง 6.)

สุญตาต้องจิตว่างจริง ๆ จิตเข้าศูนย์ จิตหยุดความคิดปรุงแต่ง จิตหลุดพ้นจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ทั้งปวง จึงเป็นสุญตา เป็นนิพพาน เป็นโลกุตรจิต. เพียงใจความสั้น ๆ เท่านี้ กินความแทบหมดตู้พระธรรม ถ้าจับความได้ รู้จักนำเอาไปใช้บุญกุศลที่หาค่าบ่มิได้ บางทีใช้ตลอดชีวิตก็ยังไม่หมด แล... สาธุ!

บทที่ 9
"เข้าใจเขว-จะลงนรก
เข้าใจถูก-จะขึ้นสวรรค์"

พระภิกษุตี้หุย (พระปัญญา) ดังได้สดับมาอย่างนี้ สมัยหนึ่ง หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ได้เทศนาธรรมสอนศิษย์ต่อจากวันก่อน ๆ เรื่อง (1) อัตตาบุญ (2) อนัตตาบุญ (3) สุญตา-ทาน. พระสูตรทั้ง 3 ที่ได้เทศนาไปแล้วนั้น มีอยู่ใน มหาปรัชญาปารมิตาสูตร พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ 16 ครั้ง

หลวงพ่อเฒ่า ก็กลัวว่าจะต้องตกนรกบ้างเหมือนกัน จึงต้องเทศนาย้ำความชี้แจงไว้ให้จดจำอย่างแม่นยำ เพื่อป้องกันจดผิด ฟังผิด เข้าใจผิด เข้าใจในแง่เขวไป...หลวงพ่อเฒ่าจะต้องลงนรกตามไปอีกด้วย กลัวตรงนี้มาก

เพราะว่าพระสูตรนี้ เป็นหัวใจพระโพธิญาณ เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อ เป็นทางแยกของวิถีชีวิตมนุษย์ เป็นการชี้ทางเดินของวิญญาณ ของบุคคลนั้นเชียวนะ! จะลงนรก จะขึ้นสวรรค์ จะดับทุกข์ จะหลุดพ้นวัฏจักร จะนิพพาน ก็เพียงแค่รู้แจ้งสูตร-ศาสตร์นี้ก่อน แล้วเจริญธรรมจนบรรลุถึงธรรมนี้ เรื่องใหญ่โตมาก

เนื่องจากหลักธรรมนี้ คือ "อัตตาบุญ–อนัตตาบุญ–สุญตาทาน" 3 อย่างนี้เป็นพุทธพจน์เป็นกลไกตัวจักรที่สำคัญที่สุดใน "โลกุตรธรรม" เป็นธรรมที่กำชะตาชีวิตคนทั้งโลก จะทำให้ชีวิตคนนั้นผันไปตกต่ำ สูงขึ้น หลุดพ้น ก็มีอยู่ในพระสูตรนี้พร้อมดีแล้ว

ฉะนั้นชาวพุทธทุก ๆ คน หรือผู้ที่นับถือศาสนาอื่น ๆ ก็สมควรรู้ไว้ก่อน อย่างน้อยให้รู้ความหมายไว้ที่ก่อน ต่อไปอาจจะมีบุญโอกาส ปฏิบัติธรรมนี้ได้บ้าง ผลกำไรคือ ชีวิตกายใจจะอยู่ในโลกนี้เบา ๆ ง่าย ๆ ผ่านไปในชาติหนึ่ง ๆ มีความสนุกในธรรมชาติมากกว่าทุกข์ทางใจ มีความรู้แจ้งธาตุแท้มายาการทางจิตใจตนเอง และผู้อื่น ๆ บ้าง

ได้ธรรมะนี้บ้าง จะมีสติปัญญาฉลาดในการรับฟังธรรมชาติ การอยู่รอด การวางตัว การปรับปรุงตัวได้ง่ายขึ้น ไม่ประมาท ต้องรู้การเกิด ต้องรู้การปลง. ต้องรู้การดับ จึงจะเอาตัวรอดได้ดีแล...

(1) อัตตา–ตัวตน. แปลความหมายว่า คือทางฝ่ายจิต จิตที่มีอุปาทาน จิตที่ยึดมั่นถือมั่น ตนเอง ถือตนเองเป็นใหญ่ (ตัวกู–ของกู) อย่างนี้เรียกว่า "อัตตา–ตัวตน" จิตแบบนี้มีอยู่ในทุก ๆ คน และทุกศาสนา ตราบจนกระทั่งสรรพสัตว์ เป็นโลกียธรรมแล...

(2) อนัตตา. แปลความหมายว่า ไม่ใช่อัตตา ไม่ใช่ตัวใช่ตน. คือจิตที่เข้าถึงธรรมชาติบ้าง ใช้เพ่งคิดจิตปรุงแต่งเป็นโลกียรมณ์ จิตฉลาดได้มองทะลุสรรพสิ่งว่า ไม่เป็นแก่นสารไม่เที่ยงแท้ ไม่เป็นตัว ไม่เป็นตน. หรือไม่เป็นอัตตาที่เที่ยงแท้ยืนโรงได้ตลอดไป อย่างนี้เรียกว่า "อนัตตา" รู้แจ้งสูตรนี้ธรรมะแบบนี้ทุก ๆ คนมีสิทธิบรรลุถึงได้ จะนับถือศาสนาใด ๆ ก็มีสิทธิเขาถึงธรรมนี้ได้บ้าง ผลที่จะได้รับในชาตินี้ปลงใจทำใจได้ง่ายขึ้น คือจะเริ่มจิตว่าง เบากายใจ มากกว่าทุกข์ใจแล... (ยังเป็นโลกียธรรมชั้นสูงมาก)

(3) สุญตา. แปลความหมายว่า ความว่าง คือว่างทางฝ่ายจิต เข้าช่องว่าง (ศูนย์) จิตหลุดพ้นจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ จิตหยุดความคิดปรุงแต่งลงได้ชั่วคราว จิตว่างคือนิพพานอย่างนี้ สุญตาคือโลกุตรธรรมในความหมายของพระพุทธศาสนาต้องการให้จิตว่างจากกิเลสตัณหาอุปาทาน จึงจะหลุดพ้นทุกข์ทั้งปวงแล...

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้เอง ได้พบทางนิพพานอย่างนี้ ปุถุชนทำให้จิตว่าง ได้เป็นพัก ๆ แล้วก็เสื่อมไป พระอริยเจ้า ทำให้จิตว่างได้ตามที่ต้องการ พระอรหันต์อยู่ในจิตว่าง อาณาจักรแห่งความว่าง(สุญตา) ธรรมะนี้เป็นปัจจัตตังรู้ได้เฉพาะคนที่ได้บรรลุถึงธรรมนี้บ้างแล้ว สาธุ!

ถ้านักศึกษาธรรม ผู้ที่จะแสวงหาว่า สิ่งใดเป็นบุญ เป็นกุศล เป็นมรรคผลนิพพานแต่ไม่สนใจธรรม 3 อย่างนี้บ้างเลย จง

บอกกับเขาไปตรง ๆ เลยว่าป่วยการที่จะมานับถือพระพุทธศาสนา เพราะว่าจะเข้าไม่ถึงทางมรรคผลนิพพาน ยังจะต้องเสียเวลาเกิดแก่เจ็บตาย ชีวิตจะวนเวียนในภพภูมิทั้ง 6 ไม่มีวันจบสิ้น

ต่อให้ถือศีล กินเจ ออกบวชเป็นพระเณรไปจนวันตาย ก็อย่างเก่งคือรู้เพียงแค่ "โลกียธรรม" ซึ่งคำสอนเหล่านี้มีอยู่ในแทบจะว่าทุก ๆ ศาสนามีแล้ว แต่เป็นโลกียธรรม[1] จะทำให้สัตว์เวียนเกิดตายในโลกียภพ เช่นเกิดแก่เจ็บตายตามเดิมๆ นั่นเอง จะไม่หลุดพ้นการวนเวียนในวัฏสงสาร

เพราะว่าขาดโลกุตรธรรมขาดมรรคผลนิพพาน โลกุตรธรรม[2] เป็นธรรมที่ทำให้สัตว์หลุดพ้นจากการวนเวียนในภูมิทั้ง 6 อย่างนี้เป็นต้น (จดจำไว้ให้แม่นยำเลย)

หลวงพ่อเฒ่า มีความเห็นว่า หลักธรรมะที่จะดับทุกข์ชั้นเบื้องต้นนั้น ให้มนุษย์เดินสายกลางมีพอดีแล้ว เพียงแต่ขาดการปฏิบัติจริง ๆ เท่านั้น เช่นมีศีล 5 เป็นโลกียธรรมคุ้มครองโลกสงบสุข

ศีล 5 ปูพื้นฐานของจิตใจคน วางตัวเสียใหม่ ปฏิบัติกันจริง ๆ บาปกรรมก็จะลดน้อยลง ทุกข์กายทรมานใจก็จะเบาลง

---

1. โลกียธรรมจิตยังปรุงแต่ง ยังวนเวียนเกิดดับในโลกียภพ จบไม่ลงมีสอนในทุกศาสนา ไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร "ไม่นิพพาน" ธ. ธีรทาส.

2. โลกุตรธรรมสอนให้จิตหยุดความคิดปรุงแต่ง เข้าช่องว่าง (ศูนย์) หลุดพ้นคือสุญญตานิพพาน ได้ตัดวัฏจักรในภพภูมิทั้ง 6 เป็นหลักธรรมให้ออกจาก "กามภพ-รูปภพ-อรูปภพ" พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เองมีสอนอยู่แต่ใน พระพุทธศาสนา เพียงรู้ความหมายให้ประทับจิต ติดวิญญาณไว้บ้าง ก็บุญมากแล้ว.

ธ. ธีรทาส

ไม่ทำผิดศีล 5 ไม่ต้องมีโทษผิดกฎหมาย ถึงกับต้องติดคุกเข้าตะรางของชาติบ้านเมืองนั้น ๆ เลย บุญกุศลทันตาเห็นแล้ว

ถ้าบุคคลใด ๆ เจริญอยู่ในศีล 5 บริสุทธิ์จะไปอยู่บ้านไหนเมืองใด ๆ เขาก็ว่าเป็นคนดีไว้ใจได้ดี มีเกียรติในสังคม ความอยู่รอดในชีวิตก็ง่ายขึ้น บุญกุศลทันตาเห็นอย่างนี้ก่อน คนมันไม่เอากันเองต่างหาก!

พอถึงวันที่เกิดทุกข์ มีภัยเพราะผิดศีล 5 เป็นเหตุ ก็ร้องโวยวาย! คลุ้มคลั่งเดือดร้อนกายใจ แก้กันไม่ค่อยจะตก เพราะว่ากรรมมีจริง ๆ จะต้องเป็นไปตามกรรมนั้นก่อน

ถึงวันที่กรรมจากการผิดศีล 5 ให้ผล วันโวยวาย! มาถึงตัวก็มักจะวิ่งเข้าหาศาลเจ้า หาวัด หาเซียนผู้วิเศษ อย่างนี้มีแทบทุกศาสนาก็ว่าได้ เป็นสมบัติดั้งเดิมแล...

ถ้าเป็นโชคดี มีบุญเก่าส่งผลมาช่วยทัน ทำให้ไปพบพระอริยครู พระโพธิสัตว์ ช่วยให้ความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจจนจิตสว่างไสว รู้แจ้งธรรมชาติ พบหน้าตาดั้งเดิมของตน รู้ผิดรู้ถูก และทั้งสำนึกบาป ชำระบาป รู้จักศิลปในการปล่อยวางทางใจคุมสติ ทำใจได้คุมอารมณ์ จนดับทุกข์กายใจสงบลงได้บ้าง ก็นับว่ายังเป็นบุญกุศลทันตาเห็นอย่างนี้ได้บ้าง

แต่ถ้าไม่พบอริยครู ช่วยชี้แจงอริยมรรคที่แท้จริง ก็ลำบากบางคนเข้าศาลเจ้า ก็ยังถูกคนในศาลนั้นหลอกลวงไปก็มี เข้าวัดก็ยังไม่หาย เพราะว่าไปพบวัดที่ไม่เทศนาสอนธรรม บางทียัง

เรียกร้องบอกบุญให้ทำพิธีกรรมต่าง ๆ เพื่อสร้างบุญให้จิตใจมีความหวัง ให้สินบนบานไว้ก่อน เกาะไว้ที่ก่อนเป็นบุญ บางคนการทำแบบนั้น เป็นการเพิ่มหนี้สินเงินทองให้หนักลงไปอีก แก้ไม่ถูกจุด ทุกข์เพราะยากจน แต่ไปกู้หนี้ยืมสินเขามาทำบุญต้องใช้หนี้เขาหนักกว่าขาดบุญนั้นก็มี.

เหตุผลตรงนี้ เป็นกรรมที่ไม่สนใจธรรมะ กรรมมีจริง ๆ ขาดธรรมะเป็นเพื่อนทางใจ จึงหวาดกลัวภัยต่าง ๆ ไม่ได้ดับทุกข์แต่ต้นมือ พอถึงปลายมือ กรรมนั้นระเบิดออกไปแล้ว แก้ไม่ตก กรรมมีจริง ผู้วิเศษทั้งหลายช่วยไม่รอดเสียแล้ว ล้างบาปทันทีไม่ได้ ก่อเวรสร้างกรรมกันตลอดชีวิต พอเข้าไปวัดจะให้พระ-สวดมนต์ล้างบาปให้หมดทันที กรรม! เพราะว่าพระเองก็ยังมีบาปรับบาปบางอย่างเหมือนกัน เฉลียวใจกันบ้างไหม?

จงได้สติมีปัญญาธรรมชาติจักษุกันบ้างเถิด! การดับทุกข์ทางใจนั้น ไม่ใช่เงินทองจะซื้อได้ทันที ต้องศึกษาธรรมะควบไปทุก ๆ วัยของชีวิต ให้ความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจตนเอง จนจับวาระจิตตนเองได้ว่า กรรมมาจากผิดศีล 5 มันเล่นงานอย่างไร? แล้วชำระบาป สำนึกบาปกรรมนั้น ให้ทำอย่างนั้น จึงจะค่อยสงบเย็นว่างเบากายใจลงได้บ้าง

แล้วต้องมองเห็นธรรมว่า คนเกิดมาในสหายโลกธาตุนี้มีบาปก่อเวรกรรมไว้อย่างหนัก คือ "สัตว์โลกต้องเสียสละ

ชีวิตหนึ่ง[1] เพื่อให้อีกชีวิตหนึ่งอยู่รอดได้" บาปกรรมร่วมอย่างนี้ คนยังมองไม่ค่อยจะเห็น จึงทำให้มีอันเป็นไปอย่างนั้น เรียกว่า "ตถตา" คือธรรมชาติเป็นมาอย่างนั้น ธรรมชาติเป็นไปอย่างนั้น ธรรมชาติเดิมแท้เป็นเช่นนั้นเอง "ตถตา"

ถ้ามองทะลุจนข้ามวัฏสงสารไปแล้ว จึงจะมองเห็นว่าหลักธรรมนี้ถูกต้องมาก มีแต่เตือนสติให้สำนึกบาป ชำระบาปกรรม มุ่งแต่เมตตากรุณาธรรมบารมี ช่วยชีวิตสัตว์โลก แจกสอนธรรมทานให้มนุษย์รู้แจ้งทางจิตใจ พัฒนาวิญญาณให้สูงเข้าประตู "นิพพาน" ทางเดียวมากแล...

ถ้าใครทำลายหลักธรรมคำสอนเนื่องด้วย "อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-สุญตา" นี้ เป็นบาปก่อเวรกรรมอย่างหนัก ตกนรก คือทำลายทางที่จะให้มนุษย์พบ "พระโพธิญาณ" ทีเดียวแล...

สูตรศาสตร์ ที่พระอริยครู ท่านได้ถ่ายทอดสอนกันลงมาด้วย "จิต-ถึง-จิต" ถ่ายพลังงานสืบกันลงมานั้น ท่านผู้ใดศึกษาพอรู้แจ้ง ก็จะเป็นบุญทางใจ เข้าถึงบรรลุธรรมนี้ได้เป็นกุศล แล้วจะมีพลังงานเป็นวีระบุรุษในจิตใจตนเอง คือจิตมั่นคงไม่หวั่นไหวต่อโลกธรรมต่าง ๆ ไม่หลงใหลในมายาการของสังคม

1. แล้วอย่าลืมว่า สัตว์ทุก ๆ ชีวิต สัตว์ที่กำลังถูกฆ่าตายนั้น จิตมันโกรธมาก หลั่งเลือดโหดเหี้ยมออกมา มีพลังงาน ก่อนตายจิตของมันอาฆาต จิตมันจองเวรกรรมไว้แก่คนที่ฆ่าชีวิตมันตายโหง มีแรงกรรมวิบาก

เสถียร โพธินันทะ

เท่าไรนัก จะนับถือศาสนาใด ๆ ก็รู้ได้เท่าทันมีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ ช่วยตัวเองทางจิตใจได้ ตรงที่รู้ช่องทางไม่เดินหลงผิดสัจธรรม จิตรู้จุดยืนรู้โครงสร้างของศาสนาต่าง ๆ มากขึ้น

มีสติปัญญา เช่น รู้รากเหง้าแห่งบาป. รู้รากเหง้าแห่งบุญ. รู้รากเหง้าแห่งกุศล. 3 อย่างนี้ผลไม่เหมือนกัน ถ้าเข้าใจในแง่เขวจะลงนรก. ถ้าเข้าใจถูกจะขึ้นสวรรค์. รู้การปล่อยวาง จะว่างเบากายใจ. รู้กรรมวิธีดับทุกข์จะนิพพาน. เจริญธรรมนี้ไปจะเข้าประตู สู่อริยภูมิ พุทธภูมิ "พระสัมมาสัมพุทธเจ้า" บุกเบิกทางนี้ไว้ให้แก่สรรพสัตว์แล...

แล้วการทำบุญทานแต่ละครั้งนั้น ต้องมีสติปัญญาควบคุมไว้ด้วย ให้มีความหมายเข้าหาสัจธรรม ตามพุทธประสงค์มากขึ้นไป จึงจะปลอดภัยแต่ต้นมือ ทำบุญเพื่อดับทุกข์ ทำบุญเพื่อให้ละความโลภโกรธหลงลงไปด้วย จึงจะเป็นการทำบุญที่ถูกต้องได้ตัดวัฏสงสารในตัวดับทุกข์แต่หัวที

มิใช่ว่าการทำบุญแต่ละครั้ง ๆ มีแต่ขอร้องวิงวอนเนื้อนาบุญให้มีบุญได้เกิดใหม่ ทำบุญขอให้เกิดชาติใหม่ ๆ ก็จะได้บุญแบบเดิม ๆ อย่างหนึ่งคือเกิดแก่เจ็บตาย เพราะว่าเราไปสร้างทางให้เดินอีกต่อไป มันมีชาติ มีภพ ก็ต้องมีทุกข์ภัย ตรงที่เกิดแก่เจ็บตายเป็นของคู่กัน อย่าสงสัยเลย

หรือจะไปพบแต่กลุ่มชนที่ใช้ "โลภะ–โทสะ–โมหะ" ปกครอง สังคมมายาการอย่างเดิม ๆ อย่างนี้มีใครคิดเฉลียวใจ...

ตกใจกลัวกันบ้างไหม? ถ้าได้สติ เห็นภัยในวัฏสงสารบ้าง จงทำบุญเพื่อตัดวัฏจักรบริจาคความเห็นแก่ตัวลงไปอีกด้วย ไม่หวังผลในเนื้อนาบุญให้เกิดใหม่อีก ขอพระนิพพาน จะได้ปลอดภัยไว้ก่อน

หรือจะได้ไม่พบโลกของ "อัตตา-ตัวตน. (ตัวกู-ของกู)" อย่างนี้ก็ร้ายกาจพอดู คือมีแต่ความยึดมั่นถือมั่นแรงมาก ถือตนเองเป็นใหญ่ ทำใจปลงไม่ได้ ก็เป็นทุกข์ เห็นใครผิดนิด เป็นเล่นงานทันที เอาเรื่องทันที อภัยทานให้ไม่ได้ ตนเองก็เป็นทุกข์ใจ เพราะเกิดโทสะนั้น ถ้าทำใจได้ก็เบาลง ปลงใจได้ก็ดับทุกข์นั้นลงได้บ้าง กรรมมาจากที่จิต มีแต่ "อัตตา-ตัวตน (ตัวกู-ของกู)" แรงสูงจนเกินไป

มักจะเป็นพวกวัตถุนิยมแรงมาก อัตตา-ตัวตน ถึงแม้จะเป็นคนเข้าวัด ถือศีลแล้ว ทำบุญแล้ว แต่มักจะเป็นอัตตาบุญ เวลาอัตตาบุญส่งผลให้มีนิสัยกลายเป็นคนอย่างนั้น หามิตรแท้ได้ยาก หาความสงบเย็นว่างกายเบาใจยาก บางคนเป็นมาก ๆ ก็คือกล้ามเนื้อจะเกร็งตัว ตัวสั่นหน้าแดงทุกข์เพราะความโลภ นานไปประสาทจะเล่นงาน คือตึงเครียดโดยที่ตนเองไม่อยากจะเป็นอย่างนั้น มีเงินทองมากมาย แต่แก้ทุกข์อย่างนี้ไม่ได้ แก้ไม่ตก เพราะว่ากรรมมีจริง ๆ (ขาดอนัตตา-สุญตา)

หลวงพ่อเฒ่า เทศนาธรรมะเรื่อง "อัตตาบุญ–อนัตตาบุญ–สุญตาทาน" เป็นได้เรื่องแทบทุกที ธรรมะโลกแตก! คือมีคนไม่น้อย รู้เพียงแค่โลกียธรรม พอมาได้ฟังโลกุตรธรรมชักสงสัยทันที บางคนตกใจเลย! ว่าฟัง หลวงพ่อเฒ่า เทศนาธรรมไป ทำนองว่าบุญก็หายไป เทศน์จนบุญเขาหายไปหมดเลย! เสียดายบุญ ทิ้งบุญไม่ลง สงสัยตรงนี้มากแล...

โอ...อมิตาพุทธ! (แปลว่า–สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) **หลวงพ่อเฒ่า** ชอบใจคำถามที่สงสัยอย่างนี้มาก เป็นเรื่องที่เคยมีมาแล้ว สมัยที่ **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** ศากยมุนีตรัสรู้ แล้วเทศนาหลักธรรม พระสูตรนี้ไว้แก่ **พระสุภูติมหาโพธิสัตว์** (สูพู่ทีไต้พู่สัก) ในยุคพุทธกาลโน้น[1] โลกบุญทั้งหลายก็ฉงนฉงาย หวั่นไหวไปพักหนึ่งเหมือนกัน **"โง่หรือฉลาด. อวิชชาหรือปัญญา. มีไม่ขาดโลก"**

การเทศนาธรรมจบแล้ว มีผู้สงสัย ขอท้วง ขอถาม อย่างนี้ พระครูบาแนวเซ็นชอบใจ บอกว่าไม่เสียที ไม่เสียเวลาเทศนาไป ได้เห็นแจ้งชัดถึงภูมิธรรม บอกอนุสัยจิตใจทันที

---

1. อีกหนึ่งพันสองร้อยปีหลัง ๆ (1,200 ปี) พอพระสูตรชุดนี้เข้าเมืองจีน แปลเก็บไว้เป็นภาษาจีน สมัย **พระเจ้าลี้ซีหมิน ฮ่องแต้ พระถังซำจั๋ง** เป็นประธานในกองแปลด้วยทุนหลวง 600 ผูก ชื่อ **มหาปรัชญาปารมิตาสูตร** (ได้ปัวะเยียปอล่อมิกเก็ง) เสถียร โพธินันทะ.

ถ้ามีความสงสัย ย่อมจะเกิดความนึกคิด ค้นหาเหตุผลสืบต่อไป เท่ากับได้ถ่ายทอดธรรมนั้น ให้ศิษย์ไปแล้ว ประทับจิตติดวิญญาณศิษย์ไปบ้างแล้ว

ในมหาปรัชญาปารมิตาสูตร ตรัสไว้ว่า สติปัญญาของโลกียชน ในสหายโลกธาตุนี้เปรียบได้เสมือนเป็น "ดอกบัว 4 เหล่า" ที่จะฟังธรรมชั้นสูงของ พระพุทธองค์ คือโลกุตรธรรมนี้ได้นั้น มีชนอยู่เหล่าเดียว ที่ ดอกบัวพ้นน้ำ ได้แล้ว ธรรมะนี้จริง ๆ มีเพียงกำมือเดียว หาคนฟังได้ แต่หาคนรับธรรมปฏิบัติทันทีนั้นยากมาก มีกำมือเดียวแต่ใช้ดับทุกข์ได้มาก

ส่วนดอกบัวอีก 3 เหล่าหลังนั้น ไม่ใช่เป็นคนโง่หมดนะ! บางคนมีปัญญาโลกีย์สูงมาก แต่เป็นปัญญาที่ทำให้สัตว์วนเวียนในวัฏสงสาร และจังหวะชีวิตเขายังไม่พร้อมที่จะให้รับฟัง "โลกุตรธรรม" ยังไม่พร้อมที่จะเจริญมรรคผลนิพพาน เขายังจะต้องมีเวรก่อกรรมทางโลกีย์ไปอีกนาน

ถ้าจนมุมทางโลกีย์แล้ว แก้ปัญหาชีวิตไม่ตกแล้ว วันนั้นจึงจะเริ่มมองเห็นคุณค่าของสัจธรรมนี้ คือโลกีย์สุดทางแล้วโลกุตระเข้าเอง "สรรพสัตว์คือพุทธะ พุทธะก็มีอยู่ในจิตใจของสรรพสัตว์นั้นเอง" นี่เป็นพุทธพจน์แล...

หลวงพ่อเฒ่า ขอตอบแก้ความไว้อีกว่า "เหตุอย่างไร-ผลอย่างนั้น" จงอย่ากลัวการทำบุญจะต้องได้บุญ จงอย่ากลัวการ

เจริญกุศล จะต้องได้สติปัญญาคือทางมรรคผลนิพพาน. แล้วการทำบาป ก็ต้องได้บาป. ไม่ผิดเลย

การทำ 3 อย่างนี้ทางไปไม่เหมือนกัน "บาป–บุญ–กุศล" เช่นทำบาปลงนรก. ทำบุญขึ้นสวรรค์. เจริญกุศลได้นิพพาน. แล้วใครนิยมอย่างไหนก่อน เป็นสิทธิของแต่ละบุคคลไป หลวงพ่อเฒ่า เป็นเพียงผู้ชี้ทางเดินเท่านั้น

แล้วการทำกรรมดี ทุก ๆ ครั้งนั้น มันดีอยู่ในตัวขณะที่กระทำดีนั้นไว้แล้ว. แล้วการทำกรรมชั่ว ทุก ๆ ครั้งนั้นมันก็ชั่วอยู่ในตัวขณะที่กระทำชั่วนั้นไว้แล้ว. ทุก ๆ ครั้งที่กระทำกรรมต่าง ๆ นั้น มันมีพลังงาน จิตเก็บภาพ หรือจิตถ่ายภาพนั้นไว้แล้ว

ภาษาธรรมเรียกว่า อุปาทานจิตเก็บอัดกรรมต่าง ๆ ไว้แล้ว หรือประทับจิต ติดวิญญาณไปแล้ว เก็บไว้เป็นอนุสัยจิต สืบภพชาติไป จะผันเป็นบุญ จะผันเป็นบาป จะผันเป็นกุศล เป็นไปตามเจตนาคือกรรม "เจตนาคือกรรม" อย่าสงสัย!

ไม่ว่าจะนับถือศาสนาใด ๆ เจตนาคือกรรม เพียงแค่คอยวันเวลาระเบิดของกรรมนั้น กรรมยุติธรรม ไม่ล้อเล่นกับใคร ธรรมชาติไม่โกหกใคร ไม่ยกเว้นให้ใคร จงอย่าประมาท แล้วบอกลูกสอนหลานเหลนไว้เป็นบุญมรดกทางสติปัญญาที่มีค่าแก่ชีวิตสรรพสัตว์มากอย่างหนึ่งแล...

หลวงพ่อเฒ่า เป็นธรรมาธิปไตย ไม่บังคับคนฟังธรรมแล้วจะต้องเชื่อทันที จงนำเอาไปคิดทบทวนนาน ๆ มีเหตุผลบ้าง

แล้วค่อยมาสนใจ นำเอาไปปฏิบัติดู บางทีใช้ตลอดชีวิตก็ไม่หมด เช่นรู้แจ้งโลกียธรรม ปฏิบัติได้ จะอยู่ร่วมกันในสังคมก็สงบสุขได้มาก พออดพอทนอยู่ได้รอดฉากหนึ่งของชีวิตไป

ถ้ารู้แจ้ง โลกุตรธรรม จิตถ้าเข้าช่องว่างได้ (ศูนย์) จะรู้ได้ตรงที่จิตเริ่มหยุดพักความคิดปรุงแต่งลงไปมาก ถ้าบรรลุถึงสภาวะธรรมนี้แล้ว จะรู้ได้ตรงที่ จิตหลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ต่าง ๆ ที่เราเป็นทุกข์ใจแล้วก็แก้ไม่ตก เพราะจิตพัวพันกับโลกียรมณ์ต่าง ๆ จนสลัดไม่หลุด จิตปรุงแต่งจนกล้ามเนื้อเกร็งตัว ประสาทตึงเครียดมาก เมื่อดับความคิดปรุงแต่งลงได้ ดับโลกียรมณ์ลงได้ ก็เท่ากับได้ดับทุกข์กายทรมานใจลงบ้างแล้ว พระนิพพาน อยู่ตรงนี้เอง

หลวงพ่อเฒ่า มีความเห็นว่า มนุษย์ที่เกิดมาในสหายโลกธาตุนี้ มีกิเลสตัณหาต่าง ๆ กัน กรรมจำแนกสัตว์อยู่แล้ว ทุก ๆ ชีวิตมีกรรมร่วม เป็นปัญหาใหญ่โตที่แก้กันไม่ค่อยจะตกอีกด้วย โดยสัญชาตญาณแล้วแสวงหาทางดับทุกข์ด้วยกันทั้งปวง

แล้วโพธิสัตว์ ที่มีคุณธรรมเพื่อสรรพสัตว์นั้น เพราะเห็นใจสัตว์ เขาทำบุญทานอะไร ๆ ปุถุชนก็ต้องหลงยึดมั่นถือมั่นในการทำบุญนั้นไว้ก่อน เพราะถูกสอนผิดมาก่อนพุทธกาลแล้ว มันเป็นอัตตา เป็นตัวตน ที่สุดแล้วกลายเป็นวัตถุนิยมไปโดยปริยาย ทำบุญแบบอย่างนั้น ได้บุญแต่ทำให้เกิดใหม่ แล้วพบของเก่า

อย่างหนึ่ง คือเกิดแก่เจ็บตาย ตรงนี้ชาวโลกีย์ไม่เฉลียวใจ และยังจะยินดีพอใจแบบนั้นอีกด้วย กรรม!

พระอริยเจ้า ได้มองเห็นทะลุห้วงกรรมอย่างนั้นว่า เป็นบุญที่บังคับวิญญาณ ทำให้วนเวียนในวัฏสงสาร จะเป็นบุญสูงบุญต่ำ ก็มีทุกข์คนละแบบ นิพพานไม่ได้ เพราะขาดความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ จิตไม่สงบเย็นว่าง ขาดมรรคผลนิพพานปราชญ์ที่จิตหลุดพ้นแล้ว จึงกลัวบุญเท่า ๆ กับกลัวบาป

"กลัวบุญ–เท่า ๆ กับกลัวบาป" อย่างนี้เป็นต้น

ในโพธิสัตว์อวตารสูตร ชี้กรรมวิบากเรื่อง "อนัตตาบุญ" ไว้ว่า การทำอนัตตาบุญ เป็นบุญของนักปราชญ์ เป็นบุญที่มีการปลงบุญนั้น และปล่อยวางทางใจบ้างแล้ว จึงทำให้วิญญาณอิสระในบุญนั้นบ้างแล้ว เป็นบุญที่มีพลังงานสูงมาก เป็นบุญของบัณฑิตสรรเสริญว่าป้องกันพิษภัยในตัว

เวลาอนัตตาบุญ ส่งผลผันกลับมาสูงมาก บางท่านทันตาเห็น บางท่านต้องคอยไปจนข้ามภพชาติ เป็นบุญทานที่ไม่ยึดมั่นถือมั่น ทำบุญปล่อยวาง ทำบุญไม่เรียกร้องผลบุญนั้นไม่หวังผลตอบแทนทันที ทำบุญเพื่อกำจัดความโลภ กำจัดความเห็นแก่ตัวลงไปอีกด้วย จึงยกผลบุญทานนั้น ยกให้แก่สรรพสัตว์ไปได้ เป็นของกลางมรดกสังคมไป

ตรงนี้เอง เหตุสร้างไว้อย่างไร ผลตามมาอย่างนั้น คือทำบุญให้เขาไปได้ง่าย ๆ แบบทำบุญลอย ๆ ลอยไปตามกรรม ไม่

คิดถึงวันเวลา ให้แล้วจบกันทันที ตรงนี้ ๆ จิตยอมยกผลบุญทานนั้นให้สรรพสัตว์ได้เป็นของกลางไป

ตรงนี้สำคัญมาก คือเวลาบุญทานนั้นส่งผล บุญสนองตอบกลับมาในโลกียภูมิ ก็เป็นแบบเดียวกัน แบบลอย ๆ ง่าย ๆ หรือเป็นลาภลอย "ลาภลอย" โดยไม่คิดฝันมาก่อน บุญกุศลที่ได้บำเพ็ญมาตรงที่ให้เขาได้กว้างขวาง ใจกว้างก็ส่งผลกลับมาแบบใจกว้างอิทธิพลกว้างขวาง เพราะแรงกรรมวิบากยุติธรรม เราให้เขาง่าย ๆ เขาก็ให้เราแบบง่าย ๆ จึงมีกรรมสิทธิ์ในของกลางมรดกสังคมหรือโลกทั้งนามธรรมและรูปธรรม

เช่นบางคนบำเพ็ญให้วัตถุทานอย่างง่าย ๆ เกิดมาก็ได้วัตถุสมบัติเงินทองนั้นมาง่าย ๆ ได้รับมรดกโดยบังเอิญ ๆ หรือคนเขายกให้ง่าย ๆ หรือคนทั้งเมือง ส่งมาให้คนๆเดียว หรือคนทั้งชาติเคารพนับถือ หรือคนทั้งสากลโลก สรรเสริญคุณธรรม. ส่งวัตถุทาน ธรรมทาน อภัยทาน ให้แบบไม่มีพันธะ ส่งให้แบบไม่บังคับจิตใจ ส่งมาเอง (ไม่บังคับวิญญาณ)

เข้าสูตรที่ว่า "ให้ลอยไปง่าย ๆ ก็ลอยกลับมาให้ง่าย ๆ" บางคนทำบุญทันตาเห็น บางคนทำบุญตอนหนุ่ม ๆ แต่ผลบุญนั้นสนองตอบกลับมาเมื่อตอนกลางคนก็มี. บางคนทำบุญแล้ว ได้รับผลบุญนั้นเมื่อแก่ชรา มาแบบเดียวกันก็มี หรือที่ชาวบ้านเรียกว่าเฮียน คือศักดิ์สิทธิ์ หรือปาฏิหาริย์ โดยบังเอิญ ๆ เหตุผลดังกล่าวมานี้ นักศึกษาเรื่องบาป-บุญ-กุศล 3 อย่าง สมควรคิดดูกันบ้าง

หลวงพ่อเฒ่า พบความจริงในสังคมมามากแล้ว เช่น บางคนพอเห็นหน้ากัน ก็เกลียดกัน ไม่ถูกชะตากัน เวลาพูดจาอะไร ๆ ออกมาไม่อยากฟัง ผิดนิดก็อารมณ์เสีย หรือโกรธกันเลย ให้อภัยทานกันไม่ได้ อย่างนี้แยกธาตุจิตลงไปแล้ว จะพบว่าเป็นผลมาจากกรรมเก่า ๆ อดีตกรรม ที่เคยทำกันไว้ก่อนแล้ว

กรรมวิธีแก้จากหนักให้เป็นเบาลงได้ เมื่อพบบาปกรรมอย่างนั้นแล้ว ต้องไม่โกรธตอบอภัยทาน เวรจะระงับได้ด้วยการไม่จองเวร แล้วแผ่เมตตากรุณาจิต มีทางนี้ทางเดียว อาจจะผูกมิตรกันได้ อภัยทานกันได้ วันหน้าพบกันยังยิ้มกันได้บ้าง

อดีตกรรมทำไว้ดี อนาคตกรรมก็จะดี. ถ้ารู้ว่าอดีตกรรมทำไว้ไม่ดี เราต้องรีบแก้ไขด้วยการทำปัจจุบันกรรมดี ทำให้ดีไว้ก่อน. ป้องกันไว้ก่อน. ทำดีมาก ๆ มันอาจจะอโหสิกรรมจากหนักเป็นเบาลงได้บ้าง ถือพระสูตรว่า "เวรจะระงับได้ด้วยการไม่จองเวร" เป็นอุดมคติ เป็นคุณธรรมประจำจิตใจ

โอ! โลกนี้เขาว่ากลม จะต้องพบหน้ากันอีก จงผูกมิตรสามัคคีธรรมไว้ก่อน เป็นของดี มีแต่ดี การเกิดเป็นคนที่จะอยู่รอดในโลกนี้มันช่างยากเสียจริง ๆ "ปุถุชน–ถ้าขาดบุญมากนัก ก็เดือดร้อนกาย ถ้าขาดกุศลก็ไม่ดับทุกข์ทางใจ" ฉะนั้น การสอนธรรมทานแจกธรรมทานไม่ใช่ของทำได้ง่าย ๆ นัก ถ้าไม่มีโพธิจิตเป็นทำไปไม่ตลอดชีวิต เพราะโลกกับธรรมมักจะ

สวนทางกัน ขัดกัน สำหรับปุถุชนคนโลกีย์แล้วช่างฝืนใจมาก หลวงพ่อเฒ่า เห็นใจมาก เขาจึงสรรเสริญอุดมคติโพธิสัตว์

จากพระสูตร จากพระอรรถกถาจารย์ และอริยครู สาย หลวงพ่อเฒ่า ได้สอนสืบถ่ายทอดกันลงมาว่า มนุษย์ในสหายโลกธาตุนี้ แยกได้ย่อความสั้น ๆ มีอยู่ 6 กลุ่ม คนหกจำพวก โบราณท่านเคยกล่าวถึงว่า ถ้าให้คนเหล่านี้ที่มีอนุสัยไม่เหมือนกัน แล้วเอามาอยู่ในบ้านเดียวกัน คงจะสนุกมาก เพราะว่า บางคนไม่รู้เลย บางคนอวดรู้ บางคนโง่แต่อวดฉลาด บางคนรู้แจ้งหมดแล้วแต่นิ่งเฉย ปล่อยวาง. ถ้าคงจะมีเรื่องให้ฟังกันทุกวัน จบไม่ลง

(1) ชนกลุ่มหนึ่ง เห็นว่าทุกสิ่งในโลกนี้ เป็นนิจ "เป็นนิจ" เสมอไป สม่ำเสมอ ทำนองว่าเที่ยง (นิจ) พวกหนึ่ง.

(2) ชนกลุ่มหนึ่ง เห็นว่าทุกสิ่งในโลกนี้ เป็นอนิจ "เป็นอนิจ" ไม่ยั่งยืนไม่มั่นคง ชั่วคราว ไม่แน่นอน ไม่เที่ยงเสมอไป เป็นอนิจจตา "อนิจจตา" ความเป็นของไม่เที่ยง (อนิจจัง) พวกหนึ่ง.

(3) ชนกลุ่มหนึ่ง เห็นว่าทุกสิ่งในโลกนี้ เป็นทุกข์ "เป็นทุกข์" ยึดมั่นถือมั่นนัก เป็นทุกข์ ความยากลำบาก ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ ความทนอยู่ได้ยากเป็นทุกขตา "ทุกขตา" ความเป็นทุกข์ (ทุกข์ขัง) ทุกข์มันขังไว้ในอารมณ์ ทุกข์ขังไว้ในจิตใจ พวกหนึ่ง.

(4) ชนกลุ่มหนึ่ง ถือตัวถือตน "อัตตา" ตัวตน ตนเองเป็นใหญ่ "ตัวกูของกู (อัตตา)" พวกหนึ่ง.

(5) ชนกลุ่มหนึ่ง ถืออนัตตา เห็นว่าทุกสิ่งในโลกนี้ เป็น "อนัตตา" ความเป็นของไม่ใช่อัตตา ไม่ใช่ตน ไม่เป็นแก่นสาร สิ่งที่ไม่ใช่เป็นตัวตน ที่เที่ยงแท้ยืนโรงได้ตลอดไป ไว้ใจหมดยังไม่ได้อีก "อนัตตา" พวกหนึ่ง.

(6) ชนกลุ่มหนึ่ง ถือสุญตา เห็นว่าทุกสิ่งในโลกนี้ เป็น "สุญตา" เห็นว่าโลกที่สุดว่าง เป็นความว่าง (สุญตา) พวกหนึ่ง.

สรุปย่อ ๆ สติปัญญาความคิดเห็นของชนทั้ง 6 กลุ่มนี้ ถ้าเชิญให้มาอยู่ในบ้านเดียวกัน หรือวัดเดียวกัน คงจะสนุกมากไหม? หรือบ้านจะแตก วัดจะพังไหม? ใครจะพูดอะไร ๆ ใครจะเสนอความคิดเห็นอะไร ๆ คงจะต้องขัดใจ ขัดแย้งกันแน่นอน อย่าสงสัย!

แล้วมนุษย์ในสหายโลกธาตุนี้ มีอยู่ครบใน 6 กลุ่มนี้ ถ้าจิตยังมีอุปาทาน จิตยังยึดมั่นถือมั่นไว้แน่นแล้ว เป็นอัตตา เป็นตัวตน ทั้งหมด ผลที่สุดก็คือจะหนีไม่พ้นเป็นทุกข์กายทรมานใจ แต่จะทุกข์มากหรือทุกข์น้อยต่างกันเท่านั้น

คือจิตยังมีอุปาทาน จะต้องวนเวียนในวัฏสงสาร เผชิญหน้ากับการเกิดแก่เจ็บตาย เพราะว่ายังเป็น "โลกียธรรม" ต้องได้รับผลให้เกิดใน "โลกียภพ" แล้วจะต้องวนเวียนในภูมิทั้ง 6 จบไม่ลงแล... (ผู้มีจิตหลุดพ้นแล้ว–กลัว)

มีทางเอก ทางออก อยู่ทางเดียว พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ สอนไว้ว่า ต้องเจริญธรรม จนถึงชั้นรู้แจ้งโลกียธรรม ก็มีทุกข์ของประจำโลกีย์ คือทุกข์ของการเกิด ทุกข์ของการตายก่อน (คือเกิดทางกาย-เกิดทางจิต)

พัฒนาสูงขึ้นไปอีก รู้แจ้งจนเข้าธรรมอนัตตาธรรม "อนัตตา" จิตเริ่มฉลาดขึ้นบ้าง ตรงที่จิตเริ่มรู้กรรมวิธีสลัดทุกข์ รู้การปลง รู้การปล่อยวางในวัตถุต่าง ๆ มีก็ได้ ไม่มีก็ได้ สันโดษเป็น พออดพอทนไปได้รอด จิตก็เบาจากความยึดมั่นถือมั่นลงไป เห็นแจ้งอนัตตา พอจิตเข้าถึงอนัตตาธรรมบ้าง กล้ามเนื้อจะเริ่มหยุดเกร็งตัว คุมอารมณ์ไว้ได้บ้าง.

พัฒนาสูงขึ้นไปอีกชั้น เห็นแจ้ง รู้แจ้งถึงสุญตาธรรม จนจิตเข้าช่องว่างสุญตา (ศูนย์) จิตเริ่มหยุดความคิด ปรุงแต่งได้ตามต้องการ ประตูนิพพานจะพบบ้างตรงนี้ เพราะว่าจิตได้หลุดพ้นไปจากความคิดปรุงแต่ง พ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ จิตจึงหลุดพ้น เข้าช่องว่าง เป็น "สุญตา-นิพพาน" เป็นโลกุตรปัญญา[1] เกิดขึ้นบ้างแล้ว.

---

1. ถ้าจิตหยุดเกิดดับ หยุดความคิดปรุงแต่งลงได้ตามต้องการ เข้าช่องว่าง (ศูนย์) คือสุญตาจิตว่าง เป็นโลกุตรธรรมเป็นนิพพาน จบลงในตัวแล้ว.

ถ้าบังคับจิตเกิดดับได้ หยุดความคิดปรุงแต่งได้จริง ๆ ดับอารมณ์โลกีย์ทั้งปวงได้ จิตเข้าช่องว่าง (ศูนย์) ผลจะได้ทางกายเนื้อได้หยุดพักความเกร็งตัว ผ่อนคลายความตึงเครียดของระบบประสาทลงบ้าง จึงคุมระบบประสาท จิตใจได้บ้าง ทุกข์ก็จะดับลงไป ที่ยอมทำผิดต่าง ๆ เป็นทุกข์กายทรมานใจก็เกิดขึ้นนั้น เพราะว่าคุมระบบอารมณ์ ประสาท จิตใจ ไม่อยู่ ทำใจไม่ได้ จึงต้องทำผิดต่าง ๆ

ธ. ธีรทาส.

ปุถุชนเจริญธรรมนี้ อาจจะมีเกิดขึ้นได้เป็นแวบ! แวบ!! จิตเข้าอาณาจักรแห่งความว่างได้เป็นพัก ๆ แล้วก็เสื่อมไป บางคนพบจนไม่รู้ ยังไม่รู้ภาวะนั้นจิตว่าง รู้แต่ว่าสบายใจมาก เย็นใจ สุขใจซึ่งไม่เคยพบมาก่อน หารู้ไม่ว่าจิตแบบนั้นใช้เป็นมีคุณประโยชน์อย่างมหาศาล ถ้ารู้จักนำเอาไปใช้ให้เป็นจะใช้ตลอดชีวิตก็ไม่หมด สาธุ!

อริยบุคคล หรือพระอริยเจ้า ในทางธรรมะ จิตเข้าช่องว่างสุญตาธรรมอย่างนี้ได้ตามที่ต้องการ ถ้าพระอรหันต์แล้ว จิตว่างอย่างนี้จะไม่เสื่อม จิตพระอรหันต์ท่านว่างเป็นพื้นฐาน จิตพระ-อรหันต์ท่านว่างจากกิเลสตัณหาอุปาทานแล้ว ต่างกับปุถุชนคนโลกีย์อย่างนี้เป็นต้น

ปุถุชนคนโลกีย์ ถูกโลกียรมณ์พัวพัน มีแต่จิตวุ่น[1] จิตวุ่นไม่ว่าง เป็นทุกข์ใจก็ดับไม่ลง สลัดไม่หลุดก่อแต่โลกียกรรมที่จบไม่ลง เป็นของธรรมดา ๆ เพราะขาดความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ ขาดอริยครูชี้แจงสอนอริยมรรค ที่จะดับทุกข์กายใจแล...

"จงทำบุญเพื่อการปล่อยวางบุญนั้น
ดับเหตุของอัตตาตัวตนแต่ต้นมือ (ดับทุกข์)
จงให้ทานเพื่อวิญญาณอิสระ–จิตว่าง
นั่นคือ "นิพพาน" น้อย ๆ ในตัวแล้ว.
บุญคือเอา–เป็นอัตตาตัวตน วัตถุนิยมโดยปริยาย.

1. ถ้าจิตยังเกิดดับปรุงแต่งอยู่ ตกอยู่กับกิเลสตัณหาอุปาทาน เป็นโลกียธรรม เป็นโลกียรมณ์จิตวุ่น ยังต้องวนเวียนในโลกียภพ ที่จบไม่ลง. ธ. ธีรทาส

ทานคือให้-ให้ทานปล่อยวาง-ดับทุกข์แต่หัวที.
กุศล-เจริญด้วย-ศีล-สมาธิ-ปัญญา-จึงเกิดขึ้น
มิใช่มัวแต่วิงวอนขอเนื้อนาบุญ ด้วยอวิชชา.
ถ้าทำบุญชนิดที่ยังลูบคลำด้วยกิเลสตัณหาอุปาทาน
อย่างนั้นชาติหน้าได้บุญ-แต่บาปนั้นก็ยังอยู่.
แล้วจะหวังพึ่งบุญ-ให้ดับทุกข์ได้อย่างไรกัน ?
หวังพระนิพพาน คือหมดชาติ-ขาดภพจะรอดกระนั้นหรือ ?"

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ขอน้อมนมัสการ คุณธรรมในดวงจิต ของผู้ที่ทนฟังธรรมะ ทนอ่านหนังสือธรรมะนี้ได้ รับธรรมะนี้ได้ประทับจิต ติดวิญญาณไปก่อน คือ "อัตตาบุญ-อนัตตาบุญ-สุญตาทาน" สาธุ!

ถ้าสูงยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง ที่พระอริยเจ้าต้องการ คือเป็นลูกกตัญญูของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี มาเกิดนั่นได้ทำหน้าที่เทศนาธรรมนี้ ถ่ายทอดธรรมาณาจักรใจนี้ แบ่งปันไปยังอนุชนแต่ละรุ่น ๆ สืบธรรมจักษุนี้ไว้ อย่าให้คำสอนนี้ขาดตอนลงไป นั่นคือ "พระโพธิญาณ" ยังมิได้ดับสูญไปจากโลกนี้เร็วนัก พระโพธิสัตว์ พระอริยเจ้า พระอรหันต์ พระปัจเจกพุทธเจ้า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในอนาคตกาลก็จะออกจากประตูธรรมทานนี้แล... สาธุ! สาธุ! สาธุ!

บทที่ 10
พระจี้กง-พระโพธิธรรม สอนต้นไม้ใบไม้-รักษาโรคอารมณ์ ใช้ป่าไม้ทำสมถะ-เจริญกรรมฐาน

พระภิกษุตี้หุย (พระปัญญา) ดังได้สดับมาอย่างนี้สมัยหนึ่ง หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ได้เทศนาธรรม ถ่ายทอดสอนศิลปกรรมวิธี ให้ศิษย์มีหลักวิชาการ เป็นสูตรที่บุกเบิกจักรวาลก็ว่าได้ ท่านบอกไว้ว่าปุถุชนจะต้องสร้างให้เกิดมีอนุสัยมีจิตใจที่รักธรรมชาติ รักของชนิดที่มีอยู่อย่างเดิม ๆ นั้นก่อน ต้องสอนให้อนุรักษ์ธรรมชาติ และชี้แนะให้รู้กรรมวิธี ที่จะเอามาใช้ให้เป็นประโยชน์ โดยที่ไม่ต้องทำลายธรรมชาตินั้นอีกด้วย

ดังเช่น ต้นไม้ ใบไม้ ดอกไม้ ป่าไม้ ภูเขาสูง แผ่นดินต่ำ ทิวเขางาม สันเขาคม โขดหินเงื้อมผาเชิงดอย ลำธารน้ำตก เดือนมืด ดาวเด่น ท้องฟ้าใส จันทร์เต็มดวง แสงอาทิตย์อ่อน ๆ กลุ่มเมฆหมอกขาวดำ งามตา ใช้เป็นอารมณ์สมถะ คือธรรมชาติ สมถะได้หมดเลย

หลวงพ่อเฒ่า ท่านสอนไว้ว่า อริยครูโบราณได้ชี้แนะทางให้รู้จักว่า ธรรมชาติอย่างนี้มีพลังงานที่เกิดขึ้นเอง ดึงดูดน้ำค้างให้ความชุ่มชื่นแก่โลก และหน่วงจิตใจสัตว์โลกมานานปี ยังซ่อนความเร้นลับของธรรมชาติที่มนุษย์ยังไม่รู้ไว้อีกมากมาย ถ้าศึกษา

ธรรมชาติที่แตกสูตรศาสตร์แนวนี้แล้ว รู้จักคัดเลือกเอาไปใช้เป็น ยังเป็นประโยชน์แก่ตนเองและสรรพสัตว์ ยังทันสมัยอยู่เสมอ ๆ

ดังเช่นนำเอาไปใช้รักษาโรคอารมณ์ จะเป็นยาช่วยประคองจิตใจมนุษย์ให้สงบเย็นใจว่างลงไปได้บ้าง และจะมีเพื่อนทางใจได้ทุก ๆ วัยแล...สาธุ!

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้หลักธรรมชาติในป่าไม้ เทศนาสอนธรรมใต้ต้นไม้มากที่สุด ฉะนั้นลูกศิษย์ที่กตัญญูกตเวทีคุณทั้งหลาย จะต้องช่วยกันปลูกต้นไม้ รักษาป่าไม้ให้เขียวสดใสงามตาไว้ก่อน ในพระคัมภีร์อรหันต์ 18 องค์ พระสูตรตรัสไว้ว่า "ธรรมะอยู่ในกาย-พุทธะอยู่ที่จิต" อย่างนี้เป็นต้น (คือไปวัดโน้น-มาสำนักนี้นั่นยังห่างไกลธรรมะ)

มีสติปัญญาสูงขึ้นไปอีก ท่านสอนให้ใช้ธรรมชาติเหล่านั้นเอามาเจริญสมถะ ให้เกิดผลคือสมาธิก่อน แล้วจึงยกจิตขึ้นสู่วิปัสสนาปัญญาต่าง ๆ "สมถะ-สมาธิ-วิปัสสนา"

สรุปความเรื่องนี้ มีหลักฐานมากมายว่า นักปราชญ์โบราณแทบจะทุกลัทธินิกายเช่นท่านฤาษี โยคี ในอินเดีย. พวกเซียนคือนักพรตในลัทธิเต๋า และพระอริยครูบาสอนเซ็น (ฌาน) ในเมืองจีนต่าง ๆ ท่านปราชญ์เหล่านี้รู้จักใช้ศิลป และเคล็ดลับของพลังงานทางธรรมชาติอย่างนี้มาก ท่านจึงอยู่สงบจิตว่างมาก

หลักวิชาการ เบื้องต้น ๆ อาศัยธรรมชาติ แก้ธรรมชาติให้เข้าถึงธรรมชาติ ที่ยังลึกซึ้งเข้าถึงธรรมชาติลึกลงไปอีกชั้น

หนึ่งจะพบความนิ่ง. พลังเงียบอันเร้นลับมานับล้านๆ ปี ทำไมคนโบราณจึงอยู่รอดมาได้ "ธรรมชาติแก้ธรรมชาติ"

ศึกษาค้นคว้าจนเข้าถึงธรรมชาติ ธาตุแท้ของมัน รู้จักนำเอามาใช้บางส่วน จะเป็นยาเพื่อช่วยรักษาโรคบางอย่างได้ดี เช่น รักษาโรคอารมณ์ตึงเครียด เป็นมากๆ เข้า จนกลายเป็นคนคุมระบบประสาทไม่อยู่ เป็นคนใจร้อน จิตใจอ่อนไหวง่ายๆ โรคดังกล่าวมานั้นจงทดลองใช้สูตรยาธรรมชาตินี้ อาจจะช่วยจากหนักเป็นเบาลงได้บ้าง แต่มันช้าเกินไป ไม่ทันใจพวกคนใจร้อนพวกวัตถุนิยมจัด หลวงพ่อเฒ่า พูดจาเถรตรงนะ!

หลวงพ่อเฒ่า ติดตามดูโลกมนุษย์มานานปี เห็นว่าโลกวัตถุนิยม ถ้าเจริญแต่วัตถุเร็วมากเกินไป จนเกินความจำเป็นของมนุษย์ ย่อมจะต้องทำลายธรรมชาติตามไปเท่านั้น ผลจะเกิดขึ้น จะมีกรรมวิบาก กรรมร่วม เช่นปุถุชนคนโลกีย์จะควบคุมจิตใจไม่ค่อยได้ คุมอารมณ์ไว้ไม่ค่อยจะอยู่ในสายกลางได้ การสอนศีล 5 แทบจะเป็นหมันไป ตามกันไม่ทัน จะเกิดปัญหาทางเศรษฐกิจ ที่แก้ไม่ตก เพราะหลงติดวัตถุนิยมจนเกินไป จึงต้องก่อกรรมที่ทำลายธรรมชาติ กรรมนั้นย่อมสนองตอบมาให้ส่วนรวม ต้องรับกรรมร่วมอย่างนั้นไป เพราะว่ากรรมมีจริง

นักปราชญ์แท้ทางธรรมชาติ จิตใจจึงไม่หลงใหลในวัตถุนิยมมากนัก จะมีเพียงแค่ขออาศัย ความอยู่รอดของชีวิต บูชาธรรมนิยม เป็นอุดมคติทางใจมากกว่า

แล้วบ้านไหนเมืองใด ๆ วัตถุนิยมต่าง ๆ เจริญเร็วมากเกินไป ถ้าไม่ได้อบรมศีลธรรมที่ดีควบคู่กันไปด้วยมักจะไม่ปลอดภัย คือ จิตใจคนตามกันไม่ทัน จะเกิดปัญหาที่ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ควบคุมระบบประสาทไม่ค่อยจะได้ มีแต่การทำผิดศีล 5 แก้ไม่ตกเสมอ ๆ

เพราะว่าคนขาดโลกียธรรมประจำจิตใจ ถูกวัตถุนิยมต่าง ๆ ดึงดูดจิตใจหลงติดเพียงแค่สิ่งที่ไม่เที่ยง เป็นทาสของ ขันธ์ 5 ตลอดเวลา แล้ววิชาการที่สอนให้เจริญ "ปัญญา-ศีล-สมาธิ" ก็พลอยเป็นหมันไปโดยปริยาย กรรมมันบังคับตัวไว้อย่างนั้น

ถ้าวัตถุนิยมเจริญสูงสุดยอดแล้ว จะเกิดปัญหาทางจิตใจแก้ไม่ตก บางอย่างเงินทองใช้แก้ไม่ได้ผลเสียแล้ว เพราะว่ากรรมมีจริง จะต้องเป็นไปตามกรรมนั้นก่อน วันนั้นถึงจะคิดว่าธรรมะที่ หลวงพ่อเฒ่า เทศนาไว้นั้น ยังมีคุณประโยชน์แก่ทุก ๆ ชีวิต ที่เต็มไปด้วยความเปลี่ยนแปลง ไม่เที่ยง เคลื่อนไหวไม่อยู่นิ่ง เกิดดับวนเวียนเป็นวัฏจักร ของ "ชาติ-ภพ."

เข้าพระสูตรของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสไว้ "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา" แท้จริงแล้วธรรมะนี้เป็น

ดุลยล่วงโลกให้สงบเย็น[1] เป็นทางเอกที่จะช่วยแก้ไขปัญหาชีวิต เรื่องกายและใจในระยะนานมากแล...สาธุ!

พระอริยครูโบราณวางสูตรไว้ 8 กรรมวิธี

ถ้าใช้เป็นทางเจริญ "สมถะ" ให้เกิดผล คือ "สมาธิ" พระอริยครูท่านวางสูตร กำกับไว้ให้นักศึกษาเรื่องทางนี้ ว่าการเรียนต้องแบ่งเป็นขั้นตอน คือกรรมวิธีใช้นั้น เริ่มต้นจะต้องสอนให้รู้ชื่อต้นไม้ รู้คุณภาพที่จะใช้ทางยา จดจำชื่อพืชต่าง ๆ แล้วสอนกรรมวิธีเพาะปลูกการบำรุงรักษา สอนตอนที่สมควรเริ่มจะนำมาใช้กับสูตรนี้ได้

เช่นสอนแยกธาตุ อารมณ์สะท้อนที่เห็นวัตถุ ที่เห็นจากการเพ่งดู เพ่งดูใบไม้ ดูดอกไม้ ดูกิ่งไม้ ดูต้นไม้เล็ก ดูต้นไม้ใหญ่ เพ่งดูเอาแต่ความเขียวสดใส เขียวขจีต่าง ๆ ต้องการเอาพลังงานตรงนี้มาใช้ก่อน เอามาให้เป็นคุณประโยชน์แก่จิตใจก่อน เวลาเดินทางผ่าน ๆ ไป เท่าที่พบเห็นต้นไม้ต่าง ๆ ก็รีบฉวยโอกาสขออาศัยตรงนี้ก่อน ขอทานเพื่อกำไรชีวิตนิดหนึ่งก่อน เจ้าของต้นไม้นั้น คงจะไม่หวงแหน ยกผลบุญนั้นให้สรรพสัตว์ไปได้บ้าง

---

1. ที่คนต้องยอมทำผิดฉ้อโกงหรือขโมยจี้ปล้น ไปจนรบราฆ่าฟันจนเกิดสงครามโลกเพราะแย่งวัตถุนิยมกัน แต่ขาดธรรมนิยม อย่าสงสัย!

แล้วจีนสร้างพระกริ่งอุบาเก็ง คือรูปของพระไภสัชยาคุรุ พุทธเจ้า(เอี๊ยะซือฮุก) ในสมัยศรีวิชัย พันกว่าปี เป็นเรื่องของโลกียนิยมไป ไม่ใช่โลกุตรนิยม

ธ. ธีรทาส

สูตรนี้ให้หลักวิชาการ ฝึกกรรมวิธีทดลองดูได้ทันที ที่มีโอกาสได้พบเห็นสวนดอกไม้ เพียงเห็นต้นไม้จะเป็นต้นไม้เล็กๆ เพียงต้นหรือสองต้นก็ทำได้ มีเพื่อนทางใจอย่างหนึ่งแล้ว ต้นไม้กระถางเล็กๆ กิ่งไม้ปักในกระบอกไม้ หรือแจกัน ใช้เป็นจุดรวมดึงดูดเร้าใจคนได้ทั้งปวง ถ้าใช้เป็น ดูเป็น ดูไม่เบื่อ ยังมีพลังงานทางธรรมชาติ (เป็นปริศนาชวนชม)

จะเห็นบางคนนั่งนิ่งๆ สงบเงียบอยู่กับต้นไม้ได้ทั้งวันคืนไม่เบื่อการดู การเพ่งดูพิจารณาไป แยกธาตุอารมณ์ที่เกิดขึ้นให้ประทับจิต ติดวิญญาณเป็นอนุสัยไปทีก่อน ดูต้นไม้ไม่มีทางเสียมีแต่ดีล้วนๆ บางทีคนที่เข้าไม่ถึงศิลปนี้ไม่เข้าใจธรรมชาติอย่างนี้คงจะนึกว่าคนที่นั่งนิ่งๆ เงียบๆ อย่างนั้น คงจะบ้า หรือเพี้ยนๆ ไปก็มี กรรม! หรือว่าท่านเข้าถึง "ธรรมะอยู่ในกาย-พุทธะอยู่ที่จิต" รู้แจ้งรหัสกาย-รู้แจ้งรหัสจิต. เข้าศาลาพักกาย-ใจ

สูตรเที่ยวกรรมฐานกลางวัน

(1) ภาคหนึ่ง พระอริยครูบา สอนกรรมฐาน แบบอย่างเซ็น (ฌาน) สาย หลวงพ่อเฒ่า สืบถ่ายทอดกันลงมาเป็นพันปี ท่านมักจะชอบนำคณะศิษย์ ออกเที่ยวกรรมฐานกลางวันคือออกธุดงค์ชมสวนป่าเนินเขาพุ่มไม้สดเขียวต่างๆ ถ้าได้พบสวนป่าไม้งามดี ท่านสอนให้หยุดนิ่งฉวยโอกาส หากำไรชีวิตนิดหนึ่งก่อน ขอทานเพียงแค่ความเขียวสดใสพลังงานนั้น

สูตรนี้ขอสรุปย่อความสั้น ๆ ว่า ให้ใช้สายตารวมตรงดิ่งไปดู เพ่งพิจารณาดู แยกดูใบเขียวแก่ ใบเขียวอ่อน ใบไม้สดใสเป็นมัน หรือใบแห้งผาก ใบตายซีด ดูให้ลึกซึ้ง คัดเลือกเอาแต่ความเขียวสดใสก่อน เพ่งกับธรรมชาติดูจนติดตา ต้องใจจำให้แม่น สายตาคลอเคลียชมไปสักพักหนึ่งก่อน แล้วคอยจับอารมณ์ตนเอง ดูว่าเกิดจิตใจอย่างไร ?

สูตรต่อไป ใช้กรรมวิธีดูดพลังงานธรรมชาตินั้น เช่นจมูกสูดลมหายใจเข้ายาว ๆ ให้เต็มปอด คือเอาพลังงานความเขียวสดชื่นนั้น อัดเอาไว้ในปอดเราให้มาก ๆ ก่อน อัดเก็บไว้ในปอดจนทนไม่ไหว แล้วค่อยปล่อยลมหายใจนั้นออกไปอย่างแรง ๆ ทำอย่างนี้นาน ๆ ผลจะรู้สึกว่า ลมหายใจจะเข้าน้อย ๆ เบา ๆ เองเป็นเพราะว่าได้อัดเอาพลังงานธรรมชาตินั้นไว้จนอิ่มตัวแล้ว เพียงแค่เบื้องต้น ๆ เท่านี้ก็จะมีเพื่อนทางใจอย่างหนึ่งแล้ว

สูตรนี้พอรู้บ้างแล้ว เวลาเข้าป่า สวนไม้ ภูเขาเขียวสดใสใบไม้ชุ่มฉ่ำ ช่างเร้าใจอยากจะทดลอง อยู่ในป่าคนเดียวก็ไม่เหงาหงอย ในบ้านคนเดียวกับต้นไม้บ้าง ก็มีเพื่อนทางใจได้เกิดผลทางใจให้สดชื่นได้บ้าง พลังธรรมชาติของต้นไม้ ป่าไม้ยังมีความคิดลึกลับ ดลใจให้นักคิดสร้างสรรค์ บางทีจะช่วยจิตสว่างไสวแจ่มแจ้ง เพราะเพ่งดูความเขียวสดใสของต้นไม้ต่าง ๆ

ถ้ากำหนดจิตติดตามลมหายใจเข้า ติดตามลมหายใจออกและความเขียวสดใสของป่าไม้ต่าง ๆ ทำนาน ๆ มักจะชอบความ

สงบ อยู่คนเดียวได้ รักสันโดษ พบอาณาจักรแห่งความหยุดนิ่งได้บ้าง หุบปากเงียบสงบยิ้มกับธรรมชาติได้มากแล...

สูงขึ้นไปอีกชั้น เข้าตำรากรรมฐาน ที่ว่าจิตโพลง สว่างแจ้ง "เซ็นว่าจะพบหน้าตาดั้งเดิม" คืออนุสัยจิตเดิม ที่คนมักจะทำผิดตลอดเวลา เพราะว่าไม่พบธรรมชาติอย่างนี้ จึงคุมอารมณ์ไม่อยู่ ขาดศักยภาพของตนเอง ที่จะให้ทรงอยู่รอดของชีวิตทุก ๆ วัยสืบไป

ถัดไปฝึกสายตา เบื้องต้น ๆ ฝึกการคอยจับอารมณ์ สายตาฝึกการจับภาพ เช่นดูท้องฟ้า ดูตอนเช้ามืด ดูตอนฟ้าสาง เห็นภาพบรรยากาศ จะได้ประทับจิต ติดวิญญาณ มีความรู้สึกไว้ตอนหนึ่งก่อน จดจำภาพนั้นไว้ให้แม่นยำทีเดียว

ถัดไปฝึกดูท้องฟ้า ดูตอนสายขึ้นไปอีก ป่าไม้ ต้นไม้ต่าง ๆ จะเริ่มเปลี่ยนแปลงรับแสงอาทิตย์ แสงแดดอ่อน ๆ ส่องถึงใบไม้ ต้องรังสีดวงอาทิตย์แรงขึ้น จนส่องถึงตัวเราด้วย ให้ตัวเราอาบแสงแดดอ่อน ๆ อย่างนั้นไว้บ้าง

ฝึกหัดแบบดังกล่าวมานั้นประมาณ 4 เดือนพอร่างกายอาบแดดอ่อน ๆ ตากลม จนชินต่อรังสีพลังงานธรรมชาตินั้นแล้วจะอยู่ตัว ไม่กลัวความร้อนเย็นหนาวมากนัก จะทรงพลังทางร่างกายใจ ถ้าทำถูกกรรมวิธี มีอากาศดี น้ำดี อาหารบำรุงพอสมควร การเดินก็เท่ากับได้ออกกำลังกายในตัวแล้ว

ถัดไปจะต้องฝึกการเพ่งดูได้ทุกอย่าง จิตใจไม่หวั่นไหว เช่นเพ่งดูดวงอาทิตย์ ตอนตะวันสาย ๆ ห้ามดูตอนเที่ยงวัน ดูตอน

บ่าย ๆ แสงแดดร้อนจัดเป็นพิษแก่สายตา[1] ให้ศิษย์จดจำภาพเงาแสงนั้นไว้ จนประสาทชิน สายตาชินต่อภาพเหล่านั้นไว้ก่อน

กรรมวิธีอย่างนี้ มีคุณประโยชน์มาก คือป้องกันความหลงผิดต่อสัจภาวะนั้น เช่นบางทีเกิดนิมิตอะไร ๆ ขึ้นมาจะไม่กลัวง่าย ๆ เวลาจิตหลอนตัวเอง จะรู้ทันที ว่าของแท้ หรือของเทียม พวกฝึกทางนี้มาก ๆ ไม่กลัว แก้ตก คุมสติไว้ได้ จะพบภาพดุร้าย ภาพอะไร ๆ คุมอารมณ์ไว้ได้ เพราะว่าได้เคยเรียนรู้การเพ่งนิมิต จนติดตามาแล้ว ใจจึงกล้าปล่อยวางไป มีแต่สติปัญญาคอยจะแยกธาตุ อยากรู้อยากเห็นทดลองดูสูตรศาสตร์ที่กล่าวไว้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก มีกำลังใจมาก

ถ้าศึกษาทางนี้จะกลายเป็นคนที่ชอบอาณาจักรแห่งความสดเขียว สวนป่าไม้ต่าง ๆ ดูธรรมชาติไม่เบื่อ ดูแบบตลกขบขันบันเทิงใจ มีเพื่อนทางใจได้ทุกแห่งหนที่ตนผ่านไปอย่างนี้ โบราณครูบา ท่านเรียกว่า "เที่ยวกรรมฐานกลางวัน" อย่างหนึ่งก็ได้เหมือนกัน สูตรนี้ใช้กันมาก

วกกลับเข้ามาอีก พระอริยครูท่านสอนย้ำความไว้เสมอ ๆ ว่าการเจริญสมถะ ให้เกิดผลคือสมาธิ ในที่ดังกล่าวมาทั้งหมดนั้น

---

1. สมัยนี้ยุคปรมาณูอันตราย น้ำเน่า อากาศไอเสียเป็นพิษ การเพ่งดูดวงอาทิตย์ เรียนรู้ไว้แต่อย่านำเอาไปใช้เลย. กลางวันแดดร้อนจัดจะต้องใส่แว่นตากันแสงแดดนั้น ป้องกันเป็นต้อหิน ต้อกระจก ตาอักเสบ ตามืดมัว ห้ามใช้สูตรเพ่งดวงอาทิตย์ตอนกลางวัน จงบอกสอนลูกหลานให้ระวัง ธ. ธีรทาส.

จะต้องเป็นสัมมาสมาธิ "สัมมาสมาธิ" เข้าหลักธรรม มรรค-มีองค์แปด และเนื่องด้วยเรื่อง พระสูตร "อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-สุญตา" จึงจะถูกทางของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนี ตรัสรู้แล้วสอนไว้ อย่างนี้จึงจะดับทุกข์กายทรมานใจ ตัดวัฏสงสารได้สิ้นเชิง "ธรรมะอยู่ในกาย-พุทธะอยู่ที่จิต" ต้องสอนอย่างนี้ตลอดไป คือศิษย์ตถตาแล... สาธุ!

เที่ยวกรรมฐานกลางคืน

(2) ภาคสอง พระอริยครูบา สอนกรรมฐานแบบอย่างเซ็น (ฌาน) ท่านมักจะนำศิษย์ที่พอจะสอนได้ ให้ฝึกหัดใช้สูตรนี้เที่ยวกรรมฐานในตอนกลางคืน ฝึกดูความมืดต่อ ตอนฝึกห้ามใช้แสงไฟ สอนกรรมวิธีชนะความมืด ให้เห็นความมืดนั้นจนชิน จนเดินไปได้เป็นระยะ ๆ ชนะความมืด

สรุปขอย่อความว่า การสอนเริ่มแรกให้นอนหลับตา ปิดตาให้สนิท เอาหูจดพื้นดิน ฟังเสียงดิน นับในใจนานสัก 30 หรือ 50 อึดใจ หรือมากกว่านั้นก็ได้ เพราะว่าร่างกายของแต่ละคนไม่เท่ากัน สายกลางแต่ละคนไม่เท่ากัน คือหลับตานาน ๆ

ภาคต่อไปลืมตากว้าง ๆ ทันทีจะเห็นแสงวูบ! แสงสว่างวูบ! แสงนี้จะทำให้เรามองเห็นหนทางราง ๆ ได้ แสงวูบทันทีวูบนั้นทำให้พอที่จะมองสิ่งต่างๆ ที่อยู่ข้างหน้าเราได้มาก กรรมวิธีอย่างนี้

ใช้เดินทางมืดนั้นไปได้เป็นระยะ ๆ พอหายสว่าง มองไม่เห็นทาง ก็หยุดอีก ทำอีก เคลื่อนที่ไปได้อีก

หรือจะใช้วิธีก้มหน้าต่ำ ๆ ลงไปในที่มืดนั้น หลับตานาน ๆ อีกที แล้วเงยหน้าลืมตามองดูทาง จะมีแสงสว่างวูบ! ราง ๆ พอให้เห็นทางไปบ้าง พวกสายตาดีบางคนมองเห็นได้ไกล ๆ ถึง 50 หรือ 60 วาก็มี. เป็นกรรมวิธีชนะความมืดสูตรของคนโบราณ รู้จักใช้อยู่ป่าดงเอาตัวรอดอย่างนี้ สูตรนี้พวกทหาร พรานป่า หรือพวกขโมย ชอบนำเอาไปใช้กันมาก

ถัดไป พระอริยครู ทางนี้ท่านมักจะสอนให้ ดูความมืด พิจารณาจดจำภาพไว้ที่ก่อน ความมืดตื้อ กลางดึก ดูแล้วจะเกิดความรู้สึก เกิดอารมณ์อย่างไร? จดจำภาพนั้นไว้อีก

ถัดไป ฝึกดูตอนเริ่มจะสว่าง เช้ามืด เพื่อให้ประสาทสายตาชิน จะจับภาพนั้นไว้แม่นยำ แยกภาพนั้นเป็น ได้ถูกต้องสภาวะธรรมชาตินั้น ๆ จิตไม่สงสัย ไม่กลัวง่าย ๆ นัก

ผลประโยชน์ที่ให้ฝึกรู้กรรมวิธีอย่างนี้ ก็คือเริ่มต้นของการศึกษาสมถะ ให้เกิดผลคือ สมาธิ จิตจะได้มั่นคง ไม่หวั่น-ไหวง่าย ๆ ต่อปรากฏการณ์ต่าง ๆ จิตไม่วอกแวก สายตาเห็นภาพแวบ ๆ แปลก ๆ อะไร ๆ จะได้ไม่กลัว ไม่เข้าใจผิดสัจภาวะธรรมชาติไม่หลงผิดต่อธรรมชาติที่มีอยู่ก่อนแล้ว จิตรู้เห็นว่ามันมีได้ มันเป็นได้อย่างนี้ เห็นเป็นของธรรมดา ๆ หมดความกลัวไม่บ้าแน่นอน มีแต่จะแก้และรักษาโรคบ้า

เพราะว่าทุกๆ คน ที่มีดวงตา มองดูอะไร ๆ เห็นภาพต่างๆ ที่ผ่าน ๆ ไปนั้น สายตาอัดภาพ สายตาถ่ายภาพ หรือจิตอัดภาพ จิตถ่ายภาพนั้นเก็บไว้หมดแล้ว ภาพต่าง ๆ เหล่านั้นในวันใด หรือวันหนึ่งอาจจะหวนกลับมาเป็นนิมิตก็ได้ สะท้อนกลับมาให้เห็นอย่างชัดเจนอีกก็ได้ หรือภาพนั้น ฉายออกมาในจอจิตก็ได้ ต้องรู้อำนาจจิตแรงกรรมวิบากของมันไว้อย่างนี้ก่อน จะปลอดภัย ไม่กลัวง่าย ๆ (ตรงนี้สำคัญที่สุด)

ถ้านักศึกษาธรรมชาติ รู้เรื่องธรรมชาติจิต รู้ธาตุแท้ของมันดีแล้ว จะมีสติปัญญาควบคุมจิตใจ ไม่หวาดกลัวภัยต่าง ๆ เห็นภาพเหล่านั้นเป็นของธรรมดา ๆ ที่เคยเห็น ๆ มาแล้วมีเกิดขึ้นได้ก็ดับลงได้ จะเห็นภาพดุร้ายก็คุมสติได้ เห็นภาพดีก็ไม่หลงติด คุมอารมณ์ได้ไม่เพี้ยนง่าย ๆ แน่นอน มีสติปัญญาช่วยตนเอง แก้ตกปัญหานี้

ทำไม พระอริยครู ท่านจึงต้องให้เรียนรู้เรื่องอย่างนี้ก่อน เพราะว่าได้พบปัญหาที่แก้กันไม่ตกมามากแล้ว เช่นมีบางคน มีเลือดบ้า มีเชื้อสายบ้า หรือโรคประสาท บางคนจิตหลอนตัวเองอยู่ก่อนแล้ว แต่ไม่รู้ตัว หรือรู้ตัวก็แก้ไม่ตก แต่ปกปิดไว้

แล้วอาจารย์สำนักไหน ๆ ถ้าไปรับศิษย์แบบคนดังกล่าวมาเข้า พอเรียนสมถะ สอนให้นิดหน่อย ก็เกิดหลงเห็นภาพเก่า ๆ ที่ตนเคยเห็น เกิดเป็นผู้วิเศษ เพ้อคลั่ง คุมอารมณ์ไม่อยู่ เป็นมาก ๆ พลอยเพี้ยน หรือบ้าไปก็มี กรรมของครู กรรมของ

สำนักนั้น เพราะว่าคนอย่างนี้ ไม่ต้องไปเรียนสมถะกรรมฐาน หรืออะไร ๆ มันก็คอยวันเวลาที่จะบ้าอยู่ก่อนแล้ว มันจะบ้าของมันเอง ไม่ใช่การสอนของครูนั้น ครูซวยก็พบศิษย์อย่างนั้นเอง ต่างหาก! เป็นกรรมวิบากของศิษย์ที่จะต้องบ้าอยู่ก่อนแล้ว

พวกมีเชื้อสายประสาทไม่ค่อยจะดี ถ้าไปพบครูที่ไม่รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจศิษย์ดี หรือพบครูที่โง่กว่าศิษย์เข้าด้วยแล้ว จะทำให้เพี้ยนไปกันใหญ่โต ไปอีกทางหนึ่งเลย ครูโง่กว่าศิษย์ตรงที่ไม่รู้มายาการของจิต ไม่รู้อนุสัยจิตใจ ไม่รู้อารมณ์ของศิษย์ดี เช่นศิษย์เห็นนิมิตหลอก จิตหลอนตัวเอง เป็นของมีได้เป็นได้ ครูบางคนเชื่อหมด เห็นเป็นของจริงหมด ตรงนี้อันตรายจะแก้ยาก ฉะนั้นการทำสมถะกรรมฐานต่าง ๆ จึงต้องมีครูคอยนำทาง

บางคนฝึกหัดนั่งสมาธิ ถูกครูสอนให้เพ่งจิตเห็นอะไร ๆ ก็เชื่อว่าเป็นของจริง เห็นภาพที่สวยงามดี ก็ปีติชื่นชมดีใจ หลงใหลเชื่อว่าเห็น ภาพจริง เป็นเรื่องจริง ๆ ที่มาให้เห็น หลงผิดอย่างนี้ ตำราสอบอารมณ์กรรมฐานโบราณจารึกไว้ว่า มีมากมายใน 100 รายมีถึงเกือบ 50 ราย (50%) ทีเดียว

ถ้าหลงผิดอย่างนี้มาก ๆ เข้ามักจะฟุ้งซ่าน เพ้อเจ้อ หนัก ๆ ก็คลุ้มคลั่งไปพักหนึ่งก็มี ถ้าเรียนรู้เรื่องนิมิตหลอกจิตหลอนตัวได้ มักจะแก้ตก เห็นเป็นของไม่เที่ยง เกิดได้ก็ดับได้ มนุษย์ทุก ๆ คนสมควรสอนให้รู้มายาการของจิตใจไว้บ้าง มีแต่ความหายกลัวปลอดภัย จะไม่เป็นโรคประสาทอ่อนไหวง่าย ๆ นัก

แยกอารมณ์กรรมฐาน

(3) ภาคสาม ถ้านักศึกษาเรื่องทางนี้ พอรู้แจ้งสัจภาวะ-ธรรมแยกอารมณ์กรรมฐานรู้มายาการธาตุแท้ของภาพนิมิต ว่ามันมีอิทธิพลดลจิตใจคนได้อย่างไร ? รู้ไว้ก่อนจะแยกออกว่า ภาพนิมิตนั้นต้นเหตุมาจากอะไร ๆ จะเป็นภาพที่สร้างกันขึ้นมาใหม่ หรือเป็นภาพที่มีอยู่เก่า ๆ บางภาพเก็บไว้ตั้งแต่เด็ก ๆ มันผุดฉายให้มาเห็นอีกที เห็นตอนแก่ชราภาพก็มี แล้วก็อนิจจัง หายไปเอง ทำบุญอะไร ๆ อุทิศส่วนบุญนั้น แผ่เมตตากรุณาจิตไปเสมอ ๆ ได้ผลทางจิตใจ จิตบำบัด (กรรมวิธีแก้ที่ได้ผลดี)

หรือเวลานอนหลับ ภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ ตอนเด็ก มันจะผุดฉายออกมาเป็นความฝันก็ได้ ฝันแต่เรื่องเก่า ๆ ได้ทุก ๆ วัยของชีวิต เป็นของธรรมดา ๆ ไม่กลัวมันแล้ว ก็จบเรื่องนั้นไป แบบเราปวดท้องขี้ ปวดท้องเยี่ยว ถึงเวลามันก็ต้องปวด ถ้าขืนกลัวขี้กลัวเยี่ยวกันมาก ๆ แล้วจะอยู่ในสังคมโลกนี้ยาก ต้องฉลาดตรงนี้ไว้จะได้แก้ไขปรับปรุงตัวเองให้อยู่รอดก่อน

ภาษาธรรมะเรียกว่า "อุปาทานจิต" จิตที่มีอุปาทาน คือความยึดมั่นถือมั่นไว้มาก ที่เก็บสะสมเรื่องต่าง ๆ ผ่านไปในวันหนึ่ง ๆ ตลอดชีวิต จนกลายเป็นอนุสัย "อนุสัยจิต" พอจับความตรงนี้ได้ ก็ศึกษาการ "รู้การเกิด. รู้การปลง. รู้การดับ." ไว้ก่อน จึงจะถูกทางของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี

สอนไว้ใช้แก้ความหวาดกลัวทางจิตใจ แก้ความหลงผิดสัจธรรม แก้ความงมงายในอารมณ์ ขาดความรู้แจ้งทางจิตใจ

ภาษาธรรมะชั้นสูง ทาง "โลกุตรธรรม" กล่าวไว้ว่า อุปาทานจิตถ้าแรงมาก จะกลายเป็น "อัตตา–ตัวตน" คือ ส่วนลึกมีอัตตาตัวตนละเอียดซ่อนไว้ คอยไปจนถึงวันเวลาแก่จัด หรือกรรมวิบากได้ส่วนสัดของมัน "อัตตา–ตัวตน" นี้เอง มันจะเกิด จะผุดฉายออกขึ้นมาเล่นงาน มีการแสดงออกทาง อารมณ์ต่าง ๆ กรรมวิธีแก้คือแผ่เมตตากรุณาจิตไป

อัตตา–ตัวตน ที่ซ่อนไว้อาจจะฉายออกให้เห็นภาพใน จอจิตก็ได้ ระเบิดออกมาเป็นโทสะร้ายๆ ก็ได้ เป็นของธรรมดาๆ ไม่สนใจมัน ปลงใจไป พักเดียวสลายตัวลงไปเอง เกิดขึ้นได้ ก็ดับได้ จะต้องเปลี่ยนอารมณ์จากเดิม เช่นหางานทำ ออกกำลัง กาย อยู่ป่าช้าเรือนว่าง ภูเขา สวนป่า ต้นไม้ต่าง ๆ จะช่วยได้มาก

ยิ่งไปเรียนเรื่องการเจริญสมถะกรรมฐานต่าง ๆ นั่งสมาธิ ยิ่งมีโอกาสเห็นภาพนิมิตต่าง ๆ ได้ง่าย ๆ ถ้ารู้แล้วจะหายกลัว เคล็ดลับง่าย ๆ การแก้นั้น อยู่ที่ว่าจะเห็นภาพดีก็ไม่สนใจผ่านไป เป็นผลพลอยได้ ไม่ใช่ทางมรรคผลนิพพาน จะเห็นภาพดูร้าย ก็ไม่กลัวมัน จิตมั่นคงไม่หวั่นไหวตามนั้น ผ่านไปจะสลายตัวเอง ลืมเอง ไม่หลงงมงายในอารมณ์เข้าใจผิดสัจภาวะธรรม ไม่ หลงผิดคิดว่าเป็นเทพนิมิต แล้วหลงกราบไหว้นิมิตหลอก[1]

1. เรื่องนิมิตหลอก จิตหลอนตัวเอง ไม่ต้องไปเรียนสมถะกรรมฐานใด ๆ บางคนเกิดมาก็มีแล้ว มีในชนทุกชาติทุกภาษา จะนับถือศาสนาใด ๆ ก็มีเรื่อง อย่างนี้ เป็นของธรรมดา ๆ เสถียร โพธินันทะ

บางคนตกใจกลัว จนตัวสั่น พอเห็นภาพยักษ์มารที่ดุร้ายตามรูปภาพ ตามฝาผนังโบสถ์ ถ้ามีสติปัญญา จิตรู้แจ้งว่านั่นมันภาพหลอก เขาเขียนกันขึ้นมาเอง ไม่ใช่ตัวตนจริง ๆ ถ้าเข้าใจอย่างนี้ไว้ก่อน จะไม่ค่อยกลัว หรือหายกลัวได้ในที่สุด

ระวัง ๆ อย่าหลอกเด็ก ต้องบอกให้เด็กรู้ว่า เป็นฝีมือคนเขียนเก่ง เขาเขียนขึ้น ปั้นรูปขึ้น ต่างหาก! ถ้าเด็กโตขึ้นหัดเขียนก็เขียนเป็นทุกคน บอกเด็กอย่างนี้ไว้ต่อไปจะได้ไม่กลัวอะไร ๆ ง่ายนัก

บางคนพอไปเห็นภาพยักษ์มาร ที่ดุร้ายตามรูปภาพ ตามฝาผนังโบสถ์ แล้วสายตาเก็บภาพนั้นไว้ อัดภาพนั้นไว้ พอมานั่งสมาธิ ฝึกการทำกรรมฐานต่าง ๆ เกิดเห็นภาพที่อัด ๆ ไว้นั้นมันผุดฉายออกมาในจอจิต ถ้าขาดสติ ไม่มีปัญญา ก็นึกว่าเป็นของจริง เป็นภาพยักษ์มารจริง ๆ จะมาทำร้ายก็มี ตกใจกลัวจนตัวสั่น จิตหวั่นไหว

แต่ถ้าพบอริยครูคอยชี้แจงว่า นั่นไม่ใช่ ไม่ใช่ของจริง เป็นเพราะว่าจิตยึดมั่นถือมั่น อัดภาพเก่านั้นไว้ก่อนแล้ว

แท้จริงแล้วเป็นของปลอมเป็นของไม่เที่ยง เราไปสร้างสมมุติทำให้มีขึ้นต่างหาก! เราไปอัดถ่ายภาพนั้นไว้ต่างหาก! มีได้ก็ต้องหายได้ เกิดได้ก็ต้องดับได้ ไม่มีตัวตนที่ยืนโรงได้ตลอดไป "อนิจจัง" อย่าหลงโง่กลัวจนหาเหตุผลไม่ได้ มีสติปัญญาธรรมอย่างนี้ มันเกิดได้ก็ต้องดับได้แล...

ถ้ารู้แจ้งทางจิตใจอย่างนี้ไว้บ้าง ยังพอมีสติปัญญาช่วยตัวเองได้ ใจกล้าในสิ่งเหล่านั้น ต้องสอนให้แผ่เมตตากรุณาจิตไปยังสรรพสัตว์ไว้เสมอ ๆ จิตบุคคลที่ยังกลัว ยังไม่รู้แจ้งสัจธรรมก็จะคลายปม ที่ตนเคยยึดมั่นถือมั่นไว้แน่นคลายปมลงได้บ้าง นาน ๆ ไปปมกลัวต่าง ๆ จะสลายหายไปเอง ใจกล้าเองแล... สาธุ!

ฉะนั้นการทำบุญอุทิศให้ทาน ก็ยังได้ผลแก่จิตใจบ้างเหมือนกัน คือทำให้มีกำลังใจ ผ่อนคลายความหวาดกลัวในสิ่งที่มองไม่เห็นตัวลงได้บ้าง จิตบำบัด อย่างหนึ่ง

อาณาจักรแห่งการทำบุญอุทิศให้แก่ดวงวิญญาณต่าง ๆ อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ จึงยังคงเจริญอยู่รอดมาได้ เพราะเหตุผลตรงที่ เขาทำบุญแล้วสบายใจ แก้อุปาทานจิต ทำบุญแล้วสบายใจ ก็พอใจแล้ว สาธุ! สำหรับปุถุชนที่ยังเข้าไม่ถึง "โลกุตรธรรม" ทำอย่างนั้น พอใจ สบายใจได้มาก อนุโมทนาสาธุ! (ได้ผลทางจิตบำบัดบ้าง)

อาณาจักรแห่งความกลัว อีกอย่างหนึ่ง ตั้งแต่โบราณกาลมาแล้ว คือนักศึกษาธรรมที่ยังไม่รู้แจ้งสูตรศาสตร์นี้ดี ยังมีชนแทบจะพูดว่ามีอยู่ในทุกชาติทุกภาษาเลย เป็นโรคอย่างเดียวกัน อริยครู ท่านวางสูตรไว้แก้เลย

เช่นบางคนเวลาเจ็บไข้ได้ป่วยต่าง ๆ ร่างกายมีไข้ ความร้อนขึ้นสูง ๆ เป็นทุกข์ทรมานกายใจ จิตใจช่วยตัวเองไม่ได้ จิตคุมธาตุต่าง ๆ ในร่างกายไม่ได้ เกิดความแปรปรวนไปทางอารมณ์

ต่าง ๆ ก็ได้ เป็นมาก ๆ นาน ๆ จิตมักจะหลอกตัวเอง จิตหลอนตัวเอง คือจิตไปฉายเอาภาพเก่า ๆ ออกมาเป็นพัก ๆ ก็ได้ อย่าหลงผิด แล้วกลัวจนคุมระบบประสาทไม่ค่อยจะอยู่ มีมากมายเพราะขาดความรู้แจ้งทางจิตใจ จึงหลงกลัว หลงงมงายตามอารมณ์ไป กินยารักษาผ่อนคลาย พอไข้ลด ความร้อนลดแล้วก็หายได้เป็นของธรรมดา ๆ

ร้ายที่สุด อันตรายที่สุด ก็คือเข้าใจผิดไปว่า ตนเองได้บรรลุธรรมวิเศษแล้ว ได้ตาทิพย์แล้ว ได้หูทิพย์แล้ว ได้เห็นภูติผีแล้ว ได้เห็นเทวดาแล้ว ได้มีองค์เทพในตัวแล้ว มีองค์ในแล้ว หลงผิดอย่างนี้มีตอนนี้มากที่สุด มีทุกศาสนาก็ว่าได้

มีบางคนหลงผิดในภาวะจิตใจตนเอง เกิดนิมิตหลอกตัวเองเห็นเป็นแวบ! แวบ!! จิตหลอนตัวเองอย่างนั้น คือการเปิดสวรรค์คิดว่าตนเองเป็นสื่อเบื้องบนได้แล้ว คิดว่าตนเองติดต่อกับสวรรค์หรือนรกได้แล้ว เป็นผู้วิเศษมีอำนาจจิตเปิดม่านสวรรค์ได้ เปิดม่านนรกได้ หลงผิดชักจูงคนเชื่อถือตามอีกด้วย. กรรม!

มีบางคนหลงผิดในภาวะจิตใจตนเอง ดังที่กล่าวมานั้นถึงกับทิ้งการงานอาชีพ ทิ้งลูกหนี้ผัวหนี้เมีย ไปสร้างอาณาจักรใจของตนเองไว้อย่างหนึ่งก็มี แต่ภาวะทางจิตใจของตนเองมักจะไม่สงบเย็นเท่าที่ควร มักจะแก้ปัญหาชีวิตของตนเองไม่ค่อยตกอาณาจักรใจที่ตนเองคิดว่าดีแล้ว เกิดช่วยตัวเองไม่ค่อยจะรอดได้ทางจิตเท่าไรนัก แต่ไม่คิดเฉลียวใจตรงนี้ ขาดสติตรงนี้

พิสูจน์ง่าย ๆ พวกนี้เวลามีเรื่องอะไร ๆ มากระทบนิดเดียว มักจะคุมสติไม่อยู่ แสดงอารมณ์ร้ายเช่น "โลภะ-โทสะ-โมหะ" ออกไปทันที อย่างนี้แสดงว่า อัตตาตัวตน ที่เก็บฝังไว้ในส่วนลึกเป็นอนุสัย ยังเดินผิดทาง หลงผิดในสัจจธรรมนั้น จึงช่วยดับทุกข์กายใจอย่างนั้นไม่ได้ผลเท่าไรนัก

ถ้าเป็นผู้บรรลุธรรมวิเศษจริง มีเทวดามาประทับตัวจริง ๆ มีองค์ในจริง ก็จะต้อง มีเทวธรรม กุศล 10 ประการ[1] แล้ว จะไม่มีอาการแสดงออกอย่างนั้นเลย หลักธรรมมันบังคับตัวไว้แล้ว ไม่มีปัญหาทางอารมณ์ร้ายแรง ไม่วุ่นวาย ไม่เพ้อเจ้อ สงบเย็นทางจิตใจ เทวดาสุขเย็น ไม่เร่าร้อนนรกอย่างคน พึงฉลาดรู้แจ้งธาตุแท้ของเทวดา จงตื่นขึ้นกันเสียทีเถิด!

เรื่องการหลงผิดสัจธรรม หลงผิดในนิมิตต่าง ๆ อย่างนี้ มีการสอนมาก่อน พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี เกิดขึ้นแล้ว สอนผิดสภาวะธรรม จนหลงงมงายในอารมณ์ แก้ไม่ตก บางสำนักสอนให้บูชานับถือนิมิตหลอกนั้นเลย ว่าเป็นของจริง เป็นเทพนิมิตหมด กรรม!

ความสำเร็จ ตรัสรู้ของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ค้นพบเรื่องอย่างนี้ ว่าไม่ใช่ของจริงหมด ของหลอกมีมากกว่าของจริง

1. เทวธรรม คือกุศลกรรมบถ 10 ประการ จีน ไทย อินเดีย เปิดพจนานุกรมดูมีตรงกัน ธ. ธีรทาส.

พระพุทธองค์ล้มคำสอนเหล่านั้นลงไป เทศนาชี้แจงแยกธาตุจิตอารมณ์ต่าง ๆ จนมนุษย์พอจะเข้าใจ ว่าอย่าเข้าใจผิดในภาพนิมิตนั้น ของจริงมีน้อยมาก เป็นของธรรมดา ๆ ไม่ใช่ของวิเศษอะไร ๆ ทุก ๆ คนมีได้เป็นได้ ทำให้มีเกิดขึ้นได้แล้วก็ดับลงไปได้ ถ้าทำถูกกรรมวิธี.

นิมิตต่าง ๆ เหล่านั้น ไม่ใช่ผู้สำเร็จ บรรลุธรรมกาย ไม่ใช่เทพนิมิต ไม่ใช่มีองค์ใน ไม่ใช่ทางมรรคผลนิพพานอีกด้วย ไม่สนใจ ไม่กลัว ผ่านไปพักเดียวก็จะสลายตัวหายไปไม่เที่ยง ก่อขึ้นตั้งอยู่แตกดับไป อนิจจัง เป็นกรรมวิบากอย่างหนึ่ง ของจริงมีน้อยมาก

ถ้าจะศึกษาถึงชั้นวิปัสสนาปัญญา ที่แท้จริงและสูงสุดกันแล้ว จะต้องดับภาพนิมิตนั้นลงไปจนหมด จิตไม่ปรุงแต่งในนิมิตนั้น ไม่หลงติดในนิมิตนั้น จิตจึงจะเข้าช่องว่าง (ศูนย์) หยุดความคิดปรุงแต่งลงได้บ้าง จะพบประตูมรรคผลนิพพานบ้าง หลักธรรม สูตรศาสตร์นี้บังคับตัวไว้อย่างนั้น

ถ้าจะพิสูจน์ตัวเอง จะพอรู้ได้คือปุถุชน จิตยังมีความคิดปรุงแต่ง ทั้งที่ดีและที่ชั่ว อย่างนี้เรียกว่าเป็นโลกียจิต "โลกียจิต" เป็นของโลกียชน ยังไม่บรรลุธรรม ยังต้องเกิดดับวนเวียนในเรื่องนั้น ๆ ก่อโลกียกรรมเป็นวัฏจักรแน่นอน อย่าสงสัย!

ผลจึงมีทุกข์กายทรมานใจที่สลัดไม่หลุด ปลงไม่ตก ทำใจไม่ได้ จิตหยุดคิดปรุงแต่งลงไม่ได้ คือจิตหยุดคิดเรื่องบ้า ๆ บอ ๆ

ที่ไม่อยากคิดอย่างนั้นไม่ได้ ดับอารมณ์ร้ายนั้นไม่ลง เป็นมาก ๆ กล้ามเนื้อเกร็งตัว ประสาทจะตึงเครียด คือทุกข์กายใจนรกที่แก้ยาก[1] ถ้าไม่พบทางโลกุตรธรรม **นิพพาน** คือจิตว่างแล้วไม่มีทางอื่น ๆ ที่จะดับทุกข์นั้นสิ้นเชิงได้เลย

ถ้าจะพิสูจน์ตัวเอง สอบอารมณ์ตัวเองว่า ได้รู้แจ้งทางจิตใจ รู้สัจธรรมมากน้อยเท่าไร ๆ ทำได้มากหรือน้อยเพียงใด ๆ

ถ้ารู้ว่าจิตหยุดความคิดปรุงแต่งได้ตามที่ต้องการ ดับอารมณ์ร้าย และดับอารมณ์ดีได้ตามที่ต้องการ ควบคุมระบบประสาท และจิตใจให้สงบเย็นว่างได้ทุก ๆ ครั้งที่ต้องการ อย่างนี้เริ่มจะพบทางมรรคผลนิพพาน ชนะตนเองได้บ้าง เป้าหมายของพุทธศาสนา คือต้องการดับทุกข์ของตนเองให้ได้ก่อน

เพราะจิตหยุดความคิดปรุงแต่ง จิตเข้าช่องว่าง (ศูนย์) เป็นโลกุตรจิต ได้หยุดพักกันบ้าง หรือจะพูดว่า ที่จิตมันเย็นสงบว่างลงได้นั้น เพราะว่าจิตเข้าศูนย์ "0-0-0-0-0" พอเข้าช่องว่างได้แล้ว มันหยุดของมันเอง เป็น "ตถตา"

ถ้าขันธ์ 5 ว่าง (ศูนย์) ตามไปอีกด้วย นิพพานจะพบตรงนี้ เป็นพุทธพจน์ เป็นปัจจัตตังรู้ได้เฉพาะตนเองที่ได้เคยบรรลุถึงเท่านั้นแล...สาธุ!

---

1. สมัยนี้วิชาประสาทวิทยา จิตแพทย์ ช่วยจากหนักเป็นเบาลง คือใช้ยาผ่อนคลายกล้ามเนื้อและประสาทถูกต้องดีแล้ว แต่อย่าลืมว่า นั่นคือการรักษาผลของกรรมวิบาก ต่างหาก! ยังไม่ได้ป้องกันเหตุ. ธีรทาส.

ดวงดาว-ดวงจันทร์-อารมณ์สมถะ.

(4) ภาคสี่ พระอริยครูบา ท่านมักจะชอบนำคณะศิษย์ออกเที่ยวกรรมฐาน กลางคืนชมม่านฟ้า ท่านให้ฉวยโอกาส อายุคนเรามีน้อยไม่เที่ยงที่จะมีโอกาสอย่างนี้อีก จงพิจารณาดู ดวงดาวและดวงจันทร์. ถ้าคืนที่ดวงจันทร์สว่าง ดวงดาวก็จะดับหายไป. ถ้าคืนที่ดวงจันทร์ดับมืด ดวงดาวก็เด่นสุกใส มันผลัดเปลี่ยนกันไปอย่างนี้เอง

เริ่มฝึกหัดดูดวงดาว ในยามเดือนมืด จะเห็นว่าดาวเด่นดาวเริ่มทอแสงสุกใสสว่างงามตา เพ่งดูให้ภาพนั้นประทับจิตติดวิญญาณไว้ทีก่อน ทีหลังพบภาพอย่างนี้ จะได้ชินตา ไม่หลงติดแสงสี แยกนิมิตออก ฉลาดตรงนี้ไว้ก่อน

ถัดไปเริ่มฝึกเพ่งดู ดวงจันทร์ในยามข้างขึ้น มีแสงสีสว่างอย่างไร ? ในยามข้างแรมมีสีแสงสว่างอย่างไร ? จนประสาทตาชินไป เพื่อป้องกันความเข้าใจผิดในนิมิตต่าง ๆ ในความมืดและความสว่างต่าง ๆ พอจดจำภาพนั้นเป็นแยกถูก หายความกลัวต่อปรากฏการณ์ต่าง ๆ มีจิตใจมั่นคง

คุณประโยชน์ในการศึกษาเรื่องนี้ จะเอาไปใช้ตรงที่เวลาพบเห็นภาพอะไร ๆ แปลก ๆ จะไม่กลัว ไม่หลงผิด แยกภาพนั้นออก เวลาเป็นครูสอนศิษย์ จะสอบอารมณ์ศิษย์ออก บางคนจิตหลอนตัวเอง จิตหลอกตัวเอง เพราะว่าเก็บภาพเหล่านี้มา

ก่อนแล้ว ครูจะได้สอนแยกความจริงให้ศิษย์รู้แจ้ง จะได้หายจากโรคนั้น แก้ตกมาก ไม่เป็นโรคจิตหวาดระแวง มีทุก ๆ ศาสนา

พวกที่กรรมฐานรั่ว คือจิตใจฟุ้งซ่าน มักจะคุมอารมณ์ไม่ค่อยจะอยู่ มักจะเห็นภาพนิมิตสีแสงแปลก ๆ แล้วก็กลัวจิตหวั่นไหว บางคนก็ปีติดีใจจนหลงไปเลยก็มี

ถ้าได้ศึกษาเรื่องทางนี้มาแล้ว จะแก้ตกด้วยวิชาดับความกลัวความหลงใหลนั้นลงได้มาก กรรมฐานรั่วแก้ตกมาก จะอยู่คนเดียวตามภูเขา มีม่านฟ้า ดวงดาว ดวงจันทร์ เป็นเพื่อนทางใจเป็นอารมณ์สมถะอย่างหนึ่งได้เหมือนกันแล...

หลวงพ่อเฒ่า พบใน พระคัมภีร์มหาสมถะ วิปัสสนาญาณโบราณสืบกันลงมาได้กล่าวไว้ว่า โบราณใช้ธาตุ 4 (ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ) เป็นอารมณ์ สมถะกรรมฐาน ก็จริงอยู่ แต่พระอริยครูทางนี้ ท่านคัดเลือกใช้ ใช้แต่บางมุม ใช้เฉพาะที่ดับทุกข์ได้เท่านั้น

พระวินัย ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงห้ามใช้ไปเพ่งจิตเล่นแร่แปรธาตุ เล่นทางวัตถุ ทำอย่างนี้พระวินัยห้าม เพราะมันขัดต่อหลักธรรมในตัว เพราะมันขัดต่อทางดับทุกข์ด้วยทางมรรค-ผลนิพพาน ตรงนี้ปุถุชนยังมองข้ามไปมาก

เหตุผล จะมีบาปกรรมตามมาอย่างหนึ่ง ก็คือตรงที่ปุถุชนใช้จิตเพ่งแล้ว จะเป็นอัตตาตัวตนขึ้นมาอีกแบบหนึ่ง เพ่งนิมิตเพ่งกสิณต่าง ๆ เป็นอัตตาตัวตนชั้นละเอียด กรรมวิบากอย่างนี้

จะกลายเป็นโลภะ โลภะจิตมักจะเกิดตามมา เช่นอยากได้ อยากมี อยากเป็น ก็จะต้องก่อโลกียกรรมทั้งปวง แล้วจบไม่ลงตรงนี้ อันตรายระยะยาวนานมากแล...

แล้วอัตตา ตัวตน เพ่งจิตแบบนั้นมันจะฝังลึกไว้ เป็นพลังงานแรงกรรมวิบาก พอถึงวันที่อัตตาตัวตน ส่งผลหรือเล่นงาน จะรู้สึกว่า จิตใจหงุดหงิด อารมณ์ตึงเครียดคลุ้มคลั่ง ร้อนกายทรมานใจ ไม่สงบเย็นว่าง จะถือศีล ออกบวชเป็นพระเณรแล้ว ก็ยังหนีบาปกรรมนี้ยาก เป็นทุก ๆ ศาสนา

ถ้าอัตตาตัวตนชั้นลึกเล่นงานแล้ว จะเป็นพระบางทีก็ต้องลาสึก เขาเรียกว่าโรคร้อนวิชา โรควิชาเข้าตัวเอง อย่างนี้มีเกิดขึ้นแทบทุก ๆ ศาสนา วิชาโลกีย์เป็นพิษมีกรรมวิบากต่าง ๆ

พระวินัย ยังห้ามไว้อีกว่า ห้ามใช้ ธาตุ 4 (ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ) เพ่งนิมิต และกสิณ เพ่งแล้วนำเอาไปใช้ทำทางไสยศาสตร์ไสยเวท เช่นทำเสน่ห์ยาแฝด ทำเครื่องรางต่าง ๆ เพราะการทำอย่างนั้น เป็นบาปกรรม ทำให้ผู้อื่น ๆ เดือดร้อน แล้วต้องสำรวมจิต สะกดจิต อย่างนี้เป็นอัตตา ตัวตน ชั้นละเอียดฝังไว้ "เจตนาคือกรรม" มีกรรมย่อมจะมีวิบาก ถึงผู้ทำด้วย

พิสูจน์ให้เห็นง่าย ๆ คอยสังเกตดู กรรมวิบากของพวกที่ชอบเล่นเพ่งจิต เพ่งไปทางสะกดจิต สะกดจิตผู้อื่น ๆ ใช้พลังจิตมาก ๆ จนเกินไป ตรงนี้เอง ให้โทษแก่สรรพสัตว์ การทำทุก ๆ ครั้งนั้น มันประทับจิต ติดวิญญาณไปแล้ว ฝังไว้เป็นอนุสัยแล้ว โดยที่เจ้าตัวยังไม่รู้ว่าจะมีแรงกรรมวิบากในอนาคตแก่ตนเอง

พอถึงวันที่กรรมวิบากแห่งอัตตาตัวตนนั้น ให้ผลส่งผลมาถึงแล้ว มักจะไม่ปลอดภัยในปลายมือ มีอันเป็นไปทางร้าย ๆ เช่นระงับโทสะตนเองไม่ได้ เป็นคนใจร้อนมาก บางทีกลุ้มใจแบบหาเหตุผลไม่ได้ ตอบไม่ถูก หมดสติปัญญาแก้แล้ว บางคนหันไปพึ่งสิ่งเสพติดมึนเมาเพื่อระงับ จนเสียคนก็มี อันตรายปลายมืออย่างนี้ จิตใจคุมให้อยู่ในสายกลางไม่ได้กรรมมีจริง ๆ ต้องเป็นไปตามกรรมนั้นก่อน บางทีส่งผลไปถึงลูกหลานเหลนก็มี กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ก็มี. พระอริยเจ้ากลัวพิษภัยอย่างนี้

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสไว้ใน พระวินัยชัดเจนมาก ถ้าใช้ธาตุ 4 (ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ) อาศัยเอาเพียงแค่ใช้เป็นประโยชน์ ตรงที่ใช้เป็นอารมณ์สมถะกรรมฐานเพื่อมุ่งสงบจิต ที่มีเป้าหมายไปทางมรรคผลนิพพานทางเดียว แล้วปล่อยวางทั้งปวงเท่านั้น ถ้าเลือกใช้เป็นยังทันสมัยอยู่เสมอ

ธาตุไม้มีความเขียวสดเป็นสมถะดี

(5) ภาคห้า มาในยุคประวัติศาสตร์จีน (ประมาณ พ.ศ. 1067) พระสังฆราชโพธิธรรม มหาครูบา เข้าเมืองจีนมุ่งแดนมังกร เฝ้า พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้. ผลงานของสาธุคุณท่านยิ่งใหญ่มากได้ถ่ายทอดหลักธรรมแบบอย่างเซ็น (ฌาน) แก่ชาวพุทธจีนไว้หลายอย่าง เช่นวิชาตัวเบา-กายว่าง-จิตว่าง

พระสังฆราชโพธิธรรม คือปรมาจารย์ตั๊กม้อ ได้นำเอาวิชาตัวเบา วิชากายว่าง วิชาจิตว่าง ฟื้นฟูกรรมวิธีฝึกโยคะสอนธาตุ 4 ใช้เป็นอารมณ์สมถะ แล้วสอนเพิ่มธาตุไม้ลงไปอีกด้วย "ธาตุไม้" ใช้เป็นอารมณ์สมถะกรรมฐาน

ตำราดั้งเดิมของจีนก็มีใช้อยู่เหมือนกัน แต่ยังไม่ละเอียดมากพอ ท่านสอนให้รู้จักใช้ความเขียวสดใสของใบไม้ ป่าไม้ต่าง ๆ นำเอามาใช้เป็นเบื้องต้นของการเจริญสมถะ ให้เกิดผลคือสมาธิก่อน

สาธุคุณท่านย้ำสอนไว้ว่า การใช้ธาตุไม้ เอาตรงความเขียวสดใสของใบไม้ ป่าไม้ เอาพลังงานนี้มาใช้เป็นอารมณ์กรรมฐานต่าง ๆ จะปลอดภัยจากนิมิตหลอก หรือจิตหลอนตัวเองทั้งปวง แทบจะไม่เคยมีปัญหาเหล่านี้เลย นักปราชญ์ทางนี้สรรเสริญมาก

ในมหาสุญตาสูตร ภาคอรรถกถาจารย์ กล่าวไว้ว่า เรื่องการทำนิมิต เพ่งกสิณต่าง ๆ มีการสอนมาก่อนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนี เกิดขึ้นในอินเดียแล้ว มีเก่าแก่จนงมงายในอารมณ์หลงผิดจนไร้เหตุผลแห่งการใช้ดับทุกข์

พระพุทธเจ้า ตรัสรู้แล้ว จึงล้มแบบเดิม แล้วสอนใหม่แบบเดิมพุทธิปัญญามองทะลุว่าเป็นมีดสองคม มีคุณและมีโทษเท่ากัน

แล้วก็กรรมวิธีอย่างเดิมนั้น ใช้ได้แต่บางคนเท่านั้น พระสูตรตรัสไว้ชัดเจนว่า ห้ามใช้กับพวกที่ประสาทอ่อน จิตหวั่นไหวต่อโลกธรรมง่าย ๆ ไม่เหมาะสมใช้สูตร ทำนิมิตเพ่งกสิณ จะไม่ปลอดภัยตอนปลายมือ

แยกธาตุลึกลงไป หลวงพ่อเฒ่า พบว่าพวกที่ประสาทอ่อนจิตหวั่นไหวต่อโลกธรรมง่ายๆ มาแต่กำเนิดนั้น มักจะเกิดอุปาทานจิตบางเรื่อง เกิดง่าย ๆ จิตติดอุปาทานนั้นแน่นมาก ติดรูปนิมิตง่าย ๆ พอเห็นภาพอะไร ๆ ก็เชื่อว่าจริงหมด ขาดสติปัญญาแยกธาตุ จะหลงผิดสัจธรรมง่าย ๆ จะแก้ยากในปลายมืออย่างนี้

พวกที่เล่นนิมิต เพ่งกสิณ ไปนาน ๆ จิตฝังแน่น เป็นอัตตาตัวตน แล้วก็หลงผิดคิดว่าเป็นของจริง เวลานิมิตหลอกคิดว่าจริง เวลาจิตหลอนตัวเอง ก็คิดว่าจริง จะแก้ยากรักษาไม่หายแก้ไม่ตกก็มี ทำให้บุคคลนั้นงมงายอารมณ์ไปตลอดชีวิต ขาดสติปัญญาธรรมจักษุ เข้าไม่ถึงสัจธรรม วิชานี้จึงแพร่ไม่ได้นานคุณกับโทษเท่ากัน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ใน วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร (กิมกังบ๊วเยียปอล่อมิกเก็ง) ว่าจิตเป็น "อาตมะลักษณะ–ปุคคละลักษณะ–สัตวะลักษณะ–ชีวะลักษณะ" บดบังมรรคผลนิพพาน เข้าไม่ถึงสัจธรรม จะต้องกวาดทิ้งทั้งหมดให้ออกจากจิตใจไปก่อน 4 อย่างนี้เป็นภูเขาบังพระนิพพาน

ต้องดับนิมิตที่ดี ดับนิมิตที่ชั่ว ดับอารมณ์ทั้งปวง จนจิตหยุดความคิดปรุงแต่งลงก่อน จิตเข้าช่องว่าง (ศูนย์) จึงจะแก้ตกพวกจิตหลอนตัวเอง นิมิตหลอก ประสาทอ่อนไหวต่อโลกธรรมต่าง ๆ จึงจะแก้ตกลงได้บ้าง ต้องจิตว่างเสียก่อน แล้วกลับมาตั้งต้นกันใหม่ ปรับปรุงกายใจเสียใหม่ จึงจะทรงอยู่รอดได้ด้วย "สุญตานิพพาน" แล...สาธุ!

หลวงพ่อเฒ่า ย้ำสอนไว้ว่า ในตำราโบราณทางนี้ แทบจะพูดได้ว่ามีกล่าวทุกลัทธินิกาย ยืนยันไว้ตรงกันอีกอย่างหนึ่งว่า "ธาตุไม้" หรือใบไม้ ป่าไม้ เป็นสัจธาตุในทางวัตถุมากที่สุด เป็นสัจธาตุที่ไม่หลอกลวงทางอารมณ์มนุษย์มาก ป่าไม้ใช้เป็นมีแต่ให้คุณล้วน ๆ มนุษย์ยังมองข้ามไปมาก ยังไม่รู้จักใช้พลังงานของธาตุไม้ต่าง ๆ เอามาเป็นประโยชน์ทางจิตใจที่ดีพอสมควร

หลวงพ่อเฒ่า เสียดายมาก จึงเสียสละชีวิตกายใจ เทศนาสัจธรรมนี้ ความรู้เรื่องสัจจธาตุอย่าให้ขาดตอน หรือศูนย์พันธุ์ไป อนุชนรุ่นหลัง ๆ อาจจะนำเอาไปใช้เป็นประโยชน์ แก่ตนเองและแบ่งปันไปยังสรรพสัตว์ สาธุ.!

ตำราสอบอารมณ์กรรมฐาน ครูบาสอนเซ็น (ฌาน) ตั้งแต่อินเดียถ่ายทอดมาถึงเมืองจีน[1] ได้กล่าวไว้ว่า ใช้ธาตุไม้ มีความ

1. โศลกของ พระสังฆราชนิกายเซ็น (ฌาน) ที่สืบอายุพระพุทธศาสนาตั้งแต่อินเดีย จนถึงเมืองจีนรวม 33 พระองค์ได้กล่าวถึง ดอกไม้ ต้นไม้ เปรียบเทียบธรรมะมากถึง 60% ใช้ธาตุไม้เทศนาธรรม ธ. ธีรทาส.

เขียวสดใสต่าง ๆ นั้น มีพลังสัจธาตุมาก พอมนุษย์มองเห็นมันสะท้อนอารมณ์ ให้เกิดจิตคิด และเชื่อว่าเป็นของจริง ตามธรรมชาติที่มันเกิดขึ้นเองอย่างนั้น "ตถตา"

มันให้สัจจะอารมณ์อย่างนี้ ใบไม้ ต้นไม้ต่าง ๆ พอเห็นแล้วรู้สึกว่าของจริง จริงใจ ที่ไม่หลอกลวง จิตส่วนสึกรู้ว่าไม่มีมายาการปรุงแต่ง ซื่อสัตย์ ให้อารมณ์สากลทุกชาติทุกภาษา มีความรู้สึกคล้าย ๆ กันมากแล...

พระคัมภีร์สอนสมถะ วิปัสสนาปัญญา รุ่นเก่า ๆ จากภาษาอินเดีย มาสู่ภาษาจีน กล่าวถึงเรื่องธาตุไม้ ใบไม้ ป่าไม้ต่าง ๆ ว่าธาตุไม้ความเขียวสดใส พลังงานนี้มีสัจจธาตุแก่มนุษย์มากในทางใช้เป็นอารมณ์สมถะกรรมฐาน จิตมนุษย์นั้นเป็นธาตุรู้ จิตเป็นตัวรู้ จิตมันรู้ตัวของมันเอง มันปรับปรุงตัวเองอยู่ตลอดเวลา

พระคัมภีร์ชุดนี้สืบมาเก่าแก่มากจนหาชื่อผู้แต่งไม่พบ อ้างถึง พระสูตร พระวินัย พระอภิธรรม ยืนหลักฐานไว้ว่าให้พิสูจน์ว่า มนุษย์พอได้เห็นใบไม้ เห็นต้นไม้ เห็นสวนป่าไม้ต่าง ๆ จิตถ้าละเอียดอ่อนพอ จิตมันจะรู้ทันทีว่า นั่นเป็นธรรมชาติของจริงหรือของหลอกลวง จิตจะแยกออกว่า "เท็จหรือเทียม" โดยสัญชาตญาณ จิตจะเก็บอารมณ์อย่างนั้นไว้เอง เป็น "ตถตา" แล...

พระคัมภีร์ ฝ่ายเต๋า รุ่นเก่า ๆ พบว่า เซียนสอนเรื่องธาตุไม้มาก ว่าธาตุไม้ จะช่วยให้พลังงานทั้งคนและสัตว์ เช่นให้เกิด

อารมณ์สงบเย็น จิตว่าง เบากายใจได้มาก แล้วถ้าใช้เพ่งเป็นอารมณ์ทำสมถะแบบเต๋า ก็ยังจะปลอดภัยในเรื่องหลงผิดสัจภาวะ หรือหลงผิดเรื่องนิมิตหลอก เรื่องจิตหลอนตัวเอง แก้สมถะรั่ว แก้สมาธิแตกได้ดี.

พระคัมภีร์ ฝ่ายเต๋ายืนยันไว้ว่า ชมสวนดอกไม้ ปลูกต้นไม้เล่น ดูสวนป่าไม้สดเขียว แล้วทำให้คนเป็นบ้าไปนั้นแทบจะยังไม่มี มีแต่รักษาโรคบ้า รักษาโรคอารมณ์ตึงเครียด จิตอ่อนไหวได้ดีให้ความสงบเย็นโปร่งใสทางจิตใจ

ตำรายา ฝ่ายเต๋า กล่าวไว้อีกว่า ถ้าตัวร้อน เป็นไข้ ให้ไปเจริญสมถะ นั่งสมาธิในดงกล้วย นอนใกล้ ๆ โคนต้นกล้วย หรืออยู่ในดงต้นไม้ที่มีสระน้ำ ริมน้ำมาก ๆ อาศัยความเย็นธาตุน้ำนั้นช่วยรักษาโรคทางกาย ตัวร้อนลดลงได้มาก

พระอริยครูบา หลาย ๆ สำนัก หลายศาสนาสอนไว้เรื่องนี้มักจะมีใจความตรงกันมากของจริงเป็นสัจจะ เขาเปรียบว่าเหมือนดังทองคำ จะขุดได้ที่ไหน ก็ยังเป็นทองคำอยู่ที่นั้น อมตะวิชาการที่ให้คุณแก่มนุษย์จึงยังคงสืบอายุเจริญอยู่มาได้ถึง พวกเรานี้บ้าง

ภาคปฏิบัติ หลวงพ่อเฒ่า รักศิษย์ที่แสวงหาสิ่งใดเป็นบุญ สิ่งใดเป็นกุศล สิ่งใดเป็นนิพพานมาก อายุคนเราเกิดมาในโลกนี้ช่างน้อยมาก 100 ปีประเดี๋ยวเดียว ใครจะรู้วันตายบ้าง ฉะนั้นจงรีบฉวยโอกาส ถ้าได้เดินผ่านพบเห็นต้นไม้ ใบไม้เขียวสดใส

สวนป่าไม้งามตาดี จงขอเมตตาจิต คือมุ่งสายตาไปที่วัตถุนั้น ๆ ก่อน หรือดูต้นไม้เหล่านั้น ใช้สูตรหลักวิชาการนี้ดูสักพักหนึ่งก่อน หากำไรชีวิตที่ลงทุนน้อยที่สุด มีค่าสูงที่สุดอย่างหนึ่ง

ภาษาสมถะกรรมฐาน โบราณใช้เรียกว่า "ให้เอาจิตไปคลอเคลีย และเอาสายตาไปคลอเคลีย" หรือจะพูดว่าเอาใจคิด เอาสายตามองดู ดูต้นไม้ ใบไม้ ป่าไม้ คือธาตุไม้ต่าง ๆ ตรงที่เราเดินผ่าน ๆ ไป จงหยุดนิ่งสักพักหนึ่ง จะมีคุณค่าทางจิตใจมาก

ถัดไปใช้หลักวิชาการ ดูภาพสี แยกสี แยกสีความเขียวสดใสใบเป็นมัน หรือแห้งผากเหล่านั้น จนติดตา ต้องใจ พอหลับตาก็นึกถึงภาพ ก็ยังเห็นเงาภาพนั้น เป็นภาพนิมิตที่ถ่ายไว้ในจอจิต เก็บไว้ในดวงตา หรือติดไว้เป็นอนุสัยสืบไปแล้ว

กรรมวิธีอย่างนี้ จะเรียกว่า สร้างอุปาทาน ให้ยึดติดไว้ที่ก่อน หรืออัดภาพ เก็บภาพความเขียวสดใสพลังงานของธาตุไม้ต่าง ๆ ไว้ให้มาก ๆ ก็ได้

กรรมวิธีอย่างนี้ นาน ๆ ไป บางทีภาพสวยงามที่อัดไว้ในจอจิต มันอาจจะผุดฉายออกมาให้เห็น เป็นนิมิตก็ได้ เป็นของธรรมดา ๆ ไม่มีอันตราย คนที่เห็นภาพอย่างนี้ไม่กลัว เพราะจิตเป็นธาตุรู้ มันรู้ตัวว่าไม่มีพิษภัย เพราะเป็นภาพวิวสวนต้นไม้ต่าง ๆ มีแต่ให้ความสงบเย็นสบายใจ เป็นสมถะอย่างหนึ่ง ที่ใช้กันมาเป็นพัน ๆ ปีแล้ว "สมถะวิปัสสนาธรรมชาติ" ต้นไม้ต่าง ๆ

แล้วมนุษย์ทุก ๆ คนสมควรรู้สูตร กรรมวิธีอย่างนี้แล้ว สอนลูกบอกหลานเหลนสืบให้เป็นมรดกทางปัญญา เป็นคุณธรรมสูง เป็นเพื่อนทางใจได้ทุก ๆ วัย แล้วจะรักต้นไม้ชอบสวนป่าไม้ไม่เบื่อง่าย ๆ จะมีความหมายทางจิตใจมากแล...

ตรงที่เจริญสมถะ นั่งสมาธิ หรือนอนหลับ ตกใจบ่อย ๆ บางคนหวาดเสียวสะดุ้ง ตำราสอบอารมณ์กรรมฐานอย่างเซ็น (ฌาน) กล่าวไว้ว่า ให้สอบประวัติชีวิตเบื้องหลัง ๆ ดูก่อน ส่วนมากเป็นพวกที่เกิดมา ก็ประสาทอ่อนไหวง่าย ๆ อยู่ก่อนแล้ว

ตำรากล่าวไว้ชัดเจนอีกว่า พวกประสาทอ่อนไหวง่าย ๆ อยู่ก่อนแล้ว พอไปพบครูที่ยังไม่รู้แจ้งทางสัจธรรม ไม่รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจคนดี ก็สอนให้เพ่งองค์เทวรูป เพ่งรูปเจ้าพ่อที่ดุร้าย ดูรูปภาพยักษ์มาร ที่มีหน้าตาดุร้ายจิตโหดเหี้ยม ชอบดูอยู่ก่อนแล้ว ไปเรียนผิดแบบเข้าอีก เวลาหลงผิดแก้ไม่ตกก็มีมาก

เหตุตรงที่ไปนำเอาภาพดุร้ายเหล่านั้น มาทำเป็นนิมิตเพ่งกสิณ แล้วขยายให้โตขึ้น หรือเคลื่อนภาพนิมิตกรรมวิธีต่าง ๆ หลงผิดแบบนั้น จะไปกันใหญ่โต ตรงที่วันหนึ่ง เกิดกรรมฐานรั่ว จิตใจหงุดหงิด เร่าร้อนกายใจ มักจะเห็นภาพนั้น จิตหลอกตัวเอง จิตหลอนตัวเอง อย่างนี้มีเสมอ ๆ จะแก้ตรงนี้ไม่ตก

เพราะผิดหลักวิปัสสนาปัญญา ที่จิตหลอนตัวเอง จิตหลอกตัวเอง เห็นภาพต่าง ๆ ดับภาพนั้นไม่ลง กวาดไม่ออกไปจากจิตใจ บางคนหลงผิดคิดว่าเป็นภาพจริง ของจริงแล้วหลงใหล

บูชากราบไหว้ แท้ที่จริงแล้ว เราไปสร้างมันขึ้น ไปเนรมิตมันขึ้น ทำให้มีขึ้นต่างหาก! เป็นมาก ๆ บางทีเพี้ยนไป หรือเสียจิตไปเลยก็มี พระพุทธเจ้า จึงห้ามใช้กรรมวิธีอย่างนี้ ไม่ปลอดภัย

ถ้าครูผู้สอนยังไม่รู้แจ้งมายาการของภาพต่าง ๆ นั้นดี ไม่รู้มายาการของจิตดี ไม่รู้อาการของจิตเป็นอย่างไร ๆ ก่อน ตรงนี้ขาดสติปัญญาแก้ไข เวลาภาพดุร้ายมันผุดขึ้นมา มันฉายออกมาในจอจิต[1] บางทีมองดูออกไป สายตาก็ยังเห็นภาพเป็นแวบ! แวบ!! อย่างนี้มีได้เป็นได้ เป็นของธรรมดา ๆ

บางคนหลงผิดคิดว่าเป็นองค์เทพ เป็นภาพจริง เป็นองค์จริง บางคนก็กลัวจนตัวสั่น จะสะกดจิตตัวเอง หยุดนิ่ง แข็งทื่อไปก็มี บางคนก็หวาดเสียวเป็นพัก ๆ จนเสียสติไป คุมอารมณ์ไม่อยู่ก็มี มีเกิดขึ้นในทุกศาสนา

ถ้าได้พบอริยครู ท่านช่วยชี้แจงอริยมรรค ให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ รู้แจ้งสัจภาวะนั้นป้องกันไว้ก่อน รู้ก่อนมักไม่กลัว จิตไม่หวั่นไหวต่อภาพนิมิตนั้นเท่าไรนัก มีสติปัญญาช่วยตัวเองได้ เพราะจิตรู้ว่านั่นเป็นวัตถุ ที่เขาเขียนขึ้น ทำขึ้น สมมุติขึ้น เนรมิตสร้างเอาไว้อย่างมีศิลปต่างหาก! จิตรู้ว่าไม่ใช่องค์จริง

---

1. ส่วนมากที่พบเป็นภาพที่อัด ๆ ไว้ก่อน หรือภาพประทับจิต ถึงเวลามันพุ่งออกไปนอกตา พุ่งไปนอกกายตน. บางทีเป็นภาพที่ตกค้างไว้ในอากาศก็มีแต่น้อยมาก ถ้ารู้สูตรนี้แล้วมักจะไม่กลัว หายกลัวได้มาก

คำพูดนี้ **ท่านมหาฤาษีสวามีสัตยนารายณ์** แห่งอินเดีย. สอนเสถียรโพธินันทะ และ ธีรทาส. ก็สอนอย่างนี้

ไม่ใช่ของจริง ไม่เที่ยง ไม่สนใจผ่านไป ก็หายไปเอง มีได้ก็ดับได้

ถ้าเข้าใจอย่างนี้แล้ว จิตจะหายความหวาดกลัวได้บ้าง คุมสติอารมณ์ได้ จิตจะคิดภาพอะไร ๆ ก็ไม่หลงผิดไป เพราะไม่เชื่อว่า เป็นของจริง จิตก็คลายปม คลายปมแห่งอุปาทานความยึดมั่นถือมั่นลงบ้าง มีทางหายได้ จะยืนเดินนั่งนอนที่ไหน ก็ไม่กลัวเสียอย่างเดียวเท่านั้น เวลาทำบุญทานอะไร ๆ ก็อุทิศส่วนบุญนั้นให้ไป จิตจะคลายปมเอง จิตจะคลายความยึดมั่นเอง

ต้องจดจำรู้ไว้อย่างหนึ่งก่อนว่า ภาพต่าง ๆ ที่เห็น ๆ กันนั้นส่วนมากเก็บภาพไว้ตั้งแต่เกิดมา ถ่ายภาพนั้นไว้นานปีแล้ว มันจะผุดฉายออกมาได้ตลอดเวลา พอนึกถึงภาพก็เห็นภาพ "เหตุอย่างไร ผลอย่างนั้น" เป็นไปตามกรรมนั้นเอง

เคล็ดลับกรรมวิธีแก้ หรือป้องกันตัว ถ้าเห็นภาพดี ก็อย่าดีใจ เป็นผลพลอยได้ เห็นภาพชั่ว ภาพดุร้าย ก็ไม่กลัว ไม่เสียใจ ไม่สนใจผ่านไป ไม่ดึงดูดภาพนั้นไว้ผ่านไป พยายามกวาดทิ้งให้หมดไปเลย ต้องการจิตว่างอย่างเดียว

แล้วเวลาทำบุญทานอะไร ๆ แก่คนทุกข์ยากจน สัตว์ที่เจ็บป่วยขาดแคลนอาหาร หรือทำบุญใส่บาตรพระ ก็แผ่เมตตากรุณาจิต อุทิศให้แก่สรรพสัตว์ทุกครั้งไป จะได้ผลแก่ปุถุชนทางจิตใจ คือจิตบำบัดอย่างหนึ่งได้เหมือนกัน สบายใจ

กรรมวิธีดูดภาพพลังงานเขียวสดใส

(6) ภาคหก พระอริยครูบา ถึงเวลาแล้วท่านมักจะสอนให้ศิษย์รู้ธาตุต่าง ๆ และกรรมวิธีการมองดูภาพ การดูดภาพนั้นไว้ทำกรรมฐานได้อีกแบบหนึ่ง คือฝึกให้มองดูความเขียวสดใสพลังงานของต้นไม้ต่าง ๆ เอาพลังงานของธรรมชาตินั้น เอามาใช้ให้เป็นคุณประโยชน์แก่ร่างกายจิตใจดูก่อน

ผลวิจัยทางสมาธิวิทยา พบว่าพลังงานเขียวสดใสของธาตุไม้ต่าง ๆ นั้น ถ้าเอามาใช้ทางเจริญสมถะกรรมฐานจะปลอดภัยทำให้จิตสงบเย็นว่างกายเบาใจได้เร็วขึ้น และจิตไม่หลอกตัวเองจิตไม่หลอนตัวเอง

นิมิตจากภาพสีเขียวสดใสใบเป็นมันของต้นไม้ ใบไม้ดอกไม้ต่าง ๆ นั้น เป็นสัจจธาตุมากแก่มนุษย์ มันไม่หลอกคนไม่มีพิษภัยทางจิตใจ เป็นของจริง ความฉลาดของ พระอริยครูบา ที่ยังสืบสอนถ่ายทอดสูตรกรรมวิธีอย่างนี้ไว้เป็นมรดกทางสติปัญญา สาธุ!

ตำรายังกล่าวไว้อีกว่า พลังงานเขียวสดใสของธาตุไม้ต่าง ๆ ถ้ากะช่องว่างถูก มีมุมมองที่ดี สวยงามตา มีเพียงต้นไม้เล็ก ๆ ต้นหรือสองต้น ก็ช่วยเร้าใจ เกิดอารมณ์ หน่วงจิตใจคนได้ให้ความสงบเย็น ว่างเบากายใจลงได้บ้าง ต้นไม้เล็ก ๆ ยังเป็นเพื่อนทางใจอย่างหนึ่ง ถ้าใช้เป็นยังจรรโลงจิตใจมนุษย์ได้ดี

ภาคปฏิบัติ หาต้นไม้สวยงาม ดูใบเขียวสดใส ใบเป็นมันหรือป่าไม้ สวนดอกไม้ ใช้สูตรที่สอนไว้นั้นเพ่งดูนาน ๆ เบิกสายตาดูกว้าง ๆ แล้วก็สูดลมหายใจ เอาอากาศเข้าปอดแรง ๆ ดูดเอาพลังเขียวสดใสใบเป็นมันนั้น ให้เข้าทางจมูก และสายตาดูจับภาพสวยงามนั้นไว้มาก ๆ ดูดภาพนั้นมาก ๆ เข้าไว้ แล้วหลับตาเก็บภาพนั้นไว้ที่สมองทีหนึ่งก่อน

ส่วนลมหายใจ ที่อัดไว้เต็มปอดนั้นถ้าทนไม่ได้ก็ค่อย ๆ ปล่อยออกไปจนหมด ทำแบบนี้บ่อย ๆ จนหลาย ๆ วัน จนร่างกายชินต่ออารมณ์อย่างนั้น

ภาคต่อไป กรรมวิธีอย่างเดียวกัน แต่พยายามใช้พลังเขียวสดใสใบเป็นมันของธาตุไม้ต่าง ๆ นั้น เอาภาพนั้นมาไว้ในสมอง ดูดภาพนั้นมาไว้ที่สมองอีกที ทำอย่างนี้ไปสักพักหนึ่งก่อน

ภาคต่อไป กรรมวิธีเดียวกัน แต่เอาพลังงานเขียวสดใสใบเป็นมันของธาตุไม้ต่าง ๆ นั้น ทำให้แพร่รังสีของความเขียวสดใสนั้น แผ่รัศมีของความเขียวสดใส ที่เราดูดภาพนั้นไว้ในสมอง ให้แผ่รังสีนั้นไปทั่วสมองอีกที ฝึกหัดอย่างนี้จนร่างกายชินสักพักหนึ่งก่อน

ภาคต่อไป กรรมวิธีเดียวกัน แต่เอารังสี พลังงานความเขียวสดใสใบเป็นมันของธาตุไม้นั้น ที่เก็บอัดภาพไว้ในสมองทีนี้ทำให้ขยายภาพความเขียวสดใส พลังงานนั้นให้กระจายไปทั่วสรรพางค์กายอีกที ทำให้พลังงานธาตุไม้ต่าง ๆ นี้ กระจายไปทั่ว

สรรพางค์กาย ทำทุก ๆ วัน ฝึกให้ร่างกายชิน ได้รับพลังงานนี้ จนซึมซาบไปทั่วทุกขุมขน จะอิ่มใจสดชื่น ไม่เสียชาติเกิด

สรุปสูตรนี้ ตอนแรกให้สูดลมหายใจแรง ๆ เอาอากาศที่ผ่านใบไม้ พลังเขียวสดใสของธาตุไม้เข้าปอดมาก ๆ ถัดไปให้เอาภาพความเขียวสดใสที่เห็นนั้น เอามาไว้ที่สมอง. ถัดไปทำให้แผ่รังสีของความเขียวสดใสของธาตุไม้ให้ทั่วสมอง. ถัดไปแผ่รังสีของความเขียวสดใสของธาตุไม้ต่าง ๆ นั้น กระจายไปให้ทั่วสรรพางค์กาย ทำจนชิน. สนุกสุขเย็นบันเทิงกายใจ

ผลที่ได้จากกรรมวิธีนี้ คือสดชื่นทางจิตใจ สายตาจะดีบ้าง หูจะโล่ง กายจะเบา เป็นการใช้เพื่อตั้งต้นเจริญสมถะกรรมฐานต่าง ๆ ได้อย่างหนึ่ง ที่นักปราชญ์โบราณนิยมใช้กันมาก

หลักฐานเท่าที่ได้พบมา สูตรกรรมวิธีอย่างนี้ มีใช้ในกลุ่มฤาษี โยคี เชน ฮินดูชั้นสูงในอินเดียบ้างเหมือนกัน. ในเมืองจีน สำนักเซียนชั้นสูง ที่ทำฌานสมาบัติ ถือศีลกินวาตาตามป่าเขาแบกไม้ ก็นิยมใช้สูตรธาตุไม้อย่างนี้

มาในยุคหลัง ประมาณ พ.ศ. 1067 พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา[1]. และ พระจี้กง[2] คือพระธรรมาจารย์ปอจี่เซี่ยงซือ เป็นพระราชครู พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่. ท่านก็นิยมใช้สูตรความเขียวสดใสของธาตุไม้ต่างๆ มาเป็นอารมณ์ท่องเที่ยวกรรมฐานไป

1. พระสังฆราชโพธิธรรม คือปรมาจารย์ตักม้อโจ้วซือ.

2. พระจี้กง อยู่ในสมัยพระโพธิธรรม

ตามป่าเขาสุมทุมพุ่มไม้[1] ท่องสมถะมุ่งความสงบเย็นจิตว่างเบากายใจ โปรดสัตว์สอนแต่ "ธรรมะอยู่ในกาย-พุทธะอยู่ที่จิต" เทศนาธรรมชี้เป้าหมายไปที่ "อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-สุญตา" แล...สาธุ

ข้อห้ามของตำราทางนี้ห้ามใช้สูตรนี้

สรุปความยังมีข้อห้ามของตำรานี้ ห้ามบางคนใช้สูตรนี้ กรรมวิธีเพ่งภาพธาตุไม้ เพ่งความเขียวสดใสเป็นมัน การดูดภาพพลังงานเขียวสดใสต่าง ๆ นั้น ตำราห้ามใช้กรรมวิธีอย่างนี้ไปใช้เพ่งภาพองค์เทวรูป ไปใช้เพ่งองค์ทวยเทพต่าง ๆ หรือเพ่งดูรูปภาพยักษ์มารที่ดุร้ายต่าง ๆ หรือเพ่งรูปเซียน รูปเจ้าพ่อดัง ๆ ห้ามใช้วิธีอย่างนี้ จะเป็นมีดสองคม แก่พวกปัญญาอ่อน มีดสองคมคือให้โทษเท่ากับให้คุณ ห้ามใช้ทำเป็นนิมิต[2] เพ่งกสิณต่าง ๆ จะไม่ปลอดภัยแก่พวกประสาทอ่อนไหวง่าย ๆ ในภายหลัง (กฎทุกกฎมีข้อยกเว้น)

---

1. อิทธิพลของสูตรนี้ จึงทำให้จีนเก่งทำสวนหย่อม สวนถาด เขามอ เลี้ยงต้นไม้แคระ ดัดต้นไม้ (บอนไซ) เขียนภาพวิวให้อารมณ์ทางสมาธิวิทยาต่าง ๆ มาก. **พระจักง. พระโพธิธรรม. สอนสูตรนี้** ธ. ธีรทาส.

2. คำว่า นิมิต หรือเนรมิต. คือสร้างขึ้น ทำให้มีขึ้น แล้วใช้เพ่งพิจารณาดูเวลาหลับตาหรือลืมตา.

คำว่า กสิณ ว่าด้วยทางอารมณ์กำหนดที่ธาตุ 4 (ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ) ว่าด้วยทางวรรณะ กำหนดที่สี สีเขียว. สีเหลือง. สีแดง. สีขาว. ว่าด้วยทางอากาศ (ที่ว่าง) และอาโลก (แสงสว่าง) รวม 10 อย่างมีสอนกันมาก่อนพุทธกาล

ธ. ธีรทาส.

ตำราสอบอารมณ์กรรมฐาน สายเซ็น (ฌาน) จารึกสอนไว้ว่า ที่ห้ามใช้เพ่งองค์เทวรูปต่าง ๆ นั้น เหตุผลที่พบมาแล้ว มีบางคนจิตอ่อนไหวมาแต่กำเนิด ประสาทอ่อนไหวง่าย ๆ ต่อโลกธรรมต่าง ๆ อยู่ก่อนแล้ว จะหลงผิดติดรูปนั้นง่าย ๆ หลงผิดสัจภาวะง่าย ๆ คือเพ่งติดแล้ว ไม่ปล่อยวาง แกะไม่ออก หลงผิดคิดว่าเป็นองค์เทพที่มีจริง ๆ จะแก้ไม่ตกในปลายมือ บางคนเพอเจ้อ บางคนเพี้ยนไป ตรงนี้

ความหลงผิดที่สติปัญญาควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้ เห็นอะไร ๆ แล้วเชื่อหมด กลัวหมด ศรัทธาหมด แต่ตนเองไม่รู้เรื่องมายาการของจิต ว่านิมิตนั้นหลอกได้ ติดตาเห็นอยู่ตลอดเวลา เพราะทำให้มีขึ้น เนรมิตทำขึ้นเอง เราสร้างภาพนั้นให้มีขึ้นเอง ไม่ใช่ของจริง จิตหลอกหลอนตัวเองได้เหมือนกัน อย่าหลงงมงายในอารมณ์นั้น ไร้ประโยชน์

แล้วพวกที่ประสาทอ่อนไหวง่าย ๆ หรือมีโรคกลัวต่าง ๆ อยู่ก่อนแล้ว ถ้าไปพบครูที่ยังไม่รู้แจ้งสัจธรรมทางนี้เข้า คือครูก็กลัว ๆ ด้วยกัน จะไปกันใหญ่โต ไม่ต้องแก้ มีแต่หลงผิดงมงายในอารมณ์ไปตลอดชีวิตก็มี ตำราห้ามไว้เพื่อตัดไฟต้นลม คือเห็นแล้วเชื่อหมด ที่เห็นแล้วกลัวหมด ที่เห็นแล้วหลงผิด ศรัทธาหมด ขาดสติทางธรรมจักษุ (สำคัญมาก)

ต้องหาอริยครู ช่วยชี้แจงอริยมรรค ครูที่รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ รู้แจ้งสัจธรรม แยกธาตุจิต ธาตุวัตถุ ที่ทำนิมิตเพ่งกสิณ

แล้วเกิดอารมณ์ได้ต่าง ๆ อย่างไร ? ตรงนี้ต้องสอนให้รู้ฉลาดไว้ก่อน ช่วยตัวเองได้ คุมสติตนเองได้ สำคัญที่สุด มีแต่ทางดีล้วน ๆ

ธาตุไม้-ธาตุลม-กับจิตใจคน

(7) ภาคเจ็ด พระอริยครูบา ท่านชอบสอนย้ำความให้แน่นไว้ก่อน ป้องกันเข้าใจผิดใช้ในทางผิด เป็นบาปกรรมอย่างหนัก ท่านเทศนาสอนไว้ว่า ปราชญ์โบราณหลายสิบท่านจนไม่อาจจะจดจำชื่อท่านไว้จนหมดได้ สอนตรงกันเรื่องที่พบความเร้นลับที่ซ่อนไว้ในความเขียวสดใสของธาตุไม้ต่าง ๆ ยังลึกลับมาก เราเพียงเอามาใช้บางส่วน เพื่อเป็นอารมณ์สมถะ ให้เกิดผลทางสมาธิให้ความรู้สึกกับจิตใจคนเท่านั้น เพราะจิตเป็นธาตุรู้ จิตเป็นตัวรู้ จิตมันรู้ตัวของมันเอง ว่าธาตุไม้มีสัจจธาตุ ให้อารมณ์แก่มนุษย์มาก

ธาตุไม้ – กับจิตใจคน เช่น เรามองเห็นธาตุไม้เขียวสดใสใบเป็นมันสวยงามตาดี เร้าใจคนดี ส่วนลึกจิตรู้ว่านั่นเป็นสัจจะไม่หลอกลวง เป็นธรรมชาติที่เกิดขึ้นเอง เป็นความสมดุลของธรรมชาติ สัตว์โลกจึงมีชีวิตอาศัยความอยู่รอดได้ มีความไม่เที่ยงในตัวมันเหมือนกัน เช่นอาศัยกันเกิดขึ้นพักหนึ่ง อาศัยกันตั้งอยู่พักหนึ่ง อาศัยกันแตกดับสลายไป ธาตุไม้ที่ใช้สอนทางสมาธิวิทยาเอาประโยชน์มาบางมุมก่อน จงปลูกต้นไม้ต่าง ๆ เป็นบุญดี

ธาตุลม – คือลมกับจิตใจคนนั้น ตำราสอนทางนี้จารึกไว้ว่า ลมนั้นมองไม่เห็นทางตาแต่ทุก ๆ คนรู้สึกได้ด้วยการกระทบทางกายและรู้สึกทางใจ ว่าเป็นลม แล้วสัตว์โลกทุก ๆ ชีวิตจะขาดลมไม่ได้ ขาดลมหายใจ ก็ตาย ลมจึงเป็นธาตุใหญ่ใน 4 ธาตุ

แล้วธาตุทั้ง 4 (ดิน–น้ำ–ลม–ไฟ) พระสัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนี คัดเลือกใช้ ใช้เป็นอารมณ์กรรมฐาน ใช้ธาตุ 4 ในมุมดับทุกข์ ใช้ทางมรรคผลนิพพานเท่านั้น จดจำตรงนี้ไว้ให้แม่นยำที่เดียว (ต้องคัดเลือกใช้)

พระอริยครูบา สายหลวงพ่อเฒ่า ท่านกำชับศิษย์ไว้เสมอ ๆ ว่า ถ้าใช้ธาตุ 4 ล้วน ๆ มาเป็นอารมณ์สมถะ ให้เกิดผลทางสมาธิมีคุณประโยชน์มาก ตรงที่จิตไม่เกิดอุปาทานแบบง่าย ๆ ว่าเป็นของจริงวิเศษ หรือไม่หลงผิดในองค์ทวยเทพ ว่าเป็นผู้มีอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ ง่าย ๆ เพราะว่าธาตุ 4 เป็นเพียงแค่ธาตุอย่างหนึ่งเท่านั้น สักแต่ว่าธาตุ จิตไม่หลงติดจนงมงายในอารมณ์มากนัก บางครั้งต้องการปล่อยวางทางใจได้ง่าย ๆ เวลาต้องการดับอารมณ์นั้นก็มี ดับนิมิตนั้นก็มี จะได้ดับง่าย ๆ ปล่อยวางได้ ไม่หลงผิดติดจนแกะไม่ออก ปลงไม่ตก อันตราย

ขึ้นถึงชั้นสูงสุดยอดชั้นหลุดพ้นนั้น ต้องการดับทางเดียว คือดับทั้งอดีตดับทั้งปัจจุบันดับทั้งอนาคต ดับหมดทั้งปวง จิตจึงจะเข้าช่องว่าง (ศูนย์) จิตได้หยุดพักความคิดปรุงแต่งลง ผลดี

ตรงนี้ ปุถุชนถ้าทำได้บ้าง ก็คือกล้ามเนื้อเริ่มจะหยุดเกร็งตัวลง ตัวจะเบา รู้สึกว่ากายว่าง ๆ สูงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง คือประสาทจะคลายความตึงเครียดลง จิตจะรู้สึกว่ามันว่าง จิตว่างมาก พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้สอนเป้าหมายมารวมอยู่ที่ตรงนี้ก่อน

สูงขึ้นไปอีก ซึ่งปุถุชนยังเรียนไม่ถึง ยังมี "อากาศธาตุ และ วิญญาณธาตุ" รวมเป็น 6 ธาตุที่ใช้ทางนี้ มีกล่าวไว้ในมหาปรัชญาปารมิตาสูตร เป้าหมายมุ่งเข้าหา พระสูตรเนื่องด้วยเรื่อง "อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-สุญตา" เป็นทางเอกทางออกจากวัฏสงสารได้ ซึ่งทุก ๆ คนมีกรรมสิทธิ์ที่จะพบสัจธรรมนี้ได้ รู้ตามได้ บรรลุถึงได้ ยกเว้นจะช้าหรือเร็วเท่านั้น

ในพระคัมภีร์ 18 พระอรหันต์ ตรัสไว้ว่า "ธรรมะอยู่ในกาย-พุทธะอยู่ที่จิต" ของสรรพสัตว์แล...สาธุ!

หลวงพ่อเฒ่า พบอริยครูบา มามากองค์หลายสำนักหลายลัทธินิกาย สรุปแล้วท่านย้ำสอนไว้ว่า สัจธรรมจริง ๆ มีไม่มากนัก เป็นโลกุตรธรรม เป็นของ พระพุทธศาสนา ศาสนาอื่น ๆ ไม่มี ของจริงมีไม่มากนัก ของปลอมมีมาก ของเทียมพูดไม่รู้จักจบ

นักปราชญ์ทางพระไตรปิฎก ที่แท้จริงกล้าเทศนาสอนไว้ว่าอย่าหลงผิด ถึงแม้คำสุดท้ายที่สำคัญ ๆ ก็ยังสมมุติให้ใช้เรียกได้เพียงใกล้เคียงเท่านั้น เช่นคำว่าธรรมะ ธรรมะก็ยังไม่ตรงแท้

คำว่านิพพานก็ยังไม่ถูกสัจภาวะธรรมแท้ ใช้เพียงแค่อุปมาอุปมัย ให้ใช้เรียกกันได้ พอสอนกันได้รู้เรื่องเท่านั้นก่อน เป็นปัจจัตตังจริง ๆ

พระนิพพาน ไม่มีภาษา หรือเสียงของมนุษย์ ที่จะเอามาใช้พูดให้ตรงถูกต้องสัจธรรมนั้นได้เลย ไม่มีตัวอักษรใด ๆ ในโลกนี้ ที่จะเอามาเขียนคำว่า "นิพพาน" นั้นให้ถูกต้องตรงสภาวะสัจธรรมนั้นได้เลย เป็นปัจจัตตัง เท่าที่ตนได้บรรลุถึงจึงจะรู้ได้ว่า "นิพพาน" เป็นอย่างไร? หุบปากเงียบ! เลิกพูดกันเลย อยู่ที่ปฏิบัติธรรมนั้นต่างหาก!

คงจะเข้าสูตรของท่านมหาอริยปราชญ์เอกจีน เหลาจื๊อ กล่าวไว้ว่า "คนรู้ไม่พูด–คนพูดไม่รู้"

และยังมีของ เซียนน้อย กล่าวไว้อีกว่า "คนรู้จริงไม่พูดมาก–คนพูดมากไม่รู้จริง"

สมถะกรรมฐาน–รักษาโรค

(8) ภาคแปด ตำรายาจีนโบราณ ของสำนักเซียนต่าง ๆ รุ่นเก่า ๆ หลวงพ่อเฒ่า ไปอ่านพบเข้า จึงเอามาฝากพวกเธอไว้เสียดาย ได้กล่าวพลังเขียวสดใสของต้นไม้ ใบไม้ ที่เป็นยารักษาโรคต่าง ๆ นั้น ถ้าใช้เป็น เพียงแต่มองดู เพ่งดู ทำถูก

กรรมวิธี ก็ยังมีพลังงานที่จะช่วยรักษาโรคได้แทนกินต้นยานั้นก็ได้เหมือนกัน

แต่ต้องฝึกฝนจนจิตใจละเอียดอ่อน ประสาทสุขุมว่องไว จนซึมซาบเข้าถึงธรรมชาตินั้น คุมธาตุนั้นได้ก่อน และรู้ว่าต้นไม้นั้น ใบไม้นั้นใช้เป็นยาได้อย่างไร และรักษาโรคอะไร ๆ

ภาคปฏิบัติ ต้องคัดเลือกหาสถานที่สะอาด มีอากาศสดชื่น ไม่มีฝุ่นละอองต่าง ๆ มีแสงอาทิตย์ส่องถึง แล้วทดลองใช้ลมที่ได้ผ่านใบไม้มาก ๆ ลมที่ได้ผ่านต้นยานั้น ลมที่ถูกต้นไม้กลั่นกรองผ่านมาแล้ว ใช้เป็นยาธรรมชาติ แก้ธรรมชาติ. คนเราถ้าไม่กินข้าว 3 หรือ 5 วันยังไม่ตายก็มี แต่ถ้าขาดลมหายใจ ประเดี๋ยวเดียวก็ตาย ธาตุลมจึงสำคัญที่สุดของชีวิตสัตว์โลกมากแล...

เมื่อได้สถานที่ดีแล้ว ต้องฝึกการสูดลมหายใจแรง ๆ สูดลมนั้นเข้าปอดมาก ๆ แล้วปล่อยลมหายใจนั้นให้ออกไป เท่ากับได้ออกกำลังปอดดูก่อน ทำทุกเช้าเย็น จนร่างกายชิน ใจจะสงบเย็นเบาว่างลงบ้าง

สายลมที่ได้ผ่านต้นไม้ ป่าไม้ จะช่วยขับพิษร้าย ๆ ช่วยฟอกอารมณ์ร้ายๆ ในร่างกาย ถ่ายเทของเสียให้ออกจากร่างกายไป อัดเข้าปอด ปล่อยออกไป เท่ากับออกกำลังกายดูก่อน และยังต้องดื่มน้ำที่สะอาดให้มากๆ น้ำขับพิษล้างโรค ธาตุน้ำสำคัญแก่ร่างกายมากเหมือนกัน

การฝึกสูดลมหายใจแรงๆ ภาคปฏิบัติ ในตำรายาของเต๋าท่านเซียน โบราณได้กล่าวไว้ว่า ทำตอนเช้ามืดดีที่สุด ทำไปจนตะวันเริ่มส่องแสงได้จะยิ่งดี จะได้อาศัยอาบแดดอ่อนๆ ให้แก่ร่างกายอีกด้วย แสงแดดธาตุไฟ ตอนเช้าไม่มีพิษภัย ไม่ร้อนจนเกินไป

สรุปแล้วมีครบ 4 ธาตุ. เช่นยืนบนดิน นั่งบนดิน คือธาตุดิน. ทั้งดิน-น้ำ-ลม-ไฟ 4 ธาตุได้สมดุลกันร่างกายใจก็ทรงอยู่รอดได้ดีทางโลกียวิสัย ผลที่เป็นคุณประโยชน์ เช่นช่วยรักษาโรคหอบหืด ช่วยขับเสมหะ แก้โรคหวัดเรื้อรัง รักษาวัณโรค รักษาโรคผิวหนัง ช่วยสายตาที่มืดมัว ให้สว่างขึ้น แก้โรคสมองมึนงง ช่วยหัวใจทำงานได้ดี สุขภาพร่างกายจะสมบูรณ์ ทรงพลังทางจิตใจ สูตรนี้ใช้เป็น ทำถูกกรรมวิธียังทันสมัยอยู่เสมอๆ

พวกเซียน คือนักพรตลัทธิเต๋า มีอายุยืนเป็นร้อย ถึงพันปี เพราะว่าเข้าถึงธรรมนี้ "วัชรกาย" พวกฤาษี โยคี อินเดียโบราณก็มีอายุยืนเป็นร้อยปี เป็นพันปี เพราะรู้จักใช้สูตรอย่างนี้ ได้บรรลุถึงธรรมชาตินี้เรียกว่า "วัชรกาย (กิมกังชิง)"

หลวงพ่อเฒ่า ได้พบพวกเซียน ตามภูเขาสูงป่าทึบ ท่านหลบมุมอยู่อย่างสงบสันโดษ ท่านฉลาดการคัดเลือกกินลูกผลไม้ที่เป็นยาบำรุงกำลัง ปลูกต้นยาโสม ยาที่ใช้รักษาโรคต่างๆ ไม่นิยมเสพเลือดเนื้อสัตว์ เสพแต่พืชผักผลไม้ต่างๆ มาก ท่านก็อยู่

รอดได้ ผลไม้ที่กินประจำ และอิ่มทนดี ลูกเซียนท้อ ปลูกไว้กินลูก เวลาสุกมีสีเหลืองหมดทั้งลูก จึงเก็บมาบ่ม พอจุกหลุดแกะสองซีก เอาช้อนตักกินเนื้อ สีเหลือง ๆ เป็นยาบำรุงสมอง บำรุงร่างกายอายุยืน พวกเซียน หวงวิชานี้มาก มักจะปกปิดไว้เป็นความลับมาเป็นพัน ๆ ปี ถือเป็นผลไม้วิเศษ ต้นไม้มงคลอย่างหนึ่ง

สำนักเต๋า พวกเซียน และวัดเซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ มักจะชอบปลูกต้นไม้หลิว ต้นหลิวเป็นรั้ว หรือตามถนนหนทางเข้าสำนัก เพื่อไว้ชมความงามตอนลู่ลมอ่อนช้อยงามตา เร้าใจหน่วงอารมณ์คนดูให้อยู่กับที่ได้นาน ๆ เป็นไม้เมตตามหานิยม จรรโลงใจมนุษย์มานานปี

ทางตำราสอนสมถะ ให้เกิดผลคือสมาธิ รุ่นเก่า ๆ ได้กล่าวไว้มากว่า ถ้านักศึกษาจิตละเอียดอ่อนต่อธรรมอย่างนี้ จะมองเห็นพิจารณาแยกออกว่า ต้นหลิว หรือกิ่งไม้หลิวสดโค้ง ๆ ให้อารมณ์ช่วยสงบนิ่ง! เงียบ! ถ้าจิตใจที่ยังไม่ค่อยสงบเย็นเงียบ หรือหยุดนิ่งไม่ค่อยจะได้ ต้องใช้กรรมวิธีแก้ด้วยการไป นั่งชมสวนต้นไม้ต่าง ๆ จะคลายอารมณ์ตึงเครียดลงบ้าง

ต้นหลิว ต้องดูฤดูฝนใบสดใสงามตา เวลาต้องลมโชยจะมีชีวิตตรงลู่ลม ถ้าลมแรงกิ่งหลิวยอดใบสุด จะสะบัดไสวพัดไปส่ายมา หรือลู่ไปตามสายลมอย่างอ่อนช้อยงามตา บันเทิงธรรมชาติ ดูไม่เบื่อตาดี

นักแยกธาตุจิต ว่าสวนไม้หลิว สะท้อนอารมณ์ สะกดอารมณ์คนดูได้นาน ๆ ดูไม่เบื่อตา จะโน้มน้าวใจมนุษย์มาในทางเมตตากรุณาปรานี มีเพื่อนทางใจ เป็นสมถะอารมณ์ได้อย่างหนึ่ง

นักพรตจีน หรือสำนักสอนหมัดมวยจีนโบราณ พวกเล่นกำลังภายในเก่ง ๆ เวลาเจ็บไข้ได้ป่วย จึงนิยมรักษาโรคด้วยกรรมวิธี ใช้กำหนดลมหายใจเข้า และหายใจออก เขาเรียกกันว่า "เดินลมปราณ–โคจรลมปราณ" เอาธรรมชาติแก้ธรรมชาติ ให้ธรรมชาติปรับปรุงตัวเอง แล้วให้ดื่มน้ำมาก ๆ กินยาสมุนไพรเข้าช่วยบ้าง

ตรงนี้เอามาแยกธาตุดู เรื่องกรรมวิธีโคจรลมปราณนั้นก็ไม่ต่างอะไรกับอินเดีย คือตระกูลสายเดียวกันกับของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี เจริญสูตรเรียกว่า "อานาปาณสติภาวนา" แต่ของอินเดีย มุ่งทางสงบกายใจใช้เป็นฐาน เป้าหมายไปที่บรรลุมรรคผลนิพพานทางเดียว

ทั้งของจีน และของอินเดีย ถ้าใช้เป็นยังมีคุณประโยชน์มากพอสมควร แต่ไม่ทันใจปุถุชน หรือพวกวัตถุนิยมที่ใจร้อน. ถ้าวัตถุนิยมเจริญแพร่หลายเร็วมากขึ้นไปเท่าไร ๆ วิชาการเหล่านี้ก็จะพลอยดับสลายและศูนย์พันธุ์ไปด้วย

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) เสียดายมาก หลักวิชาการเหล่านี้ได้สืบกันลงมาเป็นพัน ๆ ปีแล้ว ถ้าใครนับถือฉันว่า

เป็นครูบา ผู้สอนชี้แนะให้พบทางรู้แจ้งอนุสัยจิตใจ พบสัจธรรมบ้าง ฉันได้ถ่ายทอดธรรมาณาจักรใจนี้ให้บ้าง ถ้าคิดถึงฉัน คิดจะตอบแทนบุญคุณ หลวงพ่อเฒ่า กันบ้าง ก็จงช่วยกันสอนถ่ายทอดบอกวิชาการเหล่านี้ ให้แก่อนุชนรุ่นหลัง ๆ สืบไปบ้างเถิด! โลกมนุษย์จะร่มเย็นป่าไม้จะสดเขียว จิตใจมนุษย์จะมีคุณธรรมบารมีบ้าง นั่นคือลูกศิษย์ที่กตัญญูกตเวทีคุณ ของพระบรมครูบาอาจารย์นับองค์แทบจะไม่ถ้วน หลวงพ่อเฒ่าตายไปแล้ว จะคิดถึงปีติสุขใจมาก ถ้ายังมีชาติภพกันอีกขอให้จงได้พบกันอีก และได้สอนธรรมทานแจกธรรมทานกันอีก ลูกรักและคิดถึงแล...

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ขอเคารพคุณธรรมในดวงจิตไว้ ณ ที่นี้ก่อนด้วย นั่นคือเชื้อสายเผ่า "โพธิญาณ" ในอนาคตกาลเบื้องหน้า ๆ แล้ว สาธุ!

สูตร อานาปาณสติภาวนา ทางพระพุทธศาสนา มุ่งใช้แต่ให้สงบเย็นจิตใจ เกิดสติปัญญาทางมรรคผลนิพพาน เป็นปัญญาวิมุตติ เพื่อดับกิเลสตัณหาอุปาทาน ดับทุกข์กายทรมานใจ เอาหลุดพ้นออกจากวัฏสงสาร "**นิพพาน**" ทางเดียว

สูตร อานาปาณสติภาวนา ของ ลัทธิ เต๋า พวกเซียน มักจะนำเอาไปใช้ให้เกิดอภิญญาจิต ทางเจโตมากเกินไป ใช้ทางโลกีย์ ต้องก่อโลกียกรรม ทำให้สัตว์วนเวียน ไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร. พวกที่ชอบเล่นทางเจโตมาก ๆ มักจะไม่ปลอดภัย มีกรรม เช่นโรคร้อนวิชา เกิดโทสะจิตง่าย ๆ ดับทุกข์กายใจตนเองไม่ได้ กรรมสนองตอบ ตอนปลายมือ **จิตไม่ว่าง นิพพาน** ไม่ได้ต่างกันตรงนี้

เสถียร โพธินันทะ.

บทที่ 11
พระพุทธเจ้าเลิกล้มพิธีกรรมฆ่าสัตว์ การฆ่าสัตว์ทำบุญ ฆ่าคนบูชายัญกรรมต่าง ๆ

พระภิกษุตี้หุย (พระปัญญา) ดังได้สดับมาอย่างนี้ หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสีวเชียนซือ) ได้เทศนาธรรมสอนศิษย์ไว้ว่า ประวัติศาสตร์ อินเดีย โบราณ พระสิทธัตถราชกุมาร เดิมประสูติในบ้านเมือง ที่ยังนิยมการสร้างรูปวัตถุนิยม และตามเมืองต่าง ๆ แถบนั้น ยังอยู่ในดงของการขาดพุทธิปัญญาที่ถูกต้อง เช่นการบวงสรวงแบบงมงายอารมณ์ อย่างไร้เหตุผล. พระองค์เห็นแล้ว ทนดูอยู่ไม่ได้

ดังเช่นการหลงผิดสัจธรรม หลงการฆ่าสัตว์ทำบุญ หลงผิดการฆ่าคนเซ่นไหว้ บูชายัญกรรมต่าง ๆ เพื่อหวังขอให้ได้ลาภผลทางวัตถุนิยมที่ตนต้องการ ผิดกฎแห่งกรรม

พิสูจน์แยกธาตุของบาปกรรมนั้น จะเห็นได้ว่า ยังไม่ทันที่จะได้ลาภผลกันเลย ก็ต้องทำบาปก่อเวรกรรมกันก่อนเสียแล้ว คือการฆ่าชีวิตสัตว์ให้ตาย การฆ่าคนตาย ผลกรรมวิบากนั้น "เหตุอย่างไร–ผลอย่างนั้น" ก็คือจะพบแต่เรื่องตาย สงครามฆ่าฟันกันสืบไป กฎแห่งกรรมวิบากมันผันให้เป็นไปอย่างนั้นเอง

พระปัญญาญาณ ของ พระสิทธัตถราชกุมาร บารมีสูงมากมาแต่ชาติก่อน ๆ จึงมองทะลุม่านกรรมต่าง ๆ ไป ว่า "วัฒนธรรม" หรือความเชื่อและความชอบแบบอย่างนั้น ในระยะยาวนาน ๆ จะไปไม่รอด และไม่ปลอดภัยในวัฏสงสารมาก

เพราะว่าแบบนั้นยังขาดหลักวิชาการที่ถูกต้อง ขาดเหตุผล ขาดการสอนสติปัญญาให้คิดสร้างสรรค์ผลงานก่อน ผลงานที่เป็นกรรมดี เพื่อส่วนรวม แล้วผลงานนั้นจะสนองตอบมาให้ได้ลาภผลต่าง ๆ "กรรม-แปลว่า-การกระทำ"

มนุษย์ถ้ามัวคอยเอาแต่หวังพึ่งโชควาสนา คอยพึ่งพระเจ้าช่วย คอยพึ่งการบนบานศาลกล่าวองค์ทวยเทพ ให้มาดลบันดาลให้เกิดลาภผลต่าง ๆ นั้น ที่สุดแล้วยังไว้ใจหมดไม่ได้ ยังเป็นอวิชชา ยังขาดสติปัญญาโลกีย์ที่ทันสมัย

เพราะว่าสังคมโลกมนุษย์เป็นอนิจจัง เปลี่ยนแปลงไปไม่เที่ยงตลอดเวลา แล้ววิชาการที่จะให้มนุษย์อาศัยอยู่รอด ก็ต้องปรับปรุงตามไปด้วย ต้องทันโลก จึงจะอยู่กับโลกเขารอดได้ ภาคโลกีย์ ต้องก่อสร้างกรรมดีไว้ก่อน เป็นอุดมคติทางใจ

พระสิทธัตถราชกุมาร จึงหนีออกบวช เพื่อแสวงหาสัจธรรม เอามาช่วยแก้ไขปัญหาชีวิต การปกครองบ้านเมือง พอได้พบธรรม ตรัสรู้สัจธรรม เป็น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนี แล้ว ได้ตั้งศาสนาพุทธ เที่ยวจาริกไปเทศนาสัจธรรม

ต่าง ๆ ที่พระองค์ค้นพบกรรมวิธีแก้ไขทุกข์กายใจ จากหนักเป็นเบาลงได้ก่อน ที่สุดหลุดพ้นได้ก็ "นิพพาน" ไปแล...

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี มุ่งเทศนาธรรม เบื้องต้น ๆ เลิกล้มพิธีกรรมที่ยังงมงายในอารมณ์ แบบไร้เหตุผลลงก่อน ชี้กรรมวิบาก เป็นโทษ มีแต่การก่อเวรจองกรรมร่วมต่าง ๆ ไม่มีวันจบสิ้น ผิดกฎแห่งกรรม. ต้องให้สติปัญญารู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจก่อน

หลักฐานใน พระวินัยปิฎก ของมหายาน และหินยาน ที่จีนเก็บเรื่องมาจากอินเดีย สมัย พระเจ้าฮั่นเม้งตี่[1] และมาจนถึงสมัย พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่[2] เกี่ยวกับเรื่องของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ความชัดเจนมาก มีแต่มุ่งชี้เหตุ ชี้ผล ชี้แรงกรรมวิบากต่าง ๆ

แล้วพระพุทธองค์ยังไม่นิยม การสร้างรูปวัตถุนิยมตามแบบเดิมต่าง ๆ ทำให้มนุษย์หลงผิดทิศทางไปติดวัตถุนิยม ไม่เอาธรรมนิยม. จะขาดคุณธรรมทางจิตใจ

หลักฐานใน พระวินัยปิฎก ทั้งสองสมัย ตรัสไว้ว่า ถ้าวัตถุนิยมเจริญเร็วมากเกินไป คือวัตถุเจริญมากจนเกินความจำ

1. พระเจ้าฮั่นเม้งตี่ ประมาณ พ.ศ. 500 หรือ 600

2. พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ ประมาณ พ.ศ. 1067

ธ. ธีรทาส.

เป็นของมนุษย์ จะเกิดกรรมวิบากตามมา เช่นเกิดปัญหาทางจิตใจ ปัญหาควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ในสายกลาง จะเกิดปัญหาทางเศรษฐกิจ จะแก้กันไม่ตก เพราะว่ากรรมมีจริง ๆ กรรมมันบังคับตัวไว้เป็น "ตถตา" กรรมมันประทับจิต ติดวิญญาณไปแล้ว แก้ยากบางอย่างแก้ไม่ได้เลย ต้องเป็นไปตามกรรมอย่างนั้นก่อนแล...

หลักฐานต่าง ๆ ใน พระสูตร พระอรรถกถาจารย์ ที่สืบกันลงมาถึงสมัย พระเจ้าลี้ชีหมิน. มีพระเถระที่ทรงคุณทางพระไตรปิฎก 1,000 องค์ (หนึ่งพันองค์) พระถังซำจั๋ง เป็นประธานผลงานการแปลจากภาษาอินเดียมาเป็นภาษาจีน มีความสำคัญอยู่ตอนหนึ่งกล่าวไว้ว่า พระถังซำจั๋ง ถวายพระพรว่า ถ้าวัตถุนิยมทางศาสนา เกิดมีมากเกินไป คือเกินความจำเป็นของการอาศัยเพื่ออยู่รอดของชีวิต ของสมณศากยบุตร มีมากเกินไปแล้ว จะเป็นภัยในการเจริญธรรม มรรคผลนิพพาน ขัดต่อหลักธรรมเบื้องสูงชั้น "โลกุตรธรรม" ของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้เอง

ที่พระเจ้าลี้ชีหมิน ฮ่องเต้ (สมัยราชวงศ์ถัง) ยอมจำนนพระถังซำจั๋ง แล้วตั้งกองแปลโดยทุนหลวงนั้น ตรงที่ว่า พระ

พุทธศาสนาไม่ใช่เทวนิยม ไม่ใช่เทวนิยมแบบจีน[1] และไม่ใช่โลกียธรรม[2] แต่พระพุทธศาสนา เป็นมรรคผลนิพพาน เป็นโลกุตรธรรม[3] ที่จีนยังไม่มี.

พระถังซำจั๋ง ถวายพระพรอีกว่า พระพุทธศาสนาที่แท้จริงนั้น เป็นอเทวนิยม เป็นอนัตตานิยม เป็นสุญตานิยม (นิพพานนิยม) เชื่อกฎแห่งกรรมนิยม "เหตุอย่างไร-ผลอย่างนั้น" (ตอนที่พระเจ้าแผ่นดินศรัทธามาก)

หลักฐานใน อโศกอวตารสูตร พระอรรถกถาจารย์กล่าวไว้ว่า หลังจาก พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ดับขันธ์ปรินิพพานไปแล้ว ในยุคหลัง ๆ จึงเกิดมีการสร้างรูปวัตถุนิยมรูปของ พระพุทธเจ้า แบบเทวนิยมขึ้นมา เพื่อการแข่งขันกับศาสนาอื่น ๆ เพื่อหวังผล ทำประโยชน์แค่การปลูกศรัทธาจิตในเบื้องต้น ๆ ก่อนเท่านั้น

หลักฐานการสร้างรูป พระพุทธเจ้า มีกล่าวไว้หลายแห่งว่า นักสร้างวัตถุนิยมทางศาสนาในยุคหลัง ๆ มักจะมีความคิด

1. เทวนิยม (神教)
2. โลกียธรรม (世間法)
3. โลกุตรธรรม (出世間法)

เห็นต่างกัน ต่างกับ "นักวิปัสสนาปัญญา" หรือนักธรรมนิยมมาก คือความคิดเห็นขัดกันกับนักปฏิบัติธรรมที่แท้จริงมาก

สรุปแล้ว นักธรรมนิยม พุทธสาวกดั้งเดิมแท้จริง ที่เคร่งครัดในธรรมวินัย ทั้งหินยาน และมหายาน เรื่องอย่างนี้มักจะมีความคิดเห็นตรงกันว่า ไม่จำเป็นที่จะต้องไปก่อสร้างรูปวัตถุนิยมต่าง ๆ ไว้ให้มากมายนัก จะเกิดปัญหาแก่คนภายหลัง เช่นการรักษาดูแลซ่อมแซม เป็นพันธกรณี แล้วผู้ที่เจริญธรรมวินัย มุ่งมรรคผลนิพพานกันจริง ๆ จะไปหาเงินทองมาได้อย่างไรกัน ? เหตุผลอย่างหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง ถ้าสร้างวัตถุนิยมที่ใหญ่โตมากเกินไป จะเป็นการสร้างค่านิยม เป็นเชิงโน้มน้าวใจให้อนุชนรุ่นหลัง ๆ เกิดจิตคิดการแข่งขันเจริญรอยตามนั้น เอาแต่การสร้างรูปวัตถุนิยมนั้นไป ไม่สนใจ คิดการเจริญมรรคผลนิพพาน เจริญธรรมวินัยเท่ากับในอนาคตกาลจะขาดธรรมนิยมมากไป

วัตถุนิยมทางศาสนา ถ้ามีมากเกินไป จะเกิดกรรมวิบากเชิงพาณิชย์ ในสมัยนั้น ศีลวินัยของพระ และทั้งของฆราวาสก็จะพลอยเริ่มเสื่อมตามไป. ศีลวินัยเป็นคุณธรรมทางใจ สูงยิ่งกว่าวัตถุนิยมใด ๆ ทางศาสนา ชาวพุทธแท้จะต้องบูชา พระวินัยบูชาพระธรรมสูงยิ่งกว่าวัตถุนิยมใด ๆ "พระถ้าขาดศีลวินัย ก็ไม่ใช่พระ. มนุษย์ถ้าขาดคุณธรรมทางใจ ก็ขาดพุทธะในดวงจิต."

แล้วทุก ๆ ศาสนาในโลกนี้ ถ้าขาดศีล ขาดธรรมวินัย จะเป็นศาสนาไปไม่รอด ถึงจะไปรอดก็ไม่ได้ช่วยทำประโยชน์โปรดสรรพสัตว์ ที่จะแก้ไขให้พ้นจากทุกข์กายทรมานใจได้เท่าไรนักเลย เพราะว่าผิดกฎแห่งกรรมดี ระยะยาวนานไปไม่รอด จึงหมดความศรัทธาจากมนุษย์เอง

หลวงพ่อเฒ่า เห็นว่าเวลานี้ จะไปห้ามการสร้างรูปวัตถุนิยมต่าง ๆ ของทุก ๆ ศาสนานั้น ห้ามไม่ไหวแล้ว ห้ามไม่ได้แล้ว ห้ามไม่อยู่แล้ว เพราะปล่อยให้เขาทำกันมานานเกินไป จนยึดมั่นถือมั่น เป็นสัญญลักษณ์อย่างหนึ่งไปเสียแล้ว ห้ามไม่อยู่อย่างนี้

แยกธาตุจิตจะพบว่าสร้างรูปวัตถุนิยมถ้ามากเกินไป จะทำให้เกิดเป็นโลภะจิตก็มี เกิดมีผลประโยชน์ทางโลกีย์นิยมหลายฝ่ายไปแล้ว สร้างค่านิยมไว้จนแพร่หลาย จนกลายเป็นวัฒนธรรมความเชื่อ ความชอบ ของชนกลุ่มหนึ่งไปเสียแล้ว นี่เป็นความเห็นของ หลวงพ่อเฒ่า เชื่อว่านักปราชญ์แท้จริงคงจะไม่ค้านแล...

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ได้เทศนาธรรม ชี้แจงแยกธาตุของวัตถุกรรมต่าง ๆ ที่ทำให้ปุถุชนเกิดอารมณ์ต่าง ๆ ในเรื่องพิธีกรรมทางศาสนาต่าง ๆ เพียงแต่ได้เตือนสติ ชี้ให้เห็นภัยติดตามวัฏสงสารไปอีกเท่านั้น พระพุทธองค์แก้ความหลงทิศทาง

แก้หลงผิดสัจธรรม หลงผิดในความเชื่อ ความชอบ ว่าแบบเดิม ๆ นั้นยังไม่ปลอดภัย ยังผิดสัจธรรมไม่ใช่วิถีทางดับทุกข์กายใจได้สิ้นเชิง

เพราะว่าความชอบแบบนั้น ยังจะต้องทำบาปก่อเวรกรรมร่วมโลก ทำให้สัตว์วนเวียนในวัฏสงสารอย่างหนึ่ง ไม่ใช่วิถีทางที่จะพบมรรคผลนิพพานอีกอย่างหนึ่ง เทศนาธรรมมากถึงอย่างนี้แล้ว ก็มิใช่ว่าจะโปรดคนให้บรรลุธรรมได้หมดทั้งอินเดีย. ดอกบัว 4 เหล่า. โปรดได้ไว้เพียงเหล่าเดียว จึงเหลือพืชพันธุ์แห่งพุทธะมาได้ถึงทุกวันนี้ ฉะนั้นผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร ผู้ฉลาดก็พอที่จะเอาตัวรอดในหลักธรรมนี้ไป

หลักฐานใน มหาปรัชญาปารมิตาสูตร ที่ พระถังซำจั๋งได้นำมาจากอินเดีย ได้แปลเก็บไว้เป็นภาษาจีน ทูลเกล้าถวายพระเจ้าลี้ชีหมิน ฮ่องเต้ มี 600 ผูก เป็นปัญญาวิมุตติ

สรุปความว่า ถ้าทำให้มนุษย์หลงผิดทิศทางธรรม หลงผิดสัจธรรม หลงผิดจนงมงายในอารมณ์ จะมีบาปกรรมหรือสร้างค่านิยมให้มนุษย์หลงผิดสัจภาวะธรรม ติดอุปาทานในวัตถุนิยมมาก ๆ แล้ว จะมีกรรมร่วมโลกอย่างหนึ่ง

คือเข้าผูกพระสูตร มหาสุญตา ตรัสไว้ว่า ทำให้จิตมนุษย์เกิดอัตตา เกิดตัวตน "อัตตา-ตัวตน" ชั้นละเอียด พอนาน ๆ ไปจะกลายเป็นปมของ "อาตมะลักษณะ (我相). บุคคละลักษณะ (人相). สัตวะลักษณะ (衆生相).

ชีวะลักษณะ (壽者相)." ถ้า 4 อย่างนี้ยังดับไม่ได้ ยังมีอยู่ในจิตใจจะไม่บรรลุธรรม จะศึกษาธรรมไป ก็ยังเอาตัวไม่รอดในเรื่องเกี่ยวกับดับทุกข์กายทรมานใจตนเอง เพราะว่าขาดมรรคผลนิพพานแล...

ภาคอรรถกถาจารย์ พระสูตร ยังกล่าวไว้อีกว่า ถ้าทำให้มนุษย์หลงผิดสัจธรรมมาก ๆ จนมนุษย์ติดอุปาทานในขันธ์ 5 มาก หรือติดวัตถุนิยมมากจนเกินไปแล้ว สมัยนั้นการเทศนาสอนธรรมเรื่อง "พระสูตร พระวินัย พระอภิธรรม (เก็ง–ลุก–หลุง)" ก็แทบจะเป็นหมันไปโดยปริยาย[1]

---

1. โอ...อมิตาพุทธ! (แปลว่า–สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) พ.อ.ปิ่น มุตุกณฑ์ อดีตอธิบดีกรมการศาสนา บอกกับข้าพเจ้าไว้ว่า เป็นห่วงมาก เรื่องวิทยุโทรทัศน์ เข้าวัดทุกลัทธินิกาย แล้วระบำนุ่งน้อยห่มบาง ก็พลอยตามเข้าไปทางทีวี.

ข้าพเจ้า ธ. ธีรทาส เห็นว่าโลกวัตถุนิยมเจริญแพร่หลายเร็วมาก เราตามกันไม่ทัน จะเข้าพระสูตรนี้บ้าง เช่นมีเกิดขึ้นบ้างแล้ว ทำไมมีเทวสถาน ศาลเจ้า โบสถ์ วัด โรงเจ มีบางแห่งก็รกร้างว่างเปล่าไป บางแห่งก็ยังแข่งขันกันหาเงินทอง เอาไปสร้างกันไว้อย่างสวยงามใหญ่โต มีแทบทุก ๆ ศาสนาก็ว่าได้ แต่ดูให้ลึกซึ้งลงไป บางแห่งมีคนเฝ้าดูแลแทบจะไม่ทั่วถึง มีคนอยู่น้อยมาก. ดูเหมือนว่า มีเหลืออยู่ที่เด่นมากคือบ้าย ยี่ห้อ ผู้ก่อตั้งนั้นเป็นอนุสรณ์

ขอให้อนุชนรุ่นหลัง ๆ จงช่วยกันวิจัย หาคำตอบเอาบุญบ้าง ว่าเป็นกรรมอะไรหนอ? หรือศิษย์รับหลักธรรมไม่ได้. หรือไม่มีธรรมะที่จะสอนคน. จึงถูกโลกวัตถุนิยมดึงคนออกจากศาสนาไป. หรือเงินทองของผู้ก่อตั้งนั้นได้มาไม่บริสุทธิ์ ผิดศีล 5. หรือปัญหาทางเศรษฐกิจ จึงปล่อยว่างคนไป สงสัย?

ธ. ธีรทาส.

แล้วในภาคอรรถกถาจารย์ ของพระสูตรชุดนี้ ยังได้กล่าวไว้อีกว่า ถึงสมัยนั้น การสร้างพิมพ์ พระไตรปิฎก มีบุญเพื่อเก็บรักษาเอาไว้เป็นโบราณวัตถุ เพียงการเอาไว้ใช้ให้มนุษย์บูชาเหมือนดังสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มากกว่าการใช้ประโยชน์ทางพระธรรมคำสอนที่ดับทุกข์กาย-ดับทุกข์ใจแล...

ถึงสมัยนั้นจะเริ่มขาดนักปฏิบัติธรรมวินัย ที่เคร่งครัดศีลบริสุทธิ์ดี เริ่มจะขาดครูบาอาจารย์ที่แตกฉานในการเทศนาสอนเรื่อง "ปัญญา-ศีล-สมาธิ" อันแท้จริง. แล้วครูสอน "สมถะ-สมาธิ-วิปัสสนาปัญญา" ที่ถูกต้องสัจธรรมทางมรรคผลนิพพานก็จะศูนย์พันธุ์ไป เพราะว่ากรรมวิบากจะสนองตอบมาอย่างนั้นเอง "เหตุอย่างไร-ผลอย่างนั้น"

แล้วการสร้างเทวรูป หรือองค์ทวยเทพ หรือวัตถุนิยมทางศาสนาต่าง ๆ นั้น มีมาตั้งแต่ก่อนพุทธกาลและหลังพุทธกาลตราบจนกระทั่งถึงปัจจุบันทุก ๆ ประเทศ จะห้ามไม่ได้แล้ว เพราะมีผลประโยชน์ทางโลกีย์นิยมหลายฝ่าย

ถ้าเป็นชาวพุทธแท้จริง ที่จะต้องการธรรมะเพื่อดับทุกข์กายใจ อย่างด่วนจี๋กันจริง ๆ แล้ว ต้องการมรรคผลนิพพานจริง ๆ จึงจะดับทุกข์ตัดวัฏจักรลงได้สิ้นเชิง จะต้องฉลาดทำใจปลงใจไม่ไปคิดสนใจ หลีกเลี่ยงวุ่นวายเรื่องสร้างวัตถุนิยมทางศาสนาให้มาก ๆ จิตจึงจะสงบ วัตถุนิยมนั้นไม่ผูกมัดกายใจ จึงจะอิสระวิญญาณได้มาก จิตว่างมีวิญญาณอิสระแล...

ตั้งมั่นใจแสวงหา "ธรรมะอยู่ในกาย–พุทธะอยู่ที่จิต" มีอุดมคติทางใจ เพื่อสอนธรรมทานแก่สรรพสัตว์ไป ต้องสอนอย่างนี้ในทุก ๆ พิธีกรรมทางศาสนาอีกด้วย

ในอรรถกถาจารย์ ของ พระวินัยปิฎก กล่าวไว้ว่า ถ้าวัตถุนิยมเจริญเข้าศาลเจ้ามาก ๆ คนทรงเจ้าจะเป็นราชา. พ่อมดหมอผี จะมีบ้านใหญ่โตสวยงามเทียมศาลเจ้า เพราะคนหลงผิดสัจธรรมทำบุญให้ คนงมงายในอารมณ์สร้างให้มากแล...

ถ้าวัตถุนิยมเจริญมากเข้าวัด เข้าโรงเจ มีมากจนเกินความจำเป็น ที่จะอาศัยความอยู่รอดของสังขารชีวิตมีมากเกินไปแล้ว สมัยนั้นจะหานักปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิ เจริญฌานหาได้ยาก. จะหานักบุญที่จะอยู่ป่าช้า เรือนว่าง โคนต้นไม้ แล้วเทศนาสอนธรรมทานโปรดสรรพสัตว์ จะหาดูได้ยากมากแล...

แล้วการเทศนาธรรม เรื่องศีล 5. ครูบาจะสอนเรื่อง "อริยสัจ 4. คือทุกข์ (โข้ว) สมุหทัย (จิบ) นิโรธ (มิก) มรรค (เต๋า)" แทบจะเหนื่อยเปล่าแล...

แล้วการเทศนาธรรม เรื่องมรรค 8. (โบ้ยเจี่ยเต๋า) ครูบาจะสอนเรื่องพระสูตร เนื่องด้วยเรื่อง "อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา–สุญตา" ก็แทบจะหาศิษย์ฟังได้ยากเช่นกันเอย

เพราะว่ามนุษย์ไปหลงทิศผิดทางไปเข้าดงวัตถุนิยม จนติดหลงวัตถุนิยมไปมาก จนมองไม่เห็นคุณของสัจธรรมนี้ และยังมองไม่เห็นคุณธรรมของนักบุญที่มีจิตใจเพื่อสรรพสัตว์อีกด้วย

เหตุผลที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น จึงต้องเกิดพุทธทำนาย เช่นว่าหมดศาสนา เกิดพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ละยุค ๆ ที่มีมาแล้วอย่างน้อย 7 พระองค์. เพราะว่าเป็นกรรมวิบากเป็นกรรมร่วมอย่างอมตะ เป็นตถตา คือความเป็นมาธรรมชาติอย่างนั้น. ความเป็นไปตามธรรมชาติอย่างนั้น. ธรรมชาติเดิมแท้เป็นเช่นนั้นเอง เรียกว่า "ตถตา" แล...

คงจะเป็นเพราะว่า พระพุทธศาสนา ไม่ใช่เทวนิยม ไม่ใช่วัตถุนิยม ภาคปฏิบัติจึงขัดผืนอารมณ์ มนุษย์ปุถุชนคนโลกีย์มากมันผืนกับกิเลสตัณหาอุปาทานของมนุษย์ที่เดียว พระพุทธศาสนาที่แท้จริง ๆ เป็นอเทวนิยม เป็น "อเทวนิยม-อนัตตานิยม-สุญตานิยม (นิพพานนิยม) คือเชื่อกรรมนิยม เหตุอย่างไร-ผลอย่างนั้น

ต้องพิสูจน์ได้ สร้างกรรมดีเป็นผลงานดีก็ต้องได้ดี. สร้างกรรมชั่วเป็นผลงานชั่วก็ต้องได้ชั่ว. ตนเป็นที่พึ่งของตน ได้อย่างนี้ เป็นของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้เอง ไม่ซ้ำแบบศาสดาอื่น ๆ คือหลักสัจธรรมนี้ แต่อาภัพครูสอนมาก

พระสูตรต่าง ๆ ยืนยันไว้ชัดเจนว่า พระนิพพานไม่มีรูป. นิพพานไม่ใช่วัตถุ. นิพพานไม่มีเสียง. นิพพานไม่มีกลิ่น. นิพพานไม่มีรส. หรือสีแสงต่าง ๆ

นิพพานต้องดับโลกียรมณ์. นิพพานต้องดับอัตตาตัวตน. นิพพานต้องดับกิเลสตัณหาอุปาทาน. ดับจนถึงอาตมันลงไปอีกด้วย

ต้องดับทั้งหมดที่กล่าวมานั้นเพราะเป็นโลกีย์ จิตจึงจะเข้าช่องว่าง (ศูนย์) เป็นสุญตาจิตได้หยุดพักความคิดปรุงแต่ง ที่เป็นโลกียรมณ์ทั้งปวงลงไป จิตจึงหลุดพ้นทุกข์ในวัฏสงสารได้สิ้นเชิง "นิพพาน" ของ พระพุทธศาสนาเป็นอย่างนี้แล... สาธุ!

แล้วการพูดให้ฟังนั้น เป็นของง่าย ๆ แต่ฟังแล้วนำเอาไปคิดปฏิบัติดูบ้าง จนทำได้จริง ๆ นั้น ไม่ใช่เป็นง่าย ๆ ดังที่พูดนั้นเลย ถ้าไม่คิดเจริญเดินทางมรรคผลนิพพานนี้ไว้บ้างแล้ว ต่อให้ออกบวชไปอีก 100 ชาติก็ยังวนเวียนอยู่ในภพภูมิของโลกีย์ ท่องเที่ยวเกิดและตายไปในภูมิทั้ง 6 อย่างเดิมนั้นเอง

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) เสียดายความตรัสรู้ ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ พระอรหันต์ ทั้งหลายมาก สูตรศาสตร์บางอย่างกว่าจะค้นพบ จนใช้ให้เป็นประโยชน์โปรดสัตว์ได้ สืบ ๆ ลงมาเป็นพัน ๆ ปี เสียดายมาก ถ้าไม่มีนักบุญเพื่อสรรพสัตว์ ไม่มีครูบาที่เสียสละชีวิตกายใจ ปลงสังขาร

ชีวิตตก แล้วกล้าเทศนาสอนสัจธรรมนี้ไว้บ้าง พระพุทธศาสนาชั้นมรรคผลนิพพาน ก็จะดับศูนย์ไป การสืบทอดขาดตอนลงเสียดายจริง ๆ รักยิ่งกว่าชีวิตอันไม่เที่ยงเสียอีก

หลวงพ่อเฒ่า เห็นใจผู้ที่ศึกษาธรรมะใหม่ ๆ อาจจะฟังธรรมนี้ไม่ได้. บางคนจังหวะชีวิตไม่พร้อมที่จะรับฟังธรรมะ "โลกุตรธรรม" มีมากมาย เห็นใจมาก ขออภัย ซึ่งทุก ๆ คน ถ้าโลกียะสุดทาง โลกุตระเข้าเองโดยปริยายแล...

มีบางคนเพียงแค่ศีล 5 คือโลกียธรรม ก็ยังแบกไม่ไหว! ถ้าได้ยินโลกุตรธรรมแล้วแทบจะวิ่งหนี เอามือกำหู หรือเอามือปิดตาเลย พวกดอกบัวใต้น้ำทนฟังไม่ได้

ถึงอย่างไร หลวงพ่อเฒ่า ก็ยังทำหน้าที่ "โพธิสัตว์" เป็นครูบาคอยเทศนาธรรม ชี้แนะนำทางวิญญาณให้ ไม่ทิ้งลูกหลานเหลนเหล่านี้เลย เพียงแต่คอยวันเวลาไปอีกสักหน่อยเท่านั้น ผิดหรือถูก ดีหรือชั่ว กาลเวลาเป็นการพิสูจน์ พอถึงวันที่ท่านทั้งหลาย พอได้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ ตนเองขึ้นมาบ้าง วันนั้นจะคิดถึง หลวงพ่อเฒ่า เองแล...

ชาวพุทธทั่วไป ตามวัด ตามโรงเจ มักจะรู้จักพระสูตรถือเป็นบทสวดมนต์ที่แพร่หลายอยู่บทหนึ่ง ชื่อ "ปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตร(ชิมเก็ง)" สรุปแล้วพระสูตรนี้ มุ่งสอนให้ดับ

อุปาทานในเบญจขันธ์ คือทำให้ "ขันธ์ 5 ว่าง (เข้าศูนย์) ทั้งหมด" ผลที่สุดจะดับทุกข์กายทรมานใจได้ทั้งหมด ก็ไม่ใช่ของที่ทำได้ง่าย ๆ นะ!

ถ้าใครมีบุญมากพอหรือเก่งจริงที่จะทำ "ขันธ์ 5 ให้เข้าศูนย์ให้ว่าง ๆ ได้หมดจริง ๆ" บุคคลนั้นไม่ใช่คนแล้วนะ! เขาเรียกกันว่าพ้นจากความเป็นมนุษย์ไปแล้ว นั่นคือเป็น "พระ-อรหันต์" แล้ว สาธุ!

แล้วปุถุชนคนโลกีย์ เพียงแค่ได้ฟัง ได้อ่านไว้บ้าง เพื่อให้รู้ความหมายไว้ทีก่อน หรือใช้ท่องสวดมนต์นี้ไว้เสมอ ๆ บางทีจิตแวบ! จิตแวบเข้าช่องว่างได้เหมือนกัน ว่างเป็นพัก ๆ ก็จัดว่าเป็นบุญกุศล เป็นอนุสัยสืบไปบ้างแล้ว วันหนึ่งข้างหน้า ๆ หรือชาติหน้า ๆ อาจจะได้มีบุญโอกาสบรรลุถึงธรรมนี้ คือ "จิตเกิด-รูปธรรมทั้งหลายก็เกิด. จิตดับ-รูปธรรมทั้งหลายก็ดับ." นี่เป็นพุทธพจน์แล...

พระอริยครูบา มากครูหลายอาจารย์ ท่านย้ำเทศนาสอนพระสูตรนี้ไว้ว่า ปุถุชนถ้าตั้งใจในการฝึกหัดจริง ๆ เจริญธรรมไม่ท้อถอย บุคคลนั้นจะได้รู้ความหมายในสัจธรรมนี้บ้างแล้ว พอซึมซาบดี ได้พบธรรมนี้บ้างจะรู้เองว่า เป็นบ่อขุมปัญญาที่ทำให้กายเบา ใจว่าง ได้จริง ๆ เพียงแค่ 5 อย่างนี้ในพระสูตรนี้ ดูถูกไม่ได้ เป็นการย่อเอาหัวใจสัจธรรมทั้งหลายมารวมไว้ทีเดียว

แยกธาตุพิสูจน์ให้เห็นว่า ถ้าใครทำให้ขันธ์ 5 ว่าง (ศูนย์) เพียงตัวละครึ่งเดียว (50%) ต่อวันหนึ่ง ๆ นั้น หรือของธรรมะแต่ละข้อ ๆ เช่นมีใน ขันธ์ 5 คือ (1) รูป (2) เวทนา (3) สัญญา (4) สังขาร (5) วิญญาณ.

เพียง 5 อย่างนี้ คณาจารย์เซ็น (ฌาน) ชอบเรียกว่า 5 ประตูธรรม ถ้าใครทำให้ว่าง ว่างได้ประตูละครึ่งเดียว (50%) ต่อวันหนึ่ง ๆ นั้น จะเป็นบุญกุศลทันตาเห็นบ้างแล้ว เช่นจิตบุคคลนั้น จะต้องว่างลงครึ่งหนึ่งแล้ว จิตว่าง (50%) อารมณ์บุคคลนั้นจะเริ่มเปลี่ยนแปลงไปครึ่งหนึ่งแล้ว ใจจะสงบเย็นลง จิตว่างลง ได้พบอาณาจักรแห่งหยุดนิ่งลงไปบ้าง หยุดความคิดปรุงแต่งลงได้บ้าง

แล้วทำไมจึงให้ทำอย่างนี้ ผลประโยชน์ทางร่างกาย คือ กล้ามเนื้อต่าง ๆ จะได้หยุดพักเกร็งตัวลงไปบ้าง ประสาทจะได้หยุดพักความตึงเครียดลงไปบ้าง สองอย่างนี้เป็นเรื่องใหญ่โตของชีวิตคน ผลที่สุดจะพบกายเบาใจว่าง เป็นความสุขสงบเย็นบอกไม่ถูก ต้องพบเองจึงจะรู้ว่ามีคุณประโยชน์อย่างไร ?

มีคำกล่าวไว้ของขุนนางชั้นสูง ที่ได้พบธรรมาณาจักรใจจิตว่าง. ถ้าปุถุชนทำจิตให้ว่างได้จริง ๆ แล้ว จะให้เป็นจอหงวนก็ไม่เอา...เพราะตำแหน่งจอหงวน มีแต่ทุกข์ใจ เพราะว่าจิตยังคิดปรุงแต่งตลอดไป สู้เอาจิตว่างดีกว่ากันมากแล... สาธุ!

โอ...อมิตาพุทธ! (สติปัญญาเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) หลวงพ่อเห็นใจลูกช้างมาก ถ้าใครนำเอาพระธรรมเทศนา ของหลวงพ่อเฒ่า ไปให้แก่คนที่ยังทำผิดศีล 5 ฟัง. หรือคนที่ไม่มีศีล 5 เลยฟัง. ต้องขออภัยทานไว้ก่อน คงจะฟังไม่ได้แน่นอน แต่เขาก็ยังมีธาตุ มีเชื้อแห่งพุทธะ มีกรรมสิทธิ์ในการบรรลุธรรมวันหนึ่งได้เหมือนกัน "สรรพสัตว์มีธาตุมีเชื้อแห่งพุทธะ แล้วพุทธะก็อยู่ในจิตใจสรรพสัตว์"

หรือนำเอาพระธรรมเทศนานี้ ไปให้ชาวพุทธที่ยังแยกคำว่า โลกียธรรม "โลกียธรรม" แยกไม่ออก ไม่เข้าใจความหมาย

หรือนำเอาพระธรรมเทศนานี้ ไปให้ชาวพุทธที่ยังไม่เคยได้ยินคำว่า โลกุตรธรรม "โลกุตรธรรม" ฟัง ก็คงจะยังไม่รู้เรื่องเช่นกันเอย.

ขออภัยทานไว้ด้วย สูตรศาสตร์ของเขาเป็นอย่างนั้น จึงจะพบสัจธรรม ความจริง ส่วนใครจะทำได้หรือไม่ได้เลยนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก! หลวงพ่อเฒ่า บอกสอนเอาบุญ คือเพียงแค่ได้ฟัง ได้อ่านหนังสือธรรมทานนี้ไว้บ้าง อ่านให้ประทับจิต ติดวิญญาณไปที่ก่อน ก็นับว่าบุญอนุสัยบารมีสืบไป ได้พบ "โพธิสัตว์" ชี้แนะบอกทางมรรคผลนิพพานไว้บ้างแล้ว สาธุ!

แล้วบุคคลที่ฟังธรรมไม่ได้ อ่านหนังสือธรรมะยังไม่ได้ โพธิสัตว์รู้ใจ เห็นใจสัตว์คอยได้ทนได้ คอยจนถึงวันที่เขาร้อง

โวย! โวยวาย! ขึ้นมาเมื่อไรก่อน คือวันที่จนมุมทางโลกของวัตถุนิยม วัตถุเงินทองมีมากมายเท่าไร ๆ ก็ยังแก้ปัญหาชีวิตบางอย่างไม่ได้ ยังทำใจให้สงบเย็นว่างไม่ได้ ร้อนกายทุกข์ใจบนวัตถุนิยมนั้น เงินทองยังไม่ใช่แก้วสารพัดนึกหมด

ถ้าวันโวยวาย! มาถึงแล้ว แต่ยังพอมีสติ เคยฟังธรรมมีเชื้อธรรมานุสัย ได้หวนกลับมาศึกษาธรรม ธรรมะแบบฉับพลันนี้ดูบ้าง อาจจะเป็นบุญช่วยให้ทำใจสงบเย็นลงได้บ้าง แก้ปัญหาชีวิตจากหนักเป็นเบาลงได้บ้าง ไม่มีทางอื่น ๆ ที่จะดีกว่าทางนี้ไป เพราะว่าทางนี้ไม่หลอกลวงเงินทอง หรือไม่หลอกลวงวัตถุนิยมนั้น

หลักธรรมนี้มีแต่สอนให้ฉลาด เอาตัวเองรอดก่อน มีสติปัญญาช่วยตัวเอง ให้รู้แจ้งอนุสัยจิตใจตนเองก่อน จนพบหน้าตาดั้งเดิม คืออนุสัยจิตเดิม (สภาวะที่แท้แห่งจิต) ตนเองว่าเป็นอย่างไร? จึงจะวางตัวในสังคมได้ถูกต้องมากขึ้น ทำผิดน้อยลง คุมอารมณ์อยู่ในสายกลางได้ ทุกข์ใจน้อยอยู่รอดไปได้อย่างหนึ่ง

พอรู้แจ้งธรรม จิตเข้าถึงธรรมบ้าง จะรู้ตัวเอง ตรงที่จิตเริ่มหยุดความคิดปรุงแต่งลงได้ ทำได้ตามที่ต้องการ ซึ่งแต่ก่อน ๆ บังคับตัวเองไม่ได้ คุมอารมณ์โลภโกรธหลงไม่ได้ (นรก)

บัดนี้พอจิตเข้าช่องว่าง (ศูนย์) จิตเริ่มหยุดพักการทำงาน จิตหยุดไม่คิดเรื่องบุญ จิตหยุดไม่คิดเรื่องบาป จิตหลุดพ้นไปจากกระแสแห่งบุญ จิตหลุดพ้นไปจากกระแสแห่งบาป. "จิตอยู่เหนือบุญ-จิตอยู่เหนือบาป" จิตว่าง ถ้าทำได้ก็บุญทันตาเห็นแล้ว. จะมีสมบัติเงินทองเต็มบ้าน แต่ทุกข์ใจน้อยมาก

จิตว่างชนิดที่ไม่มีการผลักดัน จิตว่างชนิดที่ไม่มีการดึงดูด. "จิตไม่ผลักดัน-จิตไม่ดึงดูด" ตรงนี้เรียกว่าอะไร ? ช่วยกันหาคำตอบเอง

แยกธาตุจิต จะพบว่าคนที่จิตใจไม่สงบสุข เป็นทุกข์มีเพียงสองอย่าง คือจิตผลักดันและจิตดึงดูด สิ่งที่ไม่ดี ไม่ชอบก็ผลักดันให้ออกไป สิ่งที่ดีที่ชอบใจ ก็ดึงดูดให้มันเข้ามายึดถือไว้ยึดมั่นถือมั่นไว้ ทำมาก ๆ จนเป็นจิตที่ไม่สงบ ประสาทตึงเครียดในวันหนึ่ง ๆ มีสองอย่างนี้ จนจิตไม่ว่าง ร่างกายใจไม่ได้หยุดพักนรกอย่างหนึ่ง

ตรงนี้ ครูบารุ่นเก่า ๆ ท่านย้ำสอนมาก คือ "จิตผลักดัน-จิตดึงดูด" คิดดูทีตั้งแต่เราเกิดมาก็มีแต่ "จิตผลักดัน-จิตดึงดูด" ไม่มีวันเวลาให้หยุดพักกันจริง ๆ ได้เท่าไรนักเลยหรือจะเรียกอีกอย่างหนึ่ง จิตตกอยู่ในกฎทวินิยม (ของคู่)

ท่านนักศึกษาทั้งหลายจงคิดดูอีกทีว่า "จิตตกอยู่ในกฎทวินิยม (ของคู่)" ตลอดเวลา แล้วมันจะเป็นสุขหรือเป็นทุกข์ แล้วถ้ามีกรรมวิธี ที่พระพุทธเจ้า ค้นพบว่า จงทำจิตนั้นให้เข้าช่องว่าง (ศูนย์) จิตว่างจากความคิดปรุงแต่งลงไปจิตได้หยุดพักทั้งปวงบ้าง มีวันอย่างนี้บ้างจะดีไหม ?

หลวงพ่อเฒ่า ขออภัยทาน ถ้าใครนำเอาพระธรรมเทศนาที่ฉันพยายามอธิบายถ่ายทอดให้ เช่นกรรมวิธี สอนศิลปหลัก

วิชาการ ศิลปหามุมมอง การชมต้นไม้ ดูภาพวิวทิวทัศน์ ดูเป็นสมถะ ให้เกิดผลสมาธิ ยกจิตขึ้นสู่วิปัสสนาปัญญา.

และเรื่องสอนให้ทำ "ขันธ์ 5 ให้ว่าง (เข้าศูนย์) ทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด" ถ้าใครนำเอาเรื่องเหล่านี้ไปให้นักธรรมะฟัง นักสมาธิวิทยาฟัง ท่านจะสาธุ! เห็นว่าเป็นคุณประโยชน์แก่บุตรหลานเหลนมาก สมควรนำเอาไปฝากแก่มิตรสหาย จะเป็นของขวัญที่หาค่าบมิได้ เป็นมรดกทางปัญญาของ พระอริยครูบาทั้งหลาย ท่านฝากไว้ให้อีกด้วย สาธุ!

แล้วยังมีชนอีกกลุ่มหนึ่งที่จะฟัง พระธรรมเทศนา ของหลวงพ่อเฒ่า ไม่ได้ คือฟังแล้วเบ้หน้า แทบจะวิ่งหนีไปเลย. เช่นคนที่โลภมาก และขี้เหนียว คนที่เห็นแก่ตัวจัด ยังไม่รู้จักคำว่าพอกันที เพราะว่ามีโลภะจิตอันแรงกล้าอย่างนี้จะทนฟังไม่ได้. จะทนฟังเรื่องทำบุญแล้ว ให้เสียสละบุญเพื่อผู้อื่น ๆ ไม่ได้ จะทนฟังเรื่องทำบุญแล้วยกผลบุญทานนั้นให้แก่สรรพสัตว์ไปเลย ฟังไม่ได้ตลอดแน่นอน เป็นยาขมและเผ็ดหม้อใหญ่

แล้วนักคิดแต่จะทำลายป่าไม้ เอาผลประโยชน์ของป่าไม้อย่างเดียว ก็ทนฟังธรรมนี้ไม่ได้ เพราะจิตไม่คิดถึงส่วนรวม จิตยังไม่รู้สึกเพื่อสัตว์ร่วมโลก มองไม่เห็นคุณค่าของป่าไม้ที่จะช่วยทำให้โลกมนุษย์เย็นชุ่มชื่น ดึงดูดน้ำค้างน้ำฝน หรือช่วยคนทั้งชาติ บุคคลที่ไม่มีคุณธรรมอย่างนี้ ไม่มีจิตใจรักต้นไม้ที่จะเอาไว้เพื่อโลกสงบเย็น จะฟังธรรมนี้ไม่ได้. ขออภัยทานแล...

เพราะมีโลภะจิตแรงกล้า สายตามองเห็นแต่จะเอามาเป็นของตนเองอย่างเดียว อย่างนี้กรรมย่อมจะบังคับตัว แยกธาตุลึกลงไปจะพบว่า กรรมมันบังคับจิตใจไว้แล้ว หลวงพ่อเฒ่าขออภัยทาน เจตนาดีต่อบุคคลเหล่านี้หมด ขอสวดมนต์ และอวยพร ให้ พระเมตตากรุณาธรรม ของ พระพุทธเจ้า ทุกๆ พระองค์ จงมาเป็นพระพร ให้แก่บุคคลเหล่านี้บ้าง สาธุ! ธรรมะเป็นพรอีกด้วย

แล้วถ้าเป็นนักอนุรักษ์ธรรมชาตินิยม นักคิดสร้างสรรค์เพื่อชาติบ้านเมือง นักปรัชญานิยม นักบุญที่มีจิตใจเพื่อสรรพสัตว์ผู้ที่มี "โพธิจิต" เพื่อคอยแบ่งปันแก่สรรพสัตว์แล้ว ถ้าท่านเหล่าหลังๆ นี้ มาได้ฟังธรรม มาได้อ่านหนังสือธรรมเทศนานี้บ้างแล้ว ท่านจะเกิดกุศลจิตยิ่งๆ ขึ้นไปอีกแล... สาธุ!

มีบางท่านมองทะลุสูตรนี้ สรรเสริญว่า เป็นหลักวิชาการของนักปราชญ์โบราณ ที่ใช้เป็นยังทันสมัยอย่างหนึ่ง ที่จะช่วยการสร้างค่านิยม ให้แก่เยาวชนได้มีหลักคิด มีแนวคิดมีข้อคิดไว้เป็นอุดมคติทางใจ เป็นสูตรวิชาที่จะโน้มนำให้คนรักต้นไม้อนุรักษ์ป่าไม้ ชอบปลูกต้นไม้ ยังความเขียวสดใสงามตาแก่โลก ผลส่วนรวมให้ความเย็นชุ่มชื่นแก่โลกมนุษย์ เป็นผลงานเพื่อสากลโลกเลย สาธุ!

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ได้ตั้งใจที่จะรวบรวมพระธรรมเทศนาต่างๆ ที่เป็นความรู้แก่นของพระอริยครูบา ท่าน

ได้ทดสอบมาแล้ว และยังได้สอนถ่ายทอดกันลงมาเป็นพัน ๆ ปี อย่างนี้ ถ้าไม่ใช่ของดีจริง ๆ หรือมีคุณประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์จริง ๆ คงจะศูนย์พันธุ์ไปนานแล้ว ไม่มีคนสืบอายุไว้แน่นอน. หลวงพ่อเฒ่า เห็นว่า ถ้ารู้จักนำเอาไปใช้เป็นยังทันสมัยอยู่เสมอ ๆ ยังช่วยบุกเบิกจักรวาลธรรมชาติ อันลึกลับได้มาก ช่วยชี้แนะทางให้เกิดสติปัญญาตีแตกม่านกรรมต่าง ๆ ยังเร้าใจเยาวชนที่ยังข้องใจสงสัยธรรมชาติมุมนี้อีกมากแล...

หลวงพ่อเฒ่า ขอรับรองไว้ว่า หลักสูตรศาสตร์ต่าง ๆ หรือพระธรรมเทศนาต่าง ๆ ของฉันนั้น ถ้านำเอาไปใช้ทางโลกีย์นิยม จะมีเพื่อนทางใจได้ทุก ๆ วัยมาก จะเป็นบ่อเกิดแห่งโลกียบุญอย่างหนึ่ง ยังได้ช่วยพัฒนาจิตใจคนให้มีคุณธรรมสูงบ้างแล... สาธุ!

ถ้านำเอาไปใช้ทางโลกุตรนิยม ทางกุศลเป็นปัญญาวิมุตติ จะให้ความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจมนุษย์ เป็นบ่อเกิดสติปัญญาธรรมจักษุ ให้ได้พบทางมรรคผลนิพพานมากขึ้น ยังเป็นประทีปธรรมาณาจักรใจ ที่จะบุกเบิกทางเร้าใจมนุษย์ให้เกิดมีอุดมคติทางใจเป็น "โพธิสัตว์" อนาคตจะบังเกิดผล คือ "พระโพธิญาณ" บุญกุศลจะอมตะเป็นพัน ๆ ปี สาธุ!

ขอพระเมตตากรุณาธรรม อย่าเข้าใจผิดไป

หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ) เทศนาธรรมไว้เสมอ ๆ ว่า โปรดอย่าเข้าใจท่านผิดไปว่าท่านห้ามการบูชากราบไหว้ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ท่านไม่ได้ห้ามอย่างนั้นเลย ถ้าเข้าใจผิด ฟังผิด พูดผิดเป็นบาปกรรม ไม่ให้ความยุติธรรม

หลวงพ่อเฒ่า ได้เพียงแค่ทำหน้าที่แทน "โพธิสัตว์" สอนสัจธรรมที่มนุษย์มองข้ามไปมาก แยกธาตุให้เข้าใจ ชี้เป้าหมายธรรมะชั้นสูงสุดยอด ของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้สอนไว้ว่า พระพุทธองค์ต้องการให้ชาวพุทธบูชาท่าน ด้วยการปฏิบัติธรรม "ปฏิบัติบูชา" ต่างหาก! คือการเจริญธรรม ปฏิบัติธรรมบูชาอย่างนี้ หรืออย่างน้อย ต้องสร้างค่านิยมให้ถือศีลวันเกิด หรือถือศีลวันพระกันบ้าง

ดังเช่นเกิดเป็นคน จะต้องถือศีล 5 เป็นการบูชา ยังดีเสียกว่าการบูชาด้วยดอกไม้ธูปเทียนที่ราคาแพง ๆ แต่ไม่ถือศีลเลย ไม่เจริญธรรมบ้างเลย

ถ้าการบวงสรวงบูชาเซ่นไว้ ทวยเทพ บูชาด้วยวัตถุนิยมอย่างดีต่าง ๆ พอไหว้เสร็จแล้วก็กลับไปทำบาปก่อเวรกรรม ผิดศีล 5 ตามเดิม อย่างนี้ผิดพุทธประสงค์ ได้บุญนิดเดียว แต่บาปนั้นยังอยู่ตามเดิม เสียดาย "บุญได้–แต่บาปอยู่"

หลวงพ่อเฒ่า สอนไว้ว่า ต้องบูชาพระพุทธเจ้า ด้วยการฟังพระธรรมคำสอนของท่าน. ต้องบูชาพระธรรม ด้วยการปฏิบัติธรรมวินัยของท่าน. ต้องเคารพพระสงฆ์ ที่มีศีลบริสุทธิ์ มีคุณธรรมเพื่อสรรพสัตว์ สืบอายุพุทธศาสนาไว้ บูชาอย่างนี้เป็นต้น

ทั้งหมดที่กล่าวนั้นจะต้องเป็นการเจริญธรรม ปฏิบัติธรรม คือศีลก่อน เป็นการบูชาจึงจะเรียกว่าบูชาที่แท้จริง และถูกต้องสัจธรรม และยังเป็นเนื้อนาบุญที่ดี ให้แก่สรรพสัตว์สืบไป คือปุถุชนอย่างน้อยที่สุด จะต้องมีศีลสัก 1 หรือ 2 ข้อ เป็นอุดมคติทางใจ ถ้าตามพุทธประสงค์แล้ว จะต้องผ่านศีล 5 ข้อไปก่อนจึงจะจัดว่าเป็นชาวพุทธปัญญาที่แท้จริงได้

ไม่ใช่ตีฆ้องร้องเป่ากันทั้งวันคืน จะไปค้นหาบุญที่แท้จริงสักตัวแทบจะไม่พบเลย แล้วจะทำบุญไปทำไม เช่นการฆ่าสัตว์ทำบุญ ฉลองบุญด้วยการเซ่นไหว้ด้วยวัตถุนิยมเมามายต่าง ๆ ทำให้เยาวชนเห็นเป็นแบบอย่าง เป็นกรรมร่วมสืบไป แต่ไม่สนใจเจริญธรรมบ้างเลย กรรม!

แล้วยังจะอธิษฐานจิต จะขอให้เป็นเนื้อนาบุญ ให้ได้บุญมี "รูปสวย-รวยทรัพย์-ปัญญาดี-โรคภัยน้อย-อายุยืน" สงสัยว่าจะได้อย่างไรกัน? เพราะการกระทำทั้งหมดนั้นยังไม่ได้สร้างเหตุแห่งกุศล ที่จะให้เกิดเป็นเนื้อนาบุญแบบนั้นสักอย่างเลย กรรม! เป็นกองโต ๆ เลย

เพราะว่าการที่จะได้เนื้อนาบุญที่ดีตามนั้น จะต้องมาจากการถือศีล 5 เป็นอย่างต่ำ บุญกุศลประทับจิต ติดวิญญาณ บ้างทันตาเห็นในชาตินี้ บ้างคอยไปปรุงแต่งสังขารชาติหน้า เกิดชาติหน้า ๆ ได้ร่างกายที่ดีมีบุญอย่างนั้นได้ เกิดลาภผลอย่างนั้นได้ ต้องมาจากศีล 5 อย่างต่ำ ไม่มีทางอื่น ๆ ที่จะได้มาเลย อย่าสงสัย. "รูปสวย - รวยทรัพย์ - ปัญญาโลกีย์ดี - โรคภัยน้อย - อายุยืน" มีได้เป็นต้น แต่ต้องบำเพ็ญบารมีก่อน สูงขึ้นไปอีก บำเพ็ญเทวธรรม คือกุศลกรรมบถ 10 ประการ. สูงยิ่ง ๆ จนสุดยอด ต้องบำเพ็ญทศบารมี (บารมี 10 อย่าง) สาธุ!

จบศิษย์ - เต๋า - เซียน - เซ็น. เล่ม 2

(ยังมีเล่มที่ 3 และ 4. อีก)

(ห้ามย่อความหรือตัดตอนแยกเล่มออกไปพิมพ์)
สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย เป็นของนายธีระ วงศ์โพธิ์พระ
(ธ. ธีรทาส)

231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 (บ่อนไก่). กทม. 10330

ท่านผู้อ่านเล่มที่ 2 จบแล้ว

ถ้ายังไม่ได้อ่านเล่มที่ 1 จงหาตามห้องสมุด ประชาชน ห้องสมุดวิทยาลัยครู มหาวิทยาลัย และโรงเรียนมัธยมตามจังหวัดต่าง ๆ ทางกองบุญได้ส่งไปร่วม 3,000 ห้องสมุดแล้ว

ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น เล่มที่ 1 นั้น มี 11 บท

บทที่ 1 เจ้าแม่กวนอิม-เรียนธรรมะวันแรก

บทที่ 2 ความเป็นอมตะของต้นหลิว แทนพระกวนอิม

บทที่ 3 กรรมวิธีสอนเด็กที่ไม่ยอมเรียนหนังสือ

บทที่ 4 สอนขันธ์ 5 อย่างฉับพลันให้เด็กเหลือขอ

บทที่ 5 พระพุทธศาสนาไม่ใช่ศาสนาและไม่ใช่ปรัชญา

บทที่ 6 เรื่องวิชา-ตัวเบา-กายเบา-ใจว่าง

บทที่ 7 พรหมวิหาร 4 สำหรับปุถุชนโพธิสัตว์

บทที่ 8 บุญได้แต่บาปอยู่ (ทำบุญได้ผสมบาปไว้)

บทที่ 9 พระพุทธศาสนาอย่างเซ็น (ฌาน) เข้าเมืองจีน

บทที่ 10 บุญไม่มี-บาปไม่มี-ชาติหน้าไม่มี-ตายแล้วสูญหมด (มองต่างมุม)

บทที่ 11 ศิลปการชมต้นไม้-ภาพวิวทิวทัศน์ (20 กรรมวิธี)

แก้โรคประสาทอ่อนกลัวฟ้าผ่า-กลัวฟ้าร้องเปรี้ยง! เปิดทาง "โพธิสัตว์" จะบังเกิดผล คือ "โพธิญาณ" พลังนิ่งเงียบเร้นลับของจักรวาล โบราณใช้เจริญสมถะ สอนวิปัสสนาญาณ. (ถ้าใช้เป็นยังทันสมัยอยู่เสมอแล...)

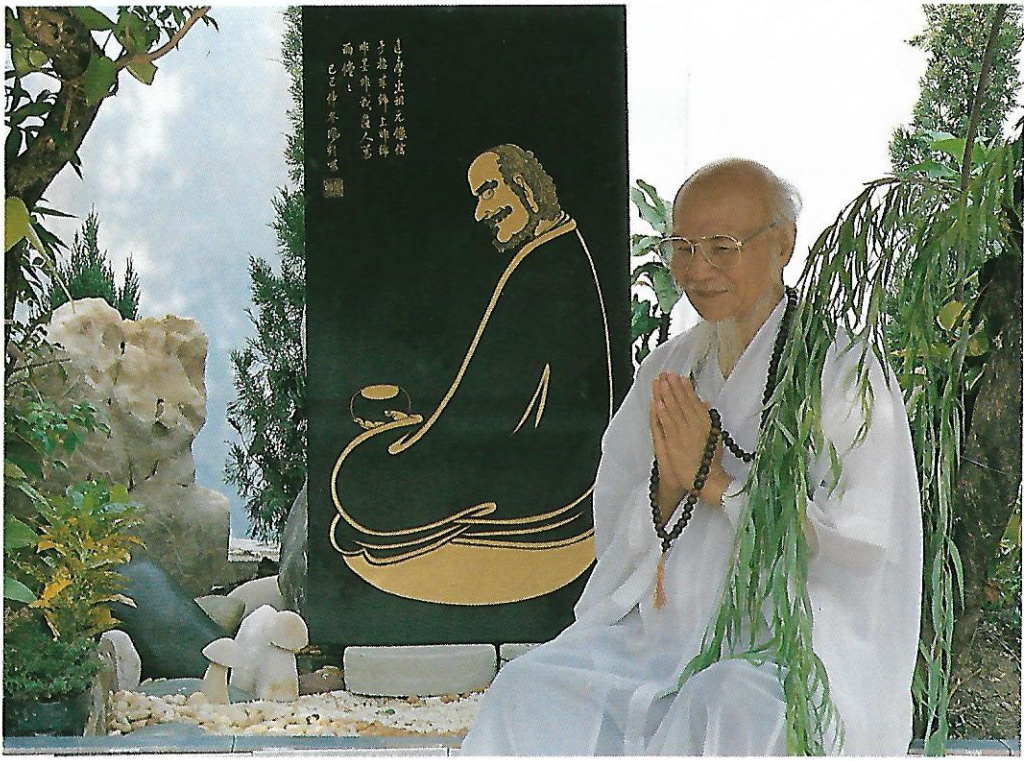

(ภาพในศิลาดำ) พระโพธิธรรม มหาครูบา (ตั๊กม้อ)

(อุบาสกในชุดขาว) นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ. ผู้มีนามปากกา ธีรทาส. หรือ ธ.ธีรทาส. ผู้เรียบเรียงหนังสือชุด "ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น" และ "ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น." ธรรมสหาย ทวี-ไก่ สุขนารักษ์ นำภาพตั๊กม้อจำลองมาจาก พิพิธภัณฑสถาน มณฑลเซี้ยมไซ-จีน.

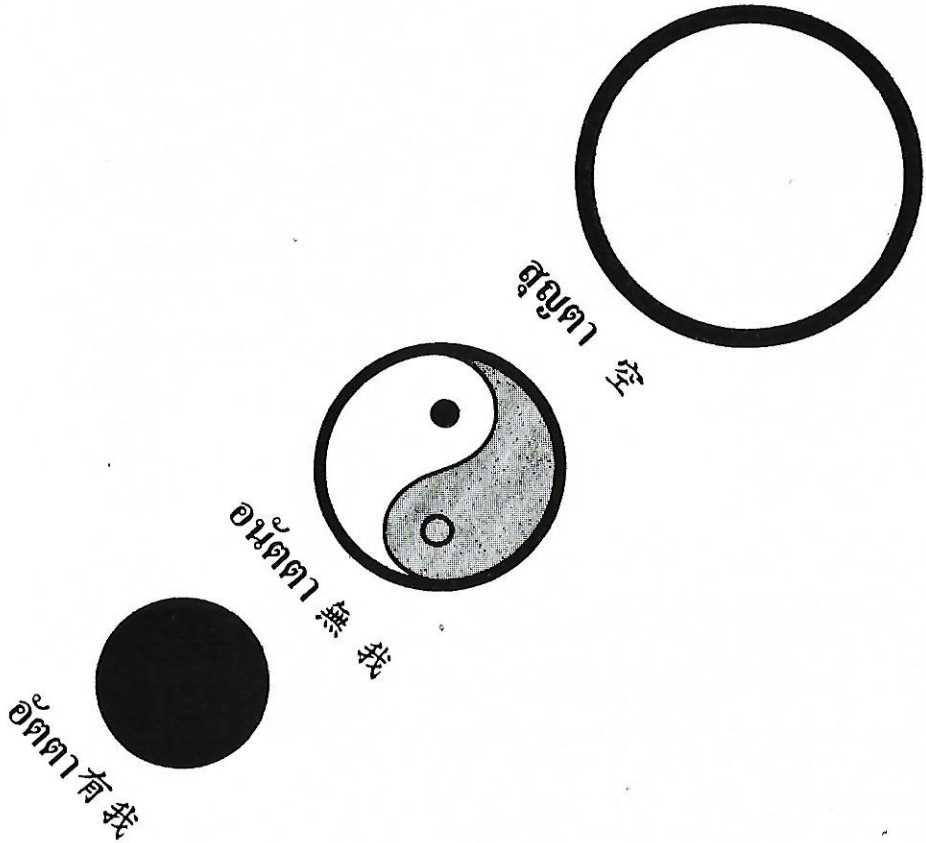

อัตตา-เป็นโลกียธรรม. อนัตตา-เป็นโลกียธรรมชั้นสูง. สุญตา-เป็นโลกุตรธรรม. ธ.ธีรทาส.

จารึกชื่อผู้อุทิศโพธิสัตว์ธรรมทาน ทาง ป.ณ.

เพื่อประชาชนได้หยิบหมุนเวียนกันอ่าน สาธุ !

ศิษย์–เต๋า–เซียน–เซ็น. เล่ม 2

พ.ศ. 2558

พิมพ์ครั้งที่ 4 จำนวน 3,000 เล่ม

สาธุ! ข้าพเจ้า ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส.) ผู้จัดการพิมพ์หนังสือ ชมรมธรรมทาน ทาง ป.ณ. มาจนถึงปีนี้อายุ 88 ปีแล้ว ขอขอบคุณผู้ร่วมอุดมคติแห่งโพธิสัตว์ธรรมทาน โชคดีบุญกุศลส่งผลทำให้ได้ออกหนังสือชุด "ศิษย์–เต๋า–เซียน–เซ็น" นี้ถึงเล่มที่ 4 ไปแล้ว ก็ได้ส่งฟรีให้ห้องสมุดประชาชน. วิทยาลัยครู. ห้องสมุดมหาวิทยาลัย ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำได้อ่าน และห้องสมุดตามโรงพยาบาลต่าง ๆ ร่วม 2,000 แห่ง (ได้ส่งแห่งละ 2 เล่ม ส่งที่ ป.ณ. คลองเตย) สาธุ!

เพราะยังขาดแคลนพวกตำราหนังสือธรรมทาน เป็นครูสอนให้การศึกษาต่าง ๆ ซึ่งยังต้องการทุกห้องสมุด จงช่วยกันอุทิศส่งไปทาง ป.ณ. ไปได้ถึงทุกจังหวัดแล้ว เหมือนดังทอดผ้าป่าด้วยหนังสือธรรมทาน ดังพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า "ธรรมทานชนะการให้ทานทั้งปวงในโลกนี้และโลกหน้าแล... สาธุ!"

ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น. เล่ม 2 พ.ศ. 2558

พิมพ์เป็นครั้งที่ 4 จำนวนอีก 3,000 เล่ม

สาธุ! ข้าพเจ้า ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส.) ผู้จัดการพิมพ์หนังสือดังทอดผ้าป่าด้วยหนังสือธรรมทาน ตั้งชมรมอุทิศธรรมทาน ส่งทาง ป.ณ. มาถึงปีนี้ ธีรทาส. มีอายุ 88 ปี ขอขอบคุณผู้เกิดโพธิจิต ร่วมอุทิศหนังสือธรรมทานต่างๆ นับว่าโชคดีบุญช่วยกุศลส่งผลงานจนได้รับ รางวัลนราธิป. ทำให้ได้ออกหนังสือชุด "ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น" ออกไปจนครบ 4 เล่มแล้ว ได้ส่งห้องสมุดฟรีๆ ตามที่เคยส่งไปแล้ว (ส่งที่ ป.ณ. คลองเตย)

เล่มนี้ขอได้ฟรี ทาง จ.ม. แล้วถ้าท่านคิดถึงจะร่วมกองบุญอนุโมทนากับผู้เกิดโพธิจิตอุทิศพิมพ์เพื่อแบ่งบุญกุศลให้แก่เพื่อนเกิดแก่เจ็บตายมิตรในวัฏสงสารก็ได้อ่านบุญทานน้ำใจของท่านแต่ขอให้ส่งเงินใส่ชื่อ นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ. ถ้าธนาณัติรับเงินที่ ป.ณ. คลองเตย แห่งเดียว (หรือส่งเป็นแคชเชียร์เช็ค-ใส่ชื่อ ธีระ วงศ์โพธิ์พระ-ก็ได้สะดวกดี)

แล้ว จ.ม. ทั้งหมดนั้นส่งตรงมาที่ พุทธสมาลม เบ้าเก็งเต๊ง เลขที่ 231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. 10330

ระวังๆ จ.ม. อย่าส่งผิดเลขระหัส คนแก่ไปรับเงินยาก ป.ณ. สมัยนี้เขาดูตามเลข 10330 ส่งตามนี้แล้ว.

ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น. เล่มที่ 2

ขอจารึกชื่อไว้เป็นตัวอย่างอีก 100 ปีพันชาติ สาธุ!

พิมพ์ครั้งที่ 4. พ.ศ. 2558

คุณวิไล นันทนนชัย (นันท์) และครอบครัว อ. บางพลี ทำบุญทานอุทิศเป็นค่าน้ำและไฟ ใช้จ่ายซื้ออาหารเจ ผลไม้ไว้ บูชาพระเลี้ยงพระ และผู้มีจิตสวดมนต์ต่าง ๆ ค่าแรงงานซ่อมแซมพุทธวิหารเก่า รวม 20 วัน ร่วมอุทิศไว้ (หนึ่งแสนบาท) บุญกุศลเท่ากับได้ช่วยปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตายอย่างมหาศาลชีวิต สาธุ! 100,000 บาท

น.ส. พรทิพย์ วรวงศ์วสุ กทม. อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดวัด และประชาชนจังหวัดต่าง ๆ (คุณสุดารักษ์ รักษ์ศิริวณิชย์ นำส่งมา ห้าหมื่นบาท) สาธุ! 714 เล่ม

คุณสุดารักษ์ รักษ์ศิริวณิชย์ กทม. อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดวัดโรงเรียนสอนพระนักธรรมบาลีจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 286 เล่ม

นายสมศักดิ์ นางวรวัฒนา ตีระพงศ์ไพบูลย์ และครอบครัว กทม. อุทิศร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ที่เคยกินเนื้อมันมาบ้างในงานพิธีกรรมกินเจ "กิ้วอ้วงเจ" โรงเจ เบ๊าเก็งเต๊ง บ่อนไก่ กทม. สาธุ! 10,000 บาท

ครอบครัว กิจพานิช กทม. ทำบุญทานอุทิศให้ คุณแม่เง้าเอ็ง แซ่เฮ้า วันครบรอบจากโลก 3 ปี สาธุ! 15,000 บาท

คุณอัศวิน กิจพานิช กทม. ทำบุญคล้ายวันเกิด ร่วมปล่อยชีวิตสรรพสัตว์ สาธุ ! 15,000 บาท

ลูกทัศนีย์ เจิดจรรยาพงศ์ กทม. อุทิศโพธิสัตว์ธรรมทานในวันพ่อให้ห้องสมุดวัดและประชาชนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 200 เล่ม

ลูกทัศนีย์ เจิดจรรยาพงศ์ ทำบุญวันพ่อ ธ. ธีรทาส. ไว้บำรุงรักษาสุขภาพกายใจให้มีอายุยืนยงในโพธิสัตว์ สาธุ ! 10,000 บาท

คณะบุตรหลาน คุณแม่ง้อ แซ่ตั้ง กทม. คุณลี้ไล้เส็ง อ. บางพลี. คุณกนกพร ศรีเจริญพงศ์. คุณดวงพร ศรีเจริญพงศ์ บางคอแหลม ร่วมอุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดวัดและประชาชนโรงพยาบาลจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 143 เล่ม

คุณมนัส ตั้งคติธรรม ร้านเจริญชัยวัสดุ อ. ตาคลี. ทำบุญทานในวันกิ๊วอ้วงเจ ช่วยปล่อยชีวิตสรรพสัตว์ บุญกุศลทานนี้ขออุทิศให้แก่ นางนงลักษณ์ ตั้งคติธรรม และญาติมิตรที่ล่วงลับไปแล้ว สาธุ ! 5,000 บาท

คุณทวี สุชนารักษ์ และครอบครัว กทม. อุทิศร่วมปล่อยชีวิตสรรพสัตว์ สาธุ ! 5,000 บาท

น.ส. สุรีรัตน์ คิรีชัยวัฒน์ เพชรบุรี อุทิศธรรมทานให้แก่ห้องสมุดวัด และประชาชนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ !
(3 ครั้ง 6,000 บาท) 57 เล่ม

ลูกสุรีรัตน์ คิรีชัยวัฒน์ มอบให้ ธ. ธีรทาส. คุณพ่อทางธรรมทานไว้บำรุงรักษาสุขภาพกายใจสืบอายุโพธิสัตว์ธรรมทานอีก 3 ครั้ง 6,000 บาท

คณะบุตรหลาน ฉะเชิงเทรา อุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่คุณแม่บุญเรือน ศิริชาติ ที่จากโลกนี้ไปแล้ว สาธุ! (นายพัทธกานต์ เถลิงไพบูลย์. ลูกนำเงิน 4,000 บาท. ส่งมา) 57 เล่ม

คุณเชิงชัย แจ่มมีชัย บางรัก อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดวัด และประชาชนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 57 เล่ม

คุณอำพันธ์ ชาญพินิจพจน์ และครอบครัว กทม. อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 43 เล่ม

คุณแม่กี แซ่ลิ้ม กทม. ทำบุญกุศลบูชา พระเภสัชคุรุพุทธเจ้า (เอี๊ยะซือฮุก–พระกริ่ง) อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ ที่เป็นโรคภัยไข้ทุกข์ ขอบุญจงพบหมอเก่ง พบยาดี หายจากหนักเป็นเบา เบาให้หายขาด สาธุ! (คุณสมศักดิ์ ตีระพงศ์ไพบูลย์ นำเงิน 3,000 บาท ส่งมา) สาธุ! 43 เล่ม

แต้เซี้ยมคิ้ม กทม. ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ในงาน กิ๊วอ้วงเจ พ.ศ. 2557 อุทิศธรรมทาน สาธุ! 43 เล่ม

คณะลูกมานิต–ดวงเดือน อติวานิชยพงศ์ และครอบครัว กทม. อุทิศธรรมทานร่วมปล่อยชีวิตสรรพสัตว์ในงาน กิ๊วอ้วงเจ สาธุ! 43 เล่ม

ครอบครัว คุณปราณี พันธ์บูรณะ กทม. อุทิศร่วมปล่อยชีวิตสรรพสัตว์ในวันพิธีกรรม สวดมนต์กิ๊วอ้วงเจ พ.ศ. 2557 สาธุ! 2,000 บาท

ตั้งซิ้วเซ็ง กทม. ฝากมาอีก–ร่วมกองบุญทานอีก สาธุ! 200 บาท

ด.ช. พัฒน์ณุกานนต์ ลีลาเวชบุตร กทม. อุทิศ ร่วมปล่อยชีวิตสรรพสัตว์ สาธุ! 2,000 บาท

คุณภาลิณีย์ ชัยโรจนิมิตร (ยาใจ) กทม. อุทิศธรรมทาน ให้ห้องสมุดวัดและประชาชนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 1,550 บาท

คุณอรุณหญิง พรสุริยาปาลี กทม. ส่งมาร่วมกองพิมพ์ หนังสือธรรมทานทุก ๆ เดือน สาธุ! (เล่มนี้ 3 ครั้ง) 1,500 บาท

คณะพระพชรภพ บัญญาวชิรโว. ชัยภูมิ อุทิศโปรด สรรพสัตว์ สาธุ! 14 เล่ม

นายวิทยา–นางสุนิสา วชิรยนเสถียร กทม. อุทิศให้ ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คุณยุพิน จรรยาเลิศอดุลย์ อุทุมพรพิสัย อุทิศให้ห้อง สมุดตามโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คุณนิโรธ สันติสุขภิรมย์ บึงกุ่ม อุทิศให้ห้องสมุดตาม โรงเรียนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

เล้าเซ็งสุง และครอบครัว อ. บางแค อุทิศให้ห้องสมุด วิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คุณธนินทร์ ชวาลคุณ (โฮ้ว) พร้อมด้วยบุตรหลานต่าง ๆ อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

เลี่ยวกิมเอ็ง บ่อนไก่ อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คุณพัชรินทร์ เลิศประจักษ์ชาตรี และครอบครัว นนทบุรี อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด สาธุ! 14 เล่ม

ชาวบ่อนไก่. อุทิศให้แก่ นายสมชัย นวตระกูลพิสุทธิ์ (ตุ้ม) 1,000 บ. สาธุ! 14 เล่ม

น.ส. ณัฐชมธร ภูริคุปต์ (เจ๊ง) อุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้คุณพ่อจั้ว สาธุ! 14 เล่ม

คุณสมพร ตั้งพูลสินธนา กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวิทยาลัยครูต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คุณมนัสดา คำรินทร์ มหาสารคาม อุทิศให้ห้องสมุดวัดโรงเรียนนักธรรมบาลีต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คุณทักษ์ ธะกอง กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คุณรังสวรรค์ พงศ์วรินทร์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประจำโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คุณชาญจิตร สันตะพันธุ์ อุบล ฯ อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ! 7 เล่ม

คุณสิรินทร์ทิพย์ มุ่งการดี กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามวิทยาลัยครูต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

คุณสมพร ตั้งพูลสินธนา กทม. อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ! 3 เล่ม

คุณกฤตย์ วริทธิ์ภูเจริญญาณวิชา กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำอ่าน สาธุ! 3 เล่ม

นายวิชัย–มีนา ลีลาวัฒนาสุข และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัด โรงเรียนต่าง ๆ สาธุ! 7 เล่ม

คุณสุรวิทย์ ธนสารโชคพิบูลย์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 7 เล่ม

อาจารย์ศรีธิดา (ศรีพรหมา) ขจรปรีดานนท์ นนทบุรี อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ! 7 เล่ม

คุณทวี บูรณะจิตปกรณ์ อยุธยา อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 7 เล่ม

ชมรมธรรมทาน นาถสิริภัณฑ์ บางบอน อุทิศให้ธรรมทานให้ห้องสมุดทุกจังหวัด สาธุ! 10 เล่ม

คุณซุ่นยง ธานีรณานนท์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงพยาบาลจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 6 เล่ม

คณะ น.ส. มณีรัตน์ จันทร์อ่อน. นายสมชัย ตั้นธง. ด.ช. ศุภสัณห์ ตั้นธง. คุณอิม ระชะตะ กทม. รวมอุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 6 เล่ม

รถเข็ญขายกาแฟ กทม. อุทิศให้นักดื่มกาแฟ สาธุ! 6 เล่ม

ส่ง จ.ม. ติดต่อขอได้ เล่ม 2

ท่านผู้อ่านโปรดทราบ พระคัมภีร์ "ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น" ถ้าท่านสนใจศึกษาขอฟรี ๆ ก็ได้ท่านละ 1 เล่ม.

ถ้าจะร่วมกองบุญพิมพ์ธรรมทานสืบไป ส่งทาง ธนาณัติ แต่ใส่ชื่อ นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ ผู้จัดการกองบุญนี้ รับเงินที่ ป.ณ. คลองเตย แห่งเดียว. (หรือแคชเชียร์เช็คทุกธนาคาร)

แต่ จ.ม. ใบธนาณัติส่งมาที่ พุทธสมาคม เบ้าเก็งเต๊ง 231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. 10330

ข้าพเจ้า ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส.) ทำงานตอนเช้า-ถึง-เที่ยง ตอนบ่ายมักจะไม่อยู่ ไม่มีผู้รับแขกแทน ที่นี่ไม่มีหนังสือต่าง ๆ วางขาย.

(ระวังส่งผิดระหัส 10330)

แสวงสุทธิการพิมพ์ 88/6 ซอยกำนันเม้น แขวงบางขุนเทียน เขตจอมทอง
โทร. 02-4152049 นางพจนา เขียวสุทธิ ผู้พิมพ์และโฆษณา 2558

ท่านอาจารย์นายแพทย์ **ตันม่อเซี้ยง** ได้เทศนาธรรมต่อไปอีกว่า จริง ๆ แล้วฉันเบื่อเอือมระอาในการเกิดเป็นคนในโลกนี้ จึงชอบนับถือนิกายสุขาวดีมาก่อน. แต่ฉันชอบพูดเรื่องเซ็น (ฌาน) เพราะเห็นว่า ธรรมะชั้นสูงจริง ๆ เราจะขาดเซ็นไม่ได้ และเราจะปฏิบัติทันทีหมดทุก ๆ คนก็ไม่ได้อีกด้วย มันช่างยากเสียจริง ๆ ดังเช่น

(1) ถ้าขาด **ขงจื้อ** ชีวิตทางครอบครัวก็จะไม่ค่อยมีความหมาย คือลูกหลานออกมาแล้ว จะขาดความกตัญญู คือร่มโพธิ์ร่มไทร และพี่น้องจะขาดความเคารพปรองดอง และสามัคคีธรรมมากเกินไป ขาดความอบอุ่นทางจิตใจ คือความอยู่รอดทางโลกีย์

(2) ถ้าขาด **เต๋า** ก็จะฝืนธรรมชาติมากเกินไป ร่างกายไม่แข็งแรง อายุจะไม่ยืนนาน คือกรรมวิธีที่รู้จักใช้พลังงานทางธรรมชาตินั้น ทางฝ่ายนักปราชญ์เต๋า พวกเซียนสอนไว้ดีมาก ถ้ารู้จักนำเอามาใช้เป็นแล้วยังทันสมัยอยู่เสมอ

(3) ถ้าขาด **สุขาวดี** ก็ชีช้ำ เพราะว่าขาดความสุขมากไป (ขาดสวรรค์ ชีช้ำนะ)

(4) ถ้าขาด **เซ็น (พุทธะ)** ก็จะไม่รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ เข้าไม่ถึงจิตเดิมแท้ (สภาวะที่แท้แห่งจิต) ไม่ได้ดับทุกข์ เกิดแก่เจ็บตาย หรือไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร "นิพพาน" ไม่ได้อย่างนี้เป็นต้น.

นายแพทย์ตันม่อเซี้ยง

พ.ศ.2495